

Sát Tinh Tướng Công

Contents

Sát Tinh Tướng Công	2
1. Q.1 - Chương 1	2
2. Q.1 - Chương 2	9
3. Q.1 - Chương 3	12
4. Q.1 - Chương 4	16
5. Q.1 - Chương 5	18
6. Q.1 - Chương 6	22
7. Q.1 - Chương 7	25
8. Q.1 - Chương 8	29
9. Q.1 - Chương 9	33
10. Q.1 - Chương 10	36
11. Q.1 - Chương 11	39
12. Q.1 - Chương 12	39
13. Q.2 - Chương 1	42
14. Q.2 - Chương 2	46
15. Q.2 - Chương 3	49
16. Q.2 - Chương 4	53
17. Q.2 - Chương 5	56
18. Q.2 - Chương 6	60
19. Q.2 - Chương 7	63
20. Q.2 - Chương 8	67
21. Q.2 - Chương 9	71
22. Q.2 - Chương 10	74
23. Q.2 - Chương 11	77
24. Q.2 - Chương 12	80
25. Q.2 - Chương 13	80
26. Q.2 - Chương 14	84
27. Q.3 - Chương 1	87
28. Q.3 - Chương 2	90
29. Q.3 - Chương 3	93
30. Q.3 - Chương 4	96
31. Q.3 - Chương 5	100
32. Q.3 - Chương 6	103
33. Q.3 - Chương 7	106
34. Q.3 - Chương 8	109
35. Q.3 - Chương 9	109
36. Q.3 - Chương 10	112
37. Q.3 - Chương 11	115
38. Q.3 - Chương 12	117
39. Q.3 - Chương 13	120
40. Q.3 - Chương 14	123
41. Q.3 - Chương 15	126

42. Q.3 - Chương 16	129
43. Q.3 - Chương 17	132
44. Q.3 - Chương 18	135
45. Q.3 - Chương 19	138
46. Q.3 - Chương 20	141
47. Q.3 - Chương 21	144
48. Q.3 - Chương 22	146
49. Q.4 - Chương 1	149
50. Q.4 - Chương 2	152
51. Q.4 - Chương 3	155
52. Q.4 - Chương 4	157
53. Q.4 - Chương 5	161
54. Q.4 - Chương 6	163
55. Q.4 - Chương 7	167
56. Q.4 - Chương 8	169
57. Q.4 - Chương 9	171
58. Q.4 - Chương 10	174
59. Q.4 - Chương 11	177
60. Q.4 - Chương 12	180
61. Q.4 - Chương 13	182
62. Q.4 - Chương 14	185
63. Q.4 - Chương 15	188
64. Q.4 - Chương 16	191
65. Q.4 - Chương 17	194
66. Q.4 - Chương 18	196
67. Q.4 - Chương 19	199
68. Q.4 - Chương 20	201
69. Q.4 - Chương 21: Phiên Ngoại	204

Sát Tinh Tượng Công

Giới thiệu

Một đêm, mặc danh kỳ diệu thành người chết. Một cái chớp mắt, mặc danh kỳ diệu lạc vào một triền

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sat-tinh-tuong-cong>

1. Q.1 - Chương 1

Editor: Quân

“Này, người tính sao đây?” – Sở Huyền chân gác lên ghế, gào to với Minh phủ phán quan. Thật khôi hài, nàng là người bị hại, vậy mà vài điều kiện nho nhỏ cũng không được thỏa mãn. Còn làm quỷ quan cái gì nữa?!

“Ha ha ...” Trên gương mặt mập mạp rịn ra vài giọt mồ hôi tinh tế, phán quan cười hì hì [Kì thực là chột dạ] trả lời: “Sở cô nương an tâm, bản quan còn đang nghĩ ...”

“Nghĩ? Nghĩ cái đầu nhà ngươi!” – ta nhảy dựng lên, nghiêm mặt rống to – “Nếu không ngay lập tức đưa bốn cô nương hoàn dương, thì phải bồi thường phí tổn thất tinh thần và phí tức giận cho ta!”

Ta chẳng qua chỉ là công tác đến nửa đêm cảm thấy đói bụng, vì thế mới làm bát mì chuẩn bị ăn thêm. Đang lúc đợi mì thì ta mặc danh kỳ liệu liền ngủ ...

Khi tỉnh lại, ta phát hiện mình đã ở âm tào địa phủ.

Nói cách khác, ta đã chết.

Kỳ thật dùng từ bất ngờ không sai, từ “thống khổ” cũng đúng. Thống khổ thì thống khổ đi, nhưng ngay tại thời điểm ta hạ quyết tâm an phận trở thành quỷ thì phán quan lại đến nói là hấn quên mang kính, nên nhăm ta với người khác.

Tại một khắc đó, ta ngay cả ý muốn giết quỷ cũng có.

“À ...” – Phán quan lau mồ hôi trên trán – “Sở cô nương, về vấn đề hoàn dương, bản quan đã nói rất rõ ràng rồi. Hiện tại ở âm phủ các sự vụ phức tạp còn nhiều lắm, không có cách nào khác cho người ngay lập tức trở về ...”

“Ta đây nếu về chậm, thi thể bị mang đi hỏa táng thì phải làm sao bây giờ?”

“Cái này ... bản quan có thể tạm thời dùng linh hồn khác thay thế người bảo trụ thân thể, với điều kiện là hồn phách của người còn phải đợi thêm vài ba năm nữa mới có thể trở về ...”

“Được!” – Ta lập tức nhấc chân đi về hướng khác – “Ta đi tìm lão đại của người, bắt hấn phân xử công bằng, hấn không phán người tội bỏ bê nhiệm vụ mới là lạ!”

“Ai ai ai ... không được nha, Sở cô nương ...” – Thân thể hấn chột lóe liền chắn trước mặt ta, vẻ mặt giấu không được sự kinh hoảng nói – “Sở cô nương ...” – Thấy ta làm vẻ khinh thường, không khỏi dậm chân một cái – “Sở nãi nãi! Xin lão nhân gia ngài giơ cao đánh khẽ, tha cho ta lần này đi! Nếu việc này mà để cho Diêm Vương biết được, ta bị phạt thì đã đành, chỉ sợ ngài cũng không quay về lại dương gian được đâu!”

Ta vẫn không hề lo lắng, nhếch miệng nói: “Vì sao? Cũng không phải là ta nên chết, dựa vào cái gì lại không cho phép ta trở về dương gian?”

“Ai nha, tiểu cô nãi nãi của ta ơi, người nghĩ mà xem, Diêm Vương ở đây cũng tương đương như quân vương của nhân gian. Mà đã là bậc quân vương, nếu có làm sai chuyện gì thì cũng đâu thể để cho người khác biết được. Vậy nên, hấn sao có thể đem một hồn phách đã đi vào Âm ti lại thả trở về? Thế chẳng khác nào bôi tro trát trấu vào mặt mình cả.”

Trong lòng vừa động. Đúng nha, nếu thấy Diêm Vương, ta chỉ sợ cũng chính thức thành quỷ luôn, còn nói gì đến chuyện hoàn dương nữa?!

“... Được rồi, thấy người đáng thương cầu xin như vậy, ta nể tình tạm thời không phiền toái lão nhân gia hấn. Nhưng mà ...”

Ta vênh vác tự đắc nhìn hấn, “Tiền bồi thường cũng không thể thiếu được!!”

“Thật sự là tiểu cô nương yêu tiền ...” – Hấn nhỏ giọng nói thầm.

“Người nói cái gì, hử?” – Tưởng nói xấu sau lưng ta sao? Đừng có coi thường ta, cô nãi nãi người thánh lực cũng thuộc hàng nhất đẳng đấy. Đêm dài nhân tính, ngay cả tiếng chuột tấn bộ ta cũng thu vào trong tai.

“Ha ha, không ... không có gì ...” – Phán quan ha ha cười, hai bên thái dương lại chảy ra một tầng mồ hôi.

Thấy thế, ta không khỏi dương dương tự đắc nhếch miệng cười: “Tốt lắm! Nhanh chút quyết đoán đi, bản cô nãi nãi cũng không muốn ở đây phí thời gian với người.”

“À ... ừm ... Nếu không hay là làm thế này đi!” – Ngữ điệu của hắn đột nhiên thay đổi làm nước trà trong miệng ta thiếu chút nữa đã phun ra ngoài. Buông cái chén, ta bạo hỏa gắt lên:

“Làm gì mà đổi giọng thấy ghê vậy, định ghen chết ta sao?”

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi! Ta không cố ý ...” – Phán quan cuống quýt xin lỗi.

“Có chuyện gì thì nói mau lên.”

“Ngài ... ngài rốt cuộc là muốn ta nói hay là ...” – hắn trợn to mắt vô tội hỏi.

“...” Ta vẻ mặt dữ tợn, hai tay miết chặt vào thành ghế phát ra tiếng kêu “răng rắc”, “Nói!”

“A ... ta đã biết. Người thấy như thế này có được không.” – Hắn quơ tay một cái trên không, trong tay lập tức xuất hiện một cuốn thẻ tre – “Nếu cách ngày ngài hoàn dương còn lâu như vậy, không bằng đi dạo một chuyến đi. Dùng cách nói của các ngài thì chính là ... du lịch.”

“Du lịch? Đi đâu?”

“Thiên vương triều.”

Thiên vương triều? Trong lịch sử từng có cái triều đại này sao?

“Vì sao lại muốn ta đi tới đó? Không còn lựa chọn nào khác sao?” – Đoạt lấy cuốn thẻ tre, ta lật xem lung tung. Mặt trên thẻ tre viết toàn chữ phồn thể phức tạp làm cho cái đầu của ta thoáng chốc đã như muốn phình to đến sắp nổ tung.

“Bởi vì nếu muốn cho ngài một thân thể có thể tự do hoạt động, nhất định phải tìm nơi nào có người vừa mới chết. Mà đô thành Chí Dương của Thiên vương triều này cơ hồ mỗi ngày đều có một tân hồn đến Địa phủ báo tin.” – Hắn đem thẻ tre chỉ cho ta xem.

“Gi؟! Mỗi ngày chết một người? Ta đây không cần! Nếu không may chẳng phải vừa mới đầu thai, giây tiếp theo liền bị người ta chém sao? Ta mặc kệ, người ...”

Ta đang muốn bảo hắn đổi một địa điểm khác, lại đột nhiên cảm thấy thân mình nhẹ hẫng.

Thậm chí còn đang lơ lửng giữa không trung!

“Này, người ...”

“Sở cô nương, ngài rộng lòng một chút đi. Ta một nhà già trẻ lớn bé đều trông cậy vào ta nuôi sống a ...” – Phán quan vẻ mặt khổ sở, nhưng ta vừa nhìn lại muốn cho hắn mấy cái tát. Ý vào là quý quan có pháp thuật thì giỏi lắm sao?

Mặt đất dưới chân dần tan biến, trước mắt là một mảng tối đen mênh mông vô bờ. Không phải chứ, muốn ta cứ thế mà ngã xuống sao? Sẽ không sẽ không, ta vỗ vỗ ngực an ủi mình. Ngã xuống như vậy, ta đây chẳng phải chưa đi được nửa đường đã lộn trở lại âm phủ sao? Ha ha, tên phán quan này nhìn qua thì thành thật là thế, không ngờ lòng dạ lại đen tối như vậy. Số ta chẳng lẽ lại thảm thế này sao?

“Sở cô nương, tạm biệt! Đến ngày hoàn dương, bản quan tự nhiên sẽ phái người tới dẫn người về.” – Hắn hướng ta làm cái lễ. Ta há mồm đang muốn nói thì thân mình bỗng nhiên trầm xuống, thẳng tắp rơi xuống dưới.

“Dựa vào cái gì mà người lại đưa ta đi như vậy a ——“ Ta sai lầm rồi! Thật sự sai lầm rồi! Sao ta có thể quên hẳn căn bản chính là quỷ chứ, quỷ thì làm gì có nhân tính?!”

Kinh hách rất nhiều, ta lại đột nhiên nhớ tới một chuyện. Vì chuyện này ta râm rì nửa ngày, lúc này lại có tình huống nó ra sau đầu:

“Tiền bồi thường của ta ——“

Trên đỉnh đầu, mặt trời đỏ rực như lửa chiếu những tia sáng chói mắt ngênh diện mà tới, đâm vào mắt ta làm ta không khỏi thấy khó chịu. Đột nhiên trong tầm mắt xuất hiện vài cái đầu người đang giương to hai mắt nhìn ta, sau một hồi thì không hẹn mà cùng “ai” một tiếng, ra vẻ thực thất vọng.

Làm cái gì vậy? Ta khó hiểu xoay người, thể này mới phát giác ra mình đang nằm ngửa với tư thế hình chữ đại, xung quanh là một đám người mặc cổ trang đang chỉ trỏ ta cái gì đó.

“Ai nha, thật sự là mệnh lớn nha!”

“Đúng vậy, bị rơi xuống như thế, đầu còn bị va đập mạnh, thể mà không làm sao.”

“Cũng chưa chắc, có khi lại biến gốc rồi cũng nên. Không thấy ánh mắt ngơ ngác kia sao ...”

“Mẹ kiếp! Người mới choáng đầu thì có.” – Ta lẩn lôn lốc từ mặt đất gượng đứng dậy, hét to. Tuy rằng không hiểu ra làm sao nhưng cái câu bảo ta khờ kia thì ta nghe được rất rõ ràng.

“...” Nữ nhân kia tựa hồ bị dọa, miệng há to nửa ngày không thể ngậm lại. Đột nhiên nàng ta thét lên một tiếng sợ hãi, đề-xi-ben cao đến độ đủ để so sánh với tiếng phanh xe ô tô, sau đó chạy hộc tốc cứ như là có lửa cháy đằng sau mông. Mấy người còn lại thấy thế cũng đều thổn thức rồi tản đi.

“Hừ!” Ta lỗ mũi hướng lên trời, đắc ý hừ một tiếng. Ai dám vũ nhục bản cô nương, ta liền trả lại hần gấp trăm lần!

Nhưng có gì đó không thích hợp a ... Tayta chạm đến mái tóc thì ngừng lại một chút, xúc cảm này ... căn bản không giống như mái tóc mềm mại mà ta vẫn tự hào bao năm qua, ngược lại ... thô ráp giống như cây chổi vậy.

Vội vàng sờ qua sờ lại bộ tóc trên đầu, đúng vậy, chính là chẳng khác nào cây chổi! Lại nhìn trên người mình một lượt, đại gia của ta ơi, trên người là một bộ quần áo vải thô dính đầy bụi đất cộng thêm vài cái lỗ nhỏ, nhìn không ra màu sắc. Lại nhìn quanh một vòng, ta dĩ nhiên đang ngồi ở giữa đường nơi người đến người đi, xe qua mã lại!!

Tên phán quan mập mạp chết tiệt, như thế nào lại cho ta thân mình của một tên ăn mày?!

Giờ khắc này, ta giống như nghe thấy thanh âm trái tim mình vỡ ra từng mảnh. Trời cao a! Đất rộng a! Sở Huyền ta tốt xấu gì ở đại học cũng được coi là một đóa hoa nhỏ thanh lệ, từng làm lưu luyến không ít ông bướm, hiện tại gửi hồn người sống thành ăn mày, thật sự không còn mặt mũi nào về gặp hương thân phụ lão ở trường cũ nữa!

Bỗng dưng, bên tai truyền đến tiếng mắng chửi không kiên nhẫn của xa phu. Thôi thôi, bản cô nương không có thói quen cùng ô tô nói chuyện chứ đừng nói đến loại xe ngựa cấp thấp này. Vì thế ta đứng lên, bước từng bước xiêu vẹo đến góc tường rồi ngồi xuống. Ai, thật đúng là gặp hạn a, bị quỷ lừa gạt, nói ra không biết sẽ có bao nhiêu bệnh viện đưa ta về nghiên cứu nữa ... Chết tiệt! Hung hăng mắng trong lòng một tiếng, ngày khác cô nãi nãi người về âm tào địa phủ, nếu không đem cái tên phán quan mập mạp kia đá bay thì không mang họ Sở!!

Đang lúc ta chửi bới trong lòng thì từ quán bánh bao bên đường truyền đến từng đợt mùi hương. Con sâu tham ăn trong bụng ta lại bắt đầu kháng nghị, tựa như ngay lập tức muốn phá bụng mà lao thẳng về phía cái bánh bao kia. Vuốt vuốt cái bụng thâm thì kêu réo, ta bị ai hoài niệm bát mì ăn liền chưa kịp thưởng thức trước khi chết ... Đáng giận, là một bát mì Khang Vân nha!

Toàn thân sờ sờ, ta kỳ vọng sẽ xảy ra kỳ tích, ít nhất là có một đồng tiền rớt xuống. Nhưng mà sự thật lại vô tình đã kích ta, trừ bỏ một đồng tro bụi cùng trong lòng có một tờ giấy bỏ đi ra thì không còn thu hoạch nào khác.

Ta ném tờ giấy đi. Cũng không biết tên ăn mày này có não không nữa, giấy đó cũng đâu phải tiền chứ ... Tiền?! Ta xoa xoa mắt, nằm úp sấp quan sát cẩn thận cái tờ “giấy bỏ đi” kia còn hơn cả khi kiểm tra điểm thi vào trường cao đẳng, sau đó tay run run từ từ nhặt nó lên.

Là tiền! Chuẩn xác ra mà nói phải là ngân phiếu, cùng với thứ ở trên tivi hay chiếu rất giống nhau, tuyệt đối không sai được! Mỗi trương là một trăm lượng ... Ước chừng có ba mươi trương! Một tờ giấy nhỏ từ giữa rớt ra, ta nhặt lên thì thấy trên đó viết mấy chữ như gà bới:

Tiền bồi thường cho Sở cô nương.

“Nha!!” Ta hưng phấn nhảy dựng lên, không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của những người đi đường. Cô nãi nãi ta hiện tại phát tài rồi, muốn gì mua nấy, mua hai cái bánh bao ta ăn một cái, một cái đem bán cho ăn mày. Sợ cái gì chứ, ta có tiền!!

“À ... tiểu huynh đệ thật sự muốn mua bánh bao dài thọ sao?” – Tiểu thương của quán bánh bao hồ nghi nhìn tờ tiền rồi lại nhìn ta.

“Đúng vậy!” Túi tiền rủng rỉnh làm cho ta không thêm so đo với hắn có mắt không trông, không biện hùng thư. Nhiều tiền như vậy, mua một cái bánh bao của người là quá thừa.

“Nhưng mà ...” – Khóe miệng tiểu thương run rẩy vài cái – “Đây là tiền âm phủ.”

“Tiền âm phủ?” – Ta chớp chớp đôi mắt to vô tội, đột nhiên cao giọng cười to – “Tiểu huynh đệ đừng hay nói giỡn, tiền âm phủ ... làm sao có thể?!”

Dứt lời, bốn mắt nhìn nhau.

Một trận trầm mặc.

“A—————!” Ta hét thảm một tiếng, chạy như điên, thừa dịp người ta còn chưa kịp phản ứng đem ta làm thành nhân bánh bao liền chạy thực mạng!

Chạy không biết bao lâu, thẳng tới khi chẳng còn sức lực, ta mới thở hồng hộc dừng lại cước bộ. Hung hăng nhìn chằm chằm vào tờ tiền âm phủ bị vò nát trong tay, ta chỉ cảm thấy máu toàn thân đang dâng lên đến đỉnh đầu.

“Ta nguyện rửa người, tên cầu phán quan! Chờ cô nãi nãi ta trở về nhất định phải làm thịt cả nhà ngươi!”

...

Màn đêm buông xuống.

Ta hữu khí vô lực du dương nơi ngã tư đường, cái bóng thâm đậm bị ánh trăng kéo lê thật dài trên con đường vắng.

“Mỳ ăn liền! Bánh bao! Ô ô ... Đói quá ...”

Không còn sức để chửi bới hay đi tiếp nữa, ta tùy tiện tìm một chỗ mà tựa người vào đó, nhắm mắt lại, nặng nề tiến vào giấc ngủ.

“... Này ... tỉnh tỉnh ...” – Trong朦胧 lung, có người nào đó lay gọi ta.

“Chết tiệt ... mới sáng sớm đã nhao nhao cái gì ... thần kinh ...” Ta lảo bảo xoay người. Không có thanh âm, ta vừa lòng chặc lưỡi. Nhưng đang lúc ta muốn tìm lại hương vị ngọt ngào của giấc ngủ thì lại đành phải tạm biệt Chu Công.

“Loảng xoảng!”

“A!” Ta cả kinh nhảy dựng lên, vỗ vỗ trái tim đang đập kinh hoàng trong ngực. Ta phát hiện một người mặc xiêm y nâu, có vẻ là hạ nhân. Lão nhân này mang theo cái mặt la sát đang nhìn ta chằm chằm.

“Hô – đại thúc ngươi làm gì thế, suýt nữa thì dọa chết người ta nha!” – Ta xoa xoa cánh tay bị ép tới đau nhức, bất mãn nói. Nhìn quanh một chút, ta thế này mới phát hiện nơi mình nằm thì ra là ngay trước đại môn nhà người ta.

“Ngươi là người nào?”

A, ngữ khí có vẻ đề phòng!

“Ngươi nhìn xem ta có thể là loại người nào?” – Ta hỏi ngược lại. Buồn cười, ta đã nghèo túng thành như vậy rồi, còn có thể làm cái phần tử khủng bố gì đây.

“Là sát thủ Hữu vương phái đến sao ...” Trong mắt lão nhân bỗng hiện lên một tia sắc lạnh, tay cho vào trong vạt áo. Đôi mắt nhạy bén của ta nhìn thấy hắc tử trong ngực áo lòi ra một vật gì đó, ánh sáng bạc lóe lên chói mắt –

“Đại ... đại thúc, người hiểu lầm ...” Ta vội vàng lui về phía sau, không ngừng xua tay, “Ta không phải ... A!”

Chết tiệt! Không có việc gì thì đem bạc thang xây cao như vậy làm cái quái gì, nghĩ muốn ngã chết người ta sao! Vuốt cái móng ngứa đau, ta nhẹ nhàng trợn mắt ngồi dậy, phát hiện lão nhân kia đang dùng một loại ánh mắt bất khả tư nghị mà nhìn ta. Quay đầu đi, ta tình cờ nhìn đến chỗ mình vừa đứng, trên thân cây gỗ lim hình trụ rõ ràng cắm một tiểu phi tiêu ngân quang lóng lánh. Chắc, nếu ta không ngã xuống bạc thang, phỏng chừng đã sớm bị làm thịt rồi.

“Quả nhiên là sát thủ, phản ứng rất nhanh nhẹn!” Bàn tay vừa động, hắc tử giống như làm ảo thuật lấy ra ba cái phi tiêu.

Ta quá sợ hãi. Không phải chứ, cái loại chuyện ngoài ý muốn này mà lại được coi là “nhanh nhẹn”? Ánh mắt kiểu gì đây? Ba cái phi tiêu hàn quang lờ lờ, phản xạ ra dự cảm muốn ăn thịt người –

“Khoan đã!” Theo một tiếng gào to, từ trong đại môn sơn sơn chậm rãi bước ra một lục y nữ tử. Mây liễu thanh mảnh, đôi mắt sáng tựa vầng trăng, môi anh đào ... Ta không khỏi mở to hai mắt mà nhìn: wow, mỹ nữ nha!

Chỉ thấy nàng thướt tha đi đến trước mặt lão nhân, đem phi tiêu thu lại, oán trách nói:

“Tướng công, chàng thật sự là mất mớ đi. Tháng này đều không công giết hai tên ăn mày rồi, chàng còn muốn giết thêm tên thứ ba sao?”

Gi? Trông mắt ta thật muốn rút ra ngoài. Tướng công? Nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp như hoa này cùng ... lão nhân đây?

“Khụ, ta cũng chỉ là sợ nàng ta là sát thủ thôi! Nàng cũng biết, gần đây Hữu vương phái ra một lượng lớn nhân thủ ... chỉ là phòng hoạn thôi!” – Lão nhân gãi gãi đầu ngượng ngùng nói. Càng làm người ta hồng mắt là trên cái da mặt có thể nói là như quét năm xưa cư nhiên hiện lên một tia đỏ ửng –

Ta chống tay lên tường, nôn khan một trận.

Thật vất vả mới từ trong mơ màng ngẩng đầu lên, trước mắt đột nhiên xuất hiện một khuôn mặt tươi cười phóng đại.

“Tiểu ăn mày, người tên gì?”

Hả? Mỹ nữ này nói với ta sao?

“... Sở Huyền.” Ta không biết thân thể này gọi là gì, đành phải dùng tên vốn có của mình.

“Ta là Ngọc Thanh, mọi người đều gọi ta là Ngọc nương.” Nàng cười rộ lên thật là đẹp mắt. Quên nói một chút, bản thân ta là người thích chưng diện, so với mỹ nam thì ta càng thích chưng diện mỹ nữ, nhưng tuyệt đối không có khuynh hướng “đồng tính”, đơn thuần chỉ là có tâm thích chưng diện mà thôi.

“Người ... người thật sự là thê tử của ... của hắc tử?” Kinh diễm qua đi, ngón tay ta run run chỉ vào lão nhân kia hỏi.

“À, phải! Chúng ta là vợ chồng son a!” – Nàng cười ngọt ngào.

“Không phải chứ ...” Ta chỉ thấy trước mắt một trận thiên toàn địa chuyển.

...

“Người hỏi ta vì sao lại té xỉu? Giữa trời nắng chói chang nằm nửa ngày, đã đói bụng đến gần chết, vừa rồi lại bị lão nhân kia ... à không phải, tướng công của người làm cho sợ chết khiếp. Sau đó thị giác cùng tinh thần lại phải trải qua một trận kích động ... Người nói ta có thể không ngất xỉu sao?” Ta một mặt cuống bọ cần quét đồ ăn, một mặt nói chuyện với Ngọc nương về mặt tươi cười đang ngồi đối diện.

“Đúng rồi.” – Ta nuốt xuống miếng thịt gà trong miệng, nghiêm túc nhìn nàng – “Người có thể trả lời vấn đề mạo muội này của ta không?”

“Là cái gì?” – Nàng vẫn cười cười.

“Người trẻ tuổi xinh đẹp như vậy, vì sao lại ...”

“Ha ha ha ...” Ngọc nương đột nhiên che miệng cười ha hả. Ta lúc này mới chân chính cảm nhận được cái gì gọi là “tiếng cười như châu lạc ngọc bàn”.

“Cái này ư ...” – Nàng đắc ý dào dạt nói – “Kỳ thật ta đã sắp thành một lão thái bà rồi.”

“Hả?” Ta nghi hoặc trái xem phải ngắm. Chỗ nào giống ?

“Ta am hiểu thuật dịch dung, ngày thường đều dùng những khuôn mặt khác nhau để xuất hiện. Một nửa nguyên nhân là vì nhàm chán, nửa còn lại là ...” – Nàng chớp mắt, khẩu khí ái muội nói – “Nữ vì duyệt mình giả dung’ thôi!”

“A – ” Ta mất tự nhiên co rúm hai khóe miệng, “Trách không được ... Nhưng người rất lợi hại hại nha, thật sự nhìn không ra diện mạo vốn có ... Chỉ là, mỗi ngày đổi một tạo hình khác nhau người không thấy mệt sao?”

“Ha ha, chẳng lẽ người không biết là nhìn đến bộ dáng người khác trợn mắt há hốc mồm thực đã nghiền sao?”

Ác thú vị nữ nhân! Ta trên mặt cười cười, trong bụng lại ám phi.

Ác thú vị: vừa ác vừa thú vị

“Huyền Huyền ở lại chỗ này được không? Ta cảm thấy người rất hợp duyên nha!” Ngọc nương bàn tay mềm mại chống má nói.

Mắn mẫn?!

... Còn có chút gì đó ngọt ngào! Ta cũng không nên bị kêu ngũ vị câu toàn như vậy chứ.

“Ha ha, cứ gọi ta là Sở Huyền hoặc Tiểu Huyền là được rồi.”

“Không, sẽ gọi là Huyền Huyền, như vậy đáng yêu hơn! Ở lại chỗ này được không?” Nàng mềm giọng nói, chỉ thiếu nước tả kéo hữu lời xiêm áo của ta. Ta vẻ mặt không chịu nổi, nghĩ đến mỹ nữ đang làm nũng trước mắt này dưới lớp da kia có thể là một bà lão năm mươi, sáu mươi tuổi liền cảm thấy nghiêng sông đổ biển.

“Vậy ... chỗ này là chỗ nào?” Muốn lưu lại cũng phải biết rõ tình huống trước cái đã.

“Phủ Thái phó. Là trạch viện cách hoàng cung xa nhất, cũng là nơi quan viên tự do nhất.”

“Thái phó? Chức quan to thế sao.” Ít nhiều gì cũng từng lấy lịch sử làm lễ mừng năm mới cấp thứ nhất (Quân: đại ý là có biết về lịch sử), ta mới không mở to mắt hỏi “Thái Phó là cái gì”. Ở cổ đại này mà nói thì đây quả thật là vấn đề ngu ngốc nhất. “Vậy người là ...” Đừng nói với ta người là lão nương của Thái Phó.

“Tướng công ta là quản gia, ta là đầu bếp nữ, nữ nhi Bạch Tinh của ta là nha hoàn.”

Cả nhà làm nô tài.

“Vậy, ta ở lại chỗ này ...” Thoáng nhìn nàng ta con người thoáng chốc lóe sáng, ta cuống quýt nói tiếp, “Nếu, ta nói là nếu nha, các người ... cho ta cái đãi ngộ gì?”

“Tiền tiêu vật hàng tháng hai lượng, bao ăn bao mặc bao ở.” – Ngọc nương nói thập phần rõ ràng.

Ái chà! Điều kiện tốt như vậy có đốt đèn lồng lên tìm cũng khó thấy, huống chi hiện tại ngay cả tiền mua muối ta cũng không có.

“Được, ta lưu lại!”

“Khoan!” Nàng lúc này lại làm vẻ mặt thản nhiên, theo bên hông lấy ra một tờ văn ước.

“Muốn vậy phải ký khế ước bán mình trước đã.”

Chắc, cùng lắm cũng chỉ là một vụ mua bán! Ta không chút do dự tuyệt bút vung lên, ký hai chữ “Sở Huyền”, lại đóng lên một dấu tay đỏ thẫm. Bán thì bán, dù sao thân thể cũng không phải là của ta, chỉ cần không bán linh hồn là được.

“Được, từ giờ trở đi ngươi chính là người trong phủ của chúng ta, muốn sống thì phải gặt gao phục tùng chủ tử, không thể có bất cứ cử chỉ bất trung bất nghĩa nào.” Ngọc nương nói xong, trong mắt hiện lên một tia thần bí.

Khóe miệng giương lên được một nửa liền dừng lại, ta lộ vẻ cười cứng ngắc, đột nhiên có loại dự cảm mơ hồ như lên nhầm thuyền giặc.

2. Q.1 - Chương 2

Editor: Quân

Ngây ngốc nhìn một hồi, ta thật sâu thở dài, chuyển hướng Bạch Tinh:

“Mấy bộ quần áo này đều phải giặt sao?”

“Ừ.” – Bản mặt nàng vẫn lạnh như băng, gật đầu đáp.

“Đây là của Bạch thúc, đây là của người, đây là của”

“Mẹ ta.”

Ngọc nương! Ta thật muốn giơ chân, ở trong cái nhà này cứ mỗi hai canh giờ lại đổi trang phục một lần. Hơn nữa ta chắc chắn rằng, trong phủ Thái Phó này trên dưới tổng cộng ba người không một ai có biểu tình kinh ngạc với việc này – đương nhiên là trừ bỏ ta. Nhưng hiện tại ta ngay cả một chút hứng thú cũng không khơi dậy nổi. Thử nghĩ xem, một lão thái bà mỗi ngày dịch dung thay đổi một lần, hoặc quyến rũ hoặc thanh thuần, hoặc gợi cảm hoặc diễm đam đáng yêu, chạy tới trước mặt người chờ người thiếu chút nữa bị dọa đến tâm can phể phở kinh thanh thét chói tai, rồi lại trước xem sau ngo đánh giá, cho dù có biến thành bộ dáng mê người bao nhiêu đi chăng nữa cũng không thể ưa được.

Lại nói, đến nơi này đã gần ba ngày, ta còn chưa gặp qua chủ nhân một lần. Tin tức duy nhất mà ta biết được là hắc hộc Diêm tên Sâm, đương nhiệm Thái Phó, mỗi ngày trừ bỏ vào triều còn phụ trách dạy thái tử năm tuổi học bài. Còn lại, Ngọc nương bọn họ đều cười đến quỷ dị bảo ta tự mình đi “khai quật”.

Khai quật cái rắm! Ta chỉ muốn hiểu biết về hắc, cũng không phải muốn đi nghiên cứu mộ phần gia tổ nhà hắc a.

Nhìn hình ảnh in dưới giếng nước, ta không thể không bi ai thừa nhận tên ăn mày ở trên đường lúc trước có cùng gương mặt với mình. Mụ nội nó, chỉ có quỷ phản quan kia mới có thể biết vì sao ở cái triều đại không hiểu ra làm sao này lại có một tên ăn mày lang thang đầu đường xó chợ có cùng khuôn mặt với cô nãi nãi ta ...

Nhìn chung quanh một chút, Bạch Tinh đâu? ... Nàng không phải đến giúp ta sao? Bạch Tinh này, tuy nói tuổi của nàng so với “ta” hiện tại lớn hơn không bao nhiêu, cũng mới mười sáu, nhưng vẻ mặt hồ hững của nàng cùng với dung mạo xinh đẹp tuyệt trần kia cực kỳ không thích hợp. Tựa như vừa rồi, ta bảo trì tươi cười trên mặt tới mức khóe miệng sắp rút gân, mà nàng ta cơ hồ chẳng có chút động tĩnh gì. Thật đúng là nữ nhân trời sinh vô tình! Còn lão nương của nàng nữa ... Aizz!

Ta vừa chà xát quần áo vừa thở dài. Phía sau đột nhiên truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng, dường như đang hướng bên này mà tới gần.

Lại đây! Mí mắt ta nâng cũng không buồn nâng.

“Hai canh giờ đã qua rồi sao? Lần này lại thay đổi cái tạo hình gì đến làm ta sợ đây?”

Đợi một lúc lâu vẫn không thấy người nọ mở miệng.

Bất đắc dĩ đứng lên, ta đem hai tay ướt sũng lau tung tung trên quần áo, xoay người lại:

“Được rồi, muốn ta đánh giá chứ gì? Lại đây, để Huyền Huyền ta nhìn xem ...”

Người trước mặt tử y phiêu nhiên, dáng người cao to, một đầu tóc đen như mực, cái mũi thẳng ngạo khí, bờ môi xinh đẹp như son, ngũ quan xinh xắn phối hợp lại thành một vẻ yêu diễm câu hồn đoạt phách, dụ hoặc nhân tâm. Đặc biệt là đôi mắt hẹp dài đào hoa đa tình kia, giờ phút này đang cười mà như không cười nhìn ta.

Không còn cách nào khác. Ta thầm than một tiếng, nếu không phải trước đó từng chịu qua đả kích chỉ sợ ta lúc này đối với mỹ nhân trước mắt đã kêu thảm thiết một tiếng, phun ra mấy trăm cc máu mũi rồi hoa hoa lệ lệ té xỉu. Nhưng hiện tại ...

Lê bước chân lười biếng thông thả đi qua đó, hai tay ta khoát lên trên vai nàng, giọng điệu thâm thúy nói:

“Tiểu nương của ta ơi, tốt xấu gì ngươi cũng đã qua tuổi năm mươi rồi, khôi phục lại điểm lão cho ta xem có được không? Ngươi dịch dung không thấy phiền nhưng ta xem đã thấy mệt mỏi lắm rồi. Aizz, ngươi xem, cứ nhiên còn làm ra loại tạo hình yêu mị như vậy. Ngươi nếu không nghĩ cho ta thì cũng nên vì Bạch thúc mà ngừng lại đi chứ? Hắn đã lớn tuổi như vậy rồi còn ... Ồ” – Ta vươn tay sờ lên yết hầu của nàng, rồi sau đó không để ý đối phương kinh ngạc, kêu to như bị sét đánh – “Trời ạ! Ngươi hôm nay dịch thành nam trang sao? Còn có hầu kết ... A!!” Vội vàng sờ loạn bộ ngực bằng phẳng của nàng một trận, ta nghĩ ta sắp phát điên rồi. “Bộ ngực đâu? Ngươi sẽ không vì cải nam trang mà đem ngực mình cũng chính thành không có chứ? Đại nương của ta ơi, ngài thật sự là quá khủng bố! Loại tinh thần hiến thân thể này ...”

Ta không khỏi cảm thấy kính nể, lui ra phía sau vài bước, cẩn thận đánh giá.

“Không sai không sai, có điểm yêu mị, không quá giống nam nhân. Ở nhà của ta bên kia, nam nhân có bộ dáng thế này sẽ bị gọi là “Gay”, chính là loại bất nam bất nữ, nhưng nhìn tổng thể lại thấy giống nữ nhân. Nhưng mà ...” Ra vẻ như bạn hữu vô vô vai nàng, ta tán thưởng nói – “Vô luận như thế nào, ngươi hiện tại nhìn kiểu gì cũng thấy là tuyệt thế mỹ nam! Ha ha ...”

“Huyền Huyền, ngươi ở bên đó làm gì vậy?”

Thanh âm quen thuộc truyền tới, ta ha ha cười xoay người lại, thấy Ngọc nương vẫn là một thân lục y đang đi về phía bên này.

“Ta đang ...” Đột nhiên dừng lại, ta quay đầu kinh ngạc nhìn mỹ nhân trước mặt.

“Nàng” ... không phải Ngọc nương?!

“Ngươi ngươi ngươi ... nàng nàng nàng ...” – Ta chữa chữa “nàng”, lại chữa chữa Ngọc nương, khóe miệng co giật nói không nên lời.

“Cái gì mà ngươi với chả ta, đó là chủ tử của chúng ta, thái độ của ngươi phải cung kính một chút.” Ngọc nương kéo tay ta xuống, hướng người nọ khuất gối quỳ, tất cung tất kính nói:

“Ngọc nương gặp qua gia.”

Gì? Chủ tử? Gia?

Không phải chứ?

“Ngươi ngươi ngươi ...” – Ta lắp bắp hỏi – “Ngươi ... ngươi rốt cuộc là nam ... hay là nữ?”

Mỹ nhân kia, cũng chính là chủ tử của ta, lộ ra một nụ cười mị hoặc lòng người, cùng với cái gương mặt yêu dã chết tiệt kia thật xứng đôi.

Yêu dã: yêu mị + cuồng dã

“Ngươi không phải đã sờ qua rồi sao?”

Đứng ở phòng khách, ta lui không được mà tiến cũng không xong. Ta ngất, bản cô nãi nãi bị Ngọc nương người làm kinh hách suốt ba ngày qua, riêng điểm ấy thôi cũng đã đủ mất mặt lắm rồi.

Mà lúc này Diêm Sâm đang có tư có vị uống chén trà Bạch Tinh dâng lên. Mỹ nhân chính là mỹ nhân, ngay cả uống trà cũng phong tình vạn chủng, lay động lòng người. Nhưng hiện tại ta không có hứng trí thưởng thức, thậm chí phải thế nào mới không để mị độc hạ chết không toàn thây.

“Chính là nàng sao?” Trong lòng xao động, không riêng gì bộ dáng yêu mị, ngay cả thanh âm cũng mềm nhẹ tựa phiến lông chim bay trong gió vậy. (Quân: Kiểu so sánh thật thú vị T_T)

Bạch Tinh lước lước cúi đầu:

“Dạ.”

“Người cảm thấy thế nào?”

“Cốt cách nhẹ nhàng, thân hình cũng tốt, phản ứng lại linh mẫn ... chỉ cần gia bỏ chút thời gian dạy dỗ thêm ...”

Hắn hơi hơi vuốt cằm, con người như được một tầng khói nhẹ bao phủ bắt đầu đảo quanh trên người ta.

“Nhóc con, qua đây.”

“Ta không phải ‘nhóc con’, ta là ‘Sở Huyền.’” – Ta có chút bực bội kháng nghị. Gọi nhóc con cái gì chứ, thật khiến người ta có cảm giác như mình thật đáng khinh.

Hắn nở nụ cười khuynh quốc khuynh thành:

“Vây ... nhóc con Sở Huyền, lại đây.”

“Người!” Ta cảm giận trừng mắt, lại bị Ngọc Nương cùng Bạch thúc không ngừng đẩy đi lên.

Ánh mắt mê ly như vụ kia nhanh chóng bao trùm ta, nhìn tới mức ta không khỏi nổi da gà.

“Xin hỏi người ... bình thường đều nhìn người khác như vậy sao?” May mắn ta thích chưng diện mỹ nữ hơn mỹ nam, bằng không đã sớm bị tên này mê hoặc vô phương cứu chữa rồi.

“Yên tâm, ta không có ý câu dẫn người.” – Hắn đáp rất rõ ràng. Khi nhìn đến vẻ mặt khinh thường cùng không tin của ta, đôi con người lại cong cong thành hai mảnh trăng lưỡi liềm thực đẹp mắt.

Hừ, muốn câu dẫn người ta lại còn chối!

“Này, có chuyện gì thì nói mau đi.” Trong lòng không có một tia thiện cảm, ngữ điệu nói chuyện của ta cũng thay đổi.

Hắn vẫn là vẻ mặt tươi cười mê hoặc người ta chết không đền mạng, tựa như đối với lời nói không có lễ độ cấp bậc của ta chẳng chút để ý.

“Nô lệ mà nói chuyện với chủ nhân như vậy là không đúng đâu. Người nhớ kỹ, về sau ta bảo người làm cái gì, người phải làm cái đó, không cho phép cãi lời. Nếu không, ta cũng không thể cam đoan người còn được nhìn thấy mặt trời ngày hôm sau hay không.”

“Người —”

“Sao?” Hắn khẽ nhếch khóe miệng, ngẩng đầu lên nhìn, tinh mâu bán mở, vẻ mặt trêu tức mười phần chẳng khác gì tên lưu manh, hơn nữa còn là lưu manh mỹ đến kỳ cục.

“... Dạ, đã biết.” – Ta ghen nửa ngày mới có thể nén giận đáp. Đầu tiên là bởi vì thật sự chịu không nổi Ngọc nương liên tiếp dịch dung dọa ta sợ chết khiếp, tiếp theo là ta biết, kẻ ước bán mình kia cũng không phải chỉ là trò đùa thú vị thôi ra làm lúc nhàm chán. (Quân: Làm gì có ai nghĩ kẻ ước bán mình là trò đùa vui lúc nhàm chán chứ. Đã ngu còn tỏ ra nguy hiểm! Chắc chắn! T_T)

Đảo cặp mắt trắng dã, ta tức giận nói:

“Nếu chủ tử không có gì phân phó, Sở Huyền trước hết xin đi xuống.”

Hắn sớm thu hồi lại tươi cười, liếc nhìn ta một cái rồi nhắm mắt lại.

“Ừ!”

Ngữ điệu thản nhiên mà lạnh lùng, cứ như người vừa cùng ta nói chuyện trên đũa không phải là hắn. Đi được hai bước, ta nghi hoặc dừng lại, quay đầu nhìn –

Hắn đang cười.

Thật là khủng khiếp, ngay cả mắt cũng không mở, vậy mà cứ như biết ta sẽ quay đầu lại nên hướng ta cười.

Mà mắt hắn tuy nhắm lại nhưng cũng cong cong hiện lên ý cười.

Nụ cười kia, trừ bỏ vẻ ngoài quyến rũ, tựa hồ còn ẩn chứa một ý tứ hàm súc nào đó thực mơ hồ ...

Ta không khỏi rung mình một cái.

3. Q.1 - Chương 3

Editor: Quân

Dự cảm xấu của ta thật sự đã được nghiệm chứng.

Trên thực tế, Ngọc nương lưu ta lại có một nửa là vì hợp ý, một nửa là vì mấy điểm mà Bạch Tinh đã nhận xét về ta kia. Nói cách khác, bọn họ cần không chỉ là một nha đầu làm tạp vụ bình thường, quan trọng hơn là một người có thể đi theo bên người Diêm Sâm thời thời khắc khắc, lại phải là hộ vệ không dễ khiến người khác chú ý.

Không dễ khiến người khác chú ý? Thì ra là thế, khó trách bọn hắn lại nhìn trúng “ta” – một nha đầu lười đảo mười lăm tuổi. Nói là mười lăm tuổi, trên thực tế ta cũng không biết bây giờ mình rốt cuộc bao nhiêu tuổi, tất cả đều là Ngọc nương giúp ta xem tướng mà “nhìn ra”.

Đương nhiên, muốn trở thành một hộ vệ đủ tư cách, trừ bỏ việc biết tuân theo mệnh lệnh chủ nhân, còn phải biết ám sát, dùng độc, dịch dung và một loạt các bản lĩnh khác ... Nói trắng ra chính là Ninja cổ đại.

Nghĩ đến đây ta không khỏi méo miệng. Bảo hộ cái tên có thể cười uy hiếp người ta, lời nói ra vân đạm phong khinh mà lại sát khí mười phần kia sao? Dựa vào cái mặt không phải nữ nhân mà còn hơn hẳn nữ nhân của hắn, nếu gặp gỡ nam thích khách, đảm bảo chỉ cần một cái mị nhãn cùng một cái phát tay mềm mại là có thể hạ gục đối phương. Nếu gặp nữ nhân thì càng tốt, trực tiếp câu dẫn là được. Có thể ăn cả nam lẫn nữ như vậy, hắn có chỗ nào cần dùng hộ vệ?!

Nhưng đối với vấn đề này, Ngọc nương lại giải thích là Diêm Sâm mặc dù một thân địa vị trọng yếu, quyền cao chức trọng, nhưng ngày thường xử sự cũng là cực kỳ tùy tính tùy ý, vừa chính vừa tà. Hắn có thể không chút do dự lấy đi một nửa của cải của bách quan trong triều, sau đó đại bộ phận sẽ đưa đến tiền tuyến bổ sung vào lương thảo của quân đội, cũng có thể chỉ vì một lời không hợp ý mà đem một đại quan nhất phẩm giáng xuống thành thất phẩm, thậm chí là biến thành thứ dân đuổi ra khỏi Hoàng thành [trời mới biết hắn làm như thế nào]. Cho nên có không ít người dùng hết nửa bộ óc để tạo quan hệ tốt với hắn, nửa còn lại thì hao tổn tâm cơ, nghĩ mưu bày kế làm thế nào để đưa hắn đến chỗ Diêm Vương.

Nhưng từ hai năm trước, tình trạng sức khỏe của Hoàng Thượng bắt đầu giảm sút, dưới trướng có bảy đứa con trai và ba nữ nhi, hắn lại lập một tiểu oa nhi lúc ấy chỉ mới ba tuổi lên làm người thừa kế, còn lệnh cho Diêm Sâm quai đản làm Thái phó của thái tử. Bởi vậy, Diêm Sâm lại càng trở thành cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt của mọi người, làm cho nhóm quan lại cùng hoàng tử vừa hận vừa sợ.

Cảm giác của ta chính là hắn tự tìm tội chịu. Bình thường làm người phúc hậu một chút thì bây giờ cần gì phải sợ hãi chứ?

Một người như vậy, rốt cuộc là cái tính cách gì đây? Nhớ rõ ngày đó lúc ta hiểu lầm hắn, hắn một tiếng cũng không nói, hơn nữa còn cười cho qua hành động “khinh bạc” hắn của ta. Tính cách kỳ quái ...

“Này này này, hoàn hồn hoàn hồn, đang suy nghĩ cái gì vậy?” Ngọc nương thành linh xuất hiện, trong tay mang theo một cái giỏ trúc đầy ắp chai lọ.

“Nhớ người nha! Người lâu rồi không đến như vậy, làm người ta chờ đến tâm tư mỗi mòn a ——” Ta ra vẻ ủy khuất định lại gần nàng thì bị nàng một tay ngăn trở.

“Làm trò! Ta cũng không phải đoạn tụ.”

“Thiết.” Ta bĩu môi, liếc mắt nhìn đến cái giỏ trúc bên trong chất đống bình bình lọ lọ. Nhặt lên vài cái mở ra, bên trong ngoài bột phấn ra còn có rất nhiều loại khác, thậm chí có cả thứ chất lỏng gì đó hồng hồng lục lục, màu sắc chẳng khác nào cái phường nhuộm.

“Mấy thứ này là cái gì?” Ta cầm một cái bình sứ nhỏ trắng men xanh lên, nhất thời tò mò đưa lên mũi ngửi.

“Ai!” Ngọc nương đột nhiên chụp tay ta, đóng nút lọ lại rồi giáo huấn ta: “Mấy thứ này đều là độc dược, sao có thể tùy tiện ngửi như vậy được.”

“Độc dược?” – Ta kinh ngạc hỏi – “Lấy độc dược làm cái gì?”

“Dạy người dùng độc!” Nàng nói như thể đó là điều thiên kinh địa nghĩa, còn nhìn ta cứ như là ta giả ngây giả dại.

Dùng độc ... Phải rồi, từ hôm nay trở đi ta sẽ bắt đầu khóa huấn luyện “tốc thành” ma quỷ để trở thành hộ vệ. Sao cũng được, chuyện gì phải đến sẽ đến, nhân thể học thêm chút tri thức cũng tốt.

Tốc thành: “tốc” trong “cấp tốc”, “thành” trong “thành công”

“Được rồi, bắt đầu đi.” Ta ngồi xuống, giống như một đệ tử ngoan ngoãn chăm chú nghe giảng.

“Đầu tiên là cái này.” – Nàng đem một cái bình nhỏ màu nâu đặt lên mặt bàn – “Đây là đoạn trường thảo, ăn vào ruột sẽ biến đen rồi dính liền lại, người trúng độc sẽ đau bụng mà chết.”

“Đoạn trường thảo? Nghe hay nha, cảm giác có vẻ rất đẹp ... tên này dễ nhớ.” Ta gật gật đầu.

“Không phải ‘đẹp’ mà là ‘thê thảm’ thì đúng hơn!” – Ngọc nương phì cười – “Người thật chẳng giống những tiểu cô nương bình thường chút nào. Được rồi, lọ này là thạch tín, biết chứ?”

“Ừ! Còn cái bình kia là Hạc Đỉnh Hồng?” – Ta đưa tay ra cầm lên một cái bình sứ nhỏ màu trắng.

“Thông minh!”

Oa, vận tốt nha, thuận miệng đoán mò cũng trúng?!

“Đây là Mê Tình tán, chuyên dùng để khống chế cảm xúc. Nếu dùng một liều thuốc nhỏ thì sẽ khiến thần kinh đối phương liên tục hưng phấn trong một khoảng thời gian, dùng nhiều hơn thì phải đợi tới dăm ba bữa mới hết tác dụng.” – Nàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp – “Nhưng loại độc này bình thường chúng ta đều dùng để thúc giục giục lệ, tùy theo những tình huống đột ngột xảy ra.”

“Tên này tục quá, hơn nữa sẽ có nghĩa khác ...” – Ta mặt nhăn thành một trận, đột nhiên vỗ bàn lớn tiếng nói.

“Lệ như tuyên dũng! Nếu nó thúc giục lệ, vậy thì gọi nó là ‘lệ như tuyên dũng đi. Vừa dễ nhớ mà lại có hình tượng nha.”

Lệ như tuyên dũng: nước mắt như dòng suối tuôn trào.

“...” Các cơ mặt của Ngọc nương giật giật, một lúc sau mới rầu rĩ đáp: “Tùy người, chỉ cần người có thể nhớ kỹ là được. Cái bình này là ‘Tiêu hồn túy’ ...” Nàng đang muốn nói tiếp thì lại bị vẻ mặt nghiêm túc của ta ngăn lại.

“Sao vậy?”

“Ha ha, Ngọc nương ...” – Ta cười đến là giả dối lại quỷ dị – “Cái này ngay cả ta cũng biết nha, có phải hay không chính là cái kia ...”

“Nha đầu này, tuổi còn nhỏ sao có thể cười háo sắc đến như vậy?” Nàng ‘cốp’ một tiếng gõ vào đầu ta, “Đây chính là xuân dược khó giải, vào nước liền tan, trúng phải dược này thì ngay cả thần Phật cũng nhịn không được mà muốn động tình. Ta nói cho người biết, dược này chỉ dùng trong trường hợp hai bên tình nguyện hoặc người kia làm quá nhiều việc ác nhân ác đức, ngoại trừ hai điều trên, phạm là trò đùa dai hay gì cũng không được dùng! Nếu không ...”

“Nếu không thì thế nào?”

“Hừ hừ!” – Nàng cười rất âm hiểm – “Nếu không ta liền bắt người uống bằng sạch, sau đó làm người không có chỗ phát hỏa, cuối cùng sẽ bắt mãn nhãn nhịn mà chết.”

Ta đột nhiên mở to mắt, vội vàng che miệng mình lại, sợ nàng ngay lập tức sẽ đổ thứ dược đó vào miệng ta. Lão bà này thật sự là đủ ác độc!

“Mẹ!”

Chúng ta quay đầu lại thì thấy thân ảnh đơn bạc của Bạch Tinh đang đứng ở cửa.

“Chudại bá đưa đồ ăn gọi mẹ đến kiểm kê một chút.”

“Ừ, lập tức sẽ đi ngay.” – Ngọc nương đứng dậy, quét mắt liếc ta một cái – “Trước hết đem những thứ ta vừa nói ghi nhớ lại một lần, ta đi một lát sẽ trở về.”

Nhìn nàng bước ra khỏi cửa phòng, một nụ cười quỷ quyệt xuất hiện trên khóe miệng ta.

Không cho phép tùy tiện dùng với người thì ta lấy động vật đến làm thí nghiệm hẳn là có thể chứ?

Nhớ tới trong vườn hoa nhỏ Bạch Tinh có nuôi một đám gà, ta đổ một viên “Tiêu hồn túy” ra tay rồi bay nhanh chạy đi ...

Cảm giác như mình ... đang làm một chuyện vô nhân đạo ...

Hơn nữa còn là một việc cực kỳ, đặc biệt, thập phần vô nhân đạo!

Dậm chân một cái, ta vọt vào đàn gà, đem cái con gà trống đang say mê trên lưng gà mái xuống. Chỉ một thoáng qua, nguyên bản đàn gà đang an an ổn ổn lập tức xao động bất an, gáy tán loạn, bay lung tung. Ta cũng sợ ở nơi đó, thẳng đến khi đại công gà ở trong tay giấy mạnh mới thanh tỉnh lại.

“Này! Người đừng chạy!!” Đáng chết, rõ ràng chỉ là một tiểu súc vật thôi mà sử dụng dược lực cứ như cái ống phóng rốc két ấy.

Trong khi giấy chết, nó ở trên đường gặp một cái thượng một cái, hơn nữa ta vừa đến trước mặt còn định “chiến” luôn cả ta!

Ta thiếu chút nữa ngã ngửa. Như vậy cũng được? Khó trách Ngọc nương lại nói là không thể tùy tiện sử dụng.

“Đứng ... đứng lại ...” Đuổi theo được vài dặm đường, ta đã bắt đầu thở hồng hộc. Còn con gà kia lại càng sung sức, không ngừng sư tử tâm “địa phương” có thể phóng hỏa. Chết tiệt! ta hùng hùng hổ hổ đứng dậy, tiếp tục đuổi.

“Người có thói quen đi theo gà luyện chạy bộ sao?”

Nghe đến cái thanh âm âm nhu này, ta lập tức dừng lại, vẻ mặt khó chịu lộn trở về.

“Hừ, đúng vậy, ta thích đi theo gà chạy bộ đấy.” Nhìn con người trong suốt bề ngoài ẩn hiện ý cười kiêu ngạo của hắn, ta tức giận nói – “Sao, có muốn tự mình thể nghiệm một phen không?”

“Ha ha ...” Diêm Sâm cười quyền rũ động lòng người, “Không, ta thích nhìn người khác si ngốc làm chuyện này hơn.”

Lửa giận tăng vọt đến tận não, ta đang muốn trả lời lại một cách mỉa mai, nào biết hán đột nhiên dùng đôi mắt tà mị nhìn ta:

“Này, người không đi cứu con gà kia sao?”

“A!” Ta lại chạy đuổi theo cái con gà “làm nhiều việc ác” kia. Đều do cái tên “gay” này, nếu không ta sao có thể nửa đường bị vướng bận?

...

“... Huyền Huyền” – Ngọc nương cơ mặt run rẩy hồi lâu, ần ần nói – “Đây là cái gì?”

Ngón tay nàng đang chỉ về phía con gà trống đã nằm im bất động.

“Ha ha ...” – Ta cười gượng hai tiếng – “Đây là ... thi thể một con gà trống.”

“Ta hỏi là nó chết như thế nào!”

“Cái này ... ăn phải ‘Tiêu hồn túy’, như thế nào cũng không dùng được, cho nên ... bị ta trực tiếp chấm dứt ... ha ha ha, Ngọc nương, sắc mặt người không tốt nha, có phải có chỗ không thoải mái không? Có muốn ... trở về phòng nghỉ ngơi một chút?”

“Người cư nhiên không nghe lời cảnh cáo của ta, lấy ‘Tiêu hồn túy’ cho gà ăn?” – Nàng nguy hiểm nheo lại đôi mắt xéch – “Còn nhớ rõ lời ta nói không?”

“Ha ha ...” Ta cười không bằng khóc, bị nàng từng bước ép sát phải lui về phía sau – “Không cần làm thật a, ta còn là một tiểu hài tử ...”

“Nguy biện!” – Trong tay nàng bỗng xuất hiện một viên dược hoàn màu nâu – “Ngoãn ngoãn chịu phạt đi thì tốt hơn!”

“Ồ ... có thể đổi phương thức trừng phạt khác không? Làm vậy không tốt lắm đâu ... ta ... ta còn là vị thành niên ...”

Tuy rằng hồn phách của cô nương ta là hai mươi hai tuổi, nhưng thân thể vẫn là tiểu hài tử nha!

“Chớ má vị thành niên! Tập tục ở nơi này cô nương đến tuổi mười lăm là có thể xuất giá rồi.”

“À ... ra thế ... Cái gì? Mười lăm tuổi? Sớm như vậy?”

“Sao, người không tin? Vương đồ tể ở trấn trên năm nay vừa vặn ba mươi còn chưa có cưới vợ, muốn hay không ...”

“Không cần!”

“Không cần thì ngoan ngoãn chịu phạt cho ta!”

“Ồ ... người thật nham hiểm ...”

“Quên đi, tạm tha nàng lần này đã.” Đột nhiên, người nào đó lúc này còn cười quỷ mị không thấy mắt nay lại lười biếng mở miệng – ngay lúc ta bị Ngọc nương ép đến góc tường, chỉ chớp mắt thôi là đã mở miệng ta ra để nhét thuốc vào.

“... Dạ.” Trầm mặc trong chốc lát, Ngọc nương ra vẻ thực thất vọng buông tay xuống rồi đáp. Ta xoa xoa cái cằm đau nhức, có chút bất mãn nhìn nàng, nào biết nàng mắt phượng vừa chuyển, dùng ánh mắt so với ta còn hung thần ác sát hơn trừng lại làm ta sợ tới mức rụt cổ.

“Nhưng ...” Ngón tay thon dài chống cằm, vuốt ve đám tóc đen mềm mại buông xuống vai, “Uống dược có thể miễn, trừng phạt vẫn phải chịu.”

4. Q.1 - Chương 4

Editor: Quân

“Ta nói ... người dẫn ta đến đây làm gì?”

“ ... ”

“Người muốn phong lưu khoái hoạt thì tự mình lo đi, kéo ta theo làm gì? Đem lưng? Nói trước, trên người ta một xu tiền cũng không có!”

“ ... ”

“Oa, xin hỏi đại gia người là nhân vật tầm cỡ nào vậy? Vì sao từng cô nương ra ra vào vào đều chớp chớp mị nhãn, hôn gió với người? Vừa rồi còn có cô nương cực kỳ xinh đẹp đường đường chính chính câu dẫn người nha.”

“ ... ”

“Không nghĩ tới người tuy rằng lớn lên giống nữ nhân, cũng vẫn thực bình thường thôi!”

“ ... ”

“... Người ... làm gì mà phải nhìn ta như vậy? Chê ta cản trở hứng trí của người sao? Hừ, cũng không phải ta muốn theo tới đây, là người nhất quyết kéo ta theo nha! Ta chưa nói người phá hư tâm hồn trong sáng của tiểu hài tử thì thôi, đặc biệt là ta đây vừa ngây thơ, thuần khiết lại đáng yêu ...”

“Ai nha, không phải Diêm công tử đó sao? Khách ít đến, khách ít đến nha! Sao hôm nay lại nhớ đến Lưu Vân các của ta mà tới thế này?” – Một thanh âm nũng nịu, mềm oặt, rõ ràng là bỏ thêm cả tá đường vào thành phần, vang lên làm ta cả kinh, thiếu chút nữa bị sặc nước miếng mà chết.

Xuất hiện rồi! Tú bà kỹ viện trong truyền thuyết!

Oa, vốn tưởng rằng nghệ thuật trên TV có chút khoa trương, không nghĩ tới ngày hôm nay tận mắt nhìn thấy, quả thật là so với trên đó còn khoa trương hơn gấp trăm, không, gấp ngàn lần!

Thật sự muốn hỏi một câu, người đeo trên đầu nhiều châu hoa xuyên ngọc như vậy mà cổ không thấy đau sao? Quần áo mặc thiếu vải như vậy, trời lại đang tháng tư, tuy nói đã nhập xuân, nhưng có đến nỗi nóng tới không chịu nổi như thế sao? Còn có khoe mắt của người, trên trán lại có cái khe rãnh ... làm ơn có tình thần chuyên nghiệp một chút đi được không, hoặc chí ít cũng phải biết lấy dũa chuốt mà đắp da mặt chứ. Điểm chết người là cái khăn tay kia, ta ... Nôn!

“Ồ, vị cô nương này làm sao vậy, ăn phải đồ không tốt nên đau bụng sao? A! Chẳng lẽ là ...”

Là cái đại đầu quỷ nhà người! Ta bám vào cái bàn cố gắng đứng dậy, đang muốn chửi ầm lên lại không biết từ đâu một đợt mùi nước hoa gay mũi tỏa ra từ chiếc khăn tay đập thẳng vào mặt, dịch vị trong miệng ta lại nghiêng sông đổ biển một phen ... Ta trời sinh đối với các loại đồ trang điểm có mùi nồng linh tinh gì đó đã dị ứng, thoáng ngửi thấy thôi là muốn nôn.

“Ai nha nha, nhìn cô nương tuổi còn nhỏ như vậy, như thế nào lại ...”

“Được rồi, Thượng Liễu! Nàng vẫn chỉ là tiểu hài tử thôi.” Mỗ nam ở một bên xem náo nhiệt tới nửa ngày, rốt cuộc cũng mở kim khẩu.

“Tiểu hài tử? Thấy thế nào cũng phải mười bốn mười lăm rồi. Ta còn nghĩ nàng là công tử người ...”

Đang nói thì im bặt. Ta giương mắt lên nhìn thì thấy Thượng Liễu khăn tay che miệng, một đôi mị nhãn dư vị do tôn nay hiện lên vẻ nửa sợ hãi, nửa hối hận, không dám nhìn thẳng vào mắt người nào đó.

“Hôm nay ta đem nàng đến làm quen một chút, người hẳn là biết tiêu chuẩn của ta?” – Thanh âm lạnh lùng, tựa hồ thực mất hứng.

“Thượng Liễu biết.”

“Vậy ...” – Diêm Sâm đứng lên vỗ vỗ quần áo, hai tay chấp sau lưng – “Ta giao nàng ấy cho người.”

“Này, đợi chút!” – Ta một bước xông lên chắn ở trước mặt hắn – “Người sao lại giao ta cho nàng?”

“Thượng Liễu cũng là thủ hạ của ta, nàng sẽ tận tình dạy dỗ người.”

Cái gì, dạy dỗ?

Dạy dỗ cái gì?

Dạy ở kỹ viện?

“Người người ... người muốn bán ta sao?”

“Bán người?” – Diêm Sâm ngẩn ra, mắt hoa đào tiện đà mị ra lượng lượng sóng mắt – “Người ngây thơ, thuần khiết lại đáng yêu như vậy, ta sao nỡ bán người?”

Hừ, là người đùa giỡn ta còn không kịp thì có!

“Vây vì sao ...”

“Là tự người nói muốn đổi hình thức trừng phạt.” – Hắn từ từ thu hồi ý cười – “Cho nên ta trước tiên huấn luyện khả năng ứng biến của người một chút – bất luận phát sinh chuyện gì cũng đều có thể bình tĩnh suy nghĩ, cho đến khi toàn thân thoát khỏi hiểm cảnh mới thôi.”

“Ha ... Đùa sao!” – Ta cả kinh đến độ cảm suýt rớt – “Nơi này là kỹ viện nha, người hoàn toàn không có ý tốt!”

“Chờ sau khi người có thể bình an vô sự về phủ rồi hẵng oán giận. Đến lúc đó ta nhất định sẽ chăm chú lắng nghe.” – Hắn cười, vòng qua ta hướng đại môn mà đi – “Cố lên nha, nhóc con Sở Huyền.”

“Người ...”

Ta vừa muốn tiến lên thì cửa “cạch” một tiếng đóng lại. Dừng sức đẩy, xong rồi, sao lại vững chắc thế này chứ, ta dù có ba đầu sáu tay cũng không mở ra được a! Tên Diêm Sâm chết tiệt, trừng phạt cái gì chứ, rõ ràng là muốn đùa chết ta! Hắn ... hử, vì sao sau lưng đột nhiên lại lạnh buốt thế này?

Vừa quay lại nhìn thì thấy có vài ánh mắt mang vẻ đáng khinh đang chắt chẻ dính trên người ta, trong đó cũng bao gồm cả Thượng Liễu.

“Người người Các người muốn làm gì?”

“Ha ha, đã lâu không có loại sự tình này để làm rồi. Thật sự là đã lâu rồi a!”

“Nói đúng nha, từ lần cuối cùng là Bạch Tinh đến đây, có lẽ cũng được hai năm rồi!”

Gì, Bạch Tinh? Chuyện này thì liên quan gì đến Bạch Tinh?

“Ta ... ta ... ta cảnh cáo các người, đừng có mà xằng bậy ...”

“Tiểu muội muội, người yên tâm đi, niệm tình người tuổi còn nhỏ lại không có võ công, lần này chúng ta chỉ dùng năm người thôi. Người thấy thế nào?”

“Thế nào cái đầu quỷ nhà người! Ai ta cũng không cần.”

“Chuyện này khó lắm nha. Diêm công tử yêu cầu không được dưới năm người, ta đã cho người tiêu chuẩn thấp nhất rồi đấy. Ngay cả Bạch Tinh lần đó cũng phải tới bảy người a!”

“Đừng có nhắc tới cái tên “gay” khốn kiếp đó trước mặt ta.”

“Tiểu muội muội, người thật sự là không biết nghe lời ...”

“Không cần, người đừng có lại đây ... bằng không ta dù có thành quỷ cũng không buông tha người ... bảo người đừng tới đây, người không nghe thấy sao? Ta không ... a!!”

...

Trống điểm canh ba, bóng đêm dày đặc.

Ta thở hồng hộc tựa người vào đại môn sơn son, dùng sức nuốt nước miếng, còn chưa nâng tay đập cửa thì đại môn lại không hề báo trước mở ra. Bất ngờ không kịp chuẩn bị, ta lập tức mất đà ngã xuống.

“Huyền Huyền!” – Tiếng nói quen thuộc của Ngọc Nương vang lên bên tai, vừa mừng vừa sợ – “Người như thế nào đã trở lại?”

“Sao?” – Ta thở hổn hển trừng mắt nàng – “Người hy vọng ta chưa về được?”

“Đương nhiên không phải! Nói thực ra thì loại huấn luyện này chẳng khác nào tra tấn người ta, hơn nữa người lại không có võ công, cho nên ta nghĩ ...”

“Hắn ...” – Nàng không đề cập tới thì thôi, nhắc đến là ta lại tràn ngập tức giận cùng khuất nhục không chỗ phát tiết – “Cái tên yêu nhân chết tiết kia đâu? Chết ở chỗ nào rồi?” Cô nãi nãi phải đem hắn ra băm thây vạn đoạn, không, dù có nghiền xương thành tro cũng không đủ!

“Nhóc con Sở Huyền?”

Hừ, đi ra chịu chết đi!

“Nhanh thật, mới nửa ngày đã giải quyết xong rồi sao?” – Diêm Sâm đi về phía ta, con người tinh thúy tràn ngập ý cười – “Chiến quả (kết quả chiến đấu) như thế nào?”

“Người ... ti bỉ vô sỉ hạ lưu dơ bẩn biến thái không biết xấu hổ! Người ... người cư nhiên ...” – Nghiến răng nghiến lợi nhìn chằm chằm vẻ mặt nhàn nhã của tên “đầu sỏ” gây nên mọi chuyện, ta hận không thể đi lên cắn hắn mấy phát cho hả giận.

“Ha ha ...” – Hắn không giận mà mừng, cười cứ như thể ta đang khích lệ hắn vậy – “Ngọc nương, đưa nàng đến thư phòng đi.”

“Hả? Thư phòng?”

Không nhìn đến ta đang trở mặt, Diêm Sâm ngược lại còn cúi thấp xuống làm ta đứng không vững, chỉ có thể tựa người vào Ngọc nương mượn sức cho khỏi ngã. “Ta đã nói rồi, chỉ cần người có thể bình an vô sự về phủ thì ta sẽ chăm chú lắng nghe người oán giận. Cho nên, nếu người cảm thấy mệt thì ta có thể cung cấp cho người chỗ nghỉ ngơi. Hay là người muốn đứng ở chỗ này mà nói?”

Ta không nói lời nào, chỉ mở trừng trừng hai đôi mắt to mà nhìn cái bản mặt đáng ghét của hắn.

Hừ, mệt? Ai mệt? Quá xem thường ta rồi!

Đây là người tự tìm phiền toái. Tối hôm nay, cô nãi nãi ta không ngủ thì người cũng đừng mơ được ngủ! Ta mà không lấy nước miếng dìm người chết đuối thì không phải là ta!!

5. Q.1 - Chương 5

Editor: Quân

A, mắt khó chịu quá, ánh sáng trong phòng sao lại chói thế này ... khi nào thì ...

Đầu đau quá! A ... ô ... đáng giận.

Vì sao không có người ở bên cạnh chăm sóc ta? Tốt xấu gì ta cũng bị kích thích lớn như vậy a. Những người này thật là bạc tình!

Mặc kệ, cả người vừa đau vừa mỏi, nhắm mắt lại ngủ một lúc đã ...

Đợi chút ... ta đây là đang ở đâu?

Giật mình, ta bật người ngồi dậy, ngây ngốc nhìn xung quanh một vòng rồi mới nhẹ nhàng thở ra, ngã người xuống giường.

Là phòng ngủ của ta.

... Không đúng!

Nghĩ lại một hồi, tuy rằng lưng ta cơ hồ muốn đứt ra từng mảnh, ta vẫn cố gượng mình ngồi dậy.

Tối hôm qua không phải ta ở thư phòng sao? Bây giờ sao lại ...

Hiện tại sao lại an an ổn ổn nằm trên giường trong phòng mình?

Cửa “chi nha” một tiếng mở ra, Bạch Tinh mang theo một cái khay tiến vào.

“Tĩnh?”

“Ừ.” – Nhìn chăm chăm vào thức ăn thơm nức trên bàn, ta không khỏi nuốt xuống một ngụm lớn nước miếng – “Hiện tại là giờ gì?”

“Buổi trưa.”

Bất tri bất giác, ta đã ngủ tới chính Ngọ.

“À, có chuyện này ... Bạch Tinh ...” – Ta sờ sờ gáy, có chút ngượng ngùng hỏi – “Ta làm sao có thể ... ngủ ở trong này?” Thấy nàng nhũn mày, ta vội vàng bổ sung. “Đương nhiên ý của ta không phải là ta nên ngủ ở thư phòng, mà là tối hôm qua ta ...”

“Người đang ngủ thì gia đưa người về phòng.”

Hả? Ngủ ... đang ngủ?

Ông trời ơi ... Ta ôm đầu rên rỉ, còn nói cái gì mà không cho tên Diêm Sâm kia ngủ đến hết đêm, dùng nước miếng dìm hấn chết đuối ... Kết quả lại khiến người ta chê cười mình!

“Người có khỏe không?” – Thanh âm Bạch Tinh sâu kín truyền tới làm ta ngẩn ra, nàng trước nay vốn lạnh như băng vậy mà giờ lại chủ động quan tâm người khác?

“Vẫn ... ổn.”

“Người không có võ công, ứng phó với chuyện như vậy thật không dễ dàng.”

“Không phải chỉ không dễ dàng, quả thực là ...” – Ta cảm giận siết chặt chần trong tay – “Cực kỳ tàn ác, vô cùng thâm hiểm, bị phần tốt cùng! Đây là cái loại huấn luyện năng lực biến thái gì chứ?”

“Không phải huấn luyện năng lực, chỉ là thủ đoạn chinh nhân của gia thôi.”

“Chinh ... gì?” – Ta quả thực không thể tin nổi vào tai mình – “Không phải huấn luyện?”

“Không phải.” – Bạch Tinh mặt không chút thay đổi gật đầu.

“Là ... thủ đoạn chinh nhân?”

“Phải.” Gật đầu thêm cái nữa.

Trong phòng lập tức rành mạch vang lên tiếng nghiêng răng nghiêng lợi.

“Nói như vậy, người cũng bị chinh qua?” – Khó trách mấy người kia lại nhắc tới Bạch Tinh.

“Ừ!”

“Hơn nữa số người so với ta còn nhiều hơn?”

“Ta có biết chút quyền cước công phu.”

“Tại sao?” – Ta quả thực muốn hét to – “Hắn dựa vào cái gì mà đòi chinh nhân như vậy?”

“Bởi vì chúng ta không nghe lời.” – Bạch Tinh buông mắt, khuôn mặt lại như trước bình thản vô ba – “Ý nghĩ của gia không ai có thể hiểu được, nhưng người tuyệt đối không tha thứ cho kẻ nào ngỗ nghịch mình.”

“... Nói trắng ra chính là biến thái!” – Ta vẻ mặt khinh thường – “Ta là vì không nghe lời dùng độc lung tung nên bị phạt, vậy còn người? Người không giống người sẽ phản kháng hắn.”

Mấy ngày nay đều thấy Bạch Tinh cung kính lễ phép với Diêm Sâm, vẻ mặt thuận theo mọi ý muốn của chủ nhân của nàng làm người ta có cảm giác cho dù Diêm Sâm bảo nàng chết, nàng cũng sẽ mặt không nhăn mày không nhíu mà chết cho hắn xem.

“Ta năm ấy mười lăm tuổi” – Nàng dừng một chút – “quen biết một nam nhân ...”

“Từ từ đã!” – Ta gơ tay lên ý bảo tạm dừng, có chút không tin nổi hỏi – “Người là nói ... người ... thích cái nam nhân kia?”

Nàng gật đầu.

Oa, thì ra nàng căn bản không phải nữ nhân vô tình.

“Ừm ... ta nghĩ ta hiểu được.” – Ta có chút dăm chiêu vuốt cằm – “Nhất định là cái tên biến thái kia coi trọng người, muốn độc chiếm người, lại không nghĩ rằng người sẽ cùng người khác lưỡng tình tương duyệt, vì thế thẹn quá thành giận mới dùng thủ đoạn hạ lưu như vậy để trừng phạt người. Có phải không?”

“Không phải.”

“Ồ?” – Vậy thì là tiết mục gì đây?

“Gia đình tồi tệ lắm, chưa bao giờ có cử chỉ thái quá.” – Bạch Tinh ngữ khí rất nhẹ – “Khi đó ta làm hộ vệ của gia, nhưng lại vì nhi nữ tình trường mà nhiệm vụ thất bại ... hơn nữa lúc ấy tuổi còn nhỏ, cho nên gia trừng phạt ta tội thất trách.”

“Hắn không để ý người đi yêu người khác sao?”

Nàng lắc đầu. “Gia chỉ yêu cầu ta ở bên cạnh mình hai năm, nếu hai năm sau vẫn không thay đổi chủ ý, người sẽ để ta đi, để ta sống cuộc sống của riêng mình.”

“Oa, hào phóng như vậy?” – Yêu nhân kia lại tốt như vậy sao? Đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, ta lại nói – “Hai năm? Lúc ấy người mười lăm, vậy hiện tại ...”

Nàng buông mắt nói: “Đã đến kỳ hạn.”

“Vậy người tính sao bây giờ?” – Ta mở to mắt – “Bạch thúc cùng Ngọc nương không phải đều ở tại chỗ này sao.”

“Ta muốn lập gia đình.”

“Lập gia đình?” Ta nhất thời kích động nhảy từ trên giường xuống, thắt lưng đau đến độ muốn gãy ra, nàng vội vàng đỡ lấy ta.

“Ai nha, năm bà chị đáng giận kia ...” – Cấn chặt rằng, ta đỡ lấy thắt lưng oán hận nói – “Làm hại ta lắm như vậy, sớm biết thế này thì đã xuống tay mạnh hơn một chút.”

“Người như thế nào có thể về tới đây? Thượng Liễu mama cũng không phải một đối thủ dễ đấu.” – nàng vừa giúp ta nhẹ nhàng xoa bóp, vừa hỏi.

“Thiết! Các nàng nghĩ đem ta đặt trên giường thì ta liền vô kế khả thi sao?” – Ta thối một ngụm – “May mắn là ta đã vụng trộm mang theo bên người ít độc dược, ngay từ đầu đã đánh gục được hai người. Kế tiếp ba người kia ép ta tới trên giường, chỉ là các nàng cũng quá xem thường ta, nghĩ là không cần phí nhiều khí lực gì .. Kết quả là một người bị ta hung hăng cắn một phát, người kia thì bị ta đạp xuống đất, cuối cùng là Thượng Liễu mama ...” Ta cười muốn bao nhiêu đáng khinh thì có bấy nhiêu – “Bởi vì nàng động thủ nhiều nhất nên ta mời nàng một ly trà ‘Thiên Thượng Nhân Gian Nhất Tiêu Hồn’.”

“Người hạ được?”

“Ha ha, dù sao giải quyết xong là được thôi!”

“Nếu như mẹ ta biết người lại ...”

“A!” – Ta vội vàng che miệng nàng lại, nhìn ra cửa sổ, sau đó hạ giọng nói nhỏ – “Ta chỉ nói cho người thôi, người trăm ngàn lần đừng nói với bọn họ, bằng không ta nhất định sẽ bị chỉnh thêm lần nữa.”

“Ừ, yên tâm đi, ta không nói.” – Bạch Tinh đáp. Nhìn nhau một lát, hai người đột nhiên đều buồn cười, “phì” một tiếng liền cười ra tiếng.

“Thượng ... Thượng Liễu mama nhất định ... tức muốn chết ...”

“Ai bảo nàng ta ... ai u, thắt lưng đau ... muốn thoát quần áo của cô nãi nãi ta, lại còn ...”

“Nói thật ... người ... người bị ... tới giai đoạn nào?”

“Chỉ ... chỉ tới trung y ...”

“Trung y? Vậy người so với ta thì mạnh hơn nhiều.” – Nàng dừng cười, chớp chớp lệ nhãn, nước mắt hình như đã dâng tới khóe mắt – “Ta lúc ấy đã đến áo lót rồi.”

“Đó là vì người phải đối phó với nhiều người.” – Ta lau đi nước mắt do cười nhiều quá mà trào ra, nhìn Bạch Tinh trước mặt hai má phồng hồng, biểu tình không còn lạnh lùng cứng rắn như trước nữa. “Thật là cao hứng khi có thể nói chuyện với người như vậy, cảm giác thực sự tốt lắm nha! Người bây giờ mới đúng là người a, vì sao trước kia lúc nào cũng là biểu tình hờ hững như vậy?”

“Ta không thích cùng người ngoài kết giao. Bình thường nếu là người không quen ta cái gì cũng không thể nói.” – Nàng có chút thẹn thùng.

“Xem ra ta lại phải cảm tạ cái tên yêu nhân kia rồi.” – Ta nói nhỏ – “Vậy từ giờ chúng ta đã thành người quen rồi chứ?”

“Không.”

Không?!

Nàng có chút buồn cười nhìn ta đang ghen hờn nhìn trần trời: “Chúng ta có thể làm tỷ muội tốt của nhau a!”

Ta khóe miệng run rẩy vài cái, đây gọi là hài hước kiểu lạnh lùng sao?

“Hôn kỳ của người bao giờ thì đến.”

“Mùng tám tháng sau.”

“Mùng tám tháng sau? Chẳng phải chỉ còn chưa đầy một tháng thôi sao?”

“Đúng vậy, cho nên ta muốn tranh thủ.”

“Tranh thủ cái gì?”

“Dạy người theo dõi, ám sát, nếu cần thì còn có cả trộm đạo ... À đúng rồi, cũng phải học khinh công nữa.”

Đợi chút, ta có nghe nhầm không? Sao lại có cả trộm đạo?

“Ta nói này, Bạch Tinh tỷ ...”

“Thật phiền toái, nhiều hạng mục như vậy ...”

“Bạch Tinh tỷ, ta ...”

“Thời gian nhanh như vậy, ta còn phải chuẩn bị đồ cưới nữa.”

“Người nghe ta nói đã ...”

“Khinh công thì hẳn là không cần ta dạy. Sơn trang ở bên kia có thể ...”

“...” – Người này đang hoàn toàn đắm chìm trong suy nghĩ của riêng mình – “Ta ...”

“Ai nha, mẹ bảo ta xuống phòng bếp hỗ trợ mà ta lại quên mất!” – Nàng vội vàng đứng dậy – “Xin lỗi Tiểu Huyền, chờ ta xong việc sẽ lại đến tìm người!” Dứt lời, người nọ loáng cái đã không thấy bóng dáng.

Ta há mồm ngây ngốc một lúc lâu ...

Nữ nhân này, tốt xấu gì cũng phải nói trước cho ta biết vì sao cần học trộm đạo chứ?

6. Q.1 - Chương 6

Editor: Quân

“Tầm tầm mịch mịch, lãnh lãnh thanh thanh”—

Vì sao trong viện ngay cả một bóng người cũng không có?

“Thê thê thăm thăm tích ưu tư”—

Cổ đau, lưng đau, thắt lưng đau, chân đau – Toàn thân không một chỗ nào là không đau! Sớm biết thế này thì đã sớm mang theo mấy bình “x bạch kim”

“Lúc ấm lúc lạnh, muốn điều dưỡng thân thể thật là khó!”—

Thắt lưng đã đau lắm rồi, chân lại còn thê thảm hơn, tối hôm nay chắc lại ở trên giường mà rên rỉ thôi ... hay là nằm trường kỉ đi.

“Lần này, là một chữ “sầu” rất to”.

Đâu chỉ là “sầu”, “thảm” còn có thừa!

Ta sai rồi, thật sự sai lầm rồi. Ta không nên dễ dàng bị “tiền tiêu vật hàng tháng bao ăn bao ở bao mặc” mười chữ to mê hoặc. Tục ngữ nói “Người chết vì tiền, chim chết vì ăn”, ta chính là vì phúc lợi mê tâm mà quên đi lời lẽ chí lý của lão tổ tông.

Chuyện lần này đã xác minh một câu nói: “Không nghe lời lão nhân, chịu thiệt ở trước mắt.”

Không có người nào sao? Không có người nhìn đến ta không muốn đi, mà thật sự là đi không nổi—

“Ồ, bây giờ mới có tháng tư, người sao lại đã đập đầu đầu năm thế?”

Không hề phòng bị, ta nhất thời há hốc mồm, biểu tình nhe răng trợn mắt cương cứng ở trên mặt, thật vất vả mới tác động đến da mặt để đem ánh mắt hướng lên trên.

“A ... người ... người khi nào thì trở về?”

“Ta căn bản không đi ra ngoài nhà! Sao, người không biết là ta có thể không cần vào triều?” – Con người trong suốt đây ấp ý cười của Diêm Sâm nhìn đến ta đang nằm ngay đơ trên mặt đất – “Nói thật, ta không có chuẩn bị hồng bao đâu, người vẫn muốn đập đầu sao?”

“Ai ... ai muốn đập đầu?”

“Không đập đầu, vậy người nằm úp sấp xuống đất để làm gì?” – Hấn không chỉ không rời đi, ngược lại còn xoay người ngồi xổm xuống trước mặt ta, vẻ mặt chế nhạo nói – “Chẳng lẽ là muốn bò về phòng sao?”

“Còn ... còn lâu! Ta chỉ là ...” – Bị người khác trêu chọc, mọi ý niệm trong đầu ta đều cháy sạch. Ta đưa tay lau lau mồ hôi và bụi đất trên mặt, cười không bằng khóc nói – “Ha ha, ta ... không biết sao lại thế này, chỉ là đột nhiên muốn ... tập chống đẩy ... Dù sao cũng nhàn rồi, người nói có phải không? Ha ha ...”

Trời ở trên cao, xin cho ta khối đậu hũ để ta đập đầu chết luôn đi! Lấy cái cố mất mặt như vậy, ta không còn mặt mũi nào mà sống thêm nữa!

“Phải không?” – Hấn một tay nâng má, thần thái mỉa mai hoặc cười với ta – “Nếu ta nhớ không lầm thì hôm nay là ngày Bạch Tinh tiến hành huấn luyện người ... Luyện tập đã mệt như vậy rồi, người không những không thấy phiền lụy mà còn muốn tập chống đẩy sao?”

Bà đây muốn làm đấy thì sao, yêu nhân chết tiết nhà người sao không mau biến đi? Nếu không phải tình huống không cho phép, ta thật sự rất muốn gào lên một câu như vậy.

“Cái này ... chỉ là rèn luyện thân thể thêm thôi mà, ha ha” Lời vừa ra khỏi miệng, ta thiếu chút nữa là cắn đứt lưỡi mình. Ô ô ... lão thiên gia ở trên cao, người vẫn là dùng sét đánh chết ta luôn đi cho xong!

“Ồ!” – Diêm Sâm có chút đăm chiêu gật đầu – “Vậy người tập đi, ta không làm phiền người nữa.”

Lòng ta bùng lên một tia mừng rỡ!

“Ta ở bên cạnh nhìn người, thuận tiện giúp người đếm số lần luôn, thấy thế nào?”

Tên khốn này!!

“Ta nói ... gia ...”

“À, không cần cảm kích ta quá đâu, chỉ là nhắc tay chi lao thôi mà Ồ, biểu tình này của người rất cuộc là muốn khóc hay muốn cười?”

“ ... Người cứ coi như ta dở khóc dở cười cũng được.” – Nhìn cái bản mặt trêu tức của người này, ta ngằm nắm tay thật chặt. Từng bước sai, từng bước sai! Người ta nói dùng cương trước bờ vực, quay đầu lại là bờ, ta ngay cả vách núi đen còn chưa thấy mà sao đã trực tiếp rơi xuống thế này.

“Ta ... A! Người ...”

Thân hình được nhắc bổng lên, ta còn chưa kịp phản ứng thì đã bị hấn ôm lấy.

“Người người người ... người muốn làm gì?”

“Tay bản thì không được quơ loạn xạ.” – Diêm Sâm liếc mắt nhìn ta trong lúc bối rối mà đã để lại một “dấu tay” trên ngoại sam trắng muốt của hấn, cười khẽ một tiếng – “Chẳng lẽ người rất muốn giặt quần áo cho ta sao?”

“Giặt cái đầu quỷ nhà người!” – Không cần suy nghĩ, ta lập tức cãi lại.

Hấn cười, nhắc chân đi về phía hành lang gấp khúc.

Nhìn con đường nhỏ quen thuộc này ... không lẽ hấn muốn đưa ta trở về phòng?

Sao đột nhiên lại tốt thế? Có phải là sau khi chỉnh ta xong thì lương tâm cắn rứt nên muốn đền bù?

Không phải đâu ... Ta quay sang hồ nghi nhìn hấn, muốn nhìn ra một manh mối nào đó, nhưng đúng lúc ấy thì ...

“Đến rồi!”

“Rầm” một tiếng, ta bị ném lên giường một cách vô tình, cái thất lưng gập nhiều tai nạn thiếu chút nữa đã bãi công luôn, đau nha ... Nói là “phê tâm cán cốt” cũng không quá lời. Nếu giường mà không đủ êm, nói không chừng ta đã phải dẹp đường về địa phủ luôn rồi.

“Người ...” Giang sơn dễ đổi, cầu thì vĩnh viễn không thay đổi được cái gì!

“Không cần khách khí, tốt xấu gì người cũng là nô lệ của ta, phải không?” – Lời này cứ như hấn vừa làm một việc thiện gì đó vậy.

Thẳng từ xương sống đến thất lưng đều đau làm ta không thể không hít vào một ngụm khí lạnh, từ từ nhắm hai mắt, cắn răng để ngăn những giọt nước mắt tràn ra khóe mi.

Buổi chiều ta muốn mang Bạch Tinh đi ra ngoài làm việc.” – Diêm Sâm hướng về phía vẻ mặt hận ý tràn đầy của ta mà cười đến là thư thái cùng thích ý – “Cho nên thời gian nửa ngày còn lại, người tự mình an bài đi.”

Ta ngẩn ra. “Ý của người là ...”

Hấn xoay người, thông thả đi ra khỏi cửa phòng. “Nếu người còn muốn tập chống đẩy thì cũng phải chờ ỉnh có thể tự đứng dậy bước xuống giường mới được.”

Là sao? Hấn đang quan tâm ta sao?

Quên đi, chuyện này không có khả năng xảy ra! Rõ ràng câu cuối cùng kia là muốn giễu cợt ta!

Nhưng ... kể ra thì thất lưng cũng có chút thoải mái hơn. Mà buổi chiều lại không cần phải liều chết liều sống ... Ta an lòng nhắm mắt lại, bắt đầu đi tìm Chu Công.

...

Thời gian qua thật là nhanh, trong nháy mắt, nửa tháng đã trôi đi.

Nhìn Bạch thúc Ngọc nương cả ngày tất bật chuẩn bị, ta không tự chủ được bắt đầu hâm mộ Bạch Tinh. Nghĩ đến bà mẹ của ta ở thế kỷ hai mươi mốt xa xôi ... Aizz, thôi thôi, nàng nhất định đang ở cùng lão công thân ái của bà – dương của ta, khoái hoạt qua ngày. Từ khi ta lên mười tuổi, bà đã không quản chuyện sống chết của ta nữa, ta vì sao còn muốn nhớ đến bà?

Nhưng nói gì thì nói, mỗi khi nhìn thấy đứa trẻ nào đồng trang lứa với ta mà được cha mẹ chăm lo chiều chuộng là ta lại ừm, cảm giác có chút gì đó không bình thường

“Đang nghĩ cái gì vậy?” – Đột nhiên một thanh âm mềm mại đáng yêu từ phía sau vang lên. Không đợi ta mở miệng, hắn đã khuất thân ngồi xuống cùng bậc thang với ta. Quay đầu qua, rơi vào mắt ta là một đôi mắt đen sáng ngời, hàng mi thanh mảnh khẽ chớp, đẹp tựa nàng tiên ánh trắng, sóng mắt uyển chuyển làm lòng người mê say nhộn nhạo, so với tà dương điểm lệ sau lưng hắn còn khiến người ta hoa mắt hơn. (Quân: Tả nam nhân cái kiểu gì thế này =.)

“Không nghĩ cái gì cả.”

“Thật không?” – Diêm Sâm theo tầm mắt của ta nhìn lại – “Đáng quý nhất thiên hạ là tấm lòng cha mẹ, đúng hay không?”

Tức giận trừng mắt hắn: “Từ khi nào thì ngươi trở nên đa cảm như vậy?”

Đôi mắt quyến rũ từ từ liếc về phía ta, mang theo ý cười mờ nhạt khó lòng nắm bắt.

“Có muốn đi dạo chợ không?”

“Hả?” – Ta trừng mắt nhìn – “Chợ?”

“Có đi hay không?”

“Có có, đương nhiên là đi!”

Chợ thực là náo nhiệt! Khắp nơi đều là những đám người rộn ràng nhốn nháo, hai bên đường chen chúc các cửa hàng sạp buôn to nhỏ khác nhau, cùng với đó là tiếng thương buôn tiểu quán cao giọng chào hàng. Đứng ở trên đường, ta hít thở sâu bầu không khí tươi mát của cổ đại, thoáng chốc cả người đều cảm thấy thật sảng khoái.

“Ngươi rất thích đi dạo chợ sao?”

“Thích chứ! Chẳng lẽ ngươi không biết đi dạo phố là bản tính trời sinh của nữ nhân sao?” – Ta trắng mắt liếc nhìn người bên cạnh một cái.

“Ta cũng không phải nữ nhân, làm sao biết được.”

Cũng đúng, ngươi không phải nữ nhân, chỉ là bộ dạng so với nữ nhân còn nữ tính hơn thôi.

Đột nhiên một ý niệm hiện lên trong đầu ta. Ta quay đầu lại, ra vẻ đứng đắn nói với hắn: “Gia, nói thật là bộ dạng ngài như vậy thật yêu ... à không, là tuần tú phiêu dật, độc nhất vô nhị, ” – Vì để đạt thành mục đích, không thể không vượt mông ngựa được – “Nếu ... ngài thay nữ trang, thì nhất định sẽ là khuynh quốc khuynh thành, diên đảo chúng sinh!”

Diêm Sâm bỗng dưng dừng lại cước bộ, con ngươi tinh lưỡng phút chốc bắn thẳng vào mặt ta, đáy mắt tuy vẫn là vẻ lười nhác như trước nhưng không còn nhẹ nhàng lạnh nhạt nữa, ngược lại còn có vẻ lạnh lùng ngoan lệ.

Ta không tự chủ lui về sau từng bước, cứng lưỡi nhìn hắn. Thật đúng là đầu heo, chưa qua đầu óc xử lý mà đã buột miệng nói lung tung nên giờ mới thành ra thế này ... Ngọc nương đã từng nói hắn tính tình quái đản, không có người nào có thể thăm dò ý nghĩ của hắn, mà ta mới vừa rồi lại nói thẳng à, không đúng, trừ phi là giới tính có vấn đề, còn lại nếu bảo một nam nhân bình thường đi cái nữ trang thì chọc giận người ta là đúng thôi Nhưng vậy cũng không đúng, hắn là nam nhân bình thường sao? Cũng có đi kỹ viện, nhưng lần đó là vì chính ta, còn hắn Không, hiện tại không phải lúc nghĩ ngợi lung tung, phải

nhánh chóng nghĩ biện pháp trấn an hấn mới được. Ta cũng không muốn lại tái kiến Thượng Liễu mama kia đâu ... Nhưng vấn đề là, ta hiện tại không biết phải mở miệng như thế nào. Xem sắc mặt của hấn lúc này cứ như là hận không thể đem ta dày xuống mười tám tầng địa ngục vậy.

Ồ ... ta phải làm sao mới tốt đây?

7. Q.1 - Chương 7

Editor: Quân

“À ...haha ... gia ...” – Tất cả đều là bất đắc dĩ, làm thế nào cũng không ổn. Ta cứ đứng yên ở trên đường cái, chân không thể cử động được – “Ta ... cái kia... người ...” Đáng chết, cầu xin đại gia, người đừng nhìn ta chằm chằm không nhúc nhích như vậy nữa có được không, đầu lưỡi ta sắp lú lại rồi. “Cái kia ... ta ...”

“Người làm sao?” – Rốt cục cũng lên tiếng! Nhưng thanh âm mềm nhẹ âm nhu là thế, ngữ điệu thì lại khiến người ta không rét mà run làm ta nhất thời không tiếp nhận nổi.

“À ...” Hạ quyết tâm, bằng bất cứ giá nào cũng phải nói ra. Dù sao chuyện này căn bản là ta không đúng. ” Thực xin lỗi, ta nói chuyện thính thoảng không dùng đến đầu óc, người đại nhân đại lượng thỉnh thoảng chấp kế tiểu nhân. Chỉ hy vọng người giơ cao đánh khẽ, đừng mang ta đi “thăm” Thượng Liễu mama nữa ... Nếu người vẫn không thể nguôi giận, vậy ... người có thể bảo ta cái nam trang a, ta tuyệt đối sẽ không nói nửa lời cự tuyệt Không đúng không đúng, ý của ta là ta có thể giúp người giả làm nữ nhân ... Đáng chết, cũng không đúng, ta rốt cuộc đang nói cái gì thế này ... Ta nói là, về sau phạm là người phản phó, ta đây đều sẽ làm theo, tất cả đều nghe lời người. Phải, tất cả đều nghe lời người.”

Thật vất vả mới đem mấy câu lời lẽ lung tung, ngôn từ lộn xộn đó diễn đạt trọn vẹn ý mình, ta ngẫm lâu mồ hôi lạnh trên trán, thật cẩn thận giương mắt nhìn sắc mặt hấn.

“Ồ, người về sau tất cả đều nghe theo ta sao?” – Hấn vẫn là vẻ mặt lạnh lùng, trong con người sâu thẳm không nhìn ra được là vui hay là giận.

Ta gật đầu như gà mổ thóc.

“Sẽ không ngộ nghịch ta, cũng sẽ không nói nửa lời cự tuyệt?”

Con gà tiếp tục dùng sức mổ thóc.

“Tốt lắm!” Nói xong hai chữ này, biểu tình của Diêm Sâm khôi phục lại vẻ thản nhiên tự đắc, xoay người sang chỗ khác thả bước mà đi.

Ta vội vàng đuổi theo, còn chưa kịp thở phào lau mồ hôi trên trán, đại gia phía trước bỗng nhiên dừng lại, xoay người.

“A!” Đầu bắt đầu hơi đau, trong lòng ta như muốn đổ lệ, trên mặt vẫn cố nặn ra vẻ tươi cười – “Gia?”

“Nhóc con Sở Huyền.”

“Dạ, gia có gì phân phó?” – Không phải chứ, giận người chưa lâu mà đã lại bùng lên sao.

“Ta muốn nói” – Hấn chậm rãi mở miệng – “Chẳng lẽ khi ta không đổi nữ trang thì không khuynh quốc khuynh thành, điên đảo chúng sinh sao?”

“Đương nhiên không phải, hơn nữa còn Hả?” Đang nói đột nhiên cứng lưỡi, ta lập tức ngậy người, nghẹn họng nhìn trân trối hấn mang theo vẻ mặt bốn cột xoay người, cao giọng cười lớn mà đi về phía trước.

... Gặp không ít kẻ không biết xấu hổ, nhưng chưa bao giờ thấy qua người nào có trình độ cao thâm thế này!

“Gia, người muốn mua cái gì? Đây là cửa hàng châu báu nha.”

Diêm Sâm không trả lời, phân phó cho điểm lão bản ở một bên – “Dem tất cả mặt hàng tốt nhất của người lấy ra đây.”

“Dạ, dạ, mời hai vị uống trà nghị tạm trước, chờ một lát ta sẽ lấy đến ngay.” – Lão bản cứ như linh được thánh chỉ, vui tươi đi vào nội thất.

“Gia, người muốn mua trâm cài tóc? Nhưng người không phải là có thói quen dùng dây cột tóc sao?” – Ta nhìn mấy chiếc trâm cài tóc châu hoa, thuận miệng hỏi.

“Lát nữa người nhìn thử xem rồi chọn một cái cho Bạch Tinh.”

“Hả?” – Ta ngẩn ra, lập tức bừng tỉnh đại ngộ – “Người muốn mua hạ lễ sao?”

Hắn thân nhiên liếc mắt nhìn ta rồi cúi đầu xuống nhấp một ngụm trà.

“Mời cô nương xem, tất cả chỗ này đều là bảo vật hiếm có, là cực phẩm của điểm ta. Không biết cô nương vừa ý cái nào?” – Lão bản đem một hộp gỗ quét nước sơn đàn mộc đặt ở trước mặt ta, ân cần hỏi. Ta quét mắt nhìn đồng “cực phẩm” kia, cái nào cái nấy đều kim quang lờ lờ đĩnh đầy hạt châu, tùy tay cầm lên một cái.

“Cô nương quả là có con mắt tinh tường, cây trâm Hoa Phượng khảm bảo ngọc này là cực phẩm trong cực phẩm, toàn Chí Dương cũng chỉ có một thôi ...”

“Chỉ có một ?”

“Phải, chỉ có một.”

“Quả là rất xinh đẹp nhất định là giá không rẻ.”

“Cái này ... cô nương, tiền nào của nấy thôi ... Cô nương không thích sao?” – Lão bản có chút kinh ngạc nhìn ta đem cây trâm thả vào trong hộp.

Ta không để ý bĩu môi: “Quý nhất không nhất định là tốt nhất. So với việc mua một thứ gì đó nhân thế ít có làm người ta thêm nhỏ dãi nổi tâm chiếm đoạt, chẳng thà lấy một thứ bình thường mà bản thân được an tâm tự tại.”

“... Ha ha, suy nghĩ của cô nương quả là độc đáo, vậy còn chiếc châu hoa Kim Bát Bảo Châu này thì sao?” – Lão bản cười có chút miễn cưỡng, nhưng vẫn cố gắng đề cử.

“Đẹp đẽ, quý giá ...” Với khí chất của Bạch Tinh mà mang mấy vật phẩm trang sức đĩnh nhiều mã não châu ngọc thế này, không khỏi có chút tục khí.

“Chuyện này cô nương, xin cho ta nói hai câu.” – Lão bản đỏ mặt hỏi, tiến đến trước mặt ta nói – “Cô nương mua trâm cài đầu hẳn là không phải bản thân bỏ tiền ra ...” Hắn chuyển mắt sang nhìn Diêm Sâm ở bên cạnh – “Cho nên cô nương không cần quá để ý đến ... vấn đề giá cả. Thứ hai, bốn điểm buôn bán cũng đã được trăm năm, hàng ở đây tuyệt đối là chính tông, cô nương người ...”

“Người như vậy là không biết rồi, lão bản.” – Ta cười tủm tỉm đưa tay đùa nghịch mấy lọn tóc xòa xuống vai – “Trang sức vật phẩm tất cả đều phải tùy người mà đi theo, chỉ cần thích hợp thì giá cả không phải vấn đề. Với lại ...” – Dem lọn tóc thả lại đằng sau vai, ta tiếp tục nói – “Cho dù ta không phải người bỏ tiền ra thì cũng không thể biến người bỏ tiền ra giúp ta thành kẻ ngốc mà đùa giỡn được, dù sao người ta kiếm tiền cũng không dễ dàng gì. Người thử nghĩ xem, nếu một ngày nào đó người mua này nọ cho lão bà của người, lại có người nói với nàng những lời như vừa rồi, người có biết là sẽ có cảm giác gì không?”

“Cái này ...” – Lão bản mặt đỏ bừng, khóe miệng co rúm xấu hổ. Thấy thế, ta vội vàng an ủi hắn: “Lão bản, người cũng đừng quá để ý. Ta chẳng qua chỉ là nói lên suy nghĩ của mình thôi, người khác không nhất thiết cũng phải nghĩ như vậy Mà, chúng ta không phải vẫn còn một vụ mua bán đang dở đó sao?”

“A ... phải, phải.” – Lão bản ngượng ngùng nở nụ cười – “Nhưng nói thật, ta làm chủ điểm này cũng vài chục năm rồi, nhưng chưa bao giờ gặp qua người nào biết ăn nói lại không ham tiền tài như cô nương.”

“Ai nói ta không ham tiền tài?” – Ta giả hoạt chớp mắt – “Chẳng qua ta yêu ta là yêu tiền bạc ngân phiếu có sẵn, chứ không phải mấy cái loại có hoa không quả gì đó.” (Quân: Ở đây ý nói là yêu tiền mặt, ko yêu những thứ ko phải tiền mà có giá trị cao)

“Hả?” – Lão bản sững sốt, một lát sau thì cười ha ha – “Cô nương thật sự là ...”

“Thế nào, lão bản, ta với người bình thường bất đồng mà lại đặc biệt như vậy, mấy thứ này có thể hay không ...” – Lúc này mà không đề cập tới thì còn chờ tới khi nào.

“Đương nhiên, đương nhiên! Nếu cô nương đã coi trọng mấy thứ này như vậy thì giá cả đương nhiên là có thể thương lượng.” – Lão bản lập tức sẵn sàng đáp.

“Cám ơn người, lão bản!” Nha! Ép giá thành công!

Bắn khoả một hồi, trước mắt ta đột nhiên sáng ngời. Ta cầm lên một cây trâm đính hoa bách hợp: “Ta muốn cái này!”

“Đây là ‘Triền ti bách hợp châu hoa sai’, thích hợp với người có khí chất cao nhã thoát tục. Cô nương chọn rất tinh, hơn nữa nó cũng rất thích hợp với người.”

“Không phải ta ... A, gia, người nói cây trâm này có được không?” – Ta xoay mặt sang hỏi Diêm Sâm.

“Ừ, rất thích hợp với Bạch Tinh.” – Hấn nhìn thoáng qua một cái rồi lại đem ánh mắt chuyển tới chiếc hộp để trên bàn. Ta không có để ý, chỉ kích động phân phó lão bản gói lại.

“Gia, có thể ... A, cái gì vậy?” Ta vừa mới quay đầu thì cảm thấy có cái gì đó gài lên tóc ta. Đưa tay lên sờ thì mới phát hiện ra đó là một cây trâm cài.

“Gia, người ...”

“Cái này rất thích hợp với người.” – Hấn nhẹ nhàng cong lên khóe miệng, tinh mâu sáng người nhìn cây trâm trên đầu ta – “Lão bản, cây trâm này ta cũng muốn.”

“À, được ...”

“Khoan đã!” – Ta vội vàng tháo cây trâm xuống đặt lại trên bàn, nói với lão bản – “Cây trâm này chúng ta không cần, chỉ lấy một cái là được rồi.”

...

“Người không thích cây trâm ‘Ngọc tương ngân vũ điệp’ kia sao?” – Ngồi vào một trà lâu nghỉ tạm, Diêm Sâm cười, hứng thú dào dạt hỏi.

Ta mặc danh kỳ diệu liếc mắt nhìn hấn một cái: “Vì sao muốn ta thích?”

“Bởi vì người cài nó trông rất đẹp, cho nên ta muốn mua cho người.” – Hấn ngữ điệu miễn cưỡng, vẻ mặt còn mang ý tứ trêu đùa không rõ ràng, làm cho ta không thể không hoài nghi lời hấn nói rốt cuộc là khen tặng hay là trêu chọc.

“Vô công không nhận lộc. Cho nên, gia không cần mua này nọ cho ta, mà ta đối với mấy loại vật phẩm này cũng không có nhiều hứng thú. Sở Huyền xuất thân chỉ là một khất cái, không quá bận tâm đến việc dung mạo ngoại hình hay việc làm đẹp bản thân.” Nếu người cho ta thêm tiền tiêu vật hàng tháng thì lại là chuyện khác.

“Phải không?” – Hấn có chút dăm chiêu nói – “Nếu ta nghĩ muốn thưởng cho nguwoi, có phải chỉ cần đem tiền tiêu vật hàng tháng tăng lên một chút là người liền cảm thấy mỹ mãn?”

“Phốc!” Ngụm nước trà mới vừa vào miệng bỗng dưng phun ra ngoài – “Khụ, khụ khụ ... Cái kia, gia ...” – Ta ngượng ngùng cười. Người là con giun trong bụng ta sao? “Người thực thích nói đùa.”

“Ai bảo vậy, ta nói rất đúng đắn đấy chứ.” – Diêm Sâm cười tà nghệ nhìn ta – “Trên đời này có người thích trân châu bảo ngọc hay những thứ có hoa không quả, có người lại chỉ thích thời bạc trắng bóng ... Ai nha, đừng vắng lung tung ra nữa, chén trà đã sắp hết rồi.”

“Khụ khụ ... ha ha ...” Thì ra hẳn nghe được! Về mặt ta lúc này so với khóc còn khó hơn cười, âm thầm cảm thấy may mắn vì đã không nghe theo lời của lão bản biến hẳn thành kẻ ngốc. Nói cách khác ...

Chỉ là chúng ta lúc ấy cách nhau cũng không tính là gần, hẳn sao có thể có thính lực tốt như vậy?

“Gia, kế tiếp muốn đi đâu?” – Nhiều lời vô ích, trực tiếp chuyển sang chuyện khác thì tốt hơn.

“Trở về.”

“Hả?” Nhanh như vậy đã trở về?

“Sao? Còn chưa đi dạo đủ? Hay là muốn đến Lưu Vân các gặp người quen?”

Sắc mặt trắng nhợt, ta vội vàng xua tay cười gượng nói: “Không! Không cần! Nơi này cách Lưu Vân các rất xa không nhọc gia phải đi bộ.”

“Không vấn đề gì, ta có thể ngồi kiệu.”

.... Hồn đản!

“Thật sự không cần, gia ...” – Ta vẻ mặt đáng thương hề hề cầu xin. Thượng Liễu mà gặp ta thì đảm bảo cái mạng nhỏ này sẽ không còn.

Hắn ha ha cười, tựa hồ như đang thưởng thức bộ dáng “trong lòng run sợ” của ta: “Sao phải sợ như vậy? Lần trước ngươi đã thuận lợi thoát khỏi chỗ đó kia mà.” – Sóng mắt vừa chuyển – “Chẳng lẽ ngươi đã làm chuyện gì xấu sao? Thí dụ như – trà chẳng hạn.”

Thấy biểu tình ghen hòng nhìn trần trối của ta, hẳn lại càng cười tươi hơn: “Ngươi thử đoán xem nếu Ngọc nương biết liệu có ‘tặng’ cho ngươi đái ngọ so với Thượng Liễu còn cao hơn không?”

“Gia, ta sai lầm rồi.” Đầu thú trước may ra thì không phải chết quá mức khó coi. Nói đi nói lại, hôm nay không phải dạo chợ mà chính là đi dự Hồng Môn Yến (*)!

“Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn nghe lời ta thì ta sẽ không nói chuyện này ra ngoài.”

Có thật vậy chăng? “Gia muốn Sở Huyền làm cái gì?”

“Trà này ngươi mời.”

“Dạ?!”

“Tiểu nhị, tính tiền!”

Điểm tiểu nhị tới trước mặt hai người: “Nhị vị khách quan, một hồ trà Tây Hồ, một hồ trà Long Tĩnh, hai đĩa điểm tâm, tổng cộng là năm lượng bạc.”

Cái gì? Năm lượng bạc? Chẳng phải bằng hai tháng rưỡi tiền công của ta sao

Diêm Sâm cười đến là thích ý: “Nhóc con Sở Huyền?”

Ta nhắm mắt lại nghiêng răng ken két: “Không phải chỉ là năm lượng thôi sao, không vấn đề gì. Cùng lắm thì ... a ha ha ha ... tiểu nhị, ta muốn hỏi một chuyện.”

“Cô nương cứ nói.”

“Những thứ còn lại có thể gói mang về không? Điểm tâm hay hết thấy ta đều muốn mang về. Một ngụm trà cũng chưa động đến mà bỏ đi thật là lãng phí ... à không, chắc trà lâu của các ngươi cũng không ngốc như vậy, nhất định sẽ lại bùng lên cho khách nhân khác dùng phải không? Chẳng định là như vậy rồi, không gian thì không làm thương nhân được! Nói sau, cô nương ta phải trả năm lượng bạc, năm lượng nha! Với số tiền này ta có thể mua cả đống bánh ngọt rồi. Còn hồ trà này nữa ... ngươi xác định đây là trà Long Tĩnh sao? Ta sẽ tìm người đến nghiệm chứng, ngươi tốt nhất đừng có giở trò, nếu không thì ... hừ hừ! Cô nương ta sẽ đi cáo trạng các ngươi, bắt các ngươi bồi thường gấp mười lần, thuận tiện hủy cả gian trà lâu này luôn ... Còn nữa, về sau các ngươi tốt nhất nên ghi giá đề bằng cho rõ ràng đi, bằng không sẽ hại khổ rất nhiều người, người có biết là ta ...

“Cô ... cô nương ... bản lâu gần đây có ưu đãi, vừa rồi là ta tính sai, ngài chỉ cần trả bốn lượng là tốt rồi ...”

“Ồ, có ưu đãi sao? Khi nào thì bắt đầu?”

“Vừa ... vừa mới ...”

“Thật sao? Vậy tốt quá! Gia, người có nghe không ... gia, sao người lại ghé vào trên bàn mà phát run vậy? Có phải thấy không thoải mái chỗ nào không? Gia ...”

Chú thích:

(*) Hồng Môn Yến: Buổi tiệc Hồng Môn Yến chính là âm mưu ám sát Lưu Bang mà Phạm Tăng đã bày ra để trừ hậu họa cho Hạng Vũ. Nhưng Hạng Vũ lại không hạ sát Lưu Bang mà còn vui vẻ nhập tiệc.

Trong buổi tiệc Lưu Bang nhiều lần thất sắc khi kiếm của Hạng Trang kề sát mặt, nhưng may mắn được Hạng Bá nhận ra và rút kiếm múa phụ họa mục đích bảo vệ Lưu Bang. Trương Lương thấy tình thế nguy nan vội lên ra ngoài báo cho Phần Khoái, vị tướng quân này tiến thẳng vào bữa tiệc một tay làm lá chắn dùng tay còn lại đẩy ngã toàn bộ đám vệ binh ở đó.

Sau khi giúp Lưu Bang thoát khỏi Hồng Môn Yến trở về Bá Thượng bằng kế vờ say rượu. Trương Lương gửi tặng Hạng Vũ đôi chén ngọc. Hạng Vũ thì vui vẻ nhận, nhưng Phạm Tăng rút kiếm chém vỡ đôi chén, rồi lắc đầu ngán ngẩm mà nói rằng “Hạng Vương thật ấu trĩ, kẻ tranh giành thiên hạ với người sau này tất là Lưu Bang, chúng ta chỉ có thể chờ làm tù binh của hắn mà thôi”

Lời nói của Phạm Tăng ứng nghiệm khi Hạng Vũ bị ngũ thể phân thân ở Ô Giang. Lúc đó Hạng Vũ vừa lên ngôi vị Tây Sở Bá Vương được 5 năm tức từ năm 206-202 trước công nguyên. Khi đó ông chỉ ngoài 30 tuổi.

Xuất phát từ tích này, cụm từ ‘Hồng Môn Yến’ được dùng để chỉ những bữa tiệc ‘lành ít dữ nhiều’.

8. Q.1 - Chương 8

Editor: Quân

Kỳ quái, đi đâu vậy?

Bạch Tinh này, nói muốn dạy ta theo dõi, kết quả là sau khi đi hai vòng ở chợ thì đã không thấy tăm hơi đâu cả. Chẳng lẽ chui xuống đất? Hay là bay lên trời rồi?

Tối tối lui lui hai vòng, vẫn là không tìm được người. Bất đắc dĩ thở dài, xem ra chỉ có thể tới các cửa hàng mà tìm vậy.

Quả không ngoài dự đoán của ta, Bạch đại tiểu thư sắp lấy chồng đang ở một tiệm bán tơ lụa chọn vải dệt.

“Bạch Tinh tỷ ...”

“Tiểu Huyền, người đã tới. Mau giúp ta nhìn xem, tấm vải lụa nào có vẻ sáng hơn?”

“...” Nàng hoàn toàn đã quên chức trách nhiệm vụ của mình. Ta dương dương tự đắc giương lên khoe miệng, đi qua đó tinh tế kiểm tra hai xấp vải đỏ.

“... Cái này!” – Ta kết luận – “Sắc điệu thanh thoát, khi sờ vào cảm giác cũng mềm mịn trơn bóng.”

“Ừ, vậy thì lấy cái đấy.” – Nàng tiếp nhận xấp vải – “Lão bản, bao nhiêu tiền?”

“Bốn lượng hai, cô nương.”

“Đắt như vậy sao? Có thể giảm một chút không?”

“Không đối gạt cô nương, giá cả ở Bàn Nguyệt lâu của ta đã là thấp nhất trong toàn bộ các cửa hàng ở kinh thành này rồi. Cô nương xem tấm vải này màu sắc chất liệu tinh tế như vậy, lấy giá bốn lượng hai tuyệt đối là tiền nào của nấy.”

“ ... ”

“Khoan đã.” – Ta đề lại cánh tay đang muốn lấy tiền ra trả của Bạch Tinh – “Chờ một lát, để ta xem đã.”

Khoảng một nén nhang sau

“Tiểu Huyền thật là lợi hại, lão bản kia cũng phải á khẩu không nói được gì.”

“Khụ khụ ... đó là đương nhiên.”

“’Tứ’ gần âm với ‘tử’, ‘tam’ gần âm với ‘tán’ ... ha ha ha, người quả nhiên là mồm miệng sắc bén.”

“Không có gì ... khụ, chẳng qua là dùng dao mổ trâu đi cắt tiết gà mà thôi ... khụ khụ, Bạch Tinh tỷ, giá hai lượng người có vừa lòng không?”

“Vừa lòng, đương nhiên là vừa lòng, rất có đôi có cặp!” – Nàng cười sáng lạn như ánh mặt trời – “Vây ... kế tiếp còn một ít sa tuyến và mấy bức tranh thêu cần phải làm nữa, đến lúc đó người lại giúp ta có được không?”

“Hả? Khụ khụ ... à thì ... được, đương nhiên là ... được. Ha ha ... nhưng mà Bạch Tinh tỷ ...”

“Sao?”

“Lúc trở về có thể mời ta một hồ trà nhuận hầu không?” Cổ họng rất là khó chịu.

“Được! Ta mỗi ngày đều có thể mời người.”

Trời ạ, mỗi ngày? Ta còn gì là người nữa.

Nói đi cũng phải nói lại, vậy còn vụ theo dõi thì sao? Hoàn toàn không được ngó ngang đến.

Cây kim vừa đi xuống lần đầu đã đâm vào ngón tay, ta khóc không ra nước mắt nhìn về phía Bạch Tinh tay cầm kim đưa lên đi xuống thoăn thoắt, chỉ chốc lát đã thấy nàng thêu xong một đôi kim phụng giương cánh.

Oa oa, vì sao ta cũng phải ngồi một bên mà thêu thừa? Trước kia nếu quần áo bị rách thì chỉ lấy kim khâu tùy tiện vái cái là được, nhưng cái công việc thêu thừa đòi hỏi sự tinh tế cao thế này nếu không có vài năm tu vi thì đừng nghĩ tới chuyện làm được một cách dễ dàng.

Không bằng đi giúp Bạch thúc chuẩn bị đèn lồng vải đỏ còn hơn, đơn giản mà lại thoải mái ...

“Tiểu Huyền, người đi đâu vậy?”

Chết, bị phát hiện rồi. “Ha ha, ta ... ta đi xem Bạch thúc hẩn ...”

“Chỗ nào cũng không cho đi. Ngồi xuống!”

“Vì sao?” Ta cũng có tự do nha!

“Người học thêu thừa cho tốt đi, bằng không đợi sau này khi lập gia đình rồi thì biết làm cái gì?”

Ta còn chưa lo xa như vậy! “Bạch Tinh tỷ, ta còn nhỏ mà.” Không nhọc ‘lão nhân gia’ ngài quan tâm.

“Nhỏ? Nói thế nào cũng mười lăm rồi, hết năm nay là mười sáu chứ nhỏ nỗi gì.”

... Nữ nhân này, người gả chồng thì gả đi, kéo người khác xuống nước làm cái gì?!

“Ha ha ... ta không có người trong lòng, ngược ngùng quá!” Phóng mắt tìm khắp phủ này, không phải lão nhân thì là gay, ngay cả một ấu tử cũng không có, bảo ta đi thích ai đây?

“Loại chuyện tình cảm này ...”

“A!” – Ta cuống quýt kêu lên – “Bạch Tinh tỷ, người dùng nhầm màu chỉ rồi!”

“Làm sao làm sao?” – Nàng cũng theo đó mà hốt hoảng.

“Chỗ này a! Người xem, rõ ràng phải là màu xanh biển, người lại dùng xanh da trời ... không hợp chút nào, đúng không?”

“Đúng vậy! Ta như thế nào mà lại ...”

Thượng đế nhân từ chúa Giê-su Như Lai phật tổ a, thế giới này rốt cuộc cũng được im lặng. Được rồi, nếu tránh không được thì cứ đơn giản làm bạn với mấy cây kim này một lát đi, ta cũng không tin mình không thêu nổi cái gì!

Sau một lúc lâu ...

“Tiểu Huyền, người đây là ...”

“Khăn tay nha!”

“Ta biết, nhưng đóa hoa ở mặt trên khăn ...”

“Hoa này đương nhiên là ta thêu, có vấn đề gì sao?”

“Nhưng đóa hoa đỏ này không phải là thêu.”

“Sao cơ? à thì ... phải, phải, đó là ... máu của ta.”

“Máu?! Ông trời ơi, người ... sao lại chảy nhiều máu như vậy?”

“Không còn cách nào khác, người ta mười đầu ngón tay đều bị đâm, máu loang lổ trên vải rất nhiều điểm, thực khó coi ... Sau đó ta đột nhiên nghĩ đến tích ‘Hoa đào phiến’ cho nên liền dùng máu làm thành cánh hoa, rồi lấy chỉ thêu đường viền cùng nhị hoa. Thế nào, rất sáng ý phải không? Đây chính là sản phẩm làm từ ‘máu và nước mắt’ của ta đó, ta phải cất giữ cẩn thận mới được, về sau sẽ đem tặng cho phu quân ... Bạch Tinh tỷ, Bạch Tinh tỷ, người đang ngủ sao? Dù gì cũng phải nghe ta nói hết đã chứ ...”

...

“Gia, uống trà.”

“Ừ!”

Diêm Sâm cười dài liếc mắt một cái, đưa tay qua đón lấy tách trà: “Hôm nay là người pha trà sao?”

“Dạ, Bạch Tinh tỷ đang cố gắng chuẩn bị đồ cưới và thu xếp mọi việc.”

Trong con người dường như chợt lóe lên một tia ngân quang. “Thật không?”

Ta không yên lòng gạt đầu, ánh mắt nhanh như chớp đảo qua đánh giá mọi nơi. “Gia, phòng của người thật lớn a!”

Diêm Sâm vì muốn thuận tiện nên đã gộp phòng ngủ cùng thư phòng lại làm một, trung gian chỉ cách một bức tượng điêu khắc gỗ cùng mấy tấm bình phong, cho nên diện tích tổng thể của căn phòng mới gia tăng gấp đôi.

“Bình thường.”

“Bình thường? Nhìn qua cũng thấy phải bằng ba cái phòng khách lớn nha ... một người ở không sợ sao?” Hơn nữa cái phủ to như vậy mà chỉ có bốn hạ nhân, à không, sắp tới chỉ còn có ba người.

“Sợ?” Hần phóng ra lưỡng đạo ánh mắt câu hồn như ánh trăng, cười đến là không có hảo ý – “Người tới ở cùng thì ta sẽ không sợ nữa.”

Ta lập tức đáp trả: “Tuyệt đối không!”

Hần ha ha cười không ngừng: “Vậy người cần gì phải quan tâm là ta sợ hay không sợ?”

“Ta mới không quan tâm đến người, chẳng qua sợ người nửa đêm có chuyện gì lại ... ồ, đây là cái gì?”

Một vật thể dài dài đặt trên kỷ trà hấp dẫn ánh mắt ta. Lấy tấm vải phủ phía trên ra thì thấy đó là một chiếc đàn cổ bằng gỗ đen lừng.

“Đây là di vật của nương ta.”

Ta xoay người kinh ngạc nhìn hấn, đôi mắt vẫn tươi sáng như trước, khi tiếp xúc với ánh mắt của ta còn hơi hơi hiện ra ý cười. “Làm sao vậy?”

“À ... thực xin lỗi, gia, ta ...”

“Người biết đàn sao?”

“Dạ?” Sao đột nhiên lại hỏi một câu như vậy? “Không biết ...” Thật ra ta từng học qua đàn tranh, nhưng hai loại đàn này không giống nhau, đàn cổ như vậy lại càng ít gặp.

“Muốn học sao?” Diêm Sâm tới ngồi trước cổ cầm, ngửa đầu cười hỏi.

“Dạ.” Nói thật là ta đối với đàn cổ rất có hứng thú, nhưng mà ... người này biết đàn sao?

Giống như nhìn ra nghi vấn của ta, khóe miệng hấn khẽ nhếch, những ngón tay dài nhỏ trắng nõn bắt đầu lướt trên cầm huyền.

Quân: ‘Huyền’ ở đây có nghĩa là dây đàn. Không biết có ai đã nghe bài “Độc huyền cầm” của nhóm 5 Dòng kẻ chưa, tên bài đó có nghĩa là đàn chỉ có một dây, ý chỉ đàn bầu đấy ^^

Cầm khúc duyên dáng, lưu loát sinh động như mây bay nước chảy lưu sướng bên tai. Ta mở to hai mắt, không dám tin trông mắt nhìn nam nhân mi mắt khẽ buông, khóe môi mỉm cười trước mặt. Động tác gảy đàn vô cùng tao nhã, thanh âm trầm bổng ý nhị mười phần từ tay hấn chậm rãi lan ra, tạo thành một giai điệu tuyệt vời làm người ta không khỏi tâm thần mê đắm ...

Dừng khúc âm tan, ta vẫn còn đắm chìm trong cảm giác đó không thoát ra được.

“Nhóc con Sở Huyền?”

“...”

“Trời đã sáng, nên rời giường đi.”

“A!” Ta bừng tỉnh lại, đối với ánh mắt mười phần trêu tức của hấn đành phải nuốt nuốt nước miếng:

“Ta ... ta không ngủ a, ta chỉ là ...”

“Là bị cầm kỹ cao siêu của ta mê hoặc?”

“...Mê hoặc cái miệng thối nhà ngươi!”

Hấn cười đến là vui vẻ: “Vậy ta đã đủ tư cách làm sư phụ của ngươi chưa?”

Một khắc sau ...

“Gia.”

“Sao?”

“Sao ngài lại biết đánh đàn?”

“Trước đây từng học qua.”

“Ồ? Không phải chỉ có nữ tử mới cầm kỳ thư họa mọi thứ đều thông sao, ngài như thế nào lại ...”

“Một người có nhiều thời gian rảnh rỗi quá đương nhiên là muốn tìm việc gì đó để làm.”

“Ừm ... vậy cầm khúc ngươi vừa đàn tên gọi là gì? Nghe rất êm tai nha!”

“Thích không? Tên nó là ‘Kính mộng’.”

“Ừm, rất thích! Ngài dạy ta được không?”

“Được.”

“Nhưng mà, gia, ngài vì sao phải dạy ta đánh đàn?”

“Chuyện này ... bởi vì khi ta muốn nghe đàn mà không muốn tự mình động thủ thì ngươi có thể đàn cho ta nghe.”

“ ... ”

9. Q.1 - Chương 9

Editor: Quân

Người Bạch Tinh phải giả là sát thủ?!

Vừa nghe được cái tin tức này, ta kinh ngạc tới mức tròng mắt cũng suýt rớt ra.

Nhưng mà bà mẹ sắp có đứa con rể là sát thủ lại gật đầu xác định ngay trước mặt ta, biểu tình tự nhiên cứ như thể nữ nhi của nàng giả cho hào môn vương hầu cấm y ngọc thực sở hữu vạn mẫu ruộng, chứ không phải là một sát thủ hai tay dính máu.

Càng làm người ta không thể tin là vị sát thủ sắp làm chú rể này là trang chủ của cái gì mà “Tuyệt Mệnh sơn trang”, và lão đại đứng phía sau sơn trang này lại chính là ...

Liếc mắt ngẫm nhìn người nào đó ở xa xa đang ngồi dưới tàng cây nhàn nhã thưởng trà, ta không khỏi thật sâu thở dài một tiếng.

Quả là thế đạo không yên ổn, quan với phi hợp nhất ... dân chúng sao có thể an tâm mà sống đây?

“Người thờ dài làm chi?” Quay đầu lại thì thấy Ngọc nương đang hồ nghi nhìn chằm chằm ta. Bỗng nhiên nhớ tới lão thái thái này cũng không dễ chọc, ta vội vàng cười ha ha: “Không có gì, không có gì! Ta không có ý tứ gì khác ...”

“Người ngại vị hôn phu của Tinh nhi là sát thủ?”

“Không! Đương nhiên là không!” – Ta vội vàng xua tay – “Kỳ thật sát thủ cũng không có gì là không tốt cả, đều dựa vào hai bàn tay của mình mà kiếm cơm ăn thôi. Dựa vào sức lao động của mình mà thôi ...” Hắn chỉ cần ‘lao động’ một lần là sẽ có người phải xuống chỗ Diêm Vương ‘ăn cơm’.

“Ừ!” – Ngọc nương thoáng chớp mắt mày hờn hờ – “Ta cũng thấy như vậy.”

Nàng cũng thấy như vậy? Quả nhiên không phải người một nhà thì không vào cùng một cửa.

Khóe miệng ta run rẩy hai cái rồi theo sau cũng ngây ngô cười ha ha. Trời cao a, người trước mặt này là mẹ vợ trang chủ sát thủ sơn trang a, đặc tội nàng ta chẳng phải là không muốn sống nữa sao?

Mùng tám tháng năm, ngày Bạch Tinh xuất giá.

Sáng sớm đã bị Ngọc nương bùm bùm ném ‘thủy pháo’ kêu tỉnh, ta còn chưa mở mắt ra lại bị nàng kéo đi làm cái nọ cái kia, nào là treo băng lụa dán chữ hỉ, nào là bày mâm đựng trái cây rồi chuẩn bị trà nước, ta làm đến mặt xám mày tro đầu óc choáng váng, ngay cả hướng bắc ở đâu cũng không phân rõ.

Mà Ngọc nương cứ như là cái đồng hồ mới được lên dây cót, vừa làm không biết mệt vừa lải nhải lảm bầm.

“Thật mau a, nháy mắt đã hai năm trôi qua, Tinh nhi của ta cũng trưởng thành, là một đại cô nương rồi.”

“Ừ ...” Ta đáp lời mà lòng thấp thỏm không yên, chuẩn bị đợi tân nương muốn đổi hỉ phục cùng một loạt bồi phẩm.

“Ai, kỳ thật ta cũng rất luyến tiếc phải đem nó giả ra ngoài. Dù sao nó cũng ở bên ta mười sáu năm trời, nữ nhi xuất môn rồi thì không còn thuộc về ta nữa ...”

Đương nhiên không thuộc về người rồi. Phiền toái lão nhân gia nhà người không cần ghen với nam nhân có được không? Nhất là lại ăn dấm chua với con rể nhà người.

“Có lẽ người làm mẫu thân đến lúc này ai cũng thấy vậy ... Người nói có phải không, Huyền Huyền?”

Làm ơn đi, có phải ta giả nữ nhi đâu, ta thì biết cái gì chứ?

Cổ nén cơn xúc động muốn trợn trắng mắt, ta đáp lung tung hai tiếng rồi tiếp tục thu thập này nọ.

“Được rồi, mấy thứ này để ta làm cho, người tới phòng của Tinh nhi chờ hỗ trợ đi.”

“Ừ!” Vừa vặn ta cũng thấy mệt mỏi, có cơ hội đương nhiên phải trộm nghỉ một lát rồi.

“À, phải rồi. Huyền Huyền a, người đi đổi bộ quần áo khác đi, ăn mặc tiên diễm một chút. Hôm nay Ngọc nương ta gả nữ nhi nha, người mặc đồ trắng là muốn rửa nhà ta gặp rủi ro sao?”

Ta trợn trắng mắt nhìn nàng. Làm ơn đi, là đại nương người vừa sáng sớm đã ‘đánh bất ngờ’ nên ta mới không có thời gian ăn mặc cho đàng hoàng. Nói sau, tân nương ở thế kỷ hai mươi mốt khi kết hôn đều mặc đồ trắng, có cái gì không tốt đâu?

“Vâng vâng ...” Kháng nghị thì kháng nghị, ta vẫn tránh không được đành phải đáp ứng.

Ăn nhờ ở đậu a, thật sự không thoải mái chút nào ... Ồ? Ta ngừng lại, tầm mắt thẳng tắp hướng về phía mẫu nhân đang mặc xiêm y màu vàng nhạt trong thư phòng.

Hừ hừ hừ! Lần này đến phiên ta nổi bão!

“Khụ ... gia, sớm.”

“Nhóc con Sở Huyền?” Diêm Sâm buông cuốn sách trong tay xuống, con người đen thẫm có chút hứng thú đánh giá ta từ đầu đến chân rồi giương lên một chút ý cười: “Mới sáng ra mà người đã đánh mất cái gì sao?”

“Đánh mất?”

“Phải a, nếu không sao quần áo lại bám đầy bụi bẩn cứ như vừa lăn lê bò toài tìm đồ vậy?”

... Đáng giận, người này định nói ta thành kẻ mới vừa từ đồng rác chui ra sao?

“Ta không có ...”

“Nhanh đi đổi xiêm y đi, nếu để Ngọc nương nhìn thấy thì kết cục sẽ không tốt đâu.”

Không cần người phải nhắc nhở!

“Ta biết, lập tức sẽ đi đổi ngay ... Nhưng mà gia” – Ta tà nghệ nhìn hẩn – “Người phải chẳng cũng nên đi đổi y phục một chút?”

“Ta?” – Diêm Sâm hiển nhiên là ngẩn ra – “Vì sao?”

“Màu vàng nha” – Ta giả bộ ngạc nhiên chỉ chỉ vào y phục trên người hẩn – “Người là muốn giáo hoàng hôn sự của Bạch Tinh tỷ sao? Ngọc nương nhất định sẽ nói người rửa nhà nàng gặp rủi ro.”

“...” Hẩn cúi đầu nhìn quần áo rồi lại ngẩng đầu nhìn thẳng vào khuôn mặt ngây thơ vô tội của ta, một đôi mắt quyến rũ mê ly nhìn chăm chăm làm ta không khỏi chột dạ, hẩn lại còn nhe răng ra mà cười.

“À, kể cũng đúng ... Vậy nhóc con Sở Huyền, người có đề nghị gì không?”

Không phải chứ, người này sao đột nhiên tốt tính vậy?

“À thì ... gia cứ chọn màu nào mang ý nghĩa vui mừng là được.” Tự mình đổi kiện quần áo mà còn muốn người khác đưa ra đề nghị sao?

“Nhưng mà ta không biết chọn sao cho tốt ...” – Hẩn cười mà như không cười nhìn ta – “Hay là thế này, tú quần áo của ta ở bên kia, người chọn giúp ta một bộ đi.”

“...” Sở Huyền, người đây là không có việc gì làm nên tự tìm phiền toái a! Ta siết chặt tay nghiêng răng nghiêng lợi. Rốt cuộc ta cũng hiểu vì sao hẩn lại đáp ứng, chẳng qua là muốn chính tên nô lệ đáng thương là ta đây thôi.

Oa ... không cam lòng, vì sao hết lần này đến lần khác người chịu thê thảm đều là ta? Lão thiên gia, ta rõ ràng so với cái tên kia tốt hơn gấp vạn lần, người như thế nào có thể trông mặt mà bắt hình dong, nặng

bên này nhẹ bên kia? Bộ dạng không đẹp mắt không phải là lỗi của ta, có trách thì trách tên kia rõ ràng là nam nhân mà so với nữ nhân còn xinh đẹp quyến rũ hơn. Ta cũng không có biện pháp nào a.

Nói đi nói lại, lão thiên gia người vẫn là bất công!

Ta ai thán mở cửa tủ ra, nhưng ngay lập tức lại trùng to hai mắt mà nhìn bên trong.

... Vì sao ư? Tổng cộng có tám bộ quần áo, năm bộ màu trắng, hai bộ màu tím, một bộ hoa râm

Chọn cái quý!

Mỗ nhân kia lại còn ở phía sau ta tươi cười thúc giục: “Nhóc con Sở Huyền, chọn xong chưa? Thời gian cũng không còn nhiều a.”

Khẽ cắn môi, ta cầm một kiện áo màu tím: “Gia ...”

“Đó là triều phục của ta.” – Thanh âm nhu hòa bay tới – “Người muốn mọi người ba quý chín lạy ta sao?”

Cũng phải, vậy thì không tốt lắm. Lấy bộ màu hoa râm đi ...

“Ngày vui mà lại mặc phục sắc tối màu như vậy, ai nhìn đến cũng không thấy dễ chịu.”

Cũng đúng, vậy ...

Vô lực ngồi xuống đất, khoe miệng ra run rẩy, ngẩng đầu nhìn Diêm Sâm đang thông thả đi về phía mình.

“Gia ...”

“Sao?”

“Nhiều bạch y như vậy ...”

“Ta thích màu trắng.”

“Vậy người muốn mặc cái gì?”

“Người nói xem? Không phải người muốn ta đổi sao?”

“...”

“Sao lại không nói gì?”

“Gia ...”

“Ừ?”

“Quần áo của ta có thể cho người mượn mặc tạm được không?”

“...”

“Bạch Tinh tỷ, chúc mừng.”

“Cám ơn Tiểu Huyền.”

Bạch Tinh vốn ngày thường mộc mạc nay vừa thay đổi trang phục liền có vẻ xinh đẹp phá lệ mê người. Mày liễu thanh thanh, miệng anh đào nhỏ nhắn, làn da trắng như tuyết, hai má hàm xuân, nhất là đôi mắt đẹp trong suốt sáng ngời kia, nhìn vào khiến người ta tâm trí thần đăng, hồn xiêu phách lạc.

“A, phải rồi.” – Ta lau lau nước miếng sắp chảy ra đến nơi, luống cuống tay chân lấy ra một cái hộp gấm – “Đây là hạ lễ gia mua cho người ... Ta chọn nha! Có thích không?”

Bạch Tinh vẻ mặt tán thưởng cầm lấy cây trâm cài: “Gia mua cho ta?”

“Phải!”

“... Cám ơn!” – Nàng tựa hồ rất kích động, hàng mi chớp chớp, khoe mắt đã bắt đầu lấp lánh lệ quang – “Cám ơn các người ... giúp ta cài lên được không?”

“Được.”

Cây trâm thuần trắng cài lên mái tóc đen dài mượt như mây lại càng hiển lộ khí chất cao nhã tố khiết.

Bạch Tinh nhìn vào gương trái xem phải ngắm: “Đẹp quá ... Ánh mắt của Tiểu Huyền quả không sai.”

“Đương nhiên rồi.” – Ta đặc ý nhếch miệng. Nhìn quang cảnh bên ngoài đã bắt đầu ồn ào huyền ảo, ta nâng khăn voan thêu long phượng trình tường – “Bạch Tinh tỷ, tới giờ rồi.”

“Ừ!” Nàng buông gương xuống, bỗng nhiên giữ chặt tay của ta – “Tiểu Huyền, ta không ở trong phủ nữa, phiền toái người thay ta chiếu cố cha mẹ, được không?”

Trong lòng đau xót, ta cũng nắm chặt tay nàng: “Bạch Tinh tỷ yên tâm, ta ở nơi đây cũng không còn chỗ dựa nào khác, Bạch thúc cùng Ngọc nương tựa như trưởng bối của ta vậy, ta sẽ chiếu cố bọn họ.”

“Cám ơn người ... còn nữa, người cũng phải hảo hảo chiếu cố gia, nếu có thể, tốt nhất đừng rời khỏi hấn ...” – Nhìn vẻ mặt nghi hoặc của ta, nàng tựa hồ ý thức được mình lỡ lời – “Ta muốn nói là hy vọng người có thể ở bên cạnh gia, đừng để hấn bên người không có ai nhờ vả.”

Này này, có phải càng nói càng thái quá rồi không? Cái tên quái gở kia nhìn giống người đáng thương đến vậy sao? “Ta nói này Bạch Tinh tỷ ...” Có cần khoa trương như vậy không?

“A, thực xin lỗi, ta ...” – Nàng lau đi giọt lệ nơi khóe mắt, ngượng ngùng nở nụ cười – “Chúng ta đi thôi.”

Khăn voan đỏ thắm trùm đầu, ta nâng Bạch Tinh chậm rãi bước ra khỏi phòng, đi tới cửa phủ ...

Đột nhiên, một bóng người nghênh diện đánh tới, ta chưa kịp thấy rõ là người nào thì đã bị quăng sang một bên cùng với cây cột trụ “tiếp xúc thân mật”. Thật vất vả mới xoa xoa cái trán quay người lại, một màn trước mắt lại làm cho ta há hốc mồm không nói được tiếng nào ...

10. Q.1 - Chương 10

Editor: Quân

“Nữ nhi của ta a—!”

Ngọc ... Ngọc nương? Sao thế này, gả nữ nhi chứ có phải sinh ly tử biệt gì đâu, khóc rống như heo bị trọc tiết như vậy để làm cái gì? Lại nhìn quanh bốn phía, cổ kiệu đón dâu đang dừng ở cửa, đông nghìn nghịt biết bao cái đầu người, tất cả đều đang trừng lớn hai mắt nhìn chằm chằm hai mẹ con ôm nhau khóc không thành tiếng .. Đợi chút, hiện tại không phải là lúc xem náo nhiệt. Trước khi tân nương tử lên kiệu hoa mà lại có tiếng khóc kinh thiên động địa thế này liệu có được không?

Ta giật mình đứng ngây tại chỗ, thẳng đến khi cảm giác được có người đứng phía sau.

“Gia” – lấy tay chìa chìa một đồng nữ nhân đang khóc lên khóc xuống – “Thành thân là việc vui mà, sao lại khóc thành thế này?”

Diêm Sâm nhướn lông mày: “Người không biết?”

“Biết cái gì?”

Hấn cúi thấp đầu xuống nhìn ta chăm chú, trong con ngươi nổi lên những ý tứ hàm xúc, khóe miệng cũng bắt đầu kéo cao.

“Làm sao?” Ta đột nhiên có loại xúc động muốn quát thủng màng nhĩ của hấn.

“Phong tục ở nơi này là khóc gả, chính là tân nương trước khi lên kiệu hoa thì nữ quyến trong nhà đều phải khóc rống tỏ vẻ luyến tiếc nàng. Hơn nữa, khóc càng lợi hại thì càng chứng tỏ rằng người đối với tân nương là tình thâm nghĩa nặng, không đành lòng để nàng gả ra ngoài.” – Liếc mắt nhìn Ngọc nương cùng Bạch Tinh, nụ cười của hấn như ẩn chứa một dụng ý khác – “Đã hiểu chưa?”

Ta nhất thời không kịp phản ứng, “Khóc gả? Rõ ràng là đại hỷ sự mà biến thành cái giống gì thế này, lại còn muốn nữ quyến trong nhà cùng nhau khóc. Điên rồi ...”

Đang nói đột nhiên im bật.

“Nhóc con Sở Huyền”, – Vừa lòng thấy ta đang ghen hòng nhìn trôn trời, nụ cười của Diêm Sâm càng thêm sáng lạn – “Theo lý thuyết thì người cũng phải ‘điên’ như mọi người mới đúng.”

“Cái này ... ta ... cái kia ...” Nói đùa sao, ngày vui thế này mà bảo ta gào khóc? Đây là hành động khảo nghiệm hay trò chơi trừng phạt vậy? “Ta khóc không được.”

“À, chuyện này thì ta có thể giúp người.”

“Gia, người có biện pháp sao?” Không thể nào, hần mà có hảo tâm như vậy?

“Đương nhiên. Nhưng nhìn biểu tình của người thì hình như không tin tưởng ta lắm thì phải.”

.... Sự thật là như vậy.

Nhưng vì việc hôn nhân của Bạch Tinh, cũng chỉ có thể hy sinh bản thân mình một chút. “Gia, có biện pháp gì người nói đi.”

“Người xác định muốn nghe theo ta?”

“Dạ!”

...

Hai canh giờ sau, giữa vòng vây của đội ngũ đón dâu cùng kèn trống rầm rộ, kiệu hoa thuận lợi ra khỏi ngoại ô đi lên ngọn núi mà “Tuyệt Mệnh sơn trang” tọa hạ.

“Tốt lắm Huyền Huyền, người vào sương phòng nghỉ ngơi một lát đi. “ – Ngọc nương vỗ vỗ vai ta, vẻ mặt vô cùng xúc động – “Không ngờ cảm tình của người với Tinh nhi lại tốt như vậy ... Ngọc nương ta thật sự rất cảm động.”

Ta nâng lên một bàn tay vẫy vẫy, tỏ vẻ không có gì. Đáng chết, ai có thể mang thêm cho ta một cái khăn tay không, sáu cái căn bản không đủ dùng ...

Lười trở về phòng, ta đơn giản ngồi ở bậc thang nơi hành lang gấp khúc phía sau viện, ngắm phong cảnh qua làn nước mắt, tư vị này ... thực con mẹ nó buồn bực.

Tên gay chết tiệt, rốt cuộc cho ta dùng cái gì vậy?

“Cảm tình của người tốt thật đấy, nhóc con Sở Huyền.” – ‘Đầu sỏ gây chuyện’ vui tươi hơn hử xuất hiện trước mặt ta, vẻ mặt thản nhiên mà tự đắc.

“Người ... người người người ...” – Ta tức giận nói không thành lời – “Người cố ý chĩnh ta có phải không?”

“Ta chĩnh người?” – Hần vẻ mặt kinh ngạc tới mức quỷ cũng có thể nhìn ra là giả – “Ta như thế nào lại chĩnh người? Nhìn đôi mắt đỏ bừng sưng mọng như quả đào kia, người ta nhìn vào thật sự rất đau lòng nha ...”

“Chớ má! Người rõ ràng là ghi hận chuyện ta cho người mặc quần áo của ta.”

Chỉ nói có một câu mà hần ngay lập tức thay đổi sắc mặt cho ta xem. Ta sợ tới mức không dám lên tiếng, chỉ e mở miệng nói thêm gì nữa sẽ bị gió phương Bắc làm cho chết cồng.

“Nữ hài tử mà nói như vậy là không tốt nha, phải để ý tới tương lai sau này còn gả ra ngoài chứ.” – Diêm Sâm vẫn tươi cười như trước, thoạt nhìn thực vui vẻ.

Hần đương nhiên thực vui vẻ, nhưng mà ta thì mười hai vạn phần không vui.

“Nói, người rốt cuộc cho ta dùng cái gì?” Có hương vị của cà rốt, nhưng lại như có thêm một thứ khác, ngửi mùi thấy là lạ. Thoạt đầu mắt bị kích thích vô cùng, cuối cùng thì cơ hồ không còn cảm giác gì nữa, nước mắt cứ thế mà chảy ra, chẳng khác nào thủy long châu.

“A ... Kỳ thật cũng không có gì, chỉ là cà rốt ... “ – Mị nhân giả dối cong lên – “Bỏ thêm một chút ‘Lệ như ly’ thôi.”

“ ... ”

Nước mắt cứ một giọt lại một giọt rơi xuống, thấm ướt trên tay. Ta ai thán một tiếng trong lòng, không khỏi ngửa đầu lên hỏi trời: Lão thiên gia a, ta rốt cuộc làm sai cái gì mà người lại ‘hậu đãi’ ta thế này? Đến tột cùng ... “Nước mắt này khi nào thì ngừng a ——!”

Ta một bên hầm hừ cắn chân gà, một bên trợn mắt nhìn người nào đó đang chuyện trò vui vẻ ở bàn đối diện. Nhìn hẩn khuôn mặt lạnh nhạt tiếp rượu một chén lại một chén, ta không khỏi tăng thêm lực đạo ở răng, làm như đang cắn xé thịt hẩn, nghiền nát xương hẩn vậy. Thẳng đến khi có người hảo tâm nhắc nhở ...

“Sở cô nương, răng nanh của người có khỏe không? Miếng xương này ...”

Cúi đầu nhìn ta mới ngạc nhiên phát hiện mẩu xương gà trong tay không biết từ khi nào đã bị cắn nát.

“A ... ha ha ...” Cuống quít bỏ mẩu xương xuống, ta nhếch miệng cười khan hai tiếng. Vị thiếu phụ nhắc nhở ta, thê tử Diệp Lâm của nhị đương gia trong sơn trang, che miệng cười không biết nên khóc hay nên cười nhìn ta.

“Không ngờ Sở cô nương tuổi không lớn mà lực đạo cùng nha khẩu lại là nhất đẳng.”

Quân: ‘Nha’ là răng, ‘khẩu’ là miệng.

“À ...” Ta có thể coi đây là một lời khen không?

“Nhưng mười năm rồi, giờ là lần đầu tiên thấy bên người chủ tử xuất hiện một gương mặt mới. Quả là chuyện hiếm có ... các người nói có phải không?”

Đầy bàn toàn là nữ quyền trong trang đều nhất loạt gật đầu, nhìn ta không hiểu ra làm sao.

“Mười năm ...”

“A, người không biết sao? Sơn trang này là do chủ tử lập ra từ mười năm trước. Từ đó tới giờ, chúng ta chỉ thấy có một nhà Bạch thúc đi theo bên người hẩn, chưa từng giao thiệp với ngoại nhân nào khác.”

“Phải phải, hơn nữa trong phủ của chủ tử cũng không có nha hoàn nào cả.”

“Điều này đủ nói lên Sở cô nương người đối với chủ tử là người đặc biệt đến mức nào ...”

“Đúng vậy đúng vậy ...”

“Ừ, rất có lý ...”

Một bàn nữ nhân líu ríu lên tiếng làm đầu ta ong ong vang lên, thật vất vả đợi tới lúc tịch dương mới có thể thoát thân chạy ra lương đình nghỉ ngơi.

Nói linh tinh gì chứ, nếu Bạch Tinh không phải lập gia đình thì ta sao lại phải đi theo bên người tên gay kia! Đặc biệt? Ta với hẩn mà nói là rất đặc biệt? Ha ha ha ... không có khả năng!! Thủ đoạn đùa giỡn ta của hẩn thật ra rất đặc biệt, cứ như là tích góp từng tí một, hồi lâu sau thành ý tưởng ác liệt thì lập tức bộc phát, kiểu gì cũng không buông tha ...

Loại người như hẩn sao có thể coi trọng người khác được?

Nhưng Bạch Tinh vì sao lại nói những lời như vậy ...

“Được rồi, Sở Huyền! – Vỗ vỗ khuôn mặt làm chính mình thanh tỉnh lại một chút – “Người đang nghĩ lung tung cái gì chứ? Yêu nhân chết tiết kia thế nào cũng không có quan hệ gì với người, người chỉ cần làm tốt bốn phận rồi linh tiên công là được. Loại cuộc sống an nhàn sung sướng thế này, tốt nhất là không nên thân cận với hẩn làm gì, nếu không sẽ bị chính đến khi học máu mà chết ... Yêu nhân kia a, thật sự là có đủ kém cỏi ...”

“Ta nghe được.”

“Rầm” một tiếng, ta ngã từ trên ghế đá xuống, cảm giác khí lạnh chạy dọc sống lưng, ta miễn cưỡng cười cười: “À ... không phải vậy, cái kia ... gia, người đến từ khi nào?”

“À, cũng chưa lâu ... từ lúc người vỗ vỗ mặt mình thôi.” Diêm Sâm đưa lưng về phía ánh trăng, cái bóng của lương đình che khuất biểu tình trên mặt hắn, nhưng ngữ khí cùng giọng điệu trước sau như một đều mang ý trêu tức.

“À ... ha ha ...” Xong rồi, lại sắp bị chinh rồi.

“Người không đi nào động phòng sao?”

“Động phòng?” – Ta từ dưới đất bò lên, phủi phủi tro bụi bám trên quần áo – “Ta đối với chuyện đấy không có hứng thú! Ngẫm lại thì vợ chồng son người ta thật vất vả mới có một đêm xuân, nếu bị người khác náo loạn nhất định sẽ thấy không thoải mái ... mà, gia, người cũng không đi sao?”

“Ta muốn đi dạo.”

“Hả?” Nửa đêm đi ‘dạo’ trên núi hoang?

“Có đi cùng ta không?”

“... Gia!”

“Ừ?”

“Người uống quá chén phải không?”

“... ”

11. Q.1 - Chương 11

12. Q.1 - Chương 12

Editor: Quân

Vỗ vỗ chiếc hài chưa từng bám một hạt bụi nào, ta trừng mắt lạnh đậm nhìn ba tên lưu manh: “Thật sự là sắc đảm bao thiên, giữa ban ngày ban mặt mà dám ở trên đường làm cái chuyện vô vương pháp thế này, các người không muốn sống nữa phải không?”

“Ây cha, sao đột nhiên lại nhảy ra một con nhóc thế này?” Một người trong số đó nổi sắc tâm tiến lên, trong đôi mắt đáng khinh kia lóe lên dâm quang, “Tuy so ra có kém con nhóc kia một chút, nhưng như vậy lại là kiểu mà đại gia ta thích a ... thế nào, có muốn ...”

Nghiên đầu tránh cái “thủ trụ”, ta hừ lạnh một tiếng, tay trái thốt nhiên chém ra, đồng thời tay phải bắt lấy cổ tay hắn, tiếp theo chân phải thuận thế hung hăng đá vào “bộ vị trọng yếu” của hắn ...

“A!” Tên nam tử đáng khinh kia hét thảm một tiếng, hai tay ôm ... giữa hai chân ngã xuống đất rên rỉ, mặt khác hai tên đồng bạn thấy thế, lập tức sắc mặt biến đổi thành hung thần ác sát định xông lên.

“Xú nha đầu, người muốn chết!”

“Xem ta như thế nào giáo huấn người...”

“Giáo huấn ta?” – Ta lơ đãng bĩu môi – “Trước hết nên quan tâm tới đồng bọn của các người đi!”

“...” Nghe vậy, bọn họ không khỏi nhìn lại phía sau, đã thấy nam tử lúc trước ngã xuống đất đang co quắp, còn không ngừng lấy tay gãi khắp người, kêu to: “Ngứa, ngứa quá ... ai, ai tới cứu .. A ... đau, đau quá ... ngứa ...”

Hai người kinh ngạc liếc nhau, rồi sau đó nâng hần dậy: “Đại ca, người ... rốt cuộc là đau hay là ngứa?”

“A ... cả ... cả hai ...”

Không chờ hẳn nói hết lời, hai người kia đột nhiên sắc mặt trắng bệch, ngay sau đó biểu tình ngưng trọng, khóe miệng bắt đầu run rẩy, cả cơ mặt cũng bắt đầu co giật như là đang kiểm chế cái gì đó.

Thời gian không đến nửa chung trà, cả ba người đều ngã lăn ra đất, tiếng rên rỉ một tiếng so với một tiếng càng lớn hơn: “Cứu, cứu mạng ...”

“Ngứa, ngứa ... cầu ... người ... ta ... rất ngứa ...”

“Chịu ... không được ...”

“Hừ!” Đắc ý vuốt ve túi phần bọ chó trên tay, ta xoay người lại nói với mỹ nữ đã sớm trợn mắt há hốc mồm: “Không có việc gì, bọn họ sẽ không tìm người gây phiền toái nữa đâu ...”

Đang nói bỗng dừng bị gián đoạn, miệng ta cứng ngắc không ngậm lại được, trên chóp mũi ửng ửng bay tới mùi hương sâu kín như là hương hoa lan, mà đầu của ta thì đang chôn sâu trong ngực của chủ nhân mùi hương ấy, ấm áp và thoải mái.

“A ... vị cô nương này ...” Sao lại ôm ta?

“Cám ơn, cám ơn người ... người thật dũng cảm, dám đứng ra bảo hộ người ta ...”

“À, ha ha ...” Bị thanh âm mềm ngọt của nàng làm toàn thân nổi da gà, khóe miệng ta khẽ động, đồng thời có chút kinh ngạc với xúc cảm truyền đến từ trên mặt. Loại cảm giác này ...

“Người tên là gì? Ta nhất định phải nói cho cha ta biết, mời người đến nhà ta làm khách, ta sẽ hảo ...” – Nàng dừng lại, kỳ quái nhìn ta đẩy nàng ra như bị điện giật, hơn nữa còn trừng to mắt mà nhìn, lui về phía sau ba bước lớn.

“Cô nương người ...”

“Người người người người ...” – Mặt ta đỏ lên, cứng lưỡi chỉ vào gương mặt kiều mỹ kia – “Người ... người là nam?!”

“Phải a!” – Nàng, à không, hẳn cười tủm tỉm gật đầu – “Ta là nam nha!”

“ ... ”

“ ... ”

“A.....!” Hét lên một tiếng, ta vội vàng bỏ chạy, bắt cháp người phía sau đang hò la gọi lại.

Rất dọa người, thật sự là rất dọa người! Sở Huyền ta tốt xấu gì cũng là khuê nữ, thấy việc nghĩa hăng hái làm còn chưa tính, vốn tưởng rằng cứu được một mỹ thiếu nữ xinh đẹp, ai ngờ lại một cái gổ thêu hoa, chuyện này bảo ta làm sao mà chấp nhận, làm sao mà chấp nhận được! Nói đi cũng phải nói lại, hẳn đường đường là một đại nam nhân thì sợ bị quấy rối cái rắm a!!

Gà mẹ, đều do ta vốn có bản tính gà mẹ, thấy mỹ nữ liền tâm sinh thương tiếc, chưa làm rõ tình hình đã vội vàng xông lên, thế cho nên mới bị người ta ăn đậu hũ miễn phí!

Oa ... ta chính là loại người dù có nhảy từ trên núi xuống chết cũng không sáng mắt!

Một hơi chạy về phủ Thái Phó, còn chưa kịp ổn định nhịp thở, bên tai đã truyền đến một thanh âm tế nhị khác.

“Đã về rồi? Chơi có vui không?”

“ ... ” Không hiểu sao, nghe đến thanh âm quen thuộc này ta đột nhiên có loại cảm giác muốn gào khóc, giống như là đứa trẻ ở bên ngoài bị người ta khi dễ về nhà nhìn thấy mẹ vậy.

“Gia ...”

“Ừ?” – Khóe miệng Diêm Sâm khẽ nhếch – “Vẻ mặt sao lại như là cầu xin thế kia?”

“Cái kia ... nàng, à không .. hẳn ... hẳn là ... là ... nam ...”

“À, ta biết.” – Hấn cư nhiên trả lời như vậy.

“Người có biết?!” – Ta mở to hai mắt, miệng hình chữ o nhìn hấn.

“Phải a, nhìn mặt như thế mà không nhận ra là nam hay nữ sao, nhóc con Sở Huyền?”

“Vậy người vì sao ...” Không nói sớm cho ta biết?

“Một hộ vệ mà chỉ khi chủ nhân phát hiện có nguy hiểm rồi mới nhận ra, chẳng phải nuôi rất tốn cơm sao?”

“...”

“Nhưng điều làm ta kinh ngạc là người cư nhiên nhớ rõ cách sử dụng độc, mà kỹ thuật phòng thân cơ bản cũng không tệ lắm.” – Đôi mắt lóe lên quang mang diệu nhân – “Ngọc nương cùng Bạch Tinh mà biết nhất định sẽ vui mừng.”

“À ...” Kéo kéo khóe miệng, hình như đây không phải vấn đề trọng điểm.

“Nhưng mà, nhóc con Sở Huyền ...”

“Dạ?”

“Người bị hấn chiếm tiện nghi.”

Trên mặt đột nhiên bùng lên hai luồng lửa đỏ, ta oán hận trừng mắt nhìn hấn cười không rõ ý tứ hàm xúc. Không đề cập tới chuyện này thì người sẽ chết sao?

“A, đừng nóng giận nha, tốt xấu gì người ta cũng là tuyệt thế mỹ nhân ... tuy rằng là nam.”

...Chết tiệt! Còn dám nói tiếp thì ta sẽ niêm phong cái miệng của người lại, không cần biết người có phải chủ tử của ta hay không!

“Này ...”

“Sao?!” – Ta tức giận gằn một tiếng nặc mùi thuốc súng.

“Làm gì phải tức giận như vậy, ta thấy hấn đối với người rất là cảm kích nha, không chừng còn có thể lấy thân báo đáp cũng nên.”

Mắt chớp chớp hai cái, khi ta hiểu được ý tứ của những lời này, miệng đã đi trước đầu óc làm ra phản ứng: “Không cần!”

Hấn nhướn mày: “Vì sao?”

Vì sao? Hấn cư nhiên còn nghiêm trang hỏi ta vì sao!

“Ta nói này, gia ...”

“Ừ?”

“Nếu ta nhất thiết phải thích gay ...”

“Gay?”

“Ta thấy người có vẻ tốt hơn ...”

“...”

“Người không ghê tởm như cái nam nhân kia, nói chuyện cũng sẽ không làm nũng, không “người ta”, “người ta” suốt ngày. Tuy rằng cả hai đều có khuôn mặt đẹp hơn cả nữ nhân, nhưng đối với người ta nhìn thế nào cũng cảm thấy có vẻ thuận mắt hơn. Còn nữa, tên kia ăn mặc chẳng khác gì nữ nhân, chỉ thiếu nước tô son điểm phấn nữa là y hệt. Còn gia, người cho tới bây giờ chưa từng làm ra cái loại chuyện tình thác loạn như thế ... A, đương nhiên là ta cảm thấy người mặc nữ trang nhất định sẽ rất đẹp, chỉ là người có vẻ bài xích chuyện này. Không biết người so với hấn thì ai đẹp hơn? Thật muốn nhìn thấy ... A, gia? ... Không có gì, ta nói giỡn thôi mà, người không cần nhìn ta như vậy có được không? Sao đột nhiên thời tiết chuyển lạnh thế nhỉ ... À, ta nói thật mà, thật sự là rất lạnh ... người còn nhìn ta như vậy, ta sẽ bị đông chết nha ...”

Báo ứng!

Thật sự là báo ứng!

Trời đất bao la báo ứng!

Sớm nên đem cái mồm này dán lại, nhưng lại chậm chạp không hạ được quyết tâm, còn thường xuyên để nó đi kêu loạn ... Giờ thì tốt rồi? Báo ứng!

Khi gay chủ tử, à không, xinh đẹp chủ tử cười khuynh quốc khuynh thành, sáng sớm nay nói với ta câu “Thượng Liễu mama rất nhớ người”, mộng đẹp của ta chính thức tan vỡ ...

Ta cần phải nói một câu, ác mộng của ta sao càng ngày càng “thực” thế này?

“Hộ vệ” như ta, tuy rằng thực bất tài lại chưa học được nhiều, nhưng vẫn bị chủ tử tâm địa rất xấu xa “tín nhiệm” và cắt cử ột nhiệm vụ hạng nhất —

Ăn cắp. Cộng thêm sắc dụ.

Theo như lời Diêm Sâm nói thì là thế này ...

“Kinh thành có tứ đại gia tộc phụ tá hoàng tộc, một trong số đó là Hạ Hầu gia. Trong tay chủ nhân đương gia – Hạ Hầu Kiệt – có một phần thư văn, thư tín cùng bản danh sách đối với ta mà nói thập phần trọng yếu, cho nên ta muốn người mang nó về đây cho ta, mặc kệ là dùng thủ đoạn gì.”

... Đây, người biết rõ như vậy chẳng phải tự mình ra tay sẽ dễ dàng hơn sao?!

“Còn nữa, Hạ Hầu gia cũng là nơi khó lòng trà trộn vào được, bởi vậy ... tuy rằng người không phải rất đẹp, nhưng tốt xấu gì cũng là nữ nhân, cho nên chỉ cần cố gắng một chút thì hẳn là có thể tiếp cận được Hạ Hầu Kiệt.”

Cố gắng? Cái gì cố gắng? Cố gắng cái gì? Muốn dùng sắc dụ thì người đi không phải tốt hơn sao?

“À, đúng rồi, quên nói một câu. Con người ta luôn luôn thưởng phạt rõ ràng, nếu nhiệm vụ thành công, ta sẽ thỏa mãn một yêu cầu mà người đưa ra. Nhớ kỹ, một yêu cầu, nhưng là cái gì cũng được.”

Woa, tốt vậy sao? Thế nếu như thất bại?

“Thất bại? ... Người thật sự muốn ta nói ra sao?”

... Quên đi, dù sao thì cái đó khẳng định rất biến thái vô nhân đạo là được rồi. Tốt nhất không nên biết trước, miễn cho cái tâm hồn bé nhỏ của ta bị bóng ma ám ảnh.

Kết quả là, tráng sĩ Sở Huyền, tâm không cam lòng tình không nguyện xuất phát thực hiện nhiệm vụ lần đầu tiên ... À, đương nhiên, trước hết là phải đi Lưu Vân các “báo danh” rồi, bởi vì ...

Không phải chỉ cần “hơi chút cố gắng” là được, khả năng của ta thật sự là ngay cả đại môn của Hạ Hầu gia cũng sờ không nổi.

Với lại, nếu Thượng Liễu mama thật sự “tương tư thành cuồng”. ta đây chẳng phải là nghiệp chướng nặng nề, máu chảy tràn năm bước cũng không đủ sao?

13. Q.2 - Chương 1

Editor: Quân

“Đại gia, ngài đi thông thả a!”

“Trịnh công tử, lâu rồi không thấy người đến nha, làm người ta nhớ người muốn chết ...”

“Liễu thiếu gia, mau tới nghe ta đánh đàn a!”

“Đại gia, ngài tìm Hạ Cúc sao? Thật không khéo, nàng ấy đang có khách nha ... để cho Tiểu Hà đến hầu hạ ngài không tốt hơn sao?”

“ ... ”

Ngồi ở trên lầu hai mắt lạnh nhìn xuống những kỹ nữ đang kiểm khách ở bên dưới, ta nắm chặt vỏ quả chuối vừa mới ăn, vẻ mặt buồn bực.

Thế đạo này thật sự là nhơ bẩn tới mức không chịu nổi. Nhìn từng tên động vật giống đực vào đây, không phải hai mắt sáng rực thì cũng là thêm nhỏ dãi chảy dài bốn năm thước, còn đầu thân nam nhi lòng nuôi chí lớn, uốn ngực tự tôn?

Vậy mà từ xưa đến nay nam nhân còn có mặt mũi mà nói cái gì là “hồng nhan họa thủy”, chẳng phải bản thân các người luôn cần có “thủy” đến diệt “hỏa” đó sao.

Tự làm bậy không thể sống, mắt tà còn ngờ cái bàn oai.

“Ai nha! Đoạn công tử, ngài cuối cùng cũng tới.”

Ta chán đến chết cúi đầu xuống nhìn, chỉ thấy Thượng Liễu mama chẳng khác nào con quay đổi tới đổi lui xung quanh một tên công tử mặc hoa phục bộ dáng trông như con heo.

“Ngài hôm nay muốn vị cô nương nào đón tiếp? Tiêu Nhiên, Mai Nhị, hay là Như Nguyệt?”

“Ừm ...” Con heo kia vuốt cằm ra vẻ suy tư, tầm mắt đảo quanh một vòng rồi đột nhiên ngẩng đầu lên. Không kịp phòng bị, ta ngay lập tức cùng hắn bốn mắt nhìn nhau.

“Ồ, Thượng Liễu mama.” – Hắn mê đắm nhìn chăm chăm ta, cây quạt làm như cố ý vô tình gõ vào lòng bàn tay đầy thịt – “Cô nương này không tệ. Mới tới sao?”

“À ... nàng là ... là mới tới, nhưng ...”

“Ta hôm nay chọn nàng.” – Vừa lòng thu hồi chiết phiến, con heo kia ngửa đầu nói với ta – “Nhóc con, đại gia ta ...”

Lời còn chưa dứt, một cái vỏ chuối đột nhiên từ trên trời rơi xuống rồi “bép” một tiếng hạ cánh xuống chính giữa mặt hắn, sau đó từ từ trượt xuống, lưu lại một chút thịt quả dính trên trán cùng chớp mũi hắn trông thật buồn cười.

“Ai nha!” – Ta ra vẻ kinh ngạc nói – “Thực xin lỗi a đại gia, vừa rồi ta bị trượt tay. Người sẽ không để tâm chứ?”

“ ... ”

Buồn bực lau mặt một hồi, con heo kia đang muốn bật thốt lên hai câu “Tam Tự kinh” lại đột nhiên biến sắc, cuống quýt lấy tay bưng mắt.

“Nóng, nóng quá ... mắt của ta ... mắt ... sắp, sắp mù rồi ...”

“Đoạn công tử? Đoạn công tử, ngài làm sao vậy?” – Thượng Liễu mama cũng hoảng hốt, vội vàng phân phó cho trợ thủ đắc lực tới tiếp đón – “Mau, mau đưa Đoạn công tử tới y quán.”

Vì thế một tên gia đình ba chân bốn cẳng tới công con heo với trọng lượng khổng lồ kia vội vàng vàng chạy ra ngoài cửa. Vẫn luôn ở trên lầu xem náo nhiệt, ta rốt cuộc không nhịn được nữa mà cười tới ngã trái ngã phải.

Mù thế quái nào được chứ, chẳng qua chỉ tặng cho người chút nước muối để tiêu độc trong mắt thôi mà, miễn cho người nơi nơi phóng loạn sóng điện “độc”!

Ngâm nga một khúc hát dân gian trở lại phòng, nha đầu Tứ Hỉ sớm đã chuẩn bị tốt hạt dưa và trái cây bưng lên. Cầm lấy một quả táo đỏ chót, ta thoải mái nằm đổ xuống giường. Cuộc sống này a, chắc chắn, thật sự là không còn gì để phàn nàn.

“Tiểu thư.”

“Sao?”

“Cô tới đây cũng được mười ngày rồi, trừ bỏ ăn với ngủ ra thì cái gì cũng không làm, như vậy có được không?”

“...Người có ý kiến gì sao?” Tiểu nha đầu này, nói chuyện luôn không nể mặt mũi người khác chút nào, cái gì không nên nói cũng đều trực tiếp nói ra. Thượng Liễu mama sao lại phải tới cho ta một nha đầu tên “Hĩ” mà lại không “thảo hĩ” chút nào thế này.

“Không! Không phải ... chỉ là ta cảm thấy hình như tiểu thư đang kéo dài thời gian ... bởi vì Thượng Liễu mama có nói cô còn mang nhiệm vụ trên người ...”

“...” Chó sấn! Tuyệt đối là tay sai của chó sấn! “Nghe cho rõ đây, ta không quên!”

Đáng giận, nói thì có vẻ nhẹ nhàng lắm, nhưng phải có cơ hội thì mới làm được chứ. Chẳng lẽ muốn ta tự mình chạy tới cửa phủ Hạ Hầu gia, ngăn Hạ Hầu Kiệt lại rồi nói “Lão huynh, phiền toái người bị sắc đẹp của ta mê hoặc đi!” chắc.

Làm như vậy tuyệt đối sẽ bị cho là kẻ háo sắc rồi bị một quyền đánh bay.

Huống chi ta còn không biết bộ dáng Hạ Hầu Kiệt ra sao, lỡ như hắn là một lão nhân thì phải làm sao bây giờ? Lỡ như hắn có cái loại ham mê biến thái gì đó thì phải làm sao bây giờ? Lỡ như hắn phát hiện ra ta là kẻ nằm vùng thì phải làm sao bây giờ? Lỡ như ...

Aizz, không nghĩ nữa, càng nghĩ càng thấy rối. Trước hết cứ uống một ngụm trà cho nhuận hầu đi đã.Ồ ... hắn là ai vậy?

Nhìn chằm chằm vào một người mặc trang phục nam tử mà Tứ Hĩ đem vào phòng, ta mở to hai mắt, không khỏi bồn khoăn ngắm nghía khuôn mặt quyền rũ kiêu tựa phù dung, điểm áp hoa đào lại có cả sự quen thuộc không hiểu nổi kia.

“Như thế nào, không nhận ra người ta sao?”

Phụt!

Nước trà đầy một miệng văng tứ tung, người nọ tránh không kịp nên mỹ nhan bắt đắc dĩ đành “gặp nạn”, trước ngực cũng bị nước trà làm ướt nhẹp.

“Khụ khụ ... ta ... thực xin lỗi ... ta ... người ...”

Không đợi ta nói hết câu, khóe mắt hắn đã bắt đầu ươn ướt, cái miệng nhỏ nhắn chu lên, vẻ mặt vốn đã trông mềm yếu như nước giờ phút này lại mang biểu tình ủy khuất ai oán, phụ trợ với dáng người của hắn khiến hắn trông chẳng khác nào oán phụ bị vứt bỏ.

“Người ... người sao có thể đối xử như vậy với người ta? Người ta thật vất vả mới tìm được nơi này, vốn định dành cho người một niềm vui bất ngờ, không ngờ người lại ...” – Bàn tay trắng nõn nà mềm mịn như hoa lan run run lấy từ trong lòng ra một chiếc khăn lụa rồi nâng lên thấm nước trà trên mặt – “Người thật sự chán ghét người ta như vậy sao?”

Qe!!

Thấy Tứ Hĩ ở bên cạnh vẻ mặt cũng đã xanh mét như là bị thiếu dinh dưỡng trầm trọng, ta cố gắng dè nén dịch vị trong miệng rồi nói: “... Cái kia ... vị cô, à không, công tử này, người người người ... có thể ... đừng cần cái khăn tay đáng thương kia nữa được không? Nó ... nó cũng rất đau”

“Dù thế thì người cũng không để ý đến người ta!”

“Ta ...” Một đại nam nhân cao 1m8 cầm khăn lụa bộ dáng nước mắt lưng tròng sẽ chỉ làm ta càng không muốn để ý hơn thôi. “Tóm lại ... mời người ngồi xuống trước cái đã, có chuyện gì thì nói sau được không?”

Một lúc sau ...

“À, ta nói vị cô ... a không, công tử này ... người ... tìm ta có việc sao?”

“Đương nhiên rồi, người ta muốn cảm ơn người. Nhưng ngày đó người quay đầu bỏ chạy, ta đuổi theo không kịp. Cho nên người ta đã phải hỏi thăm chung quanh mới biết được cô nương người ở trong này ... nhưng người nhìn thấy người ta vẻ mặt cũng thực là mất hứng, ta ...” Hắc vân về góc áo vốn đã nhăn nheo, trên mặt lại hiện lên vẻ ngượng ngùng cùng ủy khuất.

“ ... ”

Toàn thân nổi da gà, khoe mắt ta run rẩy nhìn cái tên đang đỏ bừng mặt ở trước mắt này ... Ta nên cao hứng vì hắc tới tìm ta sao?

“Ừm ... ta nói, vị công tử này, chẳng qua là ... nhắc tay chi lao mà thôi, người không cần ...”

“Không, cha ta nói giọt thủy chi ân cũng cần dùng tuyền tường báo, người đã cứu ta, ta đương nhiên phải báo đáp người cho tốt!” – Chớp chớp đôi mắt to trong ngần, hắc vô cùng thành thật trả lời.

Cứu cái rắc a, làm như mình là hoàng hoa khuê nữ suýt chút nữa bị phi lễ không bằng.

“Nhưng mà ...”

“Cô nương đừng chối từ, người của Hạ Hầu gia cũng không phải có ân mà không báo ...”

“Khoan, đợi chút!” – Ta cả kinh nói – “Người ... vừa mới nói ... người nhà ai?” Không phải trùng hợp như vậy chứ?!

“Hạ Hầu gia nha!” – Hắc cười đến là mỉa hoặc lòng người – “Ai nha, thật là, người ta quên mất không tự giới thiệu Ta tên là Hạ Hầu Ý, người có thể báo ta Tiểu Ý, Ý Ý, A Ý, Ý Nhi ... tất cả ta đều thích.”

.... Ai thèm quan tâm xem người thích cách gọi nào!

“Ừm ... Hạ Hầu công tử” – Dù sao cũng phải làm rõ tình hình trước đã – “Xin hỏi ... Hạ Hầu Kiệt là gì của người?”

“A, đó là gia phụ. Sao vậy, cô nương biết phụ thân ta sao?”

“Không! Không biết... chỉ nghe nói qua mà thôi, ha ha ...”

Vận tốt vận tốt, thật sự là không uổng phí công phu mấy ngày nay chờ đợi! Kế tiếp phải tính xem nên lợi dụng cái tên ẻo lả này như thế nào để tiến vào Hạ Hầu phủ ...

“Xin hỏi tôn tính đại danh của cô nương?”

“À ... người cứ gọi ta Sở Nhi là được.” – Dù trong lòng đang cười trộm nhưng ta vẫn bày ra sắc mặt thản nhiên, cúi đầu chân thành đáp.

“Ừm, Sở Nhi ... Thật đẹp, tên này rất hay!” – Hạ Hầu Ý rung đùi đắc ý, đôi mắt đẹp sáng hơn cả sao trời – “Người ta cũng muốn có thêm từ “Sở” trong tên mình, ừm ... Hạ Hầu Sở Ý? Hạ Hầu Ý Sở? Aizz, tên một chữ “Sở” vẫn thấy dễ nghe hơn, như vậy thì người khác có thể gọi ta là Sở Nhi, A Sở, Sở Sở ...”

“...” Người này rốt cuộc để ý tới việc người ta gọi mình ra sao đến mức nào vậy? Nếu người đã thích cái tên “Sở Nhi” như vậy thì ta cũng tặng người luôn đây.

“A, thật có lỗi.” – Ý thức được mình nói lỡ, hắc dùng khăn tay thẹn thùng che miệng, ngẩng đầu lên lại trở về với khuôn mặt mình diễm như hoa – “Trên thực tế ta còn có một yêu cầu hơi quá đáng một chút, hy vọng Sở Nhi cô nương có thể đáp ứng người ta.”

“... Người cứ nói.” Không phải là muốn ta làm bảo tiêu cho hắc chứ?

“Người ... có thể làm vị hôn thê của ta được không?”

14. Q.2 - Chương 2

Editor: Quân

Thật không hổ là Hạ Hầu gia đứng đầu tứ đại gia tộc, trạch viện còn lớn hơn phủ Thái phó gấp mấy lần, lầu các thường tâm, cảnh sắc vui mắt, nô bộc hộ viện nhiều vô số, tùy tiện khoát tay một cái cũng sẽ có người tiến lên tất cung tất kính nói “Tiểu thư có gì phân phó”, hơn nữa còn có trân tu mỹ thực, hoa y tịnh phục(1) ... Oa, thế này mới có tư vị của một chuyến “du lịch” chứ!

Thích ý tựa vào khung cửa sổ, dùng cần đạo thảo làm vũ khí nhỏ giật mình bay tán loạn, miệng ta khẽ nhếch, tự đắc vô cùng.

“Tiểu thư.”

“Ừ?”

“Như vậy có được không?”

“Có gì không tốt? Áo đến dang tay, cơm đến há mồm, hơn nữa đãi ngộ cũng là nhất đẳng, người còn bất mãn cái gì?”

“Không phải, ta muốn nói ... cô đáp ứng yêu cầu của Hạ Hầu công tử, như vậy có được không?”

Ngừng ném đạo thảo, ta vỗ vỗ tay xoay người lại: “Đương nhiên là được, chẳng qua chỉ là vị hôn thê thôi mà. Huống chi hần không phải thật tình muốn kết hôn, ta cũng không phải thật tâm muốn gả, mọi người đều là lợi dụng nhau mà thôi.”

“Nói như vậy thì cũng đúng ...” – Tứ Hỉ vẻ mặt ưu tư – “Ta thấy Hạ Hầu công tử này đối với người chung quy vẫn là không thích hợp ...”

“Hần vốn dĩ đã không thích hợp.” Trên mọi phương diện.

“Ta muốn nói là có phải hần đã biết mục đích của cô nên mới cố ý dẫn quân nhập úng?”

“Ha!” – Ta quăng cho nàng một cái liếc mắt xem thường, ngữ khí có chút khinh bỉ – “Tứ Hỉ, ta hỏi người, người theo hầu ta nửa tháng, người có biết rõ mục đích của ta là gì không?”

“Dạ? À ... ta ...” Vẻ mặt nàng ngây ngốc, lập tức chột dạ lắc đầu.

“Vậy người nói xem, ta cùng Hạ Hầu Ý cho tới nay mới chỉ gặp mặt có hai lần, hần chẳng lẽ có đôi mắt thấu thị hay biết đọc tâm tư người khác mà có thể biết trong lòng ta nghĩ cái gì?”

“À ... hần hần là ... chỉ là người bình thường thôi.”

Cầm lên một quả mật đào thư thái ngắm nghía, “Huống chi hần cũng đã nói tìm ta tới là để làm tấm bia chắn, miễn cho lão cha của hần cứ đi khắp nơi tìm vợ cho hần.”

“Vậy cũng không thể trách cha hần được!” – Tứ Hỉ không để ý bĩu môi – “Hần cứ luôn nam nữ bất phân như vậy sẽ khiến người ngoài có cái nhìn phức tạp Có lẽ cưới vợ sẽ làm hần khôi phục bản sắc nam nhi cũng không chừng.”

“Mấu chốt của vấn đề là đương sự không cảm thấy như vậy. Trái lại, hần hình như còn rất hưởng thụ bộ dáng này.” Ừm, quả đào ăn ngon thật.

“Hưởng thụ?” – Tứ Hỉ ngũ quan méo xệch – “Cái bộ dáng nam không ra nam nữ không ra nữ đó sao?”

“Tứ Hỉ à Tứ Hỉ” – Giơ ngón trở lên lắc lắc, ta làm vẻ nghiêm túc nói – “Nói chuyện thẳng thắn quá như vậy sẽ tổn thương đến lòng tự tôn của người ta, người chẳng lẽ không thể”

Đột nhiên một bóng đen chui vào trong phòng, cùng với đó là yêu thanh yêu khí và làn điệu kiều mỹ đánh tới: “Sở nhi, người ta thật là cao hứng nha! Người rốt cục ... A!”

Sau một tiếng nổ, trong phòng vô duyên vô cớ thêm một “vật thể” ngã chổng vó đang không ngừng phát ra tiếng rên rỉ mỏng manh, bên cạnh còn có một quả mật đào mới cắn được một nửa lẫn lông lốc.

“Này ... “ Gương mặt tối sầm lại, ta nhắc chân dẫm lên ngực hần, cắn răng gần từng chữ – “Người làm cái gì vậy?”

“A ...”

“Cái gọi là ‘vị hôn thê’ mà người nói là một không phải bưng trà rót nước, hai không cần phải làm việc nhà, ba không có hành vi vượt rào ...”

“Ta ...”

“Nhưng mới vừa rồi, “ – Dưới chân dùng thêm sức, thanh âm cố điều chỉnh để có chút dễ nghe – “Người cái kẻ nam không ra nam nữ không ra nữ, siêu cấp biến thái muốn làm gì ta?”

Phía sau bỗng dừng truyền đến tiếng nói nhỏ tinh tế: “Vây mà còn bảo ta nói chuyện thẳng thắn quá ...”

Ánh mắt giết người bắn thẳng qua đó, Tứ Hỉ cuống quýt lui đến góc tường ôm đầu, không dám nhúc nhích.

“Híc, người ta nhìn đến người nên cao hứng thôi mà ... à, có thể Nâng cao cái chân quý của người lên một chút không?” Trên khuôn mặt trắng nõn của Hạ Hầu Ý còn dính một chút thịt quả đào, trông đáng thương cứ như là tiểu tức phụ chịu ngược đãi – “Giày thêu thật đẹp a, dẫm lên ta thế này ... có phải ... có chút đáng tiếc không?”

Thu chân lại né tránh cái “ma trảo” của hần, ta lui về phía sau vài bước, cố nén dục vọng muốn đánh cho hần một trận. “Hiện tại người gặp cũng gặp rồi, cao hứng cũng cao hứng rồi, cửa ở bên kia, nên làm thế nào hần là không cần ta chỉ điểm.”

“A, sao có thể như vậy ...”

Ta không kiên nhẫn quay đầu lại đã thấy Hạ Hầu Ý trong tay cầm một chiếc gương, sờ đến sờ đi khuôn mặt mình, ngữ khí âm điệu vạn phần thống khổ: “Khuôn mặt như nhược minh nguyệt hoa của ta –!”

Nhược minh nguyệt hoa: bông hoa nhỏ yếu nhược dưới ánh trăng sáng

“Hạ, Hầu, Ý!!” Không nghe sao? Hoàn toàn không nghe thấy lời ta nói sao?!

“Sở nhi —” Chậm rãi quay sang nhìn ta, Hạ Hầu Ý nhú mày phụng phịu, giọng điệu ai oán réo rắt thảm thiết – “Người sao có thể dùng quả đào ném vào mặt người ta? Sao có thể chứ? Người xem, ném tới mức sưng đỏ rồi này ... về sau ta phải ra ngoài gặp người khác thế nào đây?”

“Đủ rồi!” – Ta gần như muốn gào lên – “Người sớm đã không thể đi ra ngoài gặp người ta!” Cái bộ dáng biến thái này mà hần còn có mặt mũi mỗi ngày chạy nhảy ở bên ngoài sao.

“Người cư nhiên nói như vậy ...” Khuôn mặt tuyệt mỹ trầm xuống.

“Hừ!”

“Người ta rất đau lòng nha ...” Chu chu cái miệng.

“Không quan tâm!”

“Quá đáng ...” Hốc mắt bắt đầu ửng đỏ.

“Người thật sự là ... nhảm chán!” Xoay người đi, mắt không thấy tâm không phiền.

“Người một chút cũng .. không thương cảm ... cho tâm tình của người ta ...” Thanh âm cũng trở nên run rẩy nghẹn ngào.

“Này ...” Có cần khoa trương như thế không?

“Còn đối xử hung hãn với người ta ...” Cái mũi khụt khịt.

“...” Hần sẽ không khóc thật chứ?

“Tiểu thư” Dùng khuỷu tay huých vào người ta, Tứ Hỉ vẽ mặt ‘đại sự không ổn’ nói – “Mau an ủi Hạ Hầu công tử đi! Hần sắp ...” Bên tai vang lên tiếng khóc thút thít, “Trời ạ, đã khóc rồi.”

Hạ Hầu Ý tóc tai tán loạn, đôi mắt trong suốt sáng ngời ngân ngấn nước ai oán nhìn ta, trên mặt còn đọng mấy giọt lệ long lanh, bộ dáng đáng thương hèn mọn như con chó con mèo bị chủ nhân vứt bỏ ven đường làm trái tim người ta không khỏi run lên.

“Ta ...thực xin lỗi, người đừng khóc nữa có được không?” Ngữ khí thoảng chốc mềm mỏng hơn ba phần. Làm một nam nhân khóc, loại cảm giác này ... thực quý dị.

“ ... ”

“Người như vậy nhìn rất xấu nha!” Người là nam nhân a.

“ ... ”

“ ... Ta về sau tuyệt đối sẽ không đánh vào mặt người nữa, được chưa?”

“Người thề?” – Trầm mặc một lúc lâu, Hạ Hầu Ý thanh thanh yết hầu mở miệng.

“Ừ!”

“Tốt lắm!” – Hắn đột nhiên nín khóc mỉm cười, nước mắt giống như giọt sương đọng lại trên lá sau cơn mưa làm khuôn mặt hắn phút chốc sáng lạn như hoa – “Một lời đã định!”

“ ... ” Tốc độ biến sắc mặt của hắn thật khiến người khác khó lòng thích ứng nổi.

“A, đúng rồi!” – Về mặt Hạ Hầu Ý như cô gái ngây thơ trong sáng tỏa ra ánh hào quang – “Nói thôi thì chưa đủ, nhớ một ngày nào đó người đối ý thì ta phải làm sao bây giờ ... nếu không thì như vậy đi, đến đây, chúng ta ngoắc tay, về sau không cho phép người đánh vào mặt ta, ta tuyệt đối cũng không đánh vào mặt người ...”

Ai? Ai tới cứu ta?!

“Bá phụ hảo!”

Dưới sự chỉ dẫn của Hạ Hầu Ý, ta nhu thuận khuất thân chào Hạ Hầu Kiệt. Từ ánh mắt của hắn có thể thấy rằng hắn đối với “con dâu tương lai” là ta đây cũng không vừa lòng, hơn nữa còn thập phần không hài lòng. Nhưng yên lặng một lúc sau, chỉ nghe một giọng nam nùng đậm bất đắc dĩ vang lên:

“Người tên là Sở Nhi phải không?”

“Dạ!”

Hạ Hầu Kiệt tựa hồ thở dài một hơi, chuyển hướng sang đứa con bên cạnh: “Con thật sự muốn kết hôn với nữ hài tử này sao?”

“Đúng vậy thưa cha.”

“Cha đã chọn lựa nhiều danh môn khuê tú cho con như vậy, sao con lại cố tình ...”

“Cha,” – Hạ Hầu Ý ngắt lời hắn, nghiêm trang nói – “Ta chỉ thích nàng.”

“Chuyện này ...” Biểu tình của Hạ Hầu Kiệt không phân rõ được là vui sướng hay tức giận, nhưng hắn cũng không tiếp tục nói ra ý nghĩ của mình nữa, chỉ buồn bực quét nhìn ta cùng Hạ Hầu Ý một cái, ngữ điệu nặng nề nói: “Hai người các người đã nguyện ý thì kẻ làm trưởng bối như ta đây cũng không có lý do gì mà ngăn trở, theo ý các người đi ...”

Trên đường từ đại sảnh trở về phòng, Hạ Hầu Ý hân hoan giống như vừa được tự do, thoát khỏi cảnh cá chậu chim lồng(2), mà ta thì một chút cao hứng cũng không nổi.

“Sao vậy, Sở Nhi?” – Hạ Hầu Ý đang xoay vòng vòng thì phát hiện vẻ mặt ta hậm hực, cuống quýt dừng lại động tác.

“Không có gì ... chỉ là cảm thấy thực có lỗi với cha người.” – Xoay người ngồi trên hành lang gấp khúc, ta hai tay nâng má nhìn hắn – “Cha người rất yêu thương người.”

Sở dĩ chấp nhận ‘con dâu xuất thân thanh lâu’ như ta đây là vì đứa con bảo bối của hắn ‘thích’, một người cha xả thân vì con như vậy có đốt đèn lồng lên tìm cũng khó thấy.

“Ừ, đúng vậy.” Học theo ta dựa người vào cột trụ bằng gỗ lim, Hạ Hầu Ý nhoẻn miệng cười – “Cũng có khi khiến người ta chán ghét.”

“Vì sao?” – Ta khó hiểu hỏi.

“Hà, thân là đệ tử nhà giàu đều có những điều thân bất do kỷ. Người a, sẽ không hiểu được đâu –” Mềm nhẹ phát phát tay, vẻ mặt của hắn như là đang diễn một tiểu hài tử không hiểu chuyện qua chỗ khác chơi.

“Phải, ta không biết.” – Ném cho hắn một ánh mắt xem thường – “Nhưng ta biết đệ tử nhà giàu như người cũng không phải vì ‘thân bất do kỷ’ mà trở nên biến thái.”

“Vậy thì đã sao, người ta thích là được mà.” Hắn nói xong còn tặng thêm cho ta một cái nháy mắt.

Ta lập tức nghiêm mặt tránh lui ba thước, “Người mà còn như vậy thì không cưới được vợ đâu.”

“Ha ha!” Tiến lên hai bước, Hạ Hầu Ý cười duyên đáp – “Nếu thật sự không cưới được thì chẳng phải vẫn còn có người sao?”

Ngẩn ra một hồi, ta lập tức phản ứng lại, cắn răn gờn nắm đấm ...

“A! Sở Nhi ... người, người ... không phải đã nói không đánh vào mặt người ta sao?”

“Ai bảo người có hành vi vượt rào.”

“Người ta không ...”

“Nói giỡn cũng không được!”

“Được rồi được rồi, người ta không bao giờ dám như vậy nữa ... người phải tin lời ta nói chứ, không thì chúng ta có thể ngoắc tay mà. Nào ... A! Sao lại đánh vào mặt của người ta, quá đáng, oa”

Chú thích:

(1) trân tu mỹ thực, hoa y tịnh phục: gần nghĩa với câu “ăn ngon mặc đẹp”

(2) cá chậu chim lồng: chỉ cảnh tù túng, ko có tự do như cá trong chậu, chim trong lồng

15. Q.2 - Chương 3

Editor: Quân

Vì sao lại muốn ta đi trộm thư tín cùng danh sách của Hạ Hầu Kiệt?

Theo như thái độ của hắn đối với chuyện giữa Hạ Hầu Ý và ta thì có thể thấy rằng hắn không giống loại người lòng dạ hiểm ác. Một phụ thân từ ái như vậy thì liệu có bí mật gì mà không thể cho ai biết?

Không chừng tên yêu nhân kia xem không vừa mắt người ta, nhân thể muốn chinh chết mình nên mới ... Ngọc nương đã từng nói qua là có một đại quan nhất phẩm chẳng may động chạm đến hắn nên bị biếm thành thứ dân, xem chừng Hạ Hầu Kiệt cũng là vì không cẩn ngôn mà rước hoạ vào thân.

Nếu nói như vậy, ta đây chẳng phải sẽ thành đồng lõa hãm hại trung thần sao?

Thật là nan giải! Cái nhiệm vụ này ...

“Tiểu thư, Hạ Hầu công tử đến đây.” – Tứ Hi ở ngoài cửa thông báo. Vừa dứt lời, cửa kéo kẹt một tiếng bị người đẩy ra.

“Sở nhi, ta về rồi! Có nhớ người ... ” – Thoáng nhìn sắc mặt ta không tốt, Hạ Hầu Ý cuống quýt sửa miệng – “À ... ở ... Ta muốn nói là ... về mặt người trông hoảng hốt như vậy, nhất định là ... đang nhớ đến người nào đó.”

“Ừm !” – Nâng mắt miễn cưỡng nhìn hắn, ta thuận miệng đáp – “Nhớ cha ta.”

“Ồ ? Nhớ cha người sao ? Ông ấy hiện tại ở chỗ nào, ta phải người tới đó đón ông được không ?”

“Cũng tốt.”

“VẬY, ông đang ở ...”

“Âm tào địa phủ.”

“ ... ”

“ ... ”

“À ... ha ha ...” – Hạ Hầu Ý giương lên nụ cười cứng ngắc cho ta xem – “Người không cần phải hù dọa như vậy có được không ? Kỳ thật người ta ... rất nhát gan ...”

Ta hừ mũi một tiếng, “Ngu ngốc.”

“À, đúng rồi, Sở Nhi” – Hắc ngời xuống đối diện với ta – “Mỗi ngày đều ở trong phòng hắc là rất nhàm chán đúng không ? Có muốn người ta dẫn người đi dạo trong phủ ngắm phong cảnh không ?”

“Ngắm phong cảnh ?”

“Phải ! Hạ Hầu phủ rất lớn nha, có rất nhiều cảnh quan ...”

Đúng rồi, nếu muốn thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ thì thăm dò địa hình là điều trọng yếu nhất. Đặc biệt là thư phòng cùng phòng ngủ của Hạ Hầu Kiệt, rất có khả năng là nơi cất giấu thư văn. Như vậy, xem ra ...

“Sở Nhi ? Sở Nhi ?” – Hạ Hầu Ý hươ hươ tay trước mặt ta – “Người làm sao vậy ?”

“A ? Không, không có gì.” Ta phục hồi lại tinh thần.

“Ta cứ cảm thấy người không yên lòng chuyện gì đó.” – Hắc mân mê cái miệng anh đào nhỏ nhắn.

“Không, không ...” – Làn ơn đi, bộ dạng của nữ hài tử lúc làm nũng cũng không đến mức như người – “Ta thấy ... thật sự ở trong phòng mãi cũng chán. Hay là người dẫn ta đi dạo quanh phủ đi.” Nhân thể điều tra địa hình.

“Thật sao ?” – Hạ Hầu Ý lộ rõ nét vui mừng trên mặt.

“Thật.” Có cần phải vui sướng tới mức đấy không ?

“Người ta rất là cao hứng nha ! Có thể cùng Sở Nhi ngắm phong cảnh ...” – Hắc nhảy nhót hoan hô.

Ta cười cười, lộ ra một tia hàn khí : “Phải phải, dù sao Hạ Hầu phủ lớn như vậy, nếu người nào đó bởi vì có ý đồ gây rối mà bỏ mạng nơi đây thì chắc là cũng không dễ bị người ta phát hiện ? Sống không thấy người, chết không thấy xác. Thật là thảm ...”

“À ... người ta ... không có ý nghĩ như vậy ...”

“Phải không ? Nếu vậy thì tốt. Nhưng sao người nói chuyện với ta mà ánh mắt cứ đảo qua đảo lại, không dám nhìn thẳng vào ta thể ?”

“ ... ”

oOo

Ngồi ở lương đình nhìn cá vàng trong ao, từng trận gió nhẹ thổi tới làm người ta thấy thực thoải mái vui vẻ.

“Sở Nhi, đi nhanh như vậy làm gì ? Người ta còn chưa kịp giới thiệu với người cảnh đẹp ở các nơi nha.”

“Không cần.” – Gọn gàng chặn lại cái miệng yêu thanh yêu khí của Hạ Hầu Ý, ta liếc về phía bóng dáng một gia đình đang vội vàng rời đi – “Người có việc sao ?”

“Ừ!” – Hắc rầu rĩ trả lời – “Quản gia nói ... có khách đến.”

“Vậy sao còn không mau đi tiếp đi ?”

“Không quan tâm !” – Lúc lắc quạt ngọc xanh nhạt – “Chỉ là cái tên râu ria thôi. Ta đã bảo quản gia nói cho nàng ta biết là ta không ở nhà.”

“Ha ha ha – Đại biểu ca !”- Đột nhiên một giọng nữ thanh thúy lại cực kỳ kiêu ngạo vang lên – “Người nghĩ rằng ta dễ bị lừa như thế sao ?”

Thoáng ngẩn ra, trước mặt đột nhiên xuất hiện một hồng y cô nương chẳng biết đến từ chỗ nào, dáng người kiện mỹ, khí chất xuất chúng, ngũ quan tinh xảo, nhưng vẫn còn chút trẻ con.

“... Nhã Nhã” – Về mặt Hạ Hầu Ý tự nhận là mang biểu tình không hay ho, đồng thời than nhẹ một câu – “Người sao lại leo tường mà vào? Người lần trước trèo vào rồi bị ngã, mặt sưng phù như cái đầu heo chẳng lẽ không phải là người sao ?”

Hồng y cô nương được gọi là Nhã Nhã lơ đãng mặt nhăn mày nhíu – “Đó là chuyện ngoài ý muốn ! Bằng vào thân thủ của ta, cái tường nhà người ta còn chẳng thèm xem ở trong mắt.”

Hạ Hầu Ý liên tục lắc đầu : “Người nha, cũng là đại cô nương sắp phải lập gia đình rồi, tại sao không thể an phận một chút ?”

“Ai sắp lập gia đình ? Ta còn chưa đáp ứng !”

“Nhưng Hoàng thượng đã ...”

“Hắn chiêu cáo là việc của hắn, ta không lấy chồng là việc của ta.”

“Nhã Nhã, người thật không biết nghe lời.” – Ngón tay ngọc thon dài điểm lên trán nàng một cái, Hạ Hầu Ý đầy mặt oán trách – “Trai khôn dựng vợ, gái lớn gả chồng. Chẳng lẽ người muốn làm gái lơ thì cả đời sao ?”

“Gái lơ thì có gì không tốt ?” – Nhã Nhã phản bác, lại lập tức về mặt nịnh nọt tới gần hắn, thần sắc quỷ dị – “Đại biểu ca, hay là người thay ta gả đi.”

“Ta thay người gả ?” – Hạ Hầu Ý trừng lớn đôi mắt đẹp. Khi ta khẳng định vững chắc rằng hắn sẽ nổi bão thì đột nhiên hắn lại bày ra bộ dáng thực khó xử, còn chà xát góc áo vài cái.

“Chuyện này ... không hay cho lắm. Tuy rằng Lý Thị lang tài học xuất chúng, diện mạo phong độ, ngọc thụ lâm phong ... nhưng thật không đúng lúc a biểu muội, trong lòng người ta ... đã có ...”

“Hả?” – Nhã Nhã chớp mắt hai cái, lúc nhìn đến ta thì lộ ra vẻ mặt bình tĩnh đại ngộ – “Đại biểu ca, người nói là ...”

“A, đúng rồi” – Hạ Hầu Ý vui tươi xởi lởi chạy tới, giữ chặt ta lúc này đang há hốc mồm, giới thiệu với nàng – “Đây là vị hôn thê của ta – Sở Nhi. Sở Nhi, nàng là biểu muội của ta – Long Huỷ Nhã. Người cứ gọi nàng Nhã Nhã là được.”

“À ... ờ ... Xin chào, Nhã Nhã.” – Ta miễn cưỡng kéo kéo khoé miệng, trong đầu vẫn còn đang suy nghĩ lại lời nói vừa rồi của Hạ Hầu Ý.

Ý của hắn là hắn đã có người trong lòng ? Vậy sao không trực tiếp dẫn nàng ta đến ngã bài với Hạ Hầu Kiệt, giải quyết mối lo con nối dõi của trưởng tộc, nhân thể hoàn thành tâm nguyện của mình đi ?

“Người chính là đại biểu tảo tương lai của ta ?” – Miệng há to, Nhã Nhã không thể tin mà đánh giá ta, lập tức thốt ra một câu khiến người ta cảm phần mười phần.

“Thiết ! Trông đại biểu ca của ta còn giống nữ nhân hơn người !”

Nghe vậy, cơn giận trong lòng ta bạo khởi, ánh mắt tàn độc quét về phía Hạ Hầu Ý làm nụ cười của hắn đông cứng lại : Ai bảo người giống nữ nhân như vậy !

“Ta không nghe, ta không nghe thấy gì hết ...” – Hắn giả ngu.

“A, thực nhàm chán !” – Bày ra bộ mặt chán muốn chết, Nhã Nhã miễn cưỡng vuốt vuốt bím tóc, “Nói như vậy, đại biểu ca, người không thể đi chơi với ta nữa sao ?”

“Nhã Nhã, người đã là đại cô nương mười lăm tuổi sắp gả đi rồi, đừng có bảo người ta đi chơi cùng nữa được không.” – Đại biểu ca gần từng tiếng vô cùng rõ ràng mà cũng vô cùng vô tội.

“Thực sự không giúp ta sao ?”

“Không !”

“Một chút cũng không ?”

“Một chút cũng không !”

“Hừ !” Bím tóc vung lên, bóng người nhoáng một cái, trong chớp mắt Hạ Hầu Ý đã bị quăng qua một bên ‘găm’ cỏ, còn ta thì bị một bàn tay nhỏ bé bắt chặt lấy, chủ nhân bàn tay ấy còn nướn cằm thị uy :

“Người không chơi với ta, vậy ta tìm đại biểu tấu chơi với ta.”

Ta há miệng thở dốc, còn chưa kịp phát biểu ý kiến gì đã bị người nào đó hăng hái lôi đi như lốc xoáy, trong mắt nhìn đến một cảnh cuối cùng là – khuôn mặt Hạ Hầu Ý dính đầy cỏ xanh và bùn đất, đáng thương hề hề

“Này, người thật sự phải gả cho đại biểu ca của ta sao ?”

“À ...” Đương nhiên là không.

“Vậy người không ngại hán rất ‘nữ’ sao ?”

“Ồ ...” Xác thực rất ‘nữ’.

“Vậy mà người vẫn muốn gả cho hán ?”

“Ừm ...” Chưa nói là sẽ gả.

“Trời ạ, người nói thật hay giả vậy ? Theo như ta biết thì trừ những người trong nhà ra, căn bản không có nữ nhân nào nguyện ý chủ động tiếp cận đại biểu ca ... người sao lại muốn trở thành vị hôn thê của hán ?”

“Aizz, nghiệt duyên a ! Nói đến cũng dài ... A, tiểu nhị, thêm một chén nữa.”

“Này !” – Nhã Nhã vỗ bàn đứng dậy – “Người ăn đến tám bát rồi.”

“Thì sao ?” – Dùng cái thìa chỉ vào chồng bát bên cạnh nàng, ta mơ hồ không rõ nói – “Chính người cũng ăn đến bốn bát, không phải sao ? Hơn nữa còn ăn nhanh hơn cả ta.”

“Đó là vì ...” – Nàng đỏ mặt – “Người ta đói bụng.”

“Ta đây cũng đói nha. Sáng sớm hôm nay còn đi dạo toàn bộ phủ Hạ Hầu, hại ta thiếu chút nữa ngay cả đứng cũng không nổi.” – Tiếp nhận bát bánh trôi táo đỏ thơm ngào ngạt, ta lại vui đùa vào một vòng ‘chiến đấu hăng hái’ mới.

“Ừm ... có gì thì nói thẳng đi, ta không ngại.” – Thấy nàng muốn nói lại thôi, ta thả chậm tốc độ ăn, nói.

“Ồ ... người có thể nói thật cho ta biết không ?” – Nàng có chút chần chờ mở miệng – “Người cùng đại biểu ca, thật sự là ...”

“Không phải.”

“Hả ? Vừa rồi không phải người ...”

“Vừa rồi ta cũng không khẳng định, chỉ ứng thanh một tiếng thôi, còn hiện tại là khẳng định.”

“... ra thế.” – Nàng nửa tin nửa ngờ gật đầu – “Vậy vì sao người ...”

“Vì giúp vị đại biểu ca so với nữ nhân còn nữ tính hơn, quả thực chính là phiên bản của nữ nhân của người đào thoát khỏi hiểm cảnh bị lão cha bức hôn.” – Ăn hết bát bánh trôi, ta vừa lòng đặt bát xuống.

“Cậu ? ... ừ” – Nàng có chút dăm chiêu gật gật đầu – “Ta nghĩ ta hiểu được.”

“Người hiểu cái gì ?” – Dùng khăn lau miệng, ta tò mò nhìn nàng – “Người có vẻ cũng không kinh ngạc lắm.”

“Có gì đâu ! Từ sau khi nhìn đến bộ dáng kia của đại biểu ca, ta liền phát hiện trên đời này chẳng còn chuyện gì khiến ta kinh ngạc nữa.”

“...” Kể ra thì cũng đúng.

“Nhưng vậy cũng tốt.”

“Cái gì ?” – Thấy nàng đột nhiên sáp lại gần, ta giật nảy mình – “Làm sao ngươi ... ?”

“Ta cảm thấy ngươi rất hợp với tính tình của ta nha ... về sau nếu chơi với ngươi chắc là sẽ vui lắm !”

“Hả ? Vì sao ?”

“Đừng trông lớn mắt như vậy nữa. Đi thôi, hiện tại ta sẽ mang ngươi đến một nơi thú vị mà ngươi tuyệt đối chưa từng tới bao giờ.”

16. Q.2 - Chương 4

Editor: Quân

Thành lâu thật đồ sộ!

Ta ngẩng đầu nhìn không chuyển mắt, miệng vẫn chưa khép lại nổi, bên cạnh vẫn luôn truyền đến thanh âm người nào đó đang lải nhải.

“Đồ sộ không? Đẹp không? Bất khả tư nghị không? Ngươi nhất định là chưa từng tới đây, đúng chứ? Có biết đây là nơi nào không? Nói cho ngươi hay, nơi đây chính là ...”

“Hoàng cung.”

“Đúng vậyA cái gì?! Sao ngươi lại biết?” – Nhã Nhã trừng lớn mắt hỏi.

“Ngươi nghĩ ta bị mù hay mắt có vấn đề?” – Liếc mắt nhìn nàng một cái, ta cười nhạt – “Trên thành lâu có nhiều vệ binh đứng canh như vậy, phía dưới đại môn lại có thêm hai tốp lính gác, chẳng lẽ đều dùng để làm vật phẩm trang trí sao?”

“À thì ...” – Nàng có chút mất tự nhiên, ánh mắt nhìn sang hướng khác – “Đây là nhà của ta ... bình thường đã thành thói quen, cho nên không chú ý lắm ...”

Ta bình tĩnh gật đầu, “Đoán được.”

Dân chúng bình thường tóc húi cua làm gì có ai nhàn nhã không có việc gì làm lại dám ở cửa hoàng cung lượn qua lượn lại, trừ phi là kẻ đó thập phần muốn chết, hoặc là không sợ bị vệ binh bắt ra làm vật thử nghiệm độ sắc của đao kiếm.

Nói sau, phàm là thân thích của Hạ Hầu gia, ai mà chẳng phi phú tức quý(1)?

“Ngươi một chút cũng không kinh ngạc sao?” – Còn nàng thì thật ra rất kinh ngạc.

Ta nhún nhún vai, “Theo như ngươi nói thì từ khi gặp đại biểu ca khác đời khác người, một mình một kiểu của ngươi, trên đời này đã chẳng còn gì có thể làm cho ta kinh ngạc được nữa.”

“Ha ha ...” Nhã Nhã nghịch ngợm cười cười, ngay sau đó lại hướng mắt nhìn thành lâu lải nhải – “Muốn đi vào không?”

Ta lập tức tỉnh táo tinh thần, dạo hoàng cung cũng không phải chuyện ai cũng làm được, huống chi còn là cung điện của một triều đại không hiểu là ở đâu này. “Có thể chứ?”

“Đương nhiên có thể, ta là đệ nhất công chúa” – vỗ vỗ ngực – “Hoàng cung tường thành thì tính là cái gì.”

“Đợi chút ...” – Ta giơ tay lên làm tư thế tạm ngừng, cứng lưỡi nói – “Người người người ... người vừa nói cái gì? Tường thành?”

“Phải! Nào, đến đây ...”

Nhã Nhã kéo ta đi tới một tòa nhà có tường vây bao quanh cao ít nhất cũng bảy tám thước, ngón tay trở chỉ vào đó, nói: “Đây là tường vây của hậu viện, chúng ta từ đây mà vào đi.”

“... Ta nói này, đệ nhất công chúa ...”

“Sao?”

“Người xác định mình là công chúa mà không phải đạo tặc chứ?”

“Nói cái gì vậy, ta đương nhiên là công chúa rồi. Chỉ là sáng nay ta chưa được phụ hoàng cho phép đã vụng trộm chuồn ra ngoài, nếu như bị phát hiện thì chắc chắn sẽ bị mắng ...” – Nàng bày ra cái mặt nhăn nhó như ăn phải mướp đắng – “Người có thể hiểu mà.”

“...” Hiểu cái đầu quỷ nhà người! Bảo ta hiểu là người có thể bay qua bức tường này hay là bảo ta cứ vậy mà xông vào hoàng cung? “Nhưng mà, Nhã Nhã ...”

“Chuyện gì?”

“Cao như vậy, người có thể nhảy qua sao?”

“Đương nhiên! Người nghĩ ta là ai?”

“...” Là người nhảy qua bức tường cao ba thước còn bị ngã dập mặt.

“Được rồi, mau lại đây nhìn đi. Chờ ta nhảy vào rồi sẽ thả dây thừng cho người, đến lúc đó tự người có thể trèo được.”

“...” Nhìn bộ dáng nàng xoa tay, ta có thể trăm phần trăm khẳng định rằng người này không phải đạo tặc, lại càng chẳng phải công chúa, mà chính là kẻ ngu ngốc bị bệnh ảo tưởng đến mức phi thực tế.

Bảo ta trèo qua bức tường cao tám thước này? Thà trực tiếp bảo ta nhảy xuống Tú Liên sơn đi! Bởi vì nếu ta ngã thành bán thân bất toại(2), tên Diêm Sâm kia cũng tuyệt đối không tính cho ta là tai nạn lao động.

Cho nên, ta tuyệt đối không đi!

À, đương nhiên là ý tưởng này chỉ áp dụng cho trường hợp người nào đó qua được bức tường này rồi.

Nhưng ta hoàn toàn không cần lo lắng, bởi vì ...

Nhìn người nào đó ngã quỵ trên mặt đất lần thứ n, ta thở dài một tiếng, “Nhã Nhã, nếu tiếp tục ngã thế này thì ta nghĩ người cũng thành đầu heo mất thôi.”

“Không phải đầu heo, mà là mộng nở hoa ...” – Nhã Nhã trưng ra khuôn mặt nhăn nhó, ôm cái mộng nhỏ đáng thương, hằm hừ trừng mắt nhìn bức tường, “Đáng giận, ta không tin công phu ta luyện mười năm trời vậy mà ngay cả một bức tường thành nho nhỏ cũng không qua được.”

Bóng người lại lần nữa lao về phía trước. Ta bất đắc dĩ lắc đầu, đang định bảo nàng đừng uống công vô ích nữa thì ánh mắt đột nhiên lướt qua một vật rơi trên mặt đất. Cúi xuống nhặt lên nhìn, ta nhất thời hắc tuyến đầy đầu...

“Long, Hủy, Nhã! Người đùa đã đủ chưa? Có lệnh bài thông hành sao không nói sớm?”

...

“Được rồi được rồi, các người đi xuống đi!”

“Dạ, trưởng công chúa.”

Hai cung nữ khuất gối thi lễ rồi ra ngoài cửa. Ta mò mò đông nhìn nhìn tây ngó ngó, sợ hãi than, “Thật sự là rất đẹp nha!”

“Đương nhiên rồi!” Nhã Nhã thay cung trang điểm mỹ di tinh, toàn thân rớt cuộc cũng không còn chỗ nào giống “kẻ dở hơi” muốn trèo tường lúc này nữa, chỉ có cặp mắt sáng trong là vẫn linh động như trước. “Đây chính là nội viện hoàng cung nha, mà nơi Trưởng công chúa ta ở đương nhiên không thể giống người bình thường được.”

Ta quăng cho nàng một ánh mắt xem thường rồi vươn ma trảo về phía cái đĩa điểm tâm, vừa ăn vừa mơ hồ không rõ hỏi: “Người lớn lên trong cung, trừ bỏ ngẫu nhiên có thể chạy ra ngoài chơi một hồi thì bình thường làm những cái gì?”

“À ...” – Nhã Nhã giơ tay chống cằm ra vẻ trầm tư – “Ngủ, luyện công, đọc sách, thỉnh an, học nữ hồng, học thi họa, chăm sóc Duyên Hạo nguy rồi!”

“Ồ ... khụ khụ ...” Ta thống khổ vỗ ngực, với tay định lấy chén trà thì thấy vẻ mặt nàng như là “đại sự không ổn” bước nhanh tới chỗ ta, kéo ta tay lôi ra ngoài cửa:

“Nhanh lên một chút, không kịp nữa rồi!”

“Khụ ...” Làm ơn a đại tỷ, nếu ta không uống nước thì cũng không kịp nữa, “Chờ ... nước ... ta ghen ...”

Ào một cái, ta lại bị người nào đó kéo đến trước bàn, rót trà rồi đưa cái chén lại gần bên môi, cùng với đó là thanh âm vội vàng như lửa sắp cháy đến móng tới nơi. “Uống! Nhanh lên!”

“...” Cười khổ uống một ngụm, nước còn chưa kịp xuống đến cổ họng thì thân mình đã lại bị lôi đến đại môn.

Ủm ... ta không được phép biết là chuyện gì đã xảy ra sao? Có liên quan tới ta chăng?

Đứng trước một tòa lầu, Nhã Nhã bỏ lại ta ở ngoài rồi đâm đầu đi vào, vừa chạy vừa la to, “Duyên Hạo, Duyên Hạo ...”

Chậm chạp đi tới cửa, ta ai thán một tiếng dừng lại cước bộ. Người này thật sự là ... ngay cả thời gian luyện công cùng đệ đệ mà cũng quên, lúc nhớ đến thì ngay cả một người ngoài xa lạ như ta đây cũng kéo vào theo, hỏi nàng vì sao thì nàng đáp là “Thuận tay” ... Thật không biết là thuận cái gì tay.

Lắc đầu, đang muốn bước qua cửa thì bên trong lại truyền đến tiếng nói chuyện làm ta phải ngừng lại cước bộ.

“Trưởng công chúa bây giờ mới tới có phải là đã muộn rồi không?” – Một thanh âm tinh tế ôn nhu lướt nhẹ mà đến, như hư vô mà lại quen thuộc tới nỗi dù ta có hóa thành tro cũng không quên được.

“Ha ha ... ngượng ngùng ...” – Tiếng cười của Nhã Nhã cực độ mất tự nhiên – “Ta ... ta quên mất ...”

“Ồ? Hay là trưởng công chúa lại vừa đi khảo sát dân tình?”

“À ờ ...”

“Nếu trưởng công chúa đã đến thì ta xin cáo từ.”

Trong lòng ta âm thầm gào thét, nghe tiếng bước chân đang lại gần phía này liền vội vàng nhấc chân nhanh chóng trốn vào một góc, chỉ lộ ra một con mắt để quan sát tình huống.

Thân ảnh quen thuộc đi ra khỏi cửa, bên cạnh còn có một tiểu nam hài diện mạo văn nhã, mặt mày tràn đầy phong độ của người tri thức.

“Lão sư, thỉnh đi thông thả.”

“Thái tử cũng nên chăm chỉ tập võ, không nên cô phụ hảo ý của trưởng công chúa.”

Biểu tình trên mặt nam hài nháy mắt liền méo xẹo, “Duyên Hạo biết.”

Giương khóe môi cười cười, Diêm Sâm đột nhiên nghiêng đầu nhìn về phía này làm ta sợ tới mức cuống quýt lác mình trốn sau bức tường. Nếu gặp nhau ở đây, ta nên chào hỏi hần hay là làm như không biết đây?

Mà thôi, hần còn chưa nói thì ta lo lắng cái gì.

Nhưng, trốn đi nhìn không thấy hần hần là được rồi chứ? Ta ngầm tính toán, thẳng đến khi nghe được tiếng Nhã Nhã lớn giọng gọi tên ta, ta mới từ sau tường đi ra.

“Người vừa đi đâu vậy?”

“À ... tùy tiện đi dạo một chút thôi, đột nhiên phát hiện phong cảnh nơi đây rất đẹp ...” – ta cười ha ha đáp.

“Không lạc đường coi như người gặp may rồi.” – Nàng kéo nam hài qua, vẻ mặt đắc ý khoe với ta – “Đây là đệ đệ của ta – Duyên Hạo. Là đương kim thái tử nha.”

Ta hướng hẳn cười cười, hơi quỳ gối, “Tham kiến thái tử.”

“Đừng.” – Duyên Hạo xua tay, “Sở Nhi tỷ tỷ gọi ta Duyên Hạo là được rồi.”

“Được rồi! Đến đây Duyên Hạo, tỷ mang người đi luyện công.” – Nhã Nhã gấp gáp nói.

“Còn luyện bộ Cầm Nã Thủ kia sao?”

“Không, hôm nay đổi bộ mới.”

“Ồ, bộ nào?”

...

Trong phòng luyện công.

“Sở Nhi tỷ tỷ ...”

“Ừ?”

“Người có biết võ công không?”

“... Không.” Kinh công còn chưa học xong đã bị phái đi nằm vùng, mấy thứ học lúc trước cũng toàn bàng môn tà đạo, hoặc là hạ độc hoặc là trộm, ta cũng không dám mang mấy thứ đó ra để dạy hư hoàng đế bệ hạ tương lai.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Duyên Hạo suy sụp, “Tỷ của ta quyền pháp thật sự là ...”

“Ừm, ... cũng gọi là được ...” Ta hảo tâm an ủi hẳn, tầm mắt chuyển hướng nhìn người nào đó đang đứng ở giữa sân làm mẫu, xem nàng một bên “tả Thanh Long hữu Bạch Hổ”, một bên bày ra động tác thê thảm vô cùng ngu ngốc đến cực độ, thực là dở khóc dở cười a ...

Người này, nếu làm lão sư thì tuyệt đối sẽ dạy nhầm cho người ta.

À không, dạy nhầm cho người ta còn chưa tính, ngay cả thân đệ đệ của nàng cũng ...

Vì cái vương triều này mà ta mặc niệm trong lòng 3 phút.

Chú thích:

(1) phi phú tức quý: không phải người giàu sang cũng là kẻ có quyền thế

(2) bán thân bất toại: liệt nửa người

17. Q.2 - Chương 5

Editor: Quân

Đêm, nguyệt hắc phong cao, điều kiện và hoàn cảnh vô cùng lý tưởng, có thể giết người, có thể vào nhà cướp cửa, có thể phóng hỏa giá họa ... đương nhiên, cũng có thể thừa dịp mà hành nghề trộm đạo.

Dẫn dò Tứ Hỉ xong, ta thay một thân hắc y, ra khỏi cửa, nhìn đông rồi lại nhìn tây, sau đó thẳng hướng Đông Uyển mà đi.

Xác định mục tiêu, đầu tiên là thư phòng của Hạ Hầu Kiệt.

Nếu hành động thuận lợi thì đêm nay là lấy được thư văn, sáng mai có thể tìm cơ ra khỏi phủ, từ nay về sau “Hoàng Hạc vừa đi không còn nữa phần” (*), khỏi phải quan tâm cái gì mà biến thái biểu ca hay thoát tuyền tiểu muội.

Nhưng mà ta tính toán chưa được bao lâu, thì trong phòng ẩn ẩn có ánh đèn chiếu ra đã như một chậu nước băng lạnh ngàn năm dập tắt toàn bộ nhiệt tình của ta từ đầu đến chân.

... Cái gì thế này, Hạ Hầu Kiệt tên này càng trẻ càng có tinh thần làm việc sao? Tốt xấu gì cũng đã ba bốn mươi tuổi rồi, nửa đêm canh ba không trở về phòng ôm lão bà nằm trên giường, đứng ở trong thư phòng chán nản này làm gì?

Lặng lẽ lủi đến gần cửa sổ, ta dán lỗ tai vào cửa hy vọng có thể nghe được chút gì đó, nhưng không ngờ lại thật sự nghe được người trong phòng đang đề thấp thanh âm đối thoại.

“Lời Ngu quốc hầu nói cũng đúng, chẳng qua ...” – Là thanh âm của Hạ Hầu Kiệt. Kỳ quái, hắn đang nói chuyện với ai vậy?

“Chẳng qua cái gì?” – Một giọng nam có vẻ khá già vang lên, mang theo sự cuồng ngạo cùng tự phụ không ai bì nổi.

“Chu Thắng cùng Kiều Quyết thì không vấn đề gì, chỉ là người kia ...”

“Chu thắng ngay cả cùng kiều bí quyết không đủ vì hoạn, chính là người kia –”

“Hừm? Người muốn nói đến tiểu tử họ Diêm?”

“Phải! Mấy lần ở trên triều dâng tấu nhưng đều bị hấn bác bỏ ...”

“Hừ!”

“Hơn nữa, hạ quan cho rằng hắn là cố ý nhắm vào chúng ta.”

“Xú tiểu tử không biết sống chết! Từ ba năm trước ta đã nhìn hắn không vừa mắt. Đặc biệt là khuôn mặt kia, nam không ra nam nữ không ra nữ, nhìn mà thấy ghét!”

“À ... thật sự là khiến người ta cảm thấy không thoải mái.”

Ta bĩu môi coi rẻ. Hạ Hầu Kiệt, người chẳng lẽ đã quên mình cũng có một đứa con bất nam bất nữ sao? Hơn nữa còn “nữ” làm người ta chán ghét gấp bội.

“VẬY Ngu quốc hầu, ý ngài là ...”

“Vô luận là thế nào cũng phải nghĩ biện pháp trừ bỏ ba người này, nhất là xú tiểu tử kia. Hiện tại trong triều chia làm hai phái, một khi bọn họ rời đài, quyền lực chắc chắn sẽ nằm trong tay chúng ta. Đến lúc đó ...” – Tiếng cười đắc ý truyền đến – “Toàn bộ Thiên triều chẳng phải đều là của chúng ta sao?”

Không phải chứ, bọn họ muốn làm phản?!

“Hầu gia anh minh!” – Hạ Hầu Kiệt theo đó cười gian – “Trước mắt tứ đại gia tộc chỉ còn tam gia, tin tưởng rằng nếu Hạ Hầu gia cùng Ngu gia đồng thời tạo áp lực, Bắc Đường lão nhân kia tuyệt đối sẽ không dám nói gì.”

“Ừm! Nói hay lắm!” – Ngu quốc hầu khen – “Nhưng bên người cũng phải chú ý nhiều hơn. Tuy rằng ta không muốn thừa nhận, nhưng tiểu tử họ Diêm kia quả thực rất xảo hoạt, nếu làm không tốt thì hắn ...”

Ta rùng mình một cái, đầu đầy mồ hôi lạnh nhưng vẫn tiếp tục mạo hiểm nghe lén.

“Hạ quan hiểu được. Thư văn ta sẽ bảo quản thích đáng, thỉnh Hầu gia không cần lo lắng ...”

Nghe đến đó, ta lặng lẽ xoay người, ra khỏi khu vực nguy hiểm, sau đó chạy như điên về phía phòng ngủ.

Không thể tin được! Ngồi ở góc tường thôi mà lại nghe được tin tức kinh thiên động địa!!

Hơn nữa theo như khẩu khí của hai người bọn họ thì, yêu nhân kia lần này tám phần mười là chạy trời không khỏi nắng ...

“Tiểu thư!”

“...” Phải làm sao bây giờ?

“Tiểu thư!”

“...” Phải thông tri cho hần mới được, nếu không có khi hần bị người ta chém đến máu cũng chẳng sót.

“Tiểu — tỷ —”

“Cái gì?!” – Theo bản năng gào lên – “Không thấy người ta đang có chuyện phải suy nghĩ sao, gọi cái gì?”

“Người mới là quý rống ý ...” – Tứ Hỉ muốn phản bác nhưng lại nhìn đến sắc mặt của ta nên thanh âm cũng dần dần yếu đi, cuối cùng chỉ hừ hai tiếng nhẹ như con muỗi vo ve.

“Có việc sao?” – Ta liếc mắt nàng một cái.

“À, cái kia ... Hạ Hầu công tử nói” – Nàng thanh thanh cổ họng, học theo làn điệu yêu mị của Hạ Hầu Ý – “Sở nhi, đã nhiều ngày người ta vội vàng lo chuyện cửa hàng mà không chăm lo chu đáo cho người, người sẽ không trách người ta chứ? Nếu không trách thì buổi trưa hôm nay nhớ đến đệ nhất tửu lâu thành Chí Dương – Hoài Duyệt lâu, ta mời người ăn cơm, thấy thế nào?”

“...” Ta yên lặng nhìn nàng, hơn nửa ngày mới kéo khóe miệng cười một cách cứng nhắc – “Ta nói này, A Tứ ...”

“Tiểu ... tiểu thư?”

“Bất chước cũng không tệ ... so với Hạ Hầu Ý còn lập luận sắc sảo hơn ...”

“À ...”

“Ta quả thật muốn biết tài nghệ bắt chước của người cao siêu đến mức nào.” – Cười đến nghiêng răng nghiêng lợi, người này là cố ý làm ta ghê tởm sao?

“Không ... không cần, cảm ơn tiểu thư ... A, đúng rồi! Vừa rồi Tiểu Thúy bảo ta đi thuê hoa cùng nàng, tiểu thư nếu không có gì phân phó thì ta xin đi trước, a ha ha ...”

Dứt lời, Tứ Hỉ nhanh như chớp lặn mất tăm.

“Nha đầu chết tiệt kia!” Mắng một tiếng, ta phục hồi lại tinh thần rồi nhớ tới lời nàng vừa nói. Tới tửu lâu ăn cơm? Đây chẳng phải là một cơ hội tốt để trở về báo tin sao?

Hơn nữa chỉ cần qua mặt cái tên biến thái kia là được!

Dọc theo đường đi ta không ngừng suy nghĩ cách thoát thân, đến khi đứng trước cửa Hoài Duyệt lâu thì trong lòng đã sớm vạch ra kế sách vẹn toàn.

Nhưng mà ta an tâm quá sớm –

“Sở nhi, ăn no chưa?”

“Ừ, no rồi.” – Cũng nên thực thi kế hoạch thôi – “Ta –”

“Người có nhìn thấy gian hàng kia không? Nó là trà lâu lớn nhất thành Chí Dương, hơn nữa còn thuộc quyền quản lý của người ta nha.”

“Ồ, trà lâu nhà người?”

“Ừ! Hạ Hầu gia trên danh nghĩa có rất nhiều cửa hàng phân bố khắp nơi trên cả nước.”

“Ra thế.” – Mấy chuyện này thế nào cũng được. “A Ý, ta muốn ...”

“Người muốn đi xem sao?”

“Hả? Không, không cần ...”

“Không có gì phải ngại. Đi thôi!”

“Ai ai ai, ta ... ta chưa nói là muốn đi ...” Làm ơn nghe người ta nói hết rồi hẵng quyết định có được không?

Sau nửa canh giờ.

“À, A Ý này ... ta muốn ...”

“Người muốn cái gì?”

“Ta muốn đi ...” – Ngừng một chút – “Đi mua một ít đồ dùng của nữ nhân, người ...” Hẳn là cũng biết ý mà không đi theo.

“Ồ? Vậy sao ... ta đi cùng người là được rồi.”

“Hả? Không không không, người ... người là nam nhân, đi cùng có vẻ không tiện!” – Một giọt mồ hôi lạnh đổ xuống, hẳn không phải muốn đi thật chứ?

“Chẳng có gì là không tiện cả! Chúng ta trên danh nghĩa cũng là phu thê, cho dù là diễn trò cũng phải diễn cho thật một chút! Mà ... Sở nhi, người hình như chưa bao giờ coi người ta là nam nhân nha ...”

“...” Hành vi cử chỉ của người có chỗ nào giống nam nhân sao?

“Sở nhi ...” – Hạ Hầu Ý thật cẩn thận quan sát ta – “Sắc mặt của người không tốt chút nào, có màu xanh nha!”

“... Nếu người còn mở miệng lần nữa, tin hay không ta sẽ làm ặt của người so với ta còn khó coi hơn?”

Hắn liên tục lùi về sau bảy bước lớn, ôm mặt, đáng thương hề hề nhìn ta.

“Được rồi được rồi, người ta không nói nữa là được chứ gì? Người đã nói là sẽ không đánh vào mặt người ta nữa mà ...”

“...” Ta đầu đầy hắc tuyến quay sang một bên, không thèm để ý tới cái tên đại gia hỏa kia nữa.

Chẳng lẽ kế hoạch của ta cứ thế mà ngâm nước nóng sao? Không được, thuyết dối không được! Đây là đại sự liên quan đến mạng người, chậm trễ một khắc thôi cũng chẳng khác nào cách nguy hiểm càng lúc càng gần ...

Lòng ta không yên, ánh mắt nhìn đông lại nhìn tây, trong lòng tính toán xem phải làm thế nào mới có thể đá bay cái tên vương bận này đi.

Nghĩ mãi, cũng chỉ còn một chiêu này thôi ... Mặc dù có tổn thương người ta một chút, nhưng đối với tôn nghiêm của một nam nhân mà nói thì ...

“Sở nhi, sao lại không đi nữa?” – Hạ Hầu Ý kỳ quái tiến đến trước mặt ta, vẻ mặt mang dấu chấm hỏi.

Nhìn khuôn mặt kiêu diễm như mị kia của hắn, tuy là có chút không đành lòng, nhưng ta vẫn khẽ cắn môi, trầm giọng nói: “Người thực phiền phức!”

“Hả?”

“Chẳng khác nào cái đuôi bám mãi không thôi, người ta muốn làm cái gì người cũng xen vào. Người như vậy khiến người ta chán ghét đến mức nào có biết không?”

“Ta ...” – Cái miệng hắn mở ra khép lại tới mấy lần cũng nói không nên lời, rốt cục nhỏ nhẹ hỏi – “Người ... nói là người chán ghét ta sao?”

“Đúng vậy! Ta rất chán ghét người!” – Xem ra ta phải mạnh tay hơn một chút, vốn nên cường ngạnh ngoan tuyệt nhưng lời nói ra đến miệng vẫn có chút run run – “Bộ dạng nửa nọ nửa kia khó phân biệt, chẳng lẽ người không có chút ý thức nào về diện mạo của mình sao?”

Thế này hẳn là đủ độc rồi chứ? Còn không mau nhìn mặt cho ta xem, mắng hai ba câu cũng được, sau đó về mặt khinh thường, ngẩng đầu ưỡn ngực ngạo khí bừa bừa quay ngoắt người mà đi.

“Người ... thực sự nghĩ như vậy sao?”

... Đây, ta muốn người thể hiện bản lĩnh cùng tôn nghiêm của nam nhân, không phải bảo người đỏ hồng con mắt rồi chà xát góc áo cho ta xem!

“Cầu xin người nhanh nhanh một chút về nhà đi. Tùy tiện nói một câu cũng khóc, người tốt cuộc có phải nam nhân không vậy?” – Lời này đã đủ rõ ràng rồi chứ?!

“Người ta ... người ta ...” – Giọng nói buồn thiu như phiến lá khô chao đảo trong gió thu hiu quạnh – “Người ta cũng không muốn vậy ... nhưng, cũng không biết làm sao cả ... người, người sao có thể ... người ta rất là đau lòng a ...”

Khóe miệng run rẩy hai cái, không hiểu vì sao nhưng ta bỗng dưng muốn khóc ...

Người này, là thủy tinh công nghiệp đặc chế, ngàn đao vạn thương đều không phá được sao? Tới thời điểm nóng hổi thế này rồi mà vẫn có thể co được dân được, một chút cũng không ảnh hưởng tới toàn cục, thật sự là ...

Ta sai lầm rồi, thật sự sai lầm rồi! Ngàn sai vạn sai, cái gì cũng sai ...

Chú thích:

(*) Hoàng Hạc vừa đi không còn nữa phần: ta không rõ nghĩa câu này lắm, nhưng đại khái ý của nó là từ nay về sau không còn liên quan gì nữa.

18. Q.2 - Chương 6

Editor: Quân

Tục ngữ nói đúng, người sáng mắt không làm chuyện mờ ám.

Nhưng ta không phải “người sáng mắt”, tối thiểu thì công tác của ta không phải chuyện mờ ám mà “người sáng mắt” nên làm. Cho nên, ta khẳng định là sẽ làm chuyện mờ ám.

Thừa dịp mờ ám mà làm việc.

Tối nay tuy nói là sao giăng đầy trời, trăng tròn nhô cao, phong cảnh ngoài cửa sổ vô cùng ý vị nên thơ. Nhưng ta căn bản không có tâm tư đi thưởng thức, trong đầu chỉ nghĩ đem cái tin tức mình thu thập được này tổng xuất đi ngay lập tức.

“Tứ Hỉ!”

“Tiểu thư?”

“Người”, – Chỉ vào bộ quần áo nằm trên giường – “Mặc quần áo của ta vào.”

“Dạ? Vì sao?”

“Ta muốn ra ngoài một chuyến.” – Mặc lên người bộ nam trang mà khó khăn lắm mới “giật” được của Hạ Hầu Ý, ta vừa lòng xoay người mấy cái – “Thế nào, ta mặc hợp chứ? Hẳn là sẽ không bị nhận ra.”

“...” Cầm Tứ Hỉ như rút ra, tròn mắt mở lớn – “Tiểu thư ... quần áo của người, đừng có nói là của ...”

“Ừm, của Hạ Hầu Ý.”

“Hả? Làm sao có thể?”

“Ta nói là rất thích màu sắc cùng hoa văn trên quần áo của hần, khen hần thật tinh mắt, hần liền vui vẻ về đem bộ quần áo này tặng cho ta, còn nói cái gì mà ‘tri âm khó cầu’ ... Tóm lại, dù gì ta cũng đang cần.”

Tứ Hỉ miệng mồm như muốn rút gân. “Tiểu thư ... người lừa quỷ sao?”

“Một con quỷ mặt đẹp siêu cấp nhưng đầu óc kém cỏi như vậy thì có lý do gì mà không lừa? Được rồi.” – Tiêu sái hất mái tóc dài ra sau, ta khoát tay nói với Tứ Hỉ – “Cố mà làm nội ứng cho ta. Nếu có gì sơ suất thì ...”

Tứ Hỉ co rúm lại, thành thành thật thật nói: “Tứ Hỉ biết.”

“Tốt!” – Đẩy cửa sổ ra, thân ảnh ta chợt lóe rồi biến mất.

Không biết Triệu thẩm trông coi cửa sau đã ngủ chưa ... buổi sáng đã cùng nàng nói qua rồi, hẳn là không có vấn đề gì.

“Triệu thẩm?” – Nhỏ giọng gọi một câu, cánh cửa gỗ của căn phòng nhỏ hé mở, lộ ra khuôn mặt trương phi như bí đao của Triệu thẩm.

“Sở cô nương, người cuối cùng cũng tới. Ta chờ đã lâu rồi. Còn cứ nghĩ là ...”

“Được rồi, được rồi!” – Ta không kiên nhẫn lấy ra số bạc đã chuẩn bị trước, ước chừng hai lượng.

“Thế nào, đủ rồi chứ? Mở cửa đi.”

“Được, được ...”

Triệu thẩm không chút suy nghĩ lê cái thân mình béo tốt tới gần cửa, mân mê một chút liền mở xong khóa, “Sở cô nương, người đi cẩn thận.”

“Ừm.” – Gật gật đầu, ta đi tới trước mặt nàng thì dừng lại, mỉm cười nói – “Triệu thẩm, tục ngữ có câu: nhận tiền của người thì phải giúp người phân ưu ...”

“Cô nương yên tâm, Triệu thẩm ta cũng không phải loại người không biết giữ miệng.” – Ngắt lời ta, nàng vỗ ngực cam đoan – “Đạo lý ấy ta đương nhiên hiểu rõ. Đêm nay ta coi như cái gì cũng chưa nhìn thấy.”

“Tốt, ước chừng canh năm ta sẽ trở lại.”

Đã gần nửa tháng rồi ta mới về lại phủ Thái Phó. Vẫn là một màu tối đen vắng lặng như trước, không có dấu vết gì cho thấy là có người đang ở, sau cửa lớn chưa từng truyền ra một tiếng động nào dù chỉ là nhỏ nhất. Tên Diêm Sâm này đúng là cổ quái.

Xuyên qua đại sảnh, quẹo trái rẽ phải, ra khỏi hoa viên, dọc theo hành lang gấp khúc thêm một đoạn nữa, rốt cục đi đến trước cửa thư phòng của tên kia ... Hừm, không phải chứ? Hẳn vẫn chưa ngủ?

Lặng lẽ đi vào phòng, ta không khỏi nhếch miệng. Chết tiệt! Rõ ràng là đang nằm ngủ trên ghế .

Nhưng ... hẳn có thói quen đốt đèn khi ngủ sao? Hơn nữa có giường không ngủ, nằm ở cái ghế cứng queo đó làm gì ...

Đúng là quái thai!

Ta nhẹ nhàng đến gần hắn, chần chờ một lúc, nghĩ xem nên dùng cách nào để đánh thức hắn. Lay tỉnh? Không ổn, lực đạo quá nhỏ thì chẳng có tác dụng gì cả. Gọi dậy? Cũng không tốt, đêm hôm khuya khoắt mà gọi to gọi nhỏ sẽ khiến quần chúng phẫn nộ, hơn nữa còn có thể bị đau họng. Hay là đánh? Lại càng không thể, người ta đang ngủ ngon như vậy mà dùng bạo lực thì có cảm giác cứ như là đánh lén lúc người ta chưa kịp chuẩn bị ... Ai nha, rốt cuộc ta nên làm sao đây?

.... Có trách cũng trách khuôn mặt người này lúc ngủ rất tinh thuần, rất vô tà, làm người ta thật sự không nỡ đánh thức.

Sau một hồi suy nghĩ khổ cực, ta quyết định.

Đánh!

Giơ nắm đấm lên, để ta xem hắn còn dám lộ ra bộ mặt như đứa nhỏ vô tội mà trong ngoài không đồng nhất như vậy nữa không.

Xiết chặt quyền đầu, hít sâu một hơi, ta giơ tay lên chuẩn bị

“Người làm cái gì đây?”

Ồ! Tỉnh rồi!

“À ... ta ... người ... cái kia ...” Nói năng lộn xộn một hồi, ta đột nhiên ý thức được rằng mình vẫn đang lơ đãng. Cuống quýt giấu tay ra sau, đứng nghiêm vững vàng, ta lắp bắp nói: “À ... ở .. gia, người ... người tỉnh rồi?”

Hắn có siêu năng lực biết trước nguy hiểm sao?

“...” Diêm Sâm chậm rãi ngồi thẳng dậy, hai tròng mắt mông lung mờ sương vẫn còn buồn ngủ, đôi con người trong suốt lưu chuyển cao thấp đánh giá ta, “Ừ ... nếu không tỉnh thì e là vĩnh viễn cũng không tỉnh được nữa.”

“Hả? À ...” Cùng lắm cũng chỉ bị ta đánh một phát thôi, lực sát thương liệu có lớn đến mức ấy không? Huống hồ, ta là đánh lén không thành a.

“Có việc sao? Hay là ...” – Hắn dựa lưng vào thành ghế, khóe miệng nhếch lên nụ cười nửa miệng quen thuộc – “Nhớ ta?”

“Đương nhiên là có việc, thuận tiện nhớ người nên về thăm một chút.” – Ta bĩu môi, kéo ghế ngồi xuống – “Người biết chuyện Hạ Hầu Kiệt muốn cầu kết với kẻ khác làm phản, đúng không? Nếu không, hắn sẽ không bảo ta đi trộm thư văn.”

“Ừ!” – Hắn nhẹ nhàng băng quơ gạt đầu, ngay cả mí mắt cũng chưa động.

“...” Quá mức bình tĩnh, đây là đại sự liên quan đến giang sơn xã tắc nha! “Vậy người là muốn vì triều đình giải quyết hậu hoạn?”

“Không.”

“Không?” – Ta không thể tin ngóay ngóay lỗ tai – “Ta nghe lầm sao? Hay là người nói sai rồi?”

Con người câu hồn đoạt phách ngược lên nhìn ta: “Người không nghe lầm, ta càng không thể nói sai.”

“...” Người này không đùa đấy chứ? “Nhưng ... người là mệnh quan triều đình!”

“Vậy thì sao?” – Ý cười lại càng thêm sâu sắc – “Ta không phải người tốt như vậy. Cái gì mà ‘lấy thiên hạ thái bình làm mục tiêu của bản thân’, ‘cúc cung tận tụy’ ... nghe đã thấy buồn nôn. Mà những kẻ cứ mở mồm ra là nói mấy câu này thường không phải loại tốt đẹp gì. Người nhớ kỹ, mấy cái chuyện đó, ta không có thời gian, cũng không có hứng thú đi làm.”

“...” Ta rụt cổ, hắn cười thực quỷ dị, nhìn lâu sẽ khiến người ta có cảm giác mao cốt tủng thiên. “Vậy người vì sao còn muốn ta đi ...”

“Vì một chuyện khác.” Diêm Sâm quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, khuôn mặt phút chốc trở nên đậm đặc. Loại biểu tình này cho dù là ta năm lần bảy lượt mạo phạm hắn cũng chưa bao giờ thấy qua, vậy nên ta không khỏi có chút sợ hãi:

“Gia ...”

“Không có gì! Người cứ dựa theo kế hoạch đã định mà làm. Hai chuyện khác nhau nhưng cùng chung mục tiêu, làm thuận nước giong thuyền cũng không có gì là không tốt.”

“... Dạ.” Dù sao cứ xem như một hòn đá ném chết hai con chim là được.

Sau đó không ai lên tiếng nữa. Mà ta lại không muốn rời đi quá nhanh, chỉ đành ngồi một chỗ nghịch ngón tay. Đột nhiên ...

“Nhóc con Sở Huyền.”

“Sao?”

“Không tệ.”

“Gi?”

“Mặc nam trang cũng hợp lắm” – Đôi mắt hoa đào hẹp dài cong cong hiện lên ý cười – “Tiêu sái lỗi lạc, phong độ nhất lưu ... chắc, không biết là sẽ khuynh động chân tâm biết bao cô gái đây.”

Một ánh mắt siêu cấp vô địch rõ ràng bay qua, “Ta không phải biến thái!”

“...” Hần cúi đầu cười rộ lên, trông thật vui vẻ.

Ta bắt đắc dĩ bĩu môi, “Gia ...”

“Ừ?”

“Cái kia người về sau phải cẩn thận hơn một chút ...”

“Vì sao?”

“”Người chẳng lẽ còn không rõ sao? Hạ Hầu Kiệt cùng cái gì ... Hầu gì đó, muốn trừ bỏ người, ngoài ra còn có ... “

“Chu Thắng cùng Kiều Quyết?”

“Đúng đúng đúng, là bọn họ.”

Diêm Sâm cười nhợt nhạt với ta. “Ta biết.”

“... Vậy là tốt rồi! ... À, người đừng có hiểu lầm, ta cũng không phải là lo lắng cho người ... người cũng biết, ta chỉ thích bạc trắng thôi, nếu chủ nhân ta bị kẻ khác tiêu diệt thì ta phải đi chỗ nào linh tiền công ...”

“Ta không biết.” Hần chống cằm, vẻ mặt tươi cười cứ như là tiểu hài tử cố chấp, nếu không có được đáp án quyết không bỏ qua.

“Gì? Người không biết?” – Ta khờ ngốc hỏi. Quái, rõ ràng trước kia đã từng nói với hần rồi mà ...

“Ừm, tóm lại, ta sẽ bảo hộ tốt bản thân, tranh thủ cho người cả đời đều có thể linh tiền tiêu vật hàng tháng. Nhưng đổi lại”, – Hần thu hồi ý cười, vẻ mặt ôn hòa, mềm giọng nói – “Người cũng phải bảo vệ tốt chính mình mới được.”

“...Được.” Ta xoay người đi không dám nhìn hần, cảm giác cứ có gì đó là lạ.

“Vậy, nhóc con Sở Huyền ...”

“Gia?”

“Những chuyện người muốn nói với ta ... đều nói xong rồi sao?”

“... Xong rồi.”

“Thật sự nói xong rồi sao?”

“Ừm ... xong rồi.”

“Được rồi, vậy giờ đến lượt ta.”

“Dạ? Gia muốn nói gì với ta?”

“Về chuyện người định đánh vào mặt ta ...”

“Hả? À ... ta ... ta cần phải trở về ... trời không còn sớm nữa ... ha ha”

19. Q.2 - Chương 7

Editor: Quân

“Cởi ra cho ta!”

“Đừng mà! Người thật hung dữ nha ...”

“Bớt nói nhảm đi, cởi hay không cởi? Hay là người muốn ta đến ‘giúp’ người cởi?”

“A! ... Không cần phải sờ người ta như vậy, người ta sẽ ngượng ngùng nha ...”

“Chết tiệt!”

“Người người người ... ôn nhu một chút có được không? Như vậy sẽ đả thương người ta a ...”

“Hạ, Hàu, Ý!” – Khóe mắt ửng ửng run rẩy, ta không thể nhìn được nữa quát thẳng vào bộ mặt ủy khuất của hắn – “Ta cảnh cáo ngươi lần cuối, một, mau cút khỏi giường của ta. Hai, cởi ngay quần áo ngươi đang mặc trên người ra cho ta, một kiện cũng không được lưu lại!”

“Làm sao có thể như vậy ...” – Hắn vịn vịn vạt áo, nước mắt lăn chã liếc nhìn ta – “Bộ xiêm y này màu sắc khó coi lắm sao?”

“Đẹp, đương nhiên là rất đẹp ...” – Ta cắn răng gần từng chữ một. Tiến lên lôi hắn từ trên giường xuống, sau đó ta ghé vào lỗ tai hắn, hung tợn hét lớn một tiếng – “Nhưng đây là nữ trang!”

“Người ta biết chứ, nhưng mà ...”

“Thử cũng không cho phép!”

“Nhưng ...”

“Người là nam nhân!”

“... Được rồi, cởi là được chứ gì ...” Hạ Hàu Ý quyết miệng liếc mắt nhìn ta một cái, đưa tay bắt đầu cởi đai lưng ...

“Cút đi!”

Cùng với tiếng thét giận dữ là tiếng một vật thể nào đó ngã xuống đất. Tứ Hỉ nâng khay trà đứng ở cửa, ghen ghét nhìn trôn trối người nào đó “ngũ thể đầu địa” (1).

“Tiểu, tiểu thư ...” Một lúc lâu sau nàng mới chậm rãi quay đầu, biểu tình thì đại ra – “Ai vậy ?”

“Ai biết !” – Ta hừ một tiếng – “Không cần lo cho hắn !”

“Nhưng ...” – Tứ hỉ lại quay đầu nhìn nhìn – “Nằm úp sấp xuống như vậy ... thật sự là rất mất tự nhiên.”

“Không liên quan đến ta.” – Khoát tay, ta đến bên bàn ngồi xuống – “Mất tự nhiên hay gì đều mặc kệ, miễn cho người cũng lại mất tự nhiên theo.”

“Thật sao ?” – Nàng ôm khay trà, thật cẩn thận để xuống bàn rồi sau đó xoay người đóng sập cửa phòng lại – “Ta đây coi như cái gì cũng chưa nhìn thấy.”

“Trẻ nhỏ dễ dạy.” – Ta phẩm trà khen.

Ngoài cửa bỗng dưng truyền đến tiếng khóc thút thít.

“

“Nữ nhân nhân tâm ...”

...

Thẳng đến khi hai bóng người trong đó có Hạ Hàu Kiệt biến mất khỏi tầm mắt, ta mới quay đầu lại hỏi :
“Người có biết lão nhân kia là ai không ?”

“Ờm ... lão nhân ?” – Nhã Nhã quay đầu lại liếc mắt một cái, miệng đầy bánh ngọt nói ra từng chữ, tạo hình chẳng khác nào cái ‘thùng ô doa’ – “Ồ, người nói hắn sao ?”

“Ngừng !” – Ta giơ tay lên làm động tác tạm dừng, đưa cho nàng chén trà, thành tâm thành ý nói – “Thỉnh đệ nhất công chúa giữ chút thể diện ỳnh.”

Nàng phen phen mắt, tiếp nhận chén trà rồi uống ực cái hết luôn, lấy tay áo lau miệng, sau đó mới nói :
“Lão nhân kia ...”

“Ừ !”

“... Người không biết ?”

“Vô nghĩa! Biết thì còn hỏi người làm gì?” – Ngồi ở góc tường nhìn thấy người ta thì chắc không được tính là “biết”.

“Ừm Hắn có thể xem là người đứng đầu cấp nguyên lão”, Nhã Nhã bắt đầu xòe ngón tay ra tính, “Có hai vị hoàng hậu cùng một vị quý phi xuất thân từ gia tộc nhà hắn, ngoài ra còn có một vị đại tướng quân hộ quốc, ba vị thượng thư, năm ...”

“Này này này!” – Ta bắt măn chen miệng – “Ta muốn biết những chuyện về chính hắn thôi, không phải bảo người đem gia phả nhà hắn ra mà giải trình với ta ... Nói đi cũng phải nói lại, tiểu nha đầu người mới mười lăm tuổi, sao có thể biết rõ như vậy?”

“Ê!” – Nàng cũng hai tay chống nạnh nhìn lại ta, ngữ khí so với ta còn hung hăng hơn – “Đừng tưởng rằng người thì không phải tiểu nha đầu mười lăm tuổi. Ta mà là ‘vịt nhỏ’ thì người cũng đừng hòng làm ‘vịt to’”

“‘Vịt to’? ‘vịt nhỏ’?” – Trán ta bắt đầu xuất hiện vài đường hắc tuyến.

“... Được rồi, xem như ta nói sai đi. Nhanh chút cho ta biết hắn là ai.”

“Nói thế còn được! Kỳ thật thân là nữ tử trong hoàng thất, về những gia tộc nắm giữ quyền lực trung tâm hết thấy đều phải có chút hiểu biết, cho nên từ nhỏ ta đã có một vị quan viên chuyên môn giảng dạy vấn đề này. Nhất là tứ đại gia tộc thì lại càng phải nắm rõ. Bọn họ là bốn dòng họ quý tộc phụ tá đế vương từ thời khai quốc và quyền lực vẫn được truyền cho hậu thế đến bây giờ, hiện tại đã trở thành trụ cột chống đỡ hoàng quyền. Trừ bỏ chốn quan trường, tứ đại gia tộc còn có rất nhiều các cửa hàng thuộc quyền sở hữu trên danh nghĩa, có thể nói là nắm giữ toàn bộ mạch máu vương triều...”

“Nhã Nhã ... vậy lão nhân kia là?” – Ta lên tiếng nhắc nhở. Người này có phải càng nói lại càng xa vấn đề rồi không?

“Sắp nói đến rồi. Tứ đại gia tộc gồm có Ngu gia, Hạ Hầu gia, Bắc Đường gia cùng Diêm gia, nhưng Diêm gia này ...”

“Làm sao vậy?” – Ta đang nghe đến đoạn cao hứng thì không hiểu vì sao nàng phải dừng lại.

“... Diêm gia xem như đã không còn.”

“Không còn?” – Ta nháy mắt mấy cái – “Sao có thể như vậy? Người không phải nói bọn họ là ...”

“Xác thực là trụ cột của triều đình, nhưng đã là thiên tai nhân họa thì ai cũng không tránh được. À phải rồi, chuyện về Diêm gia cũng không phải là do vị quan viên kia nói cho, là ta cứng rắn quần lấy mẫu hậu mới biết được. Hình như mọi người trong cung cũng rất kiêng kị không nói đến chuyện này”

“Ai cần biết người như thế nào tìm hiểu được, nói mau lên!”

“Đừng nóng vội Hơn hai mươi năm trước, Diêm gia vẫn giữ vị trí vững vàng trong tứ đại gia tộc, chính đồ bằng phẳng, tiền đồ vô lượng, thế lực khổng lồ, thậm chí ngay cả hoàng thất cũng phải kiêng kị ba phần. Nhưng thật là bất hạnh, có lẽ là do trời cao đổ kị với Diêm gia nên ở thời điểm gia tộc này phát triển lớn mạnh nhất, Diêm phu nhân mang thai.”

Hả? “Mang thai không phải là việc vui sao?”

“Là việc vui.” – Nhã Nhã cầm một khối hoa quả cao đưa lên mũi ngửi – “Lúc mang thai thì là việc vui, nhưng khi sinh hạ lại hóa thành tai họa. Bởi vì ...” Nàng thần bí ngoắc ngoắc tay với ta, để sát vào tai mới nói – “Vị Tam công tử này sinh mười lăm tháng bảy, cũng chính là ngày quỷ chương sinh hạ.”

“Hả? Quỷ chương” – Ta đầy đầu mờ mịt – “Vậy thì sao?”

“Lại còn nói là ‘vậy thì sao’ ư? Trời ạ!” – Nhã Nhã vuốt cái trán làm như muốn té xỉu – “Là quỷ chương nha, người nói xem còn có thể thế nào?”

“Bọn họ thực mê tín?” – Nghĩ tới nghĩ lui, dường như chỉ còn có lý do này.

“Đâu chỉ là mê tín, quả thật chính là tẩu hỏa nhập ma!” – Nàng lắc đầu thở dài – “Đáng thương cho Diêm Tam công tử, vừa mới sinh ra đã bị đưa đến phòng chứa củi trong hậu viện, cả ngày không thấy được ánh mặt trời, chỉ dựa vào một nô bộc nuôi dưỡng mà may mắn sống sót ... Nói là nuôi dưỡng nhưng kỳ thật là Diêm gia không chấp nhận đứa con này nên mới đẩy cho nô bộc kia chăm lo. Diêm lão gia cùng Diêm phu nhân thật sự là rất nhẫn tâm.”

“...” Xác thực rất đáng thương, vừa mới sinh ra đã bị cho là một sự tồn tại sai lầm.

“Nhưng trước đó Diêm gia đã có hai đứa con. Đại công tử chuyên môn ra ngoài kinh thương, Nhị công tử đối với việc buôn bán hay nhập sĩ cũng chưa có hứng thú nên ngay tại ngoại thành lập nên một trường học, chuyên giáo dạy cho tiểu tài tử nhà nghèo.”

“Thật không ngờ, hai vị ca ca này xem ra cũng không tệ lắm.”

“Đúng vậy”, Nhã Nhã làm bộ háo sắc, “Hơn nữa, nghe nói cả hai đều hào hoa phong nhã, tuấn mỹ phi phàm nha ...”

“Dừng, dừng!” – Ta chà xát cánh tay nổi hết cả da gà, vẻ mặt chán ghét – “Lão nhân gia ngài làm ơn đừng có chảy nước miếng nữa được không?”

“A ...” – Lau khước miệng, nàng xấu hổ cười cười – “Thật có lỗi! Tiếp tục nói ... vốn tưởng rằng sự tình như vậy là kết thúc, nhưng không ngờ bốn năm sau, Đại công tử trên đường kinh thương đã ngoài ý muốn rơi xuống vách núi, khi tỉnh lại ... biến thành ngốc tử.”

“...” Cầm cửa ta như muốn rút ra, sờ soạng nửa ngày mới về lại vị trí cũ, “Không thăm như vậy chứ?”

“Sự thật chính là thăm như vậy.” – Nàng gật đầu nói – “Ngay sau đó, Nhị công tử cũng mất tích, Diêm gia cơ hồ đã huy động nhân lực trải rộng cả nước để đi tìm, nhưng thủy chung đều bất vô âm tín. Vì thế ...”

“Bọn họ bắt đầu đối xử tử tế với Tam công tử?”

“Người là dùng mộng đoán sao?” – Nhã Nhã liếc mắt ta một cái – “Ngay từ đầu đã có thể nhận định rằng mọi chuyện sẽ không thể đột nhiên thay đổi như vậy rồi. Người trong Diêm gia tuyệt vọng, rơi vào đường cùng, vì thế ... bây giờ nói đến lão nhân kia, hần tên là Ngu Khiếu Kinh, là gia chủ của Ngu gia. Lúc ấy hần đảm đương vị trí quan tư tế, phàm là hoàng thất chuẩn bị tổ chức hoạt động gì trước hết đều phải tìm hần chiêm tinh hoặc ...”

Ta nhướn mi: “Thầy bói?”

“Ừm ... cũng có thể nói như vậy, nhưng gọi là Chiêm Bặc sư thì đúng hơn. Người nhà Diêm gia đã đến mời hần về, hy vọng hần có thể tìm ra căn nguyên của một loạt những tai họa này ...”

“Hần sẽ không ...” Không biết vì sao, ta đột nhiên có chút khản trương, sợ phải nghe được đáp án mà trong lòng ta đã nghĩ đến.

“Đúng, hần nói Diêm Tam công tử chính là lệ quỷ chuyển thế, không chỉ khắc khuynh, còn có thể khắc phụ khắc mẫu, khắc phạm với tất cả những người chung quanh tiếp cận hần ...”

“Thật quá đáng!” – Ta tức giận đập bàn – “Hần dựa vào cái gì mà nói như vậy?”

Nhã Nhã nhún vai, “Không biết! Chẳng qua, mặc kệ lời hần nói là thật hay giả, người trong Diêm gia đều tin tưởng.”

“Thật mê tín ... sau đó thì sao?”

“Sau đó ... Diêm gia im lặng một thời gian rồi đột nhiên có một ngày tuyên bố với bên ngoài, rằng Diêm Tam công tử bạo bệnh bỏ mình. “

“Cái gì?” – Tròng mắt cơ hồ muốn rớt ra ngoài, ta không thể tin nhìn trừng trừng vào miệng nàng – “Đã chết?”

“Ừ!” – Nhã Nhã sắc mặt nghiêm nghị – “Nhưng không có lập linh đường hay tổ chức lo hậu sự gì, chỉ đơn giản là hỏa thiêu.”

“...” Che miệng lại, cảm giác cổ họng tắc nghẽn làm ta không khỏi đỏ hồng hốc mắt. Thật đáng thương ... trên đời này sao lại có loại người nhẫn tâm như vậy? Hắn chỉ mới có bốn tuổi mà thôi, dựa vào cái gì mà phán xét sự tồn tại của hắn là sai lầm rồi bắt hắn trả giá? Huống hồ đó cũng không phải là điều mà hắn có thể lựa chọn ...

“Sở nhi, người có khỏe không?” – Nhã Nhã đồng cảm vỗ lưng ta, ngữ điệu âm trầm – “Nhưng những người còn lại trong Diêm gia cũng không có kết cục tốt. Kinh tế dần dần suy tàn, Diêm lão gia lãnh binh tấn công Nam Diêu thất bại, Diêm phu nhân bệnh nặng quần thân ... Và bốn năm sau, một cây đuốc không biết từ đâu đã thiêu hủy toàn bộ Diêm phủ, một dấu vết cũng không còn.”

“Đều ... chết hết?”

“Phải, đều chết hết. Cho dù là chủ tử hay hạ nhân, một người cũng không thể sống sót.”

“...” Báo ứng sao?

“Mọi người đều nói là trời giáng họa ... nhưng cũng có người nói là trước khi Diêm phủ bị hỏa thiêu, người trong Diêm gia đã bị giết sạch rồi, hơn nữa trên cổ mỗi người đều xuất hiện vết máu do lợi khí cắt phải, phóng hỏa chẳng qua chỉ là để che dấu vết tích phạm tội thôi ... Cho nên, đây có lẽ là một tràng nhân họa cũng nên.”

“Ai ...” Ta rũ mắt xuống – “Bất luận là thế nào, bọn họ đối xử như vậy với Tam công tử là không đúng.” Rất tàn nhẫn, hành vi tàn nhẫn với thân nhân như vậy không phải chuyện mà con người có thể làm ra.

“Phải”, Nhã Nhã sâu kín thở dài, “Mất đi một thanh niên tuấn nhã ...”

Ánh mắt mang theo nồng đậm sát khí bắt thẳng về phía nàng. Nàng vội vàng ha ha cười rồi lui về sau từng bước, “À ... Duyên Hạo đang đợi ta, ta ... ở ... gặp lại sau.”

Thả người nhảy một cái đã không thấy bóng dáng đâu.

Ta lại hít sâu một hơi, thương cảm nhìn con chim nhỏ trên cây đang giương miệng, một con chim to đang mổm thức ăn cho nó ...

Diêm Tam công tử, nhất định cũng rất muốn vô câu vô thúc như vậy, tận tình hầu hạ cha mẹ, phải không?

Chú thích:

(*) ngũ thể đầu địa: có thể hiểu một cách đơn giản là nằm úp sấp xuống đất, hai tay hai chân dang ra

20. Q.2 - Chương 8

Editor: Quân

Phơi mình dưới ánh mặt trời ấm áp, sau mấy ngày liền hậm hực, giờ ta đang thư thư phục phục vườn thất lưng, đi dạo phố.

“Tiểu thư tiểu thư, mau nhìn kia !” – Tứ Hỷ đi về phía một tiểu quán bán sơn phẩm, vui sướng cầm một hộp sơn đưa lên mũi ngửi – “Thơm quá !”

Ta mỉm cười đi qua đó, tiếp nhận cái hộp nhỏ rồi cũng ngửi xem sao. “Ừ, rất thơm.”

“Đã lâu rồi không được tự do tự tại đi dạo như thế này ... từ sau khi theo tiểu thư.”

“Câu sau của người là có ý gì ? Chuyện này cũng không thể trách ta, có trách thì trách cái tên biến thái kia đi.”

“Sao lại không trách người ? Còn không phải bởi vì tiểu thư ngài là ‘con dâu’ chưa quá môn của Hạ Hầu gia nên mỗi lần chúng ta ra phủ đều có một đám lớn tùy tùng đi theo hay sao ? Thật là phiền phức.”

“Không phải ta bảo bọn họ đi theo. Người dù có phun mật vàng thì cũng phải tìm đúng đối tượng chứ.”

“Quên đi, không nói nữa.” – Tứ Hỉ bĩu môi, rồi lại nghi hoặc đảo mắt nhìn khắp nơi – “Kỳ quái, Hạ Hầu công tử đâu ?”

Chỉ tay về phía trước, mặt không chút thay đổi, ta nói : “Ồ thường vãi.”

“Chẳng phải hần nói là dẫn chúng ta đi dạo sao ? Như thế nào lại tới phường vãi quần chuyện sinh ý nhà hần ?”

“Ồ, hình như vừa rồi còn có người oán giận là mỗi lần ra ngoài đều có người đi theo ...” – Ta ngoáy ngoáy lỗ tai – “Ai vậy nhỉ ?”

“Đây là hai chuyện khác nhau.” – Nàng phiên phiên mắt – “Hạ Hầu công tử có lòng tốt dẫn chúng ta đi dạo, sao có thể bỏ hần lại một mình được ? Ta đi tìm hần.” – Dứt lời liền chạy về phía phường vãi.

Tiểu nha đầu này, có phải ăn cơm của Hạ Hầu gia nhiều quá rồi nên chân ngoài dài hơn chân trong ?

Ta cười cười, tiếp tục đi xem các mặt hàng khác. Cầm lên một hộp phấn má, màu hồng nhạt thanh nhã tinh thuần làm cho ta yêu thích không nỡ buông tay ...

“Hộp phấn này không thích hợp với cô nương đâu.”

Ta cả kinh, phấn xạ có điều kiện buông hộp phấn xuống, xoay người lại thì thấy là một công tử trẻ tuổi đáng người thon dài, không cao hơn ta bao nhiêu.

“Chẳng hay phương danh của cô nương là gì ?” – Khuôn mặt thanh tú nhã dật tràn đầy tươi cười nhưng lại cho người ta cảm giác không khoẻ không nói rõ được.

“...” Ta chán ghét nhăn mặt nhăn mũi. Loại người ở trên đường tùy tiện đến gần cô nương nhà người ta nhất định không phải thứ tốt đẹp gì, vẫn là tẩu vi thượng sách.

Nhưng tay ta đột nhiên bị giữ chặt : “Ai, cô nương vì sao lại tỏ ra lãnh đạm với tại hạ thế ?”

Ta tức giận quay đầu lại, trợn mắt nhìn bản mặt tươi cười kia, cắn răng gần từng chữ một : “Vị công tử này, thỉnh, người, tự, trọng !”

Hần không để ý chút nào, tiếp tục cười, tay vẫn không chịu buông : “Không có biện pháp nào a. Ai bảo cô nương lại khiến tại hạ khó có thể buông tay như vậy ? Bàn tay nhỏ bé mềm mại thế này, sờ vào thật sự là ...”

Ta giận không thể át gờ tay phải lên, nhưng chưa kịp tát vào mặt hần thì đã bị hần nắm chặt.

“Chắc chắc ! Thật là một nữ nhân quật cường !” – Hần lắc đầu – “Nhưng mà ta thích !”

“Người ...” Ta cố gắng giả vờ, nhưng làm thế nào cũng không thoát khỏi sự khống chế của hần, ngược lại càng bị hần kéo gần sát hơn, gần đến mức có thể ngửi được mùi hương thảo nhiên trên người hần.

Người vậy xem dần dần nhiều lên, ta vui sướng khi người gặp hoạ, chờ mọi người khiển trách tên đang đồ tể vô đạo đức này. Nhưng không ngờ hần lại đi trước một bước khởi khiếm với người xem :

“Thật ngại quá, nương tử nhà ta đang giận ta, để mọi người chê cười rồi.”

“Ai là nương tử nhà người ...”

“Nương tử, người sao có thể nói như vậy ? Tuy rằng ta chọc giận người, nhưng người cũng không thể phủ nhận sự thật nha !” – Hần bày ra bộ dạng cầu xin thương xót, quả thật làm ta thấy buồn nôn.

“Tên đang đồ tể nhà người ...”

“Ta nói vị cô nương này ...” – Đột nhiên một vị đại thẩm đứng bên cạnh mở miệng – “Ta thấy tương công nhà ngươi đã coi ngươi như bảo bối mà nhún nhường như vậy rồi, ngươi liền tha thứ cho hắn đi !”

“Phải đó phải đó !” Như ngọn lửa châm vào mồi pháo, chung quanh một đồng nữ nhân cũng bắt đầu lú lú rú rú theo.

“Nam nhân tốt như vậy không nhiều lắm đâu ...”

“Hắn đã hạ mình như vậy rồi, ngươi cũng đừng làm quá nữa ...”

“Đúng vậy, nếu là lão nhà ta ấy thì ...”

“Cô nương thực có phúc nha ...”

Chờ, chờ chút ! Hiện tại rốt cuộc là cái trạng huống gì thế này ? Sao tự dưng lại đổi thành ta không đúng ?

Cái tên da mặt dày ngay cả X quang cũng không xuyên nổi lại bắt đầu mở mồm : “Thế nào, nương tử ? Ngươi xem như nể mặt mũi nhiều hàng xóm láng giềng như vậy, tha thứ cho ta đi.”

Tha thứ cái đầu quỷ nhà ngươi !

Khoé miệng ta co rúm vài cái, miễn cưỡng gật đầu. Chờ khi ‘hàng xóm láng giềng’ tản đi sau, ta hạ giọng, hung tợn trừng mắt nhìn hắn : “Ta căn bản là không quen biết ngươi, ngươi rốt cuộc muốn như thế nào ?”

“A, cô nương quả là người sáng khoái.” – Hắn chớp mắt, giương giương khoé môi – “Tại hạ họ Trầm, tên độc một chữ Trữ. Chẳng hay cô nương ...”

“Ta không có nhã hứng nói cho ngươi !” – Phiền mắt trợn trắng, ta xuy một tiếng. Hạ Hầu Ý cùng Tứ Hỷ rốt cuộc là đang ở đâu ?

“Không nói cho ta biết ...” – Tươi cười trở nên tà nịnh – “Ta sẽ có biện pháp buộc ngươi phải ngoan ngoãn nói ra.”

“Ngươi ...” – Ta trừng lớn mắt, lẳng lẳng nhìn người nọ gần trong gang tấc, mái tóc đen thui cùng hàng mi thật dài, trên gương mặt truyền đến xúc cảm mềm mại ấm áp, như chiếc lông chim nhẹ nhàng ve vuốt ...

Đột nhiên trước mắt xoay chuyển, ta bị kéo sang một bên, ngoái đầu nhìn lại đã thấy hai người quần nhau đánh cùng một chỗ khó hoà giải. Một người là Trầm Trữ, một người khác là ...

Hạ Hầu Ý ?!

Phía sau truyền đến tiếng Tứ Hỷ thở hổn hển : “Tiểu ... tiểu thư, ngươi không sao chứ ?”

Ta không trả lời, nhìn chằm chằm không chuyển mắt vào cuộc chiến : “Tứ Hỷ, người kia là ... Hạ Hầu Ý ?”

“Đúng vậy, thưa tiểu thư. Vừa rồi ta cũng rất là kinh hãi, không ngờ một kẻ luôn nam nữ bất phân như Hạ Hầu công tử lại là một cao thủ võ công.”

Trầm Trữ rõ ràng ở thế hạ phong, chỉ thấy thân mình hắn nhoáng lên một cái đã lùi lại đằng sau bảy bước : “Ngươi là ai ?”

“Những lời này hẳn phải để ta hỏi ngươi mới đúng.” – Hạ Hầu Ý nhẹ nhàng mở miệng, gương mặt kiêu mỹ mỉm cười mà như không.

Nhưng cũng thật kỳ quái, sao bây giờ lại có cảm giác hắn giống nam nhân như vậy ? (Quân : Thì anh này vốn là nam nhân chứ đâu. Giả vờ được mấy bữa mà đã coi người ta như đàn bà. Thật là ... uống một đời trai)

“Ta ?” – Trầm Trữ nhếch miệng – “Thành Dương Thẩm gia, Trầm Trữ.”

“Trầm Trữ ?” – Hạ Hầu Ý có chút ngoài ý muốn – “Thì ra thương đội từ Thành Dương mới đến hôm nay, chính là ngươi làm đầu lĩnh ?”

“Nói vậy, các hạ là con trai độc nhất của Hạ Hầu gia, Hạ Hầu Ý ?” – Trầm Trữ phiền mắt sang nhìn ta – “Chẳng hay vị cô nương kia cùng Hạ Hầu công tử ngươi có quan hệ gì ?”

“Người và ta đều đã biết thân phận đối phương, vậy thỉnh Trầm công tử nhớ kỹ, Sở Nhi là vị hôn thê của ta, ta không cho phép bất luận kẻ nào bắt nạt nàng.” – Hạ Hầu Ý gần từng tiếng nói.

“Hừ !”

Một trận gió nhẹ phát qua, ta chưa kịp phản ứng đã bị kẻ kia gắt gao nắm chặt.

“Lưu manh, mau buông ra !” – Nếu không phải hôm nay trên người không mang theo độc, người đã sớm đi đầu thai rồi.

Hắn vô tình cười cười : “Người tên Sở Nhi ? Rất hay ” Chớp mắt, ta bị hắn vung tay đẩy về phía Hạ Hầu Ý.

“Sở Nhi ...” – Hạ Hầu Ý bối rối đỡ lấy ta – “Không có việc gì chứ ?”

Cẩn rằng lắc đầu, ta giận dữ quay đầu lại nhìn, cái tên chết tiệt kia ...

“Hạ Hầu công tử, chuyện buôn bán đều đã thương lượng xong rồi, nhưng ta vẫn phải nhắc nhở người” – Trầm Trữ cười nói – “Vị Sở Nhi cô nương bên cạnh người Trầm Trữ ta đã định rồi, nàng là gì của người cũng mặc kệ.”

“Người ...”

“Đừng có tự mình là đúng !” – Đi trước một bước cướp lời Hạ Hầu Ý, ta rống to – “Cứ tiếp tục mơ giấc mộng thiên thu của người đi. Lần sau nếu còn để ta nhìn thấy người, tuyệt đối sẽ cho người đi đầu thai ngay lập tức !”

“Ha ha ...” – Trầm Trữ ngửa đầu cười to – “Thú vị ! Vậy lần sau gặp lại, Tiểu Sở Nhi.”

Ta tím mặt gầm rú : “Không cho phép người gọi ta như vậy !!”

“Sở Nhi.”

Không có phản ứng.

“Sở Nhi ...”

Chuyển mắt nhìn hắn một chút, sau đó tiếp tục buồn bực.

“Sở Nhi à ...”

“Làm sao ?” – Ta tức giận gắt lên. Hạ Hầu Ý lập tức bày ra biểu tình ai oán vô cùng.

“Người ta lo lắng cho người thôi mà. Lâu rồi cũng không được nói chuyện với người ...”

“ ‘Người ta’ ? Hừ !” Nam nhân vừa rồi còn uy phong lẫm lẫm nói cái gì mà ‘Sẽ không cho phép bất luận kẻ nào bắt nạt nàng’, chớp mắt đã lại xưng ‘người ta’. Gì đây, trò chơi biến đổi sắc mặt ? Hay là lại trêu chọc ta ?

“Ừm ... người tự giận mình sao ?” – Hắn thật cẩn thận lựa chọn ngôn từ – “Ta ở trong điểm chờ thương đội của Thẩm gia cho nên sau khi Tứ Hỷ đi cũng không lập tức trở về tìm người ... phát sinh chuyện như vậy, là ta sai ...”

“Người biết võ công đúng không ?” – Ta thành linh hỏi hắn.

“Ồ ... học qua một chút.”

“Nếu ta muốn người tài cán vì ta làm một chuyện, người có nguyện ý hay không ?”

“Làm một chuyện ?Ồ, người là muốn ...”

“Đúng, giáo huấn cái tên hỗn đản kia một chút.”

“Nhưng chẳng phải ta đã giáo huấn hắn rồi sao ?”

“Thứ ta muốn không phải cái loại ‘giáo huấn’ da đau thịt không đau này.” – Ta liếc mắt xem thường.

“Vậy là cái gì ?” – Vẽ mặt hắn mang dấu chấm hỏi.

“... Xử lý hẩn.”

“Hả ?!” – Hạ Hầu Ý nhất thời hoa dung thất sắc – “Muốn giết người ?! Người ta không cần !”

“Hừm ?” – Ánh mắt âm ngoan bắn xuyên qua – “Mới vừa rồi ở trên đường cái, ngươi không phải là rất uy phong sao ?”

“Đó ... đó là ...” – Hẩn chà xát góc áo, một tia đỏ ửng hiện lên trên lệ nhan – “Người ta thấy ngươi bị người khác hôn, nhất thời rất tức giận, cho nên ...”

Ta nguy hiểm nheo mắt lại : “Vậy hiện tại ngươi không tức giận nữa, có phải không ? Ta bị người khác khinh bạc cũng chẳng sao cả? Dù sao ngươi bị hại cũng không phải ngươi, đúng chứ ?”

“A, sao ngươi lại nói như vậy ... Ta, ta cũng hi vọng ngươi bị khinh bạc là ta mà không phải ngươi nha, nói vậy ngươi ... này này ! Vậy ngươi bảo ta phải làm sao đây ?”

“Hừ !” – Ta hai tay chống nạnh đứng ở cửa, khinh miệt quét mắt nhìn hẩn – “Không muốn thì thôi, cùng lắm thì tự ta động thủ là được chứ gì. Tóm lại, nhất quyết không thể tha cho hẩn !”

Cửa đóng sập lại, người bên ngoài lặng im giây lát, rồi thốt ra một câu :

“‘Độc nhất phụ nhân tâm’, thì ra là thật ...”

21. Q.2 - Chương 9

Editor: Quân

“Tiểu thư, ngươi đang làm cái gì vậy?” – Tứ Hỉ tò mò cúi đầu nhìn.

Ta ở dưới giường đông tìm tìm tây kiếm kiếm, không có rảnh trả lời nàng.

“Ngươi muốn tìm đồ sao? Muốn tìm gì ngươi cứ nói để Tứ Hỉ giúp một tay.”

Ta không trả lời, tiếp tục sờ soạng trong đồng tro bụi.

“Ta nói này, tiểu thư ...”

“Có rồi!”

“Hả?!”

Vui sướng cầm một hộp gỗ từ dưới giường chui ra, ta bất chấp quần áo dính đầy bụi, lập tức đến bên bàn ngồi xuống, lấy tay áo lau nắp hộp, chỉ thiếu mỗi nước ‘hôn’ bảo bối một cái.

“Tiểu thư, đây là ...”

“Độc!” – Thật cẩn thận lấy từ bên trong ra một bình lại một bình, hết bột phấn rồi đến dược thủy – “Đoạn trường thảo, hạc đỉnh hồng, thạch tín, thất bộ tiêu hồn, danh độc phấn ...”

“...” Mặt Tứ Hỉ thoáng chốc trắng bệch – “Tiểu, tiểu thư, ngươi ngươi ngươi ... ngươi lấy những thứ này ra để làm gì?”

“Làm gì?” – Ta cười cười, âm trầm mà hàn khí – “Đương nhiên là muốn ...” Đưa tay lên cửa qua cổ một nhát.

Tứ Hỉ lập tức run như cầy sấy: “Tiểu tiểu ... tiểu thư ... ngươi, ngươi không phải là thật sự nghĩ ... giết giết giết ...”

“Không, Tứ Hỉ!” – Lắc lắc ngón tay trở, ta nghiêm trang sửa lại – “Tiểu thư nhà ngươi không phải ‘nghĩ’, mà là ‘muốn’, hơn nữa còn ‘nhất định’ phải trừng trị cái tên sắc phôi có mắt không trông không biết tốt xấu kia.”

“Nhưng Trầm công tử hẳn chỉ hôn người một chút thôi ... không đáng để hẳn mất mạng chứ?”

“Hừm?” – Ta liếc mắt tà nghệ nhìn nàng – “Trầm công tử? Hẳn là ‘Trầm công tử’ nhà ai ? A Tứ, người gọi thân mật như vậy ... chẳng lẽ là thích hẳn sao ?”

“Không ! Không có !” – Nàng vội vàng xua tay, sắc mặt xanh trắng – “A Tứ tuyệt đối không có, xin tiểu thư minh giám !”

“Không có tại sao lại gọi khách khí như vậy ... Nào, học theo ta, sắc — phôi — . Gọi đi !”

“A ... Sắc ... phôi ...”

“Tốt, trẻ nhỏ dễ dạy.”

“A, tiểu thư”, Tứ Hỉ bày ra biểu tình thực vội vàng – “Ta ta ta ... đang nấu canh ở phòng bếp, hẳn là ... sắp được rồi, ta đi ...”

Không buồn ngẩng đầu lên, ta phát tay.

“Tạ tiểu thư !”

Ngay lập tức nàng nhảy ra ngoài. Xa xa, ta nghe thấy một giọng nữ gần như phát điên lên hô to :

“Hạ Hầu công tử, không tốt rồi ! Tiểu thư nàng, nàng ... nàng điên rồi !”

Buồn cười, muốn Hạ Hầu Ý tới cản ta sao ?

Tránh ở hoa viên, ẩn vào một góc khuất, thẳng đến khi thân ảnh Hạ Hầu Ý nhìn ngang ngó dọc biến mất, ta mới từ trong bụi hoa đi ra, phui phui xiêm y, đặc ý bịt môi.

Dịch quán Chí Dương ư ? Mặc kệ tin tức từ miệng tên Hạ Hầu Ý này có phải hay không, cứ đi trước nhìn một cái rồi tính sau ... Khi đi ngang qua thư phòng của Hạ Hầu Kiệt, ta phản xạ có điều kiện dừng bước, chú ý một chút thì nghe có tiếng một lão nhân – hẳn là Ngu Khiếu Kinh – đang nói chuyện.

... Đùa sao, ban ngày ban mặt mà đi bàn luận đại kế phản quốc, hai lão già này hưng phấn quá độ hay tự tin thái quá vậy ?

Ta trái xem phải ngó một hồi, xác định nơi này thường không có người qua lại, cho nên Hạ Hầu Kiệt mới không kiêng nể gì, nếu như vậy ...

Không đem tinh thần ngồi góc tường phát huy đến mức tận cùng thì ta sao có thể coi là chuyên nghiệp được.

“Hầu gia, sự tình sợ là có chút khó giải quyết .”

“Làm sao vậy ?”

“Tên tiểu tử họ Diêm kia hình như đã bắt đầu hành động.”

“Hừm !”

“Hơn nữa, hiện tại, Hoàng Thượng rõ ràng là đang thiên vị hẳn.”

“Hừ, hẳn cùng lắm cũng chỉ là nói lời phiến diện, Hoàng Thượng sao có thể tin tưởng.”

“Nhưng ...”

“Vô luận thế nào cũng không thể để hẳn làm hỏng đại sự của chúng ta được. Thư văn nhất định phải bảo mật cho tốt, trăm ngàn lần không được để xảy ra sơ xuất gì. Nếu thật sự không được ... ta sẽ dùng bồ câu đưa tin triệu hồi đại quân, ẩn núp ở ngoài thành.”

Ta cả kinh, người này là muốn ép cung sao ?

“Hầu gia, lời vừa rồi là thật sao ?”

“Nếu lâm vào tình thế vạn bất đắc dĩ thì cũng chỉ có thể làm vậy.”

“Hạ quan hiểu được.” – Hạ Hầu Kiệt trầm ngâm một lát – “Nhưng Hầu gia vì sao không đem văn thư vốn là nhược điểm của người đốt sạch đi, giải quyết hết phiền não ?”

“Văn thư đó chưa thể đốt được.” – Thanh âm Ngu Khiếu Kinh mang theo một chút kiêu ngạo – “Đây là căn cứ chính xác cho việc ta cùng ngoại cương quân chủ đạt thành hiệp nghị, hấn trợ ta đoạt giang sơn, ta giúp hấn khoách thành trì. Một khi bị huỷ rồi chẳng phải sẽ không có căn cứ để hấn tới giúp sao ?”

Lão hồ li này, thì ra còn cấu kết với ngoại nhân, công rắn cắn gà nhà. Thật sự là [ăn cây táo, rào cây sung]

Ta khinh miệt ‘hừ’ một tiếng, vẻ mặt xem thường.

“Ai ?”

Từ trong phòng truyền ra tiếng quát to làm ta nhất thời choáng váng. Vừa rồi chẳng lẽ thanh âm của ta lớn quá sao ?

Nhưng đã không còn thời gian để mà truy cứu, dưới tình thế cấp bách này, ta ngay lập tức xoay người bỏ chạy.

... Nhưng lại va phải một người.

“...” Ngang đầu lên nhìn, còn chưa kịp thấy rõ là người nào, ta đã cảm thấy thân mình nhẹ bẫng, bay vút lên trên. Đợi ... đợi chút, ta, ta làm sao có thể bay lên nóc nhà được ?

Nhìn Hạ Hầu Ý ở bên cạnh, ta kinh ngạc mở lớn miệng, hấn giơ ngón trỏ lên chặn giữa miệng ý bảo im lặng.

Cửa mở, người trong phòng đi ra. Hạ Hầu Kiệt một thân cẩm bào, cùng với Ngu Khiếu Kinh đoạn phục ngọc đới.

“Thanh âm vừa rồi là ...”

“A, Hầu gia yên tâm, tám phần mười là mấy con vật nhỏ linh tinh ẩn nấp quanh đây thôi. Bình thường, người trong phủ rất ít khi đi qua chỗ này.”

“Nếu là vậy ... thì tốt.” Ngu Khiếu Kinh mặc dù không tin Hạ Hầu Kiệt lắm, nhưng hấn lại không thể biện luận được gì, chỉ đành hàm hồ gật đầu. “Hết thấy đều theo những gì vừa bàn mà làm đi.”

“Da, Hầu gia. Thỉnh ngài đi bên này ...”

Nhìn theo bóng dáng hai người biến mất, ta còn chưa kịp thở phào đã bị Hạ Hầu Ý túm trụ cánh tay nhảy từ trên nóc nhà xuống.

“Sao ngươi lại chạy đến nơi này ?” – Hấn nhẹ nhàng hỏi.

“Hả ? Ta ... còn không phải đều tại ngươi sao ... nếu ngươi không đuổi theo ta, ta cũng sẽ không chạy loạn đến nơi này a ...” Giả vờ mình hết sức vô tội, trăm ngàn lần ta cũng không thể để hấn biết ta tìm hiểu chuyện riêng tư của lão cha hấn, nếu không chẳng phải là kiếm củi ba năm thiêu một giờ sao.

“Thật không ?” – Hạ Hầu Ý chớp chớp đôi mi thanh tú – “Nhưng sao người ta thấy ngươi dựa vào cửa trông cứ như đang nghe lén vậy ...”

“Không có gì không có gì !” – Cuống quýt xua tay cộng thêm liều mạng pha trò – “Ha ha ... ta chỉ dựa vào cửa nghỉ tạm một chút thôi, căn bản là không chú ý tới tiếng nói chuyện gì ta ... người hoa mắt, tuyệt đối là hoa mắt rồi !”

“Thật sao ?”

“Phải !” Con gà chăm chỉ mổ thóc.

“...” – Hấn nhìn chăm chăm ta một lúc lâu rồi sau đó chậm rãi nói – “Tóm lại, ngươi về sau phải cẩn thận một chút. Cha ghét nhất là bị người khác làm trò khuất tất, nếu để hấn biết ngươi đứng ở cửa thì sẽ nổi trận lôi đình.”

“Ghét nhất bị làm trò khuất tất ?” Chẳng phải chính hấn cũng như vậy sao ?

Trong lòng ta khó chịu, nhưng trên mặt vẫn tươi cười như hoa nở, liên tục gật đầu : “Đã biết, ta đã biết ...”

“Ừ, vậy mới ngoan ... Đi, chúng ta trở về thôi !”

“Được ... a, không đúng !” – Ta nhất thời phản ứng lại – “Ta không quay về !”

“Người không phải thật sự muốn đi giết Trầm Trữ chứ ?” – Ngử điệu Hạ Hầu Ý bán suyễn bán thán, bắt đầu đi đến cực điểm.

“Sao lại không ?” – Ta đắc ý dào dạt đáp – “Ta cố ý vì hấn mà nghĩ ra vài phương pháp một đòn trí mạng để cho hấn tự mình chọn lựa nha ... Thế nào, có phải ta rất nhân từ không ?”

“...” Hấn cúi đầu không nói gì.

Khi chúng ta chạy tới thiên đình, quần gia đang đứng ở cửa vừa nhìn thấy Hạ Hầu Ý liền vội vàng chạy lại : “Thiếu gia !”

“Chuyện gì ?”

“Có vị công tử họ Trầm đang ở đại sảnh chờ người ...”

“Trầm Trữ ?” – Hạ Hầu Ý nhướn mày, mặt liền biến sắc như là lửa cháy đến mông không bằng.

“Sở Nhi, người quay lại ...”

Tốc độ dưới chân càng nhanh hơn, tiếp tục chạy ra ngoài. ‘Quay lại’ ? Hừ ! Chờ khi nào ta xong ‘việc’ tự nhiên sẽ ‘quay lại’.

22. Q.2 - Chương 10

Editor : Quân

Thoảng nhìn thấy Tiểu Thuý bưng trà, ta dừng bước, trong đầu nảy ra một kế.

“Tiểu Thuý ! ”

“Tiểu thư ? ” – Nàng kinh ngạc đi tới – “Có gì phân phó sao ? ”

“Trà này cho ai ? ” – Ta biết rõ còn cố hỏi.

“À, là quần gia phân phó ta mang trà lên cho vị công tử đang ngồi ở sảnh đường. ”

“Vậy sao ? ” – Con người đen đảo một vòng, ta vươn tay mở nắp ấm trà ra xem xét một chút rồi lại đóng lại như trước. “Thơm như vậy, hẳn là Bích loa xuân. ”

“Không ngờ tiểu thư cũng hiểu biết về trà như vậy a... Là Bích loa xuân. ”

“Ha ha ...” – Ta chỉ đoán bừa thôi.

“Vậy, tiểu thư có cần gì không ? ”

“Hả ... À, không có việc gì, không có việc gì. Chỉ là thấy người nên muốn nói chuyện chút thôi. ” – Ta vội xua tay.

“Vậy Tiểu Thuý đi đưa trà. ” Nàng quỳ gối rồi đi về phía cửa, còn ta ở phía sau vẻ mặt tươi cười quỷ dị, tự đắc.

Trầm Trữ à Trầm Trữ, hôm nay cô nãi nãi sẽ khiến người không thể sống yên bình !

“Sở nhi ...” Hạ Hầu Ý thở hổn hển đi đến, mặt cười đỏ bừng, nhưng sau khi nhìn thấy ta rõ ràng là đã thở phào nhẹ nhõm một hơi. “Hừ chết người ta, ta còn tưởng người thực sự sẽ vọt vào đó liều mạng với hấn. ”

“...” Đại ca người đang nói đùa sao ? Ta còn chưa muốn chết sớm.

“Trầm Trữ biết võ công. Tuy rằng không cao, nhưng đối phó với một người như ngươi thì dư dả ...”

Hung hăng liếc mắt hắt một cái, ta biết rồi, được chưa ?! Cho nên mới dùng ám chiêu.

“Được rồi, được rồi ! Đừng để ý quá như vậy nữa. ” – Hắt tuôn một tràng làm ta nổi da gà – “Đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân. Huống hồ, hắt thân người như vậy chứng tỏ rằng ngươi là người gặp người thích. Ngươi nếu không đánh người ta thì người ta cũng đã sớm ... à, không, không có gì ...”

“Hừ ! ” Xoay người đi không thèm nhìn hắt, ta chăm chú hết sức quan sát chén trà trong tay Trầm Trữ. Sao hắt vẫn chưa uống ...

“À, đúng rồi ! Sở nhi, ta nói cho ngươi nha. Ngoại trừ tứ đại gia tộc ở kinh thành ra thì Trầm gia ở thành Dương là quý tộc môn hộ có thực lực nhất. Phụ thân của Trầm Trữ là Trầm Diệu Đình còn giữ chức Tuần bổ tư đầu của Bộ Hình. Hơn nữa trên tay hắt còn có kim bài do Tiên đế ngự ban, gặp phạm nhân có thể tiền trăm hậu tấu, không cần bản khoản. ”

???

“Tuần bổ tư đầu ? ”

Chẳng phải là nhân viên cao cấp sao ?

Không xong rồi !

Ta cuống quýt lôi túi gấm đựng độc được ra, nhìn xem mới vừa rồi mình dùng loại gì.

“Sở nhi ...” – Hạ Hầu Ý kỳ quái nhìn ta – “Ngươi làm gì vậy ? ”

“Thảm rồi ...”

“Cái gì thảm ? ”

”Hắt là con trai của nhân viên cấp cao nha, nếu chết oan chết uổng thì ...” Ta cũng không muốn bị tiền trăm hậu tấu a !

“Nhân viên cấp cao ? ” – Hạ Hầu Ý nhú mày – “Đó là cái gì vậy ? ”

“Thì là vậy chứ là cái gì ! ” – Trả lời cho qua chuyện, ta thì thảo nói nhỏ – “Không phải Hạc đỉnh hồng ... không phải thạch tín ... cũng không phải thất bộ tiêu hồn ... chẳng lẽ là ...”

Cái này thì hình như hắt nghe hiểu. “Yên tâm đi, ngươi chưa có làm cái gì thì Trầm bá bá sẽ không ...”

“Đã làm. ”

“Hả ? ” Khuôn mặt tươi cười ngay lập tức đông cứng.

“Ta hạ độc ... ở trong trà. ”

“Cái gì ?! ” – Hắt hoa dung thất sắc – “Ngươi ngươi ngươi ... hạ độc ? ”

“Phải ! ” – Ta buồn bực gật đầu. Ta là ngầm mở túi độc, lấy một ít ra tay rồi thừa lúc mở nắp ấm trà đã cho vào ... vậy nên lúc hạ độc ta cũng không rõ là lấy ra loại độc nào.

“Trời ạ ! ” – Hạ Hầu Ý ngoác miệng to đến mức có thể nuốt được cả cái đầu trâu – “Ngươi ngươi ngươi ... làm thật ? ”

“Lừa ngươi là con chó. ”

“...” – Hắt dậm chân một cái rồi xoay người lao thẳng vào đại sảnh, ta đương nhiên cũng theo sát sau đó. Nhưng căn cứ vào nguyên tắc có tật giật mình, ta đi tới cửa liền dừng lại, trốn đi, chỉ để lộ ra một con mắt.

Ta thấy Trầm Trữ đang bưng bát trà lên, còn chưa kịp đưa đến miệng thì một bóng người đã lao đến như sải lang hổ đói, cướp bát trà sau đó một ngụm uống sạch

“Hạ Hầu Ý ...” Trời ơi, hắt điên rồi sao ? Đó là trà độc nha, hơn nữa còn ...

Lần này đến lượt ta nhìn đến há hốc mồm. Người này ... vì sao lại làm như vậy ?

“Hạ ... Hạ Hầu công tử ? ” – Trầm Trữ có chút mê muội – “Người sao lại uống trà của ta ? ”

“À ... người, người ta vừa mới từ bên ngoài về, rất là khát ... vừa vận thấy chén trà này của Trầm công tử nên không kịp phân phó hạ nhân liền ...”

“Này, như vậy ... bộ dạng ...” Bị làn điệu yêu thanh yêu khí của Hạ Hầu Ý dọa sợ hít vào mấy ngụm khí lớn, Trầm Trữ nói chuyện cũng có chút khó khăn – “Ồ ... cái kia ... ta ... ta ... ta lần này tới là ... Hạ Hầu công tử ? Hạ Hầu công tử ? ” Hắn cuống quýt đứng dậy, ba bước cũng thành hai bước vọt tới bên Hạ Hầu Ý đang ôm bụng về mặt khó chịu. “Người làm sao vậy ? ”

“À ... ta ... ta ...”

Thừa lúc Trầm Trữ không có phòng bị, ta lặng lẽ đi đến phía sau hắn, từ trong tay áo lấy ra chiếc khăn phủ một cái, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai bịt mũi lại, sau đó nghe hắn thét lớn một tiếng, yếu đuối đổ rầm xuống sàn nhà.

“Triệu bá, Triệu bá ...” Nâng Hạ Hầu ý dậy, lòng ta nóng như lửa đốt lớn tiếng gọi quản gia ...

“Tiểu thư, Hạ Hầu công tử đã khá hơn chút nào chưa ? ”

“Ừm ... Sáng nay bị ta đánh một quyền cũng không có gì trở ngại, phỏng chừng là đã khoẻ rồi. ”

“Đánh ... đánh một quyền ? ”

“Không có biện pháp a, ai bảo hắn giả chết với ta, còn vọng tưởng ta sẽ vì hắn mà khóc đến nước mắt nước mũi tèm lem ... Bột bã đậu ăn vào mà có thể chết người thì số dân trên đời này đã thiếu một nửa rồi. ”

“Bã đậu ăn vào không chết người, nhưng khiến người ta bị tiêu chảy đến chết nha ! ”

“... Vậy chờ đến khi đó hăng hay. ”

Tứ Hỉ bất mãn quyết quyết miệng : “Tiểu thư thật là bất cận nhân tình. ”

“Ta có chỗ nào bất cận nhân tình ? ” – Ta quăng cho nàng một cái liếc mắt xem thường.

“Đối với Hạ Hầu công tử a ! Hắn vì ngươi mà uống cả ly trà độc, âu cũng là vì sợ ngươi xảy ra chuyện thôi ... Một vị hôn phu tốt như vậy ngươi không quý trọng thì thôi, đã thế còn quyền đâm cước đá với người ta ...”

“Này này này ! ” – Ta khó chịu ngắt lời nàng – “Đầu óc ngươi nếu không có vấn đề thì hẳn là vẫn nhớ rõ ta cùng hắn không phải là hôn phu hôn thê chân chính ? ”

“Vậy thì đã sao, thẳng ngực cũng có thể nhìn ra hắn thích ngươi ! ”

“...”

Ta há miệng thở dốc, cái gì cũng không nói được, chỉ đành ho nhẹ hai tiếng để lấp liếm.

“Khụ ... A Tứ, ngươi không có việc gì cần làm sao ? ”

“Tiểu thư ...” – Tứ Hỉ thái độ khác thường, gắt gao nhìn thẳng vào ta – “Ngươi không phải trì độn đến mức ấy chứ ? ”

... Đương nhiên không phải ! Ngay cả thẳng ngực cũng không bằng vậy thì ta là cái loại gì ?

Nhưng ... ngươi muốn ta phải trả lời thế nào ? Thành thành thật thật nói không ? Chỉ sợ là ngươi sẽ không dễ dàng buông tha cho ta.

“Tiểu thư ? ”

“À ... ta ... cái này ...” – Ta đảo mắt hết trái lại phải – “Ta ... chuyện tình cảm .. ta .. ở ... còn chưa có nghĩ tới. ” Trước cứ trả lời cho có lệ rồi nói sau.

“Chưa nghĩ tới ? ” – Tứ Hỉ nhăn mặt, nghiêm nghị đánh giá ta một phen – « Tiểu thư năm nay mười lăm đúng không ? ”

“...” Vậy thì sao, mới mười lăm tuổi cũng không nên coi người ta như bát nước đổ đi mà hắt ra ngoài.

Quân : Minh giải thích đoạn này một chút. Việt Nam cũng có câu « con gái lấy chồng như bát nước đổ đi », vậy câu này ý nói là con gái đến tuổi thì phải gả ra ngoài, gả ra ngoài rồi thì chính là bát nước đổ đi.

“Tuy nói nữ nhi mười sáu mười bảy mới xuất giá, nhưng bình thường thì đã sớm lo việc hôn nhân, nếu không cũng phải có người âu yếm ... tiểu thư người ...”

“Ta không có ! ” Phản xạ có điều kiện rống to một câu, ta lập tức rụt cổ lại, ý thức được mình có chút khác thường ... không có thì không có, lớn tiếng như vậy làm gì ?

“Hửm ? ” – Tứ Hỉ cười thần bí, tiến sát lại gần ta – “Tiểu thư khẩn trương như vậy làm gì ? Chẳng lẽ ... người có người trong lòng ? ”

Giật mình một cái, ta bất động thanh sắc kéo dài khoảng cách với nàng : “Đừng nói bậy bạ, ta không có. ”

“Không có ? Vậy vừa rồi việc gì phải lớn tiếng phủ nhận như thế, chẳng lẽ đó là biểu hiện có tật giật mình ? ”

“... Có cái đầu người ! ” – Còn nói thêm gì nữa chắc thần kinh ta loạn mất – “Ta khát nước, A Tứ vào pha cho ta chén trà đi. ”

“Nhưng ...”

“Bảo người đi thì người phải đi, còn lèm bèm là ta cho người nếm thử mùi vị của bột bã đậu bây giờ. ”

“... Được rồi, đi thì đi, làm gì mà hung dữ thế ! ” Làm cái mặt quỷ, nàng tâm không cam tình không nguyện rồi đi.

Trông theo bóng nàng dần biến mất, ta nhân cơ hội chuồn ra khỏi cửa phòng, chạy về phía thiên đình.

Muốn ta ở lại để tiếp tục bị người tra khảo ? Coi ta là đứa ngốc sao ?

23. Q.2 - Chương 11

Editor: Quân

“Tiểu Sở nhi ...”

“Cút ! ”

“Làm gì mà hung dữ thế, cẩn thận kéo sau này không gả đi được nha. ”

“Câm miệng ! ”

“Chắc chắc, thật sự là độc mồm độc miệng ! Nhưng người như vậy lại càng thêm đáng yêu, nếu về sau thật sự không thể gả đi, ta sẽ luôn mở rộng vòng tay tiếp nhận người ...” – Thân mình nhất tà tránh thoát cuốn sách đang phá không bay tới – “Người đây là có ý gì ? Sống quá hoá cuồng sao ? ”

“Phi ! ” Cầm lấy cuốn sách của Hạ Hầu Ý, ta vỗ vỗ quần áo đi ra ngoài – “Chớ khôn không cản đường, mời người tránh ra. ”

“Nếu ta không tránh thì sao ? ” – Hấn nhú mày.

Ta cười xấu xa, đưa tay lên vỗ vỗ trên người hắn, cảm khái như là đang nói với tiểu hài tử chơi xấu : “Người như vậy thực không tốt nha, tiểu bằng hữu. ”

Trầm Trữ ngăn ngại, đang muốn đưa tay bắt lấy ta thì sắc mặt đột nhiên biến đổi.

“Người ... người đã làm cái gì ? ”

“Ồ ? Người nói cái gì ta không hiểu. ” Ta giả vờ hồ đồ.

“Làm trò ... người ... người dùng cái gì lên người ta ? ” – Hấn nghiêng răng nghiêng lợi.

“À người nói cái này sao” – Lắc lắc cái bình đựng bột phấn trên tay, ta cười tươi đáp – “Khiêu khiêu phấn ! Một ngày ba lần, mỗi lần ước chừng ba canh giờ. Sau ba ngày được hiệu mới có thể tự động biến mất nha ! ”

“Cái gì ? ” – Hấn trừng lớn mắt – “Người cư nhiên biết dùng độc ? ”

“Hừ ! ” Hừ lạnh một tiếng, ta khinh thường bĩu môi : “Bằng không người cho ta là quả hồng nhũn, muốn đùa thế nào thì đùa sao ? Thuận tiện nói cho người biết, chén trà làm cho Hạ Hầu Ý bị đau bụng kia vốn dĩ là chuẩn bị để tặng cho người, không ngờ tiểu tử người mệnh lớn. Nếu không thì ...”

“Người ... người thật nham hiểm ...” – Mặt hấn không ngừng vắn vẹo, xem ra sắp bắt đầu màn trình diễn thứ nhất rồi.

“Được rồi được rồi ! ” – Đi ra khỏi cửa, ta hướng hấn vẫy tay – ”Cứ từ từ mà tận hưởng ! À ... có muốn ta giúp người đóng cửa không ? Hay người không ngại để người khác tới thăm ? ”

“...” Trong mắt hấn như muốn nhảy ra hai ngọn lửa.

Ta nhún nhún vai, thức thời rời đi.

.... Khiêu đẹp mặt thì thôi, nếu chướng tai gai mắt thì không tốt cho thị lực chút nào ...

Hạ Hầu Ý đang nằm ở trên giường nhú mày nghĩ cái gì đó.

“Nha, đều ở chỗ này” – Dem sách chất một đồng trên giường, ta xoa xoa thắt lưng ngồi xuống – ”Tổng cộng mười ... mười hai cuốn, sao lại nhiều như vậy chứ ? ”

Hấn lẳng lẳng nhìn ta rồi lại nhìn sách, sau đó rụt rè nói :

“Sở nhi ...”

“Ta hỏi người đến chừng nào thì mới bằng lòng xuống giường a ? ”

“Hả ? ”

“Đừng tưởng rằng có người hầu hạ thì người liền an nhàn hưởng lạc mà nằm đó. Người chẳng qua là bị tiêu chảy nhiều quá nên mất sức thôi, không có nguy hiểm gì đến tính mạng. ”

“... Người chẳng phải nói ta mất sức, ”- Hấn ủ khuất nắm nắm tóc – “Cho nên mới cần nằm nghỉ ngơi vài ngày a ! Hiện tại người ta ngay cả khí lực để đi lại cũng chưa có nha ...”

“...” Nằm đi, nằm đến chết luôn đi !

“Vừa rồi Trầm Trữ có đến. ” – Ta thuận miệng nói.

“Ồ, Trầm công tử đến đây ? ” – Hạ Hầu Ý nháy mắt mấy cái, lập tức thật cẩn thận hạ giọng – “Người có làm gì hấn không? ”

“Ta có thể làm gì hấn ...”

“Vậy là tốt rồi. ”

“Chỉ là hạ độc thôi. ”

“Khụ khụ ...” – Hạ Hầu Ý bị sắc nước miếng, che miệng ho khụ không ngừng, hơn nửa ngày mới mở miệng nói – “Người ... người lại ... lại làm cái gì ...”

“Không có gì, chỉ làm cho hấn vận động ba ngày rèn luyện thân thể thôi. ” – Hơn nữa còn bảo đảm cả chất lượng lẫn thời lượng.

“Thật ... thật không có gì ? ”

“Không có gì. ”

“...”

“Lừa người là con chó. ”

“... Tốt ! ” Hạ Hầu Ý nhu nhu huyết thái dương, bất đắc dĩ thở dài – “Giờ người vừa lòng chưa ? ”

« Ừ ... tạm được. ” Còn phải xem biểu hiện của Trầm Trữ đã. “Đúng rồi, vừa nãy người muốn ta tới làm gì ? ”

“Hả ? À ... Ta ... cái kia ...”

“Sao ? ”

“... Ta quên rồi. ”

Gương mặt xinh đẹp như hoa kia thiếu chút nữa đã lãnh trọn một đấm.

“Ta nói ...” – Giật giạt cổ tay, ta tà ngễ nhìn hấn – “Người bao nhiêu tuổi mà đã mắc bệnh đăng trí của người già rồi ? ”

“Không thể trách người ta được ”- Hấn ai oán liếc mắt nhìn ta – “Mỗi lần ta muốn nói đều bị người chặn họng ... A, đúng rồi ! ”

“Nhớ ra rồi ?”

“... Không ! ”

“Vậy người đột nhiên a lên làm gì ?! ”

“Người ta chỉ muốn nói một chuyện trọng yếu khác thôi mà. ” – Hạ Hầu Ý chuyển giọng nghiêm túc – “Mười bốn tháng bảy – cũng chính là ngày kia – cha nói muốn mở tiệc trong phủ chiêu đãi Trầm gia. ”

Ta ngậy người ngẩn ngơ : “Mời Trầm Trữ gia ăn cơm ? ”

“Ừ, Trầm bá bá nguyên bản là ở tại kinh thành, giờ Trầm công tử cũng đến đây, cho nên vừa vặn ... Đúng rồi, nghe nói Ngụ quốc hầu cũng tới nữa. ”

“...” Không ổn ! Hai lão già này không phải là đến để họp bàn kế hoạch gì chứ ? Tỉnh nhân viên cấp cao đến nhà ăn cơm, từ ngoài nhìn vào cũng chỉ như là lấy lòng mượn sức, còn bên trong thì ...

“Sở nhi ? ”

Xem ra ta đã kéo dài thời gian quá lâu rồi, nếu không động thủ chỉ sợ ...

“Sở – Nhi – ”

“Làm sao ? ” Bực mình quay mặt sang nhìn thì Hạ Hầu Ý đang hai mắt tội nghiệp nhìn ta – “Có việc gì sao ? ”

“Người ta vừa mới nhớ tới ...”

“Ồ ? Cái gì ? ”

“Chuyện mình quên mất. ”

“Nhớ ra rồi sao ... là cái gì ? ”

“À ...” – Hấn chỉ chỉ chồng sách bên cạnh ta – “Đặt ở trên chân ta, rất nặng. ”

“... Vậy sao người không nói sớm ? ” – Nói ra chẳng phải đã xong rồi sao.

“Không ... mấu chốt của vấn đề là” – Lại chỉ chỉ ta – “Sách đặt ở trên chân ta, người lại ngồi ở trên sách, cho nên ... người đang đè lên chân ta. ”

“...”

Thật vất vả đợi đến canh ba, ta dặn dò Tứ Hỉ, lại lần nữa thay hắc y lên vào thư phòng của Hạ Hầu Kiệt.

Trời giúp ta – thư phòng tối đen !

Trong lòng thầm hò reo vui mừng, ta đẩy cửa lách mình đi vào. Lấy từ trong lòng ra một ngọn nến nhỏ, bắt đầu lục tìm khắp mọi nơi. Nhưng đến lúc đi tìm ta mới đột nhiên phát giác ra mình đã phạm vào một sai lầm nghiêm trọng : Cái gọi là thư văn kia, bộ dáng nó thế nào ta căn bản không biết, vậy thì tìm kiểu gì ?

Ừm ... Ngẫm lại đi nào, bên trong có thư tín cùng danh sách, có lẽ tìm mấy thứ đại loại như vậy rồi mở ra kiểm tra, chắc là được ?

Xem ra cũng chỉ còn cách đó. Vì thế, ta siết chặt nắm tay, dấn thân vào “ngiệp lớn » là ... tìm kiếm

Không phải ! Cái này cũng không phải !

Vô tình buông thư kiện trong tay xuống, ta ngẩng đầu liếc mắt nhìn cái giá sách một lượt từ trên xuống dưới, lại bất đắc dĩ thở dài : Không còn cách nào khác, chỉ có thể trước án binh bất động tìm hiểu tiếp thôi.

Thối tắt ngọn nến, buồn bực mở cửa, lại xoay người đóng cửa.

“Người đang làm cái gì ? ”

Hửm ?

Ta đương trường hoá đá, sững sờ tại chỗ không nhúc nhích được. Không thể nào ... đây, đây là ...

Thanh âm của Hạ Hầu Ý ?!

Tiếng bước chân nhẹ nhàng tới gần, cùng với đó là ngữ điệu ôn nhu kiều mỵ vang lên :

“Sở nhi ? ”

“À ... » Không đơn giản, ta cứ nhiên còn có thể phát ra thanh âm. Sợ hãi xoay người lại, dưới ánh trăng rọi Hạ Hầu Ý có vẻ tuần tú, nhưng mà lại ... âm lãnh.

“Trả lời ta, người đang làm cái gì ? »

“Ta ... » Cẩn môi dưới, ta do dự nhìn hẩn. Rốt cục cũng bị phát hiện sao ? Có lẽ ta không ôm tâm lý may mắn, cho rằng mình có thể toàn thân trở ra ...

“Không trả lời phải không ? » – Hẩn nhẹ giọng nói, buông mí mắt xuống làm cho người ta nhìn không ra cảm xúc gì – “Được, vậy ta đổi một vấn đề khác ... »

“ ...

Ánh mắt sâu kín thẳng tắp nhìn vào ta, “Người rốt cuộc là ai ? ”

24. Q.2 - Chương 12

25. Q.2 - Chương 13

Editor : Quân

Chán đến chết ngồi ở dưới tàng cây, ta nâng má ngồi xem hai cái người đang “giành nhau” rất cao hứng bên hồ nước.

“Này, trả lại cho ta, đó là do ta tìm được !”

“Cầu xin người đừng nói mơ giữa ban ngày nữa được không, bông điên vĩ này rõ ràng là người ta tìm được trước nha ...”

“Cái gì mà ‘người ta’, ‘người ta’, đây là giọng điệu mà một đại nam nhân như người nói chuyện sao ?”

“Thẩm công tử, người nói như vậy là không đúng. Người ta thích nói thế nào thì nói như thế, người phải biết tôn trọng thói quen của ta chứ ...”

“Gi ?!” – Thẩm Ninh hừ mũi – “Suy nghĩ của Hạ Hầu công tử thật đúng là khác người. Nhưng người như vậy mà Sở Nhi lại thích người sao ? Nàng thành tâm thành ý đáp ứng làm vị hôn thê của người sao ?”

“Nàng ...” – Hạ Hầu Ý ghen lời một chút – “Đương nhiên là nàng cũng thích ta ... còn nói muốn vĩnh viễn ở cùng ta !”

Tay ta trượt khỏi cầm, người này thật đúng là cái gì cũng dám nói.

“Không có khả năng ! Thái độ của nàng đối với người căn bản không có thân cận đến mức ấy.” – Thẩm Ninh đắc ý dào dạt nói.

“Nếu không thì cũng thân hơn người.” – Hạ Hầu Ý như bắt được nhược điểm của hắn, càng nói càng đắc ý dào dạt – “Tối thiểu trên danh nghĩa nàng vẫn là vị hôn thê của ta, cũng chưa từng hạ độc ta ... Chỉ dựa vào hai điểm này thôi, Thẩm công tử người nên thức thời mà sớm rút lui mới đúng !”

“Ta ... ta còn lâu mới dễ dàng buông tay như vậy !” – Nói đến đây, Thẩm Ninh lại càng mạnh miệng – “Cho dù có phải buộc nàng vào làm nha hoàn bên người, ta cũng sẽ không tặng nàng cho cái loại người nam không ra nam nữ không ra nữ như người !”

Ta nghe đến đây mặt liền nổi hắc tuyến. Buộc ... cột vào bên người ... làm nha hoàn ?! Xem ra hắn cũng rất có gan khi dám nói như vậy !

“Chờ chút,” – Hạ Hầu Ý phê bình một cách kín đáo – “Thẩm công tử, người chẳng lẽ không biết trời cao đất rộng là gì sao ? Nhìn người tuần tú lịch sử, phong độ như vậy, không ngờ lại gian ngoan xảo hoạt đến thế... Xem ra muốn lấy phương thức hoà bình để giải quyết vấn đề là chuyện không thể rồi.”

“Sao, muốn đánh nhau chứ gì ?” – Thẩm Ninh bắt đầu xắn tay áo, chuẩn bị tấn công Hạ Hầu Ý đang muốn mở miệng bất kỳ lúc nào. “Càng tốt !”

“Khoan đã, Thẩm công tử ...” Hạ Hầu Ý vừa tránh đòn, vừa biện bạch ình – “Ta không có ý muốn đánh nhau, ta chỉ là ...”

“Lắm lời, ra chiêu đi !” – Thẩm Ninh chém ra một quyền – “Nhưng ta phải nói trước, nếu ta thắng người, Tiểu Sở Nhi phải thuộc về ta !”

Cái gì ? Cầm của ta rơi thẳng xuống đất, như vậy cũng được sao ?

“Không ! Ta không đáp ứng !”

Hay lắm, Hạ Hầu Ý !

“... Vậy, nếu người thắng ta, ta sẽ hoàn toàn hết hy vọng với Tiểu Sở Nhi, từ nay về sau không bao giờ dây dưa với nàng nữa. Thế nào ?”

“Được !”

.... Người này ... chỉ đáp ứng chuyện có lợi ình thôi sao ?

Không có tâm tình đi ngăn cản bọn họ, ta ngửa đầu lên nhìn trời, thế này mới phát hiện mặt trời thật chói mắt, làm người ta nhìn không được muốn chảy nước mắt ...

Đột nhiên tiếng nước bắn tung toé vang lên. Ta kinh ngạc ngoái đầu nhìn lại, phát hiện Hạ Hầu Ý một mình đứng ngơ ngác bên hồ, nhìn mặt hồ không ngừng gợn bọt sóng lăn tăn.

“Làm sao vậy ?” – Đi đến bên cạnh hắn, ta hỏi – “Thất thần làm gì thế, Thẩm Ninh đâu ?”

“...” Hắn không nói lời nào, nâng ngón tay chỉ cái hồ.

“Ê ...” Tiếng nước vừa rồi dừng nói là do ...

“Hình như hắn ngã xuống rồi.” – Hạ Hầu Ý sâu kín nói.

“Hình ... hình như ?” Khoé miệng của ta bắt đầu co rút.

“Ừ !” – Hắn gật đầu một cái – “Chắc tại hắn không điều chỉnh tốt bộ pháp cùng lực đạo, cho nên ...”

“Ngã xuống ?” – Ta trừng mắt một cái, đột nhiên ngẩn người, thẳng đến khi hần lớn tiếng kêu cứu mới hồi phục lại tinh thần. “A Ý ...”

“Gi ?”

“Người biết bơi không ?”

“... Biết !”

Trầm mặc một lát, một tiếng thét to vang vọng cả hậu viện.

“Vậy người còn không mau đi cứu người ?”

...

“Người không sao chứ ?” Nhìn Thẩm Ninh cả người ướt đầm, ta lấy áo của Hạ Hầu Ý khoác lên vai hần , “Có lạnh không ?”

Hần không nói gì, chỉ là ánh mắt liên tiếp trừng nhìn Hạ Hầu Ý, tựa hồ muốn hút máu gặm xương hần.

“À ... ờ ... chuyện người rơi xuống nước, có lẽ không phải lỗi của hần. Là người tự mình ...”

“Nếu không phải hần đột nhiên thu chiêu, ta cũng sẽ không rơi xuống nước.”

“Hả ?” Đây giọng của Thẩm Ninh sao ? Như thế nào có cảm giác ... thanh thúy trong suốt, không có trầm thấp như ngày xưa.

“Đáng giận ...” Hần khẽ cắn môi, đem quần áo gắt gao ôm sát người, đứng lên. “Ta phải đi.”

“Người muốn đi đâu ? Ướt như vậy dễ sinh bệnh lắm đấy ... Vào phòng A Ý mà thay một bộ quần áo khác, được không ?” Ta vội vàng bắt lấy vạt áo hần, lại thấy được chỗ ngực áo hần đang mở rộng ...

Trời ạ, không, không phải chứ ?!

“A Ý à, rốt cuộc sao lại thế này ?”

Hần không lên tiếng, nhưng bộ pháp nhanh hơn một chút.

“Ta hỏi người nha, vì sao đột nhiên lại thu chiêu làm hần ngã xuống hồ ?”

“Ta ...” Hần muốn nói lại thôi, đầy mặt u sầu như là ăn phải mướp đắng. “Người bảo người ta phải nói như thế nào a ...”

“Sao lại không thể nói ?” – Ta chưa từ bỏ ý định, tiếp tục truy vấn – “Chẳng lẽ có cái gì khó nói sao ?”

“Hần ...” Dừng lại cước bộ, Hạ Hầu Ý nhìn thẳng về phía trước làm ta cũng nhìn theo.

Ôi trời, không nhìn thì không biết, nhìn thấy rồi lại muốn nhảy dựng. Toàn bộ đại sảnh bị một tầng hắc y nhân bao vây, hơn nữa người người đều cầm trên tay lưỡi đao sáng như tuyết, phản xạ ra quang mang chói mắt.

Đây ... đây là trận thế gì ? Có từ bao giờ vậy ?

“Dạ Ảnh ...”

“Dạ Ảnh ?”

“Đội binh tinh nhuệ và mạnh nhất của Tuần bổ.”

“Bọn họ tới làm gì ?”

Ta đang cảm thấy rất kỳ quái thì thấy Ngu quốc hầu cùng Hạ Hầu Kiệt từ trong phòng đi ra, nhìn chung quanh một vòng rồi lạnh giọng nói :

“Ngài làm cái gì vậy, Thẩm đại nhân ?”

Thẩm Diệu Đìnhdùng ánh mắt khinh miệt nhìn bọn họ : “Muốn làm cái gì ? Hai vị đại nhân chẳng phải biết rõ hơn ta sao ?”

“Hừ, muốn bắt người cũng phải có chứng cứ, đâu thể chỉ dựa vào người thuận miệng nói bậy vu tội. Cần thận đến lúc trình diện trước mặt hoàng thượng lại gánh không nổi !”

“Ha ha, chuyện này thì Ngu quốc hầu ngài không cần lo lắng.” – Thẩm Diệu Đình ngửa đầu cười to – “Ta bắt người xưa nay chưa lần nào là không có bằng chứng.”

“Ồ ?” – Hạ Hầu Kiệt vẻ mặt khinh thường – “Vậy thì mời Thẩm đại nhân lấy ra, đừng có ở đó nói miệng. Nếu không ...”

“Chứng cứ ở đây.” Đột nhiên một thanh âm ôn nhu chen vào. Mọi người đều nhìn lại, chỉ thấy người nọ một thân áo trắng, cười nửa miệng, khoanh tay đứng ở cách đó không xa dưới gốc cổ thụ, mị hoặc đến cực điểm.

Ta không khỏi mồm miệng há hốc.

“Thái phó đại nhân.” – Thẩm Diệu Đình hơi hơi hành lễ.

Diêm Sâm từ từ đi tới bên này, lúc đi qua ta ánh mắt tựa hồ còn cố ý vô tình liếc nhìn vài cái.

“Người ...”

Ngu Khiếu Kinh há miệng thở dốc, sau khi nhìn đến văn thư trong tay hắn thì mặt mày trắng bệch, miệng cũng phản xạ có điều kiện rất nhanh liền khép lại, sợ trễ một bước thôi là có ruồi bọ linh tinh gì đó chui vào mồm.

“Sao, Ngu Hầu gia, ngài không biết thư tín này sao ?”

Thư tín ? Ta kỳ quái nhìn cái gọi là ‘thư tín’ trong tay hắn. Không phải bảo ta đến trộm sao, như thế nào lại ở chỗ hắn ?

“Đây là ta lấy được từ chỗ Nam Diêu vương, thư do chính tay ngài viết.” – Diêm Sâm khoé mắt cong cong – “Xem ra hắn không muốn hợp tác với người nữa rồi.”

“Người ... người đừng có nói bậy. Ta đường đường là Ngu quốc hầu của Thiên triều, sao có thể cầu kết với ngoại tộc làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như vậy được !” – Thanh âm Ngu Khiếu Kinh rõ ràng đang phát run lại còn cố sống cố chết chống chế.

“Ồ ? Vậy nếu Hầu gia không ngại thì cứ nhìn thử xem bên trong có phải là bút tích của mình hay không.” – Diêm Sâm đưa thư qua cho hắn.

Ngu Khiếu Kinh nuốt nuốt nước miếng, ánh mắt nhìn chằm chằm vào trang giấy điệp, mạnh tay đoạt lấy, lập tức cấp tốc mở ra xem. Hắn càng xem biểu tình càng khủng hoảng, càng xem miệng há hốc càng lớn, cuối cùng ngay cả bàn tay cầm thư cũng bắt đầu run lên không ngừng. Đột nhiên hắn bỗng đứng ngẩn đầu lên, ánh mắt âm hiểm trừng nhìn Diêm Sâm, tiếp theo là cười lạnh một tiếng, ‘soạt, soạt’ vài tiếng đã xé tan mấy bức thư kia.

“Hừ, xú tiểu tử, muốn đấu với ta ư ? Người còn chưa đủ sức !”

Diêm Sâm không giận mà còn cười, như là nghe được một chuyện khôi hài nhất trên đời. “Vậy sao ? Nhưng Hầu gia, nếu ngài có thể xé được phần thư tín đang nằm trong tay Hoàng Thượng ... ta đây còn tin tưởng lời ngài nói một chút.”

“Người ...” Ngu Khiếu Kinh thân mình lung lay nhoáng lên một cái, biểu tình trên mặt ngưng trọng, sau đó chẳng khác gì sợi mỳ mềm oặt ngã sõng soài nằm dưới đất ...

“Được rồi,” Liếc mắt một cái nhìn Hạ Hầu Kiệt mặt đã xám như tro tàn, Diêm Sâm phân phó – “Thẩm đại nhân, những chuyện kế tiếp giao cho ngài, phạm là người có liên quan thì bất cứ ai cũng không thể tha thứ.”

“Dạ !”

“Người ... người ...” Ngu Khiếu Kinh nhìn về phía Diêm Sâm, trong ánh mắt tuyệt vọng lộ ra sự phẫn nộ khôn cùng : “Vì sao lại luôn đối nghịch với ta ? Người rốt cuộc là làm thế nào mà lấy được thư tín này ? Nam Diêu vương không có khả năng sẽ ... người rốt cuộc là ai ?”

“Ta là ai ?” – Đôi mắt hoa đào mông lung vô định, hàng mi dài cong tinh tế đẹp như nàng tiên ánh trăng, Diêm Sâm rất có hứng thú xem xét hắn – “Tội nghiệt mà mười chín năm trước Hầu gia ngài phạm phải, ta nghĩ ngài nhất định vẫn chưa quên.”

“Mười chín năm trước ...” Ngu Khiếu Kinh thì thào tự nói, ánh mắt bởi vì nhớ lại quá khứ mà trở nên mơ hồ. Đột nhiên hắn rùng mình, nhìn chằm chằm Diêm Sâm, vẻ mặt kinh ngạc hoảng hốt cứ như là nhìn thấy quỷ. “Là người ...”

“Nhớ ra rồi ?” – Ý cười lại càng sâu sắc – “Vậy, có còn nghi vấn gì không ?”

Cúi đầu lắc lắc, Ngu Khiếu Kinh thở dài một tiếng. “Sai lầm rồi...”

Diêm Sâm cười rũ rượi, tuyệt mỹ tựa như cây thuốc phiện, yêu mị khắc cốt, nhưng tà độc cũng từ từ thẩm thấu. “Sớm biết thế này, thì lúc trước sao lại làm vậy ?”

Ngu Khiếu Kinh phần nộ bị Dạ Ảnh áp giải đi, theo đó còn có Hạ Hầu Kiệt, mấy vị tiểu thiếp cùng với hạ nhân nha hoàn trong phủ ...

Ta giật mình xoay người, chỉ thấy hai bóng đen đã đi tới trước mặt Hạ Hầu Ý, cầm dây trói đang muốn cột tay hắn lại.

“Khoan đã !”

26. Q.2 - Chương 14

“Ta nhanh hơn người một bước, đúng không ?”

“...” Xem ra ta đã kéo dài quá lâu rồi.

“Ta có thể tính là người đã thành công.” – Hắn cúi đầu để sát vào mặt ta, chậm rãi mở miệng – “Người muốn cái gì ?”

Ta kinh ngạc nhìn hắn : “Có thể chứ ?”

“Sao lại không thể ? Đây chẳng phải mục đích của người ư ?”

Ta cúi đầu rũ mắt, lập tức trở nên kiên định, nói : “Thả Hạ Hầu Ý.”

“...” Diêm Sâm ngưng mắt nhìn ta, trong con người là cảm xúc cổ quái lại ẩn chứa sự hoảng hốt. Một lúc lâu sau, hắn mới cúi đầu ra tiếng – “Người thích hắn sao ?”

Hả ?

Ta chớp mắt vài cái, nhìn hắn rồi lại nhìn Hạ Hầu Ý ở phía sau, trong đầu nhất thời quay cuồng loạn chuyển. Hắn hỏi cái gì vậy ? Ta có thích Hạ Hầu Ý hay không ?

Lại xoay người nhìn hắn đang đứng ngay trước mặt, ta thật sự không biết nên trả lời như thế nào. Nói không thích ? Khẳng định là không có khả năng, tốt xấu gì hai tháng qua cũng sẽ có chút cảm tình, hơn nữa nếu nói vậy thì chắc chắn Hạ Hầu Ý sẽ không được thả. Nói thích ...

“Được rồi !”

Ta kỳ quái nhìn thẳng vào mặt hắn vẫn không có chút biểu tình. Hắn ... không cần ta trả lời ?

“Thảm đại nhân.” – Hắn hơi nghiêng đầu.

Thảm Diệm Đình hiểu được, đồng thời cũng có chút khó xử nói : “Thái Phó đại nhân, chuyện này ...”

“Hậu quả hết thảy đều để ta gánh vác.”

“Vâng !”

Hai bóng đèn nhanh chóng rút về, ta nhìn sang Hạ Hầu Ý, lại quay đầu nhìn thẳng Diêm Sâm. “Gia ...”

“Xong hết rồi, nhóc con Sở Huyền à. Trở về hay ở lại ...” – Thanh âm hần mềm nhẹ như trước, con người tinh lạng nhìn thẳng ta – “Tự mình quyết định.”

Vừa dứt lời, người đã đi đến cửa.

“A ...” Vươn tay ra nhưng không thể bắt lấy cái gì, ta ngơ ngác đứng tại chỗ, nhìn thân ảnh màu trắng kia chậm rãi khuất dần khỏi tầm mắt ...

Hần tức giận.

Là vì ta không thể hoàn thành nhiệm vụ sớm hơn ? Hay là vì ta đưa ra yêu cầu làm hần khó xử trước mặt mọi người?

Mặc kệ là cái gì, tóm lại, ta đã chọc giận hần.

... Nhưng thật đáng ghét, vì sao bây giờ ta lại có cảm giác khó chịu như là bị người khác vứt bỏ ? Tự mình quyết định thì tự mình quyết định, trở về là được chứ gì. Nhưng vì sao ...

Câu nói kia ... ngữ khí của hần thực làm cho ta rất muốn khóc ?

Hung hăng đấm tay xuống bàn, tên yêu nhân chết tiệt này !!

“Người không quay về sao ?”

Ta sững sờ, ngẩng đầu lên nhìn thì thấy Hạ Hầu Ý đang đứng ở cửa, khuôn mặt xinh đẹp thoáng chút thất thần, nhưng vẫn lộ ra ý cười nhợt nhạt.

“À ...” Thật là, lại tự mình ở đây buồn bực làm chi. Ta đem cái cảm xúc mang tên đáng thương mới vừa rồi ném tới góc tường. “Chuyện này ... ta ...”

“Không sao, ta sớm đã biết sẽ có một ngày như hôm nay.” Không đợi ta nghĩ ra lời an ủi nào, hần ngược lại còn quay sang an ủi ta. “Còn người thì sao, vì cái gì về mặt lại như cầu xin vậy ?”

Ta nâng má ai thán một tiếng : “Vì chịu đả kích ...”

“Bởi vì Diêm Thái phó ?” – Hần ngồi xuống đối diện với ta.

Mở miệng ra nhưng cái gì cũng không nói được, ta dùng ánh mắt thay cho câu trả lời.

“Người rất để ý cái nhìn của hần !”

“...” Có thể không để ý sao, hần là chủ nhân của ta nha !

“Sở nhi ...”

“Ừ ?”

“Ta từng biểu đạt tâm ý của mình với người ...”

“...” Ta ngơ ngác nhìn vẻ mặt cười khổ của Hạ Hầu Ý.

“Xem ra, cho dù bây giờ ta muốn có đáp án, người cũng sẽ không cho ta một câu trả lời vừa lòng...”

“Hạ Hầu Ý ...” Như thế nào đột nhiên cảm thấy hần như sắp gục ngã.

“Không sao.” Hần nhắm mắt lại, lát sau đã trở về bộ dáng ngọt ngào khả ái, “Chỉ cần người còn chưa lập gia đình, ta vẫn có cơ hội, không phải sao ?”

“Hả ...” Hần đang nói là ta không thể thoát khỏi hần sao ?

“Nhưng mặc kệ là như thế nào, dù sau này người có thể ở bên ta hay không ... chúng ta vẫn là bằng hữu của nhau, được chứ ?” Thuỷ mâu trong suốt ẩn chứa một tia sáng đầy hy vọng.

“Đó là đương nhiên !” Ta trả lời ngay, lập tức trong đôi mắt kia rạng lên từng hạt hào quang sáng ngời.

“Thật tốt quá ! Người ta chỉ biết người sẽ không bỏ mặc người ta ...”

Ờ ... làm bằng hữu cùng bỏ mặc thì có liên quan gì đến nhau ? Người này không có vấn đề gì chứ ?

Nhưng nói gì thì nói, tốc độ biến sắc mặt của hắn ... đã đạt đến mức quỷ thần khó lường rồi ...

“Ngọc nương, ta đã trở về !”

“Huyền Huyền !”

Hung hăng ở trên mặt nàng “chọt” vài cái, ta vui vẻ ôm Ngọc nương không buông tay. “Lâu rồi không gặp, có nhớ ta không ?”

“Còn nói nữa !” Nhẹ nhàng điểm cái mũi của ta, Ngọc nương cũng cười mở miệng – “Chỉ trộm ít văn thư thôi mà ngươi cũng hao tổn hết hai tháng, thật là khiến Tinh Nhi nhà ta chả còn mặt mũi gì nữa !”

“Ta nào có ...” – quyết miệng kháng nghị. “Người ta là lần đầu tiên mà ... nói mới nhớ, Bạch Tinh tỷ đáng yêu của ta thế nào rồi ?”

“Đương nhiên là rất tốt rồi ! Nếu tiểu tử kia dám bắt nạt nó, ta tuyệt đối sẽ không để yên cho hắn.”

“...” Mẹ vợ bừ hân thế này xác thực không tốt cho lắm. Ta trên mặt cười ha ha, trong lòng lại lặng yên cầu nguyện cho Bạch tỷ phụ.

“Tiểu Huyền đã về rồi ?”

Ta quay đầu vừa thấy ,”Bạch thúc !” liền chạy qua đó nhiệt tình ôm. “Ta rất nhớ ngươi nha ...”

“Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi ...” Bạch thúc ngốc ngốc cười, vỗ nhẹ lưng ta. “Ở bên ngoài sống không quen phải không ? Xem đứa nhỏ này gầy đến mức nào a.”

“Không vấn đề gì, trở về rồi để ta làm mấy món ngon, bảo đảm dưỡng ngươi béo mập mới thôi !” – Ngọc nương ở một bên tiếp lời.

Ta bĩu môi, “Mới không cần ! Gầy cũng tốt a, đỡ phải giảm béo.”

“Đứa nhỏ này ...” Bạch thúc đột nhiên nắm lấy vai Ngọc nương đang lắc đầu cảm khái, tầm mắt nhìn về phía trước. Ta nhất thời không hiểu ra làm sao, quay đầu nhìn lại thì ...

Tử y phiêu nhiên, Diêm Sâm đứng cách chúng ta không xa, con ngươi trong suốt không tỳ vết vừa chuyển, dừng lại trên người ta.

“...” Không phải chứ, cứ như vậy chạm mặt nhau sao ? Nguyên bản còn tính trốn đi hù dọa hắn một chút ...

Bỗng nhiên cảm giác phía sau một mảnh trống vắng, xoay người nhìn lại thì quả nhiên không ngoài sở liệu, hai người kia đã biến đâu mất tăm. Khẽ cắn môi, không còn biện pháp nào khác, đành phải xuống lại kịch cù để chống đỡ vậy, hiện tại không thể quay đầu bỏ chạy được !

“... Khụ,” Đi đến trước mặt hắn, ta ho một tiếng để hoãn hạ không khí rồi mới nói. “À ... Gia, ta đã về.”

Hắn không nói lời nào, chỉ dùng đôi con ngươi xinh đẹp sáng mắt lưu chuyển nhìn chằm chằm vào ta.

“À ...” Bị hắn nhìn đến cả người mất tự nhiên, ta lén lút lui về phía sau một bước nhỏ.

Người trước mặt vẫn không lên tiếng.

Là cao hứng hay kinh ngạc quá độ ? Giơ tay lên quơ quơ trước mặt hắn, “Gia ?”

Ánh mắt hắn rút cục cũng thả lỏng một chút. “Không ở lại Hạ Hầu gia sao ?”

Hửm ? “Ta vì sao phải ở lại Hạ Hầu gia ?” Ngây ngốc hỏi lại, ta không rõ lắm hắn vì sao có thể hỏi một vấn đề khô khan như vậy. “Đó cũng không phải nhà của ta.”

“Vậy sao ?” Mi mắt khẽ buông, khi một lần nữa nâng lên thì đã khôi phục lại vẻ thanh thản mặc nhiên như ngày thường, cộng thêm cả vẻ mặt hiền hòa mê hoặc động lòng người. “Không hỏi hận ?”

“Hỏi hận ?” Có cái gì phải hỏi hận sao ?

“Ừ ... ta hiểu được. Như vậy ...” Xoay người, Diêm Sâm cười đến là vui vẻ. “Hoan nghênh đã trở về, nhóc con Sở Huyền.”

“...” Ta đột nhiên rùng mình một cái. Là ảo giác sao ? Người này cười như thế nào cảm thấy không thích hợp lắm ...

Lần sau lên chùa thăm miếu nên cầu một bùa bình an thì tốt hơn.

27. Q.3 - Chương 1

Editor : Quân

Đẩy cửa sổ ra, đón ánh nắng sớm cùng gió nhẹ, vươn vai ngáp dài một cái, ta thích ý nheo mắt lại nhìn ngắm cảnh vật quen thuộc trong viện.

Tuy nói rằng ở trong Hạ Hầu phủ không phải lo ăn lo mặc, việc gì cũng có người khác hầu hạ, có ở đó ăn không ngồi rồi cả đời để người ta nuôi cũng không thành vấn đề. Nhưng với ta mà nói, cuộc sống ở trong phủ Thái Phó mới là thoải mái nhất. Cho dù giao thiệp với ít người, nhưng chưa bao giờ ta cảm thấy buồn tẻ hay chán ngán, ngược lại còn rất nhàn nhã thích ý. Ta nghĩ, đây có lẽ là sự khác biệt giữa nhà và những nơi khác.

Chỉ là ‘Nhà’ ư ? Ta đã coi đây như nhà của mình rồi sao ?

Ý niệm bất chợt hiện lên trong đầu làm ta thoáng ngẩn ra. Nhà Thật ra ngắm lại cũng đúng, có thể coi hai vị trưởng bối đáng yêu kia là song thân, còn có vị đại tỷ tri âm tri kỷ, cũng có một đại tỷ phụ dù chưa gặp mặt nhưng lại có thể lấy uy danh ra để hù dọa kẻ khác, còn có ...

Còn có một người luôn trêu chọc ta, nhưng ta lại không có dũng khí để phản kháng ... một tên đáng ghét !

Nhưng dù nói thế nào đi nữa, một kẻ vốn lẻ loi một mình như ta nay lại có thể gặp được nhiều người thế này, xem ra cũng là do nhân duyên của ta đi.

“Huyền Huyền !” – Ngoài cửa truyền đến tiếng gọi của Ngọc nương – “Mau ra ăn sáng.”

“Tới ngay đây !”

Vội vàng thay quần áo, vừa chạy vào phòng bếp ta đã thấy Ngọc nương bưng một cái khay chuẩn bị đi ra.

“Ngọc ... Ngọc nương, không phải chuẩn bị ăn sáng sao ?”

“Đúng vậy, chuẩn bị ăn sáng.” – Chuyển cái khay sang cho ta, nàng nói – “Nhưng không phải ngươi.”

“Hả ? Vì sao ?” Không phải vừa gọi ta ra ăn sáng sao ? “Ngươi lừa gạt tình cảm trẻ con nha !”

“Hừ !” – Ngọc nương khinh thường – “Tình cảm của ngươi ta không có hứng đi lừa gạt. Nhanh đưa đến phòng của gia đi. Sáng sớm nay gia phải tiến cung.”

Tiến cung ? Hắn chăm chỉ như vậy từ bao giờ ?

“Gia, mau tới ăn sáng.”

Diêm Sâm vẫn nhìn cuốn sổ con trong tay, nghe vậy chỉ “Ừ !” một tiếng, ánh mắt không hề có ý định rời khỏi cuốn sổ.

“Gia ?”

“...”

“Mau tới ăn sáng.”

“...”

Sau một lúc không nói gì, ta đột nhiên vươn tay ra giật lấy cuốn sổ, chạy tới bên cửa sổ, giương mắt lên như là đang hù dọa đứa trẻ hư không biết nghe lời, “Còn xem tiếp ta sẽ ném nó ra ngoài !”

Thần nhiên liếc mắt nhìn cuốn sổ đang ở trong tình trạng ‘chỉ mảnh treo chuông’, Diêm Sâm ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào ta, trong đôi mắt mê ly kia không có vẻ gì là bất mãn. “Vậy sao ?” – Hắn nhẹ nhàng nói như vậy – “Người cứ thử xem.”

Cuốn sổ ngay tức khắc được đặt trước mặt hắn một cách cung kính, ta cắn răng gần từng tiếng : “Gia, xin cứ dùng thông thả.” Xem xong rồi ‘dùng’ bữa.

Điều bất ngờ là, hắn rốt cuộc không động đến cuốn sổ kia nữa mà kéo cái khay đến trước mặt, chậm rãi uống từng ngụm cháo.

Thật sự là quái nhân !

Nhưng hình như có gì đó không đúng ... Ta nhìn trái nhìn phải, quan sát hắn một hồi. Hình như ta đã biết không ổn ở chỗ nào.

“Gia, người phải vào cung ngay đúng không ?”

“Ừ !”

“Vậy sao còn chưa đổi triều phục ?”

“Không kịp.”

“Tóc cũng chưa búi.”

“Cũng không kịp.”

“... Xem cuốn sổ kia thì kịp sao ?”

“Ừ !”

Nhìn tia sáng giao hoạt như một chấm nhỏ hiện lên trong mắt hắn, ta hận không thể đem khuôn mặt tuyệt mỹ khuynh quốc khuynh thành kia ấn ngập xuống bát cháo. “Xin hỏi gia, ngài ăn xong chưa ?”

“Xong rồi.”

Chuyển mắt nhìn xuống, “Mới được nửa bát ?” Người là mèo hay là gì vậy ?

Quân : Mèo thường ăn rất ít nên mới có câu “ăn như mèo”

Hắn trả lời đơn giản mà rất rõ ràng : “Ta không đói.”

“...” Chủ tử ăn no sẽ không hiểu được nỗi khổ nhịn đói của nô tài.

Trợn mắt nhìn một hồi, ta lập tức mở tủ quần áo lấy ra bộ triều phục màu tím, tính cả đai lưng quan mào luôn. “Mau thay quần áo đi, đã muộn lại càng muộn hơn.”

Hắn ngoan ngoãn tiếp nhận, đi đến sau bình phong. Chỉ chốc lát đã thay xong.

“Lại đây,” Kéo hắn đến ngồi trước gương, đưa lược qua rồi bảo – “Mau chải đầu.”

Hắn nhìn cây lược một hồi nhưng không cầm lấy, khoé miệng xinh đẹp khẽ nhếch : “Người chải giúp ta.”

“Gì ?” Ta há hốc mồm. Sống lâu như vậy rồi ta còn chưa từng chải tóc cho nam nhân, huống chi lại là nam nhân tóc dài.

“À ... ta ... ta không biết làm.”

“Không sao, tùy tiện buộc lại là được.”

“Nhưng mà ...”

“Nhanh lên, không còn thời gian nữa rồi.”

Người này thật là ... “À ... gia, người đã từng nghe qua câu ‘tự mình động thủ, cơm no áo ấm’ chưa ?”

Quân : Giải thích một cách đơn giản, “Muốn ăn thì lăn vào bếp”.

“Ta đã cơm no áo ấm rồi.”

“ ... ”

Sau một hồi mân mê ...

“Vậy được rồi chứ ?” Ta lùi lại phía sau ngấm nghĩa ‘kiệt tác’ của mình. Tuy rằng chỉ đơn giản là đem phần tóc mai vén ra sau buộc thành một lọn, còn lại thì để xoã xuống, nhưng kiểu tóc của con gái thời hiện đại này làm với mái tóc của Diêm Sâm, nhìn kiểu gì cũng khiến người ta nảy sinh một nghi vấn –

Hắn thật sự không phải nữ phần nam trang sao ?

Nuốt nuốt nước miếng, vấn đề này có lẽ giữ trong lòng vẫn tốt hơn, miễn ột ngày tháng chín trời trong sáng sửa lại đột nhiên nổi lên trận gió Bắc rét lạnh thấu xương.

“A ... Đợi đã !” Nhìn hắn cầm mũ chuẩn bị đi ra ngoài, ta cuống quýt ngăn lại, “Quần áo phải mặc cho chỉnh tề chứ. Bộ dáng lôi thôi thô thể này mà ra ngoài thì dọa chết người ta mất ...”

Ta vừa cần nhần lẩm bẫm, vừa giúp hắn vuốt lại cổ áo, sau đó cầm quan mạo đội lên đầu hắn ... Vừa ngẩng lên, ta thể này mới nhận ra đôi con ngươi câu hồn đoạt phách kia đang nhìn chăm chăm ta không chớp mắt.

“Nhìn cái gì ?”

“...” Diêm Sâm khẽ nhếch khoé miệng, lộ ra một nụ cười ôn tồn, ánh mắt mềm nhẹ như nước. “Không có gì.”

“...” Không có gì còn nhìn đến xuất thần như vậy, không phải đang chê ta là bà mẹ già khó tính đấy chứ ? Chỉnh lại mũ quan, ta vừa lòng gật đầu : “Tốt lắm, có thể đi được rồi.”

Không nói được lời nào mà chỉ cười cười, hắn đi tới cửa thì đột nhiên ngừng lại.

“Nhóc con Sở Huyền.”

“Sao ?”

“Ta đã từng nói với ngươi câu này chưa ?”

“Câu gì ?”

“Mùi hương trên người ngươi rất thơm, rất dễ chịu.”

“ ... ”

Thẳng đến khi thân ảnh hắn biến mất khỏi tầm mắt, ta mới phản ứng lại, mặt nóng bừng đến mức muốn chín –

“Đồ háo sắc !”

...

Mắt to trừng đôi mắt nhỏ trầm mặc một hồi, ta rút cuộc không chịu được bầu không khí làm người ta hít thở không thông này, bất đắc dĩ mở miệng nói :

“Ta nói này ... Ngươi tìm ta đến chỉ để so xem mắt ai to hơn sao ? Nếu vậy thì ta nhận thua, bởi vì mắt ngươi đã trừng to như mắt trâu rồi đấy.”

“Đừng có nói sang chuyện khác !” – Người trước mặt không kiên nhẫn lấy tay gõ xuống mặt bàn – “Còn không mau khai thật ra ?!”

“Khai cái gì ?” Hữu khí vô lực lặp lại lời này lần thứ n+1, ta thực hối hận vì tự rước phiền toái vào thân.

“Còn giả bộ ! Nói, đại biểu ca của ta tính sao bây giờ ?”

“Trời ạ, còn có thể thế nào nữa.” Chẳng lẽ muốn ta giả cho hắn thật sao ?

Nhã Nhã vẽ mặt hung thần ác sát, ngón tay ngọc thon dài cơ hồ muốn chọc thủng cái mũi của ta, “Nữ nhân như ngươi cũng quá vô tình đi. Đại biểu ca đối với ngươi một mảnh chân tình là thế, ngươi lại ... lại ...”

“Lại thế nào ?”

“Người ...” – Nàng lộ ra bộ dạng thống khổ – “Lại đùa giỡn hẩn ... Đại biểu ca đáng yêu đáng thương của ta a —— !”

“Này này này !” Trán ta bắt đầu nổi gân xanh, nhìn ngó xung quanh xem có ai khác hay không, mới đề thấp thanh âm nói – “Lão nhân gia ngài làm ơn khẩu hạ lưu đức có được không ? Cái gì gọi là ‘đùa giỡn’ ? Ta ‘đùa giỡn’ ai ?”

“Đương nhiên là đại biểu ca của ta.” – Nàng cũng nhỏ giọng, hung hăng trừng mắt nhìn ta – “Tuy rằng các người chỉ là vị hôn phu hôn thê trên danh nghĩa, nhưng chỉ cần không phải thằng ngốc là có thể nhìn ra hẩn thích người.”

“... Vậy thì ta cần phải chúc mừng người.”

“Vì sao ?”

“Người không phải thằng ngốc.”

“...”

“Chẳng lẽ người ... ?”

“... Đủ rồi, không nói về vấn đề này nữa.” – Nhã Nhã nghiêng răng gằn từng tiếng – “Ta chỉ muốn biết, người tính làm gì bây giờ.”

“Ta tính thế nào à ? Để xem ...” – Nàng má suy tư – “Đầu tiên là muốn Ngọc nương làm thật nhiều món ngon bồi bổ thân thể một chút ... À, đương nhiên là không cần phải béo lên. Sau đó đến thăm Bạch Tinh, hy vọng nàng có thể mang thai sớm một chút để ta còn có cháu mà chơi cùng. Tiếp đến còn phải cố gắng học thêm nhiều loại được độc, bởi vì ta đột nhiên phát hiện hạ độc là một việc vô cùng thú vị ... A, đúng rồi, trăm ngàn lần cũng không được quên, phải đi tìm tên yêu nhân kia đòi tiền tiêu vật mấy tháng qua ...”

“...”

28. Q.3 - Chương 2

Editor : Quân

Vì sao ?

Rốt cuộc là vì sao ?

Nhìn bóng dáng hai người đi đằng xa, lòng ta không khỏi thấy đau buồn. Đến tột cùng là vì sao ?

Tại sao lại bắt ta ở lại chiếu cố tên kia ?

Ánh mắt hung hăng quét nhìn về phía mỡ nhân đứng bên cạnh cười hoan hỉ, ta cắn răng gằn từng chữ :
“Vui lắm sao ?”

Vốn là muốn đi thăm Bạch Tinh với Ngọc nương, kết quả là trước lúc xuất phát, Diêm Sâm đột nhiên xen ngang nói cái gì mà hôm nay hẩn không phải tiền cung, muốn ở trong phủ xử lý công vụ, cho nên phải có người ở lại lo cơm nước, làm tạp vụ cho hẩn ... Vì thế Ngọc nương cùng Bạch thú rất “ăn ý” để ta ở lại.

Ồ Không cam lòng ! Dựa vào cái gì mà ta phải nấu cơm cho hẩn? Với lại, ở hiện đại ta chưa từng đụng đến dụng cụ nấu ăn đến một lần, nôi niêu xoong chảo trong nhà vẫn còn mới tinh ... Đúng là mỳ ăn liền tiện lợi nhất, chỉ cần có nước sôi là được. Nhưng

Nghĩ đi nghĩ lại, tất cả đều là do tên yêu nhân chết tiệt này!

“Sao phải ủ dột chau mày thế, ở cùng ta khiến người buồn bực đến vậy ư?”

Ta trợn mắt nhìn lại : “Không phải buồn bực ‘đến vậy’ mà là ‘cực kì’ buồn bực, được chưa?”

“Ha ha ...” Diêm Sâm ý cười càng sâu – “Xem ra người ‘cực kì’ không muốn một mình ở chung với chủ tử là ta đây. Nếu vậy ...”

Vậy thì sao ? Chẳng lẽ người có lòng từ bi để ta ra ngoài sao?

“... Ta đây càng muốn giữ người lại để nhìn người buồn bực.”

... Tên khốn! Biến thái!! Không có nhân tính!!!

Xoay người đi vào phòng, không thèm liếc mắt nhìn khuôn mặt tuần tú đáng đánh đòn kia lấy một lần. Ta sợ mình không kiềm chế được mà sẽ đánh hấn một phát, hoặc không thì cũng dùng khiêu khiêu phần làm hấn khiêu ba ngày ba đêm.

...

“Khụ! Khụ khụ ... khụ khụ ...”

Bịt chặt miệng mũi chạy ra khỏi phòng bếp cuộn cuộn khói đen, ta bị nghẹn đến nước mắt chảy ròng. Mẹ nó, cái nhà bếp chết tiệt này, chỉ nhóm lửa thôi mà mãi không được, đã thế còn làm ta hít vào toàn khói đặc, thật sự là buồn bực đến cực điểm!

Lấy khăn tay ra lau mặt, miệng ta thì thầm vài câu, tính vào phòng bếp cố gắng thêm lần nữa.

“Xem ra tình hình không được khả quan cho lắm ...”

“Đừng có ở đó mà nói mát, chẳng lẽ chỉ có một mình ta muốn ăn cơm chắc?” Tức giận phun ra một tràng sặc mùi thuốc súng, ta tà nghề tựa vào cây cột nhìn người nào đó.

“Nhưng mà ta cái gì cũng không biết làm nha.” – Giương giương khoé miệng, Diêm Sâm mặt dày nói – “Huống hồ người thân là nữ nhân, ngay cả bốn phận mà nữ nhân nên làm cũng không biết, tương lai còn có ai dám cưới người?”

Nghiến răng ken két, “Ai cần người quan tâm!”

“Vậy sao?” – Hấn tươi cười, mắt hoa đào sáng lạn – “Nhưng thân là chủ tử của người, ta nghĩ ta vẫn cần phải quan tâm một chút, miễn cho có người nào đó phải chịu khổ.”

“Hừ!” – Ta khinh thường, mặt nhăn nhó, đáp – “Người không làm khổ ta đã là đại từ đại bi lắm rồi!”

“Ha ha ...” – Hấn cười rộ lên, đôi mắt hoa đào chớp động, mê người phi phàm – “Ta sao lại làm khổ người được chứ? Người vừa ngây thơ, thuần khiết, lại đáng yêu ...”

“Đừng có giả vờ vô tội!” Đáng giận, rõ ràng là rất thích đùa giỡn ta.

“Ta vốn dĩ đã rất vô tội nha ... Ừm, mùi gì đây?” – Hấn đột nhiên nghiêng đầu nhìn về phía sau ta – “Nhóc con Sở Huyền, cơm người nấu thế nào rồi?”

“...” Nguy rồi, đồ ăn của ta !!

Luống cuống tay chân vọt vào phòng bếp, chỉ thấy nồi canh bắc trên bếp lửa đang bốc lên từng làn khói đen, mùi khét nồng nặc xông vào khoang mũi. Ta bất chấp tất cả, đưa tay chuẩn bị nhấc nó ra.

“Cẩn thận !”

Hai tay bị nắm chặt, ngẩng đầu lên thì thấy Diêm Sâm đang cúi đầu nhìn ta, ý cười nhàn nhạt đậu trên khoé môi. “Không cần đôi tay này nữa sao mà làm vậy ?”

“Nhưng mà đồ ăn của ta ...” Thật vất vả mới làm được nha !

“Để ta.”

Hả ?!

Nhìn hấn dùng khăn lau bắc nồi canh xuống, mở nắp ra. Ta khấn cấp tiến lên, đảo mắt nhìn một cái, về mặt nhất thời uể oải :

“Không thể ăn được nữa ...” Đã đốt thành than rồi còn đâu.

“Đây là cái gì ?” Lấy đũa gắp gắp vài cái, hần nhặt một cọng lên nhìn nhìn, “Rau à ?”

“Ừ ... Đây là món rau duy nhất còn sót lại, giờ bị đốt thành thế này rồi, làm sao bây giờ a » – Ta ôm đầu kêu thảm thiết – “Ngọc nương thật là, chẳng để lại thức ăn gì cả, đây không phải là hại ta sao ! Vốn dĩ tài nghệ nấu nướng đã chẳng ra gì rồi, bây giờ lại ...” Trong đầu đột nhiên loé lên một ý tưởng, ta lao ra ngoài cửa, chạy đến hậu viện ...

“Đây là ...” – Diêm Sâm nhìn chăm chăm vào sinh vật đang bơi qua bơi lại trong bồn.

“Cá.”

“Cá ?”

“Phải ! Ta đột nhiên nhớ đến ở hậu viện, Ngọc nương có nuôi một đàn cá để phòng cho bất cứ tình huống nào, cho nên mới bắt lên vài con. Vừa vặn hôm nay chúng ta có thể nướng cá ăn.” – Ta đắc ý dào dạt nói.

“Nướng cá ăn ?” – Vẻ mặt của hần trở nên rất kỳ quái, nhìn ta rồi lại nhìn cá trong bồn – “Người nói người muốn nướng cá ... cho ta ăn ?”

“Sai !” Lắc lắc ngón trỏ, ta nghiêm trang sửa lại, “Là ‘chúng ta’ cùng nhau ăn.”

“...” Lại lần nữa nhìn cá rồi nhìn ta, hần khôi phục vẻ mặt thường ngày, ánh mắt cũng cong cong hiện lên ý cười, “Người xác định ?”

“Đương nhiên rồi !” Món này làm cực kì đơn giản, trước kia ta cũng từng nướng cá rồi, bây giờ coi như ôn tập lại một chút. Nhưng mà ...

“Gia, người không được đi.”

“Vì sao ?”

“Người giúp ta nhóm lửa ! Thật không hiểu các người làm thế nào mà dùng lửa để nấu cơm được, vì sao ta thổi một cái, khói toàn chạy vào miệng ta ?”

Hần ha ha cười, “Người không biết ?”

“Biết cái gì ?”

“Bởi vì người ngồi ngược hướng gió.”

“...”

“Rầm” một tiếng, cánh cửa bị đá mạnh mở ra, đến bên cái bàn ngồi xuống, ta cười gian nhìn về phía mõ nhân chuẩn bị bắt tay vào làm, vẻ mặt húng chí bưng bưng, “Có giỏi thì làm thử cho ta xem.”

Diêm Sâm nhướn mày, “Người muốn làm gì ?”

“Ta muốn làm gì ? Hừ hừ !” – Ta cười gian – “Ta muốn nhìn xem, một văn nhược thư sinh trói gà không chặt như người sẽ nhóm lửa thế nào.”

“Văn nhược thư sinh ?”

“Không phải sao ?” – Ta cười cười – “Cho nên, ta nói cái gì người phải ngoan ngoãn làm theo, không cho phép có ý kiến.”

Hần miễn cưỡng cúi người nhìn ta, ngữ điệu mềm mại vô cùng : “Người không phải là muốn đảo ngược thân phận đến làm phản chứ ?”

“Thân phận cái con khỉ ! Đói mặt với sự đói khát thì mọi người đều ngang hàng hết. Có bản lĩnh thì tự người nấu cơm đi !”

“... Người đang áp chế ta sao ?” – Thanh âm lại càng nhẹ.

Ta nghiêm mặt, cố nén ý cười : “Vậy thì sao ? Thích thì đến cắn ta đi !”

“...” Hấn không nói lời nào, chỉ thẳng tấp nhìn chằm chằm vào ta.

Không nói được nữa chứ gì, đòi đấu mồm với ta sao ... Hừ !!

“Được, ta hiểu rồi.” – Một lát sau, Diêm Sâm gật đầu, trên mặt hiện lên ý cười làm người ta say mê – “Được rồi, ta cam đoan sẽ nghe lời người, tùy người muốn ta làm cái gì cũng xong. Thế đã được chưa ?”

“...” Vì sao mấy lời này nghe cứ có vẻ không được tự nhiên cho lắm ?

“A, đúng rồi ! Hôm nay trong phủ chỉ còn hai người chúng ta thôi. Hiện tại người lại nhốt ta ở chung với người một phòng thế này ... Ta nghĩ, cho dù có đi ra ngoài nói người làm gì ta chắc cũng không có người hoài nghi đâu nhỉ? Ừm, nếu vậy thì nguy rồi, người là tiểu cô nương chưa kết hôn, nếu thanh danh bị bôi nhọ truyền xa thì chỉ sợ cả đời phải làm gái lơ thì mất thôi.” – Hấn càng cười càng mê người – “Cuối cùng vẫn là ta phải chịu trách nhiệm mà cưới người ... Nhưng ngẫm lại thì, người chẳng hiền lành nhu mì chút nào, cưới người không thể nghĩ ngờ gì là văn nhược thư sinh như ta phải chịu thiệt ...”

Loảng xoảng rầm!

Chỉ ra ngoài cửa, ta đỏ mặt căn rằng gần từng tiếng:

“Gia! Mời, ngài, về, nghỉ, đi!!!”

29. Q.3 - Chương 3

Editor : Quân

Giữa cái bàn đặt một đĩa đựng những vật thể đen đen hình con cá. Hai bên bàn ngồi hai người, đang cầm bát cơm mắt to trừng đôi mắt nhỏ.

“Ăn đi, nhìn ta làm gì ?” – Chỉ chén cơm tẻ trong tay hấn, ta chớp chớp mắt – “Chẳng lẽ người muốn ăn cơm không sao ?”

“...”

Đề thấp thanh âm, “Người chê ta tay nghề kém nên khinh không muốn ăn sao ?” Đáng giận, thành thế này cũng không phải lỗi của ta. Cho dù không chịu giúp ta nấu cơm, không chịu ăn thức ăn ta làm, muốn ăn cơm không thì nói sớm ra đi, làm gì phải ép buộc ta như vậy ?!

“Người ...” Hấn dừng một chút, ánh mắt nhìn thẳng vào tay ta, “Còn rất không ?”

Quân : Hình như nữ chính nường cá bị bỏng nên Diêm ca mới hỏi là còn rất không.

Nhìn bàn tay phải một mảng hồng đỏ sưng phù lên, ta lờ đễnh bĩu môi : “Không có gì !” Chẳng qua chỉ không cẩn thận một chút thôi.

Hàng mi cong mềm rũ xuống, Diêm Sâm thở dài : “Cám ơn !”

“Gi ?”

Đưa đũa gấp thức ăn trên bàn, “Vậy ta không khách khí nữa.”

“Ừ !” Hưng phấn nhìn hấn gấp một miếng cá nhỏ bỏ vào miệng, ta khấn trương muốn biết cảm tưởng của hấn. “Thế nào ? Có phải rất ... A, gia, người đi đâu vậy ?”

Quái nhân, chưa ăn sao đã bỏ ra ngoài ?

“Gia ...” Rốt cuộc tìm được hấn đang cúi gập người ở phía sau đại thụ trong viện, ta cả kinh nhìn dưới đất là miếng thịt cùng một bãi nước trong.

.... Thật sự khó ăn như vậy sao? Ô ô trù nghệ của ta

“Xin lỗi ...” Diêm Sâm mặt trắng bệch, vẻ mặt vừa khổ sở vừa bất đắc dĩ nhìn ta.

Ta cuống quýt nâng hân dậy : “Không cần phải xin lỗi, là tay nghề của ta quá kém ...”

“Không !” – Hân nhẹ giọng nói nhỏ – “Là ta không tốt.”

“Gia ...”

“Ta không ăn được thức ăn mặn.”

“Hả ?” – Ta không tin, chớp mắt nhìn hân – “Người nói cái gì ?”

“Vị giác của ta ... không tiếp thụ được thức ăn mặn. Chỉ ngủ thôi thì được, còn nếu ăn thì ...” – Hân cười khổ – “Giống như là hình thành phản xạ, đầu lưỡi vừa tiếp xúc ngay lập tức sẽ sinh ra cảm giác buồn nôn, thế nào cũng phải nôn sạch ra mới thôi ...”

Ta ngây người, thì thào tự hỏi : “Tại sao có thể như vậy ...”

“Không sao.” – Đứng thẳng dậy, trong mắt Diêm Sâm có nét buồn xa xăm – “Đã được hai mươi năm, cũng thành thói quen rồi. Ăn được hay không cũng thế ... chỉ là,” – Con người chuyển sang nhìn ta – “Không thể đáp lại tâm ý của người, thực xin lỗi.”

“...” Ta cắn môi, trong lòng chua xót, “Vì sao không nói cho ta biết ? Ta bảo muốn nướng cá, người vì sao lại không nói ?”

Ánh mắt trong suốt dừng lại trên mặt ta, “Thấy người cao hứng như vậy ... ta không thể bắt người chịu khổ cùng ta được.”

“... Đồ ngốc !” Bĩu môi, ta ra vẻ khinh thường quay mặt đi, liềm mạng chớp mắt ngăn cho lệ chảy ra, “Được rồi, món cá kia không thể ăn được nữa. Chúng ta ra ngoài tiệm dùng cơm.”

“Cá kia ...”

“Dừng !” – Ta giơ tay lên chặn hân lại, khó chịu nói – “Người muốn nhìn ta mồm to ăn thịt, nhưng ta không thể nhìn người một mình ăn cơm trắng.”

“...” Như là hiểu được cái gì, hân cười đáp : “Được, theo ý người.”

Khó trách mỗi lần ăn cơm, các món ăn mặn đều đặt trên bàn của chúng ta, còn trước mặt Diêm Sâm chỉ có đĩa rau xanh cùng mấy miếng đậu phụ. Thì ra là vì nguyên nhân này.

Gắp một ít rau xanh bỏ vào miệng, ta không tưởng tượng được cuộc sống ăn chay suốt hai mươi năm trời là thế nào ... hân là rất thông khổ ? Rõ ràng là rất muốn ăn thịt, nhưng cơ thể lại không cho phép ...

Thật kỳ quặc !

Nhưng vì sao hân lại thành ra như vậy ? Chẳng lẽ thể chất có vấn đề ?

Nói gì thì nói, hân như vậy thật bất hạnh ... A, khó trách hân mỗi khi nhìn đến món ăn mặn đều là vẻ mặt miễn cưỡng, cả người trông cũng như bị suy dinh dưỡng. Mà cũng phải thôi, lượng vitamin trong rau tuy rằng không ít, nhưng một vài loại chất thiết yếu khác như sắt, đạm, albumin linh tinh gì đó thì ...

“Làm sao vậy ? Ăn không quen phải không ? Có cần ...”

“Không cần !” Ta phản xạ có điều kiện hét lớn một tiếng, ngay lập tức thấy bốn phía quanh mình, mọi người đều quay ra nhìn với ánh mắt kinh ngạc. “À ... không cần, ta không sao.”

“Thật không ?” – Diêm Sâm khẽ nhếch khoé miệng – “Người không cần phải nhân nhượng ta, muốn ăn cái gì thì ăn, cùng lắm thì tính vào tiền của ta là được.”

“Người cầm miệng cho ta!” Người ta không phải là tiếc tiền, người có hiểu không hả ?

Hân không nói gì nữa, chỉ cười cười rồi cúi đầu ăn cơm.

.... Thật sự là mỹ nhân trời sinh, ngay cả ăn cơm mà trông cũng tao nhã lịch thiệp như vậy, thật là đảo mắt sang nhìn vị nhân huynh ngồi bên cạnh đang “máu chảy đầm đìa”, ta không khỏi thở dài.

Mọi người đều chỉ nhìn xem tướng mạo có đẹp hay không, nào có ai chân chính hiểu được nỗi thống khổ trong lòng mỹ nhân?

...

Rầm rầm rầm!

“Đến đây đến đây!” Thật đáng ghét, mới sáng tinh mơ mà người nào đã đến gõ cửa a. Quấy nhiễu giấc mộng của người khác!

Cửa vừa mở ra, mắt ta vốn đang nhắm một nửa, ngay lập tức mở tròng.

“Diêm Sâm có ở đây không? Ta tìm hắn.”

“...” Cô nương này là ai? Nhìn dung mạo cũng lịch sự tao nhã, sao vừa mở miệng đã kiêu ngạo như thế ?

“Ta hỏi người, người có nghe không hả ?”

Trong lòng nhất thời cảm thấy khó chịu. “Gia không có ở nhà.” Thật ra là đang ở thư phòng đọc sách.

“Không có? Nhưng ta đã chờ ở cửa phủ hai canh giờ, cũng không thấy hắn đi ra mà.” Nàng kiễng chân lên nhìn vào trong.

“Này này này”, Khó chịu chặn nàng lại, khuôn mặt ta đã đen như đáy nồi. “Kiêu ngạo cũng chỉ có mức độ thôi, chẳng thèm xưng tên đã tìm đến cửa nhà người ta gây phiền toái, cũng không thử hỏi xem đây là nơi nào.”

“Hừ!” Mắt nàng cuối cùng cũng nhìn đến mặt ta, cái mũi tinh xảo nhăn lại, “Người dám xen vào việc của ta? Người có biết chỉ cần ta nói một tiếng, cái đầu này của người có thể cút đến chỗ khác gặm cỏ không?”

“Ồ?” Khoanh hai tay lại, ta khinh thường liếc nhìn nàng một cái, “Có năng lực lớn như vậy, người là mẹ của Nhị Lang thần hay là dì hai của Trư Bát Giới?”

“To gan!” – Nàng giận tím mặt – “Một con bé tạp vụ nho nhỏ như người mà dám sỉ nhục ta? Ta muốn ... ta muốn ...”

“Muốn nhảy xuống vực thì đi bên kia, Tú Liên sơn cách đó không xa. Muốn nhảy sông thì đi bên này, Tây Giao hà coi như cũng sạch sẽ, không bị uống phải cát bẩn hay gì đâu. Muốn cắt cổ tay thì mời đi đến phố thợ rèn mua một con dao, đỡ phải vì không chết được mà khổ thân. Muốn uống thuốc độc thì vừa hay, ta có Hạc Đỉnh Hồng, thạch tín, thất bộ tiêu hồn, danh độc phần, muốn thế nào tùy người lựa chọn ... A, đứng rồi, mỗi loại đều chỉ một lượng bạc thôi. Chúng ta tiền trao cháo múc, thế nào?”

Đắc ý nhìn khuôn mặt trắng nõn của nàng nghẹn thành đỏ như máu, biểu tình vận vẹo cơ hồ muốn bùng nổ, ta cười trộm, đột nhiên lui về phía sau, nhanh chóng đóng cửa lại, mặc kệ người ở bên ngoài la hét ồm tỏi.

“Con nha đầu chết tiệt kia, người cút ra đây cho ta. Ta không lột da người thì không làm người! Tức chết ta, con nha đầu chết tiệt ...”

Le lưỡi làm mặt quỷ, ta nhảy chân sáo trở về phòng.

“Huyền Huyền, vừa rồi có người đến phải không?” Ngọc nương ôm một chồng quần áo đi tới.

“À, một nữ nhân điên đến tìm gia ấy mà ...” Nuốt miếng điểm tâm trong miệng xuống, ta hàm hồ đáp, “Nhưng bị ta trêu đùa một chút rồi nhốt ngoài cửa rồi.”

“Trêu đùa?” – Nàng trừng lớn mắt, không thể tin nhìn chằm chằm vào ta – “Người nói người trêu đùa nàng ta?”

“Phải!” Ta đem chuyện vừa xảy ra thuật lại cho Ngọc nương nghe, một chữ cũng không sót.

“Trời ạ ...” Ngọc nương cười đến chảy nước mắt, “Người ... người cư nhiên ... ha ha ha ...”

“Làm sao vậy ?”

“Người ... người có biết nàng là ... là ai không ?”

“Không biết. “Nhưng chắc không phải là con cái nhà bình thường, nghe cách nói chuyện càn rỡ là biết.

“Tên nàng là Phạm Nhược Khương, là hòn ngọc quý trên tay của phủ doãn phủ Thuận Thiên – Phạm Bư. Gần đây không hiểu vì sao nàng ta thường xuyên chạy đến đây quần quít lấy gia nô này nói nọ, nếu không kéo được hẳn ra ngoài tán gẫu cái gì đó, mỗi ngày đều làm phiền đến mức muốn đòi mạng ...”

Ta sửng sốt, “Nàng thích gia ?”

“Hắn là vậy ! Hơn nữa nghe nói mọi người trong triều đều rất thích thú với chuyện này, nói cái gì ‘trao tài gái sắc, trời sinh một đôi’ ... Như người biết, nàng kỳ thật cũng chẳng có gì, chỉ là một đại tiểu thư tùy hứng xảo quyệt, còn ý nhà mình có quyền thế mà hiếp đáp kẻ khác ...”

“... Gia nói thế nào ?”

“Gia ... cũng không nói gì cả, chẳng nói tốt hay là không tốt. Mỗi lần Phạm Nhược Khương đến, gia còn cùng nàng ta nói nói cười cười, theo ta thấy thì ...” – Ngọc nương đề thấp thanh âm, thần bí nói – “Nói không chừng vị Phạm tiểu thư này sẽ trở thành nữ chủ tử tương lai của chúng ta cũng nên.”

Cái gì ?!

Nữ chủ tử ... tương lai ?!

30. Q.3 - Chương 4

Editor: Quân

Không được! Tuyệt đối không được!!

Tránh ở sau lùm cây, ta nhìn chăm chăm vào hai người đang ngồi trong lương đình.

Đùa sao, tính tình cái cô gì Khương kia mà tốt một chút thì đã đành, đằng này lại là đồ ‘gừng tươi’ (1) khiến người ta chán ghét thì bảo ta sau này phải sống với nàng thế nào trong phủ Thái Phó đây? Diêm Sâm, tên yêu nhân chết tiệt kia, thích hay không thích thì nói luôn đi, cứ chần chừ như vậy để làm cái gì?

Nhoài đầu về phía trước ... Chết tiệt, trốn ở chỗ này xa quá, chỉ có thể thấy miệng hai người đó mấp máy mà không nghe được chữ nào. Không biết tên Diêm Sâm kia đang nói cái gì nữa.

... Hử, sao sắc mặt của ‘gừng tươi’ lại khó coi thế kia? Cứ như là nghe được chuyện gì đáng sợ lắm vậy. Nhưng nói thế cũng không đúng, Diêm Sâm đang cười rất thích ý a ... Mà ... hình như bất kể hắn nói cái gì, lần nào cũng cười khoa trương như vậy thì phải...

Ồ, ‘gừng tươi’ đi rồi?

Không, chính xác ra thì là ...

Chạy!

Cứ như nhìn thấy quỷ vậy.

Diêm Sâm ngồi một mình ở đó, cầm chén trà lên nhấp một ngụm. “Còn chưa ra?”

Hắn đang nói với ai vậy?

“Đừng có nhìn quanh quất nữa. Ta đang nói với người đấy, nhóc con Sở Huyền.”

“...” Thì ra là hắn biết!

“Gia.” Thành thành thật thật đứng trước mặt hắn, ta cúi đầu gọi một tiếng.

“Trốn ở đó nhìn cái gì vậy?” – Trên mặt hắn hiện lên ý cười thần nhiên.

“À ...” – Ánh mắt không tự giác mà nhìn sang chỗ khác – “Nhìn ... nhìn ...nữ chủ tử tương lai.”

“Nữ chủ tử tương lai?” – Đôi mắt câu hồn híp lại – “Ai nói?”

“Ngọc nương.” Xin lỗi Ngọc nương, nếu không bán đứng người thì cái mạng nhỏ này của ta sẽ gặp nguy hiểm mất.

“...” Diêm Sâm nhìn ta, không nói lời nào. Trên gương mặt ôn hòa không có vẻ tươi cười, chỉ lẳng lặng, dịu dàng nhìn ta.

“Gia ...”

“Người hy vọng ta cưới nàng sao?”

“Dạ?”

“Ta hỏi là, người muốn ta lấy nữ nhân khác vào cửa sao?”

“Chuyện này ...” – Ta gãi đầu không biết phải làm sao – ” ... Vấn đề không phải là ta có muốn hay không. Gia, nếu người đã thích, cho dù ta nói không muốn chẳng phải cũng vô ích sao ...” Thoáng nhìn thấy mặt hần bắt đầu hạ nhiệt độ, ta cuống quýt sửa miệng, “Không muốn! Mười phần không muốn, cực kì không muốn!”

“Thật sao?”

“Đương nhiên ...”

“Vậy thì tốt.” – Hần gật đầu – “Nhóc con Sở Huyền, có nhiệm vụ thứ hai rồi đây.”

“Cái gì?” – Ta chớp chớp mắt – “Nhiệm ... vụ?”

Ánh mắt xinh đẹp kia đánh giá ta một chút. “Người, đổi thành nam trang.”

“Dạ?”

“Từ giờ trở đi luôn phải mặc nam trang.”

“Hả?”

“Về sau mỗi ngày đều phải cùng ta như hình với bóng.”

“Gì?”

“Đúng rồi, buổi tối cũng phải ngủ cùng một phòng.”

“... Ta không muốn!” Đây rốt cuộc là nhiệm vụ gì a?!

“Thật sự không muốn?”- Diêm Sâm cười một cách lười biếng – “Tính tình của Phạm gia tiểu thư người cũng đã lĩnh giáo rồi. Nếu người không tiếp nhận nhiệm vụ này, không chừng ngày nào đó nàng thật sự sẽ trở thành chủ nhân của người đấy.”

“Đùa gì vậy? Nàng có được bước chân vào phủ Thái Phó này hay không không phải đều do người quyết định sao?” Nghĩ ta là đùa ngốc sao?

“Nói thì nói vậy, nhưng nếu nàng kinh động đến Hoàng Thượng thì chúng ta ai cũng trốn không thoát ...” – Ánh mắt lại chuyển sang nhìn ta – “Uy lực của thánh chỉ cũng không phải chuyện đùa.”

“...” Hình như cũng có lý. “Vậy thì có liên quan gì đến chuyện ta mặc nam trang? Chẳng lẽ muốn ta đi cầu dẫn nàng sao?”

Lộ ra nụ cười quyến rũ, Diêm Sâm chậm rãi nói: “Yên tâm đi, không cần người phải đi cầu dẫn nàng.”

Hửm? Vậy rốt cuộc là muốn làm gì? “Gia, người đến tột cùng là có ý gì?”

“Ta bảo người cải nam trang là vì ...”

“Dạ?!”

“Vừa rồi ta đã nói với nàng ...”

“Ừ ... nói cái gì?”

“Ta thích nam nhân.”

“ ... ”

Kéo kéo bộ nam trang mặc trên người, ta sàu mi khổ kiể: “Gia, ngươi không phải muốn đùa thành thật chứ?”

“Đương nhiên là vậy rồi.” – Một tay chống má, đôi con ngươi mị hoặc lòng người của Diêm Sâm đảo quanh người ta vài vòng – “Nhưng nói thật, ngươi mặc nam trang rất hợp.”

Khẽ cắn môi, “Xin hỏi, gia, ngươi thích nam nhân thật sao?” Không phải cũng là cái loại biến thái kia chứ?

“Chuyện này ư ...” – Hấn đứng trước mặt ta, ngón tay thon dài mơn trớn lọn tóc mềm xõa trên vai ta – “Ngươi nói xem?”

“ ... ” Phản xạ có điều kiện lùi về sau ba bước. “Ngươi ngươi ... ngươi ... muốn làm gì?”

Diêm Sâm cười khê, “Thế này mà đã không chịu nổi? Vậy ngươi làm thế nào để hoàn thành nhiệm vụ của ta đây? Đừng quên, ngươi hiện tại đang sắm vai luyến đồng(2) của ta.”

Luyến ... đồng? Biểu tình nhăn nhó cực độ. Người này cứ nhiên dám gọi ta như vậy, thật sự là khiến ta phát điên! Cái gì mà nói là ‘thế này mà đã không chịu nổi’? Chẳng lẽ ... Ta rùng mình, đột nhiên có cảm giác như sắp vào miệng cọp.

Hấn sẽ không nhân cơ hội này mà làm mấy chuyện hạ lưu chứ?!

“Ta ... ta .. ta cảnh cáo ngươi, không ... không được phép nghĩ đến những chuyện bất nháo ... Ta sẽ không để ngươi thực hiện được đâu!” Đứng cách hấn rất xa, vẻ mặt khinh bỉ, ta nói.

“Ha ha ...” – Diêm Sâm cười phá lên – “Ngươi thật đáng yêu ... Nhưng nhóc con Sở Huyền, nếu ta thật sự muốn làm gì ngươi, ngươi cho là có thể cản được sao?”

“ ... ” Quả nhiên là lòng dạ đen tối!

“Yên tâm đi.” Hấn quay trở lại ngồi trước bàn, cầm chén trà lên nhấp một ngụm, ánh mắt thoáng liếc ta, “Ta còn chưa tới mức bụng đói ăn quàng.”

“Ngươi!!” Máu nóng xông lên đến đỉnh đầu, ta hận không thể ngay lập tức tự tay chặt gáy tên hỗn đản này.

...

“Ngọc nương, làm sao vậy?” Thấy nàng đứng ở cửa không nói lời nào, ta hỏi.

“À .. ngươi có muốn đổi nam trang trước không?”

Chớp chớp mắt, “Vì sao?”

“À là ...” Chỉ chỉ ra bên ngoài, nàng có chút buồn cười, “Phạm Nhược Khương đến đây.”

“Gì?” Cái đồ ‘gừng tươi’ kia, khả năng đã kích người khác của ngươi cũng quá cao đi. Nếu ta nghe nói nam nhân mình thích là người đồng tính, tuyệt đối sẽ trốn đến chỗ mà ngay cả là kiếp sau cũng không gặp lại hấn.

“ ... Nhất định phải đổi sao?” Diêm Sâm hình như không có ở trong phủ mà.

“Ta nhớ rõ là gia đã nói như vậy,” Thanh thanh cổ họng, Ngọc nương nhỏ giọng bắt chước ngữ điệu của hấn, nói – “Nhóc con Sở Huyền, từ giờ trở đi phải luôn mặc nam trang ...”

“Dừng, dừng!” Ngoáy ngoáy lỗ tai, ta thở dài: “Đã biết! Ngươi trước cứ ra ngoài trấn an nàng một chút, đợi ta đi ra.”

Sau một hồi chuẩn bị ...

“Khụ!” Ta cố ý hạ giọng, giả bộ là một thư sinh nho nhã hiểu biết lễ nghĩa, “Vị tiểu thư đây khí chất phi phàm, hẳn là Phạm gia thiên kim tiếng tăm lừng lẫy – Phạm Nhược Khương tiểu thư?”

.... Giết ta đi, sao có thể thốt ra những lời đáng ghê tởm như vậy chứ!

“...” Phạm Nhược Khương mang theo ánh mắt nghi hoặc nhìn ta, “Người là ai? Sao ta cứ có cảm giác là đã từng gặp người?”

Ta ho khan hai tiếng, “Bỉ nhân họ Sở, tên độc một chữ Phong ... Thân phận hèn mọn này, hẳn là không đáng được Phạm tiểu thư biết đến.” Nếu bị người nhận ra thì ta cũng chẳng có kết cục tốt đẹp gì.

“...” Nàng vẫn không chịu dời mắt khỏi ta, “Kỳ quái, sao ta vẫn cảm thấy người có chút quen quen ..”

Đương nhiên là quen rồi, ăn nói kiêu đó với nàng, không gây ấn tượng mới là lạ.

“À, Phạm tiểu thư ...”

“Nhớ ra rồi!” – Phạm Nhược Khương đột nhiên chỉ vào mặt ta kêu lên, trong mắt lóe lên dị quang – “Người chính là con nha đầu đó ...”

Ta quá sợ hãi. Không phải chứ?!

” ... Không phải sao?” – Nàng làm bộ khó hiểu – “Hai người các người có khuôn mặt rất giống nhau.”

Không ... không nhận ra sao?

“Ha ha ...” Trộm lau đi mồ hôi lạnh trong lòng bàn tay, ta nhẹ nhàng thở ra, thả lỏng đáy lòng, “Đó là ... Nàng là muội muội của ta.” Tương kế tựu kế.

“Ồ, thì ra là muội muội ...” – Nàng gật gù đồng ý – “Nhưng ... Sở công tử, muội muội của người mà được một nửa như người thì tốt rồi.”

Hả?

“Người có biết lần trước lúc ta đến, là muội muội của người ra mở cửa không? Ta hỏi nàng Diêm Sâm có ở đây không, nàng cứ nhiên dấm nhục mạ ta, còn nói ... rất nhiều câu ác ý. Thật sự là không có giáo dưỡng!”

“...” Người không có giáo dưỡng phải là người chứ? Không chỉ ở trong nhà người khác nói ầu nói tả, còn ngay tại trước mặt “Ca ca” tố cáo tội trạng “muội muội” của hần. Thật sự là chưa thấy ai như người.

“Đúng rồi, Sở công tử trong phủ làm chức vụ gì vậy? Quản gia, thủ quỹ, hay là thư đồng?”

“Ta ...” Quản gia là lão nhân ánh mắt lạnh lùng kia, thủ quỹ kiêm bếp trưởng thì là một bà lão năm sáu mươi tuổi mà lúc nào cũng mang khuôn mặt trẻ trung tươi tắn, thư đồng ... ngượng quá, ta cũng không phải thân phận này. “Ta là ...”

“Hần là người hầu bên cạnh ta.” Thành linh, giọng nói ôn hòa của Diêm Sâm từ phía sau truyền đến, một bàn tay trắng ngần với những ngón thon dài đẹp mắt nhẹ nắm lấy tay ta, “Sở nhi, ta tìm người rất lâu nha.”

Nhìn về phía khuôn mặt đang tươi cười tà ác của hần, trong lòng ta không khỏi chảy ra hai hàng lệ chua xót ...

Chú thích:

(1) gừng tươi: tiếng Hán là “Sinh Khương”. Tên của Phạm tiểu thư là Nhược Khương nên Huyền tỷ gọi sửa đi là ‘gừng tươi’ như một biệt hiệu vì Huyền tỷ không ưa cô này lắm.

(2) luyện đồng: không biết phải giải thích thế nào cho chuyên nghiệp. Thôi thì thế này nhé, các bạn cứ thử tưởng tượng một cặp đồng tính nam, trong hai người sẽ có một người nhỏ tuổi hơn, khoảng từ thiếu niên đến mới lớn, người này gọi là luyện đồng. “Đồng” tức là nhỏ mà.

31. Q.3 - Chương 5

“... Nàng đi rồi.”

“Ừ !”

“Trông có vẻ rất thương tâm.”

“Hình như là thế.”

“Ta nghĩ nàng về sau sẽ không đến đây nữa ...”

“Là vậy cũng nên.”

“Nhưng nàng bị dọa sợ cũng không vừa.” Trật khớp cảm cơ mà.

“Chắc thế.”

“Ta nói này ... gia .”

“Sao ?”

“Người buông lỏng tay ra được chưa ?”

Cánh tay vòng qua thắt lưng lại càng dùng sức, Diêm Sâm làm như không thấy sự tức giận của ta, mỉm cười nói : “Ta không muốn.”

“Người đừng có mà được, đằng, chân, lân, đằng, đầu !” Tên này biết ta không dám phản kháng nên vừa rồi ở trước mặt ‘gừng tươi’ mới kéo ta sát vào người hắn, nói câu gì cũng phải kề vào tai mà nói, thành ra không khí trở nên cực kì ái muội ...

Cũng khó trách khuôn mặt của ‘gừng tươi’ trở nên nhăn nhó run rẩy cứ như là thấy quỷ.

“Được đằng chân lân đằng đầu ?” Làn hơi ẩm áp phả vào tai ta, mang theo ý trêu đùa, “Có sao ?”

“Chẳng lẽ lại không ?” Ta gần từng chữ qua kẽ răng, dùng cánh tay phải vẫn còn có thể hoạt động tự nhiên đẩy bản mặt đáng giận của hắn ra xa, “Buông tay người ... A !”

Nhất thời bị mất trọng tâm, ta ngã đổ xuống.

“Người ... người ...” Ngón tay run run chỉ thẳng vào tên ‘đầu sỏ’. “Sao lại buông tay ra ...”

“Là người muốn ta buông mà.” – Diêm Sâm ra vẻ vô tội – “Chẳng lẽ bây giờ lại hoài niệm cái ôm ẩm áp của ta sao ?”

“Người ...” Ta tức giận đến mức không thở nổi, “Người ... đi chết đi ...”

Ta bảo người buông tay, nhưng người chẳng lẽ không để ý đến chuyện ta có thể ngã hay không sao ? Cố ý, tuyệt đối là cố ý !

“Ta đi chết ? Khó mà làm được.” Hắn mặt dày cười cười, một tay chống má, hiển lộ phong thái mỹ nhân, “Trước khi mọi chuyện chấm dứt, chủ tử nhà người là ta đây không thể chết được.”

“... Tự làm bậy không thể sống.” – Ta đứng dậy, xoa xoa cái thắt lưng bị ngã đau, căm tức nói – “Người cần thận kéo có ngày gặp báo ứng ...”

Tiếng cười khê thoát ra từ miệng hắn. “Báo ứng ? Yên tâm đi, nếu đây là nguyện vọng của người ...”

Ta ngẩng đầu lên nhìn hắn vẫn đang cười trước mặt ta, nhưng trong đôi mắt đẹp câu hồn lại hiện lên nỗi u buồn khó nắm bắt. “Ta nghĩ, người rất nhanh thôi sẽ được như ý.”

... Ừm ... ta lỡ lời cái gì sao ?

Nhìn thật sâu vào mắt hắn, nhưng Diêm Sâm đã nhanh chóng đứng lên, đi thong thả ra ngoài cửa.

Báo ứng ?

Hai chữ này không ngừng quanh quẩn trong đầu ta. Không nghi ngờ gì nữa, nhất định là ta lỡ miệng nói đến việc gì đó khiến hấn không vui rồi.

Không ! Không phải là không vui. Ánh mắt như thế ... rõ ràng là bất đắc dĩ cùng bị ai, một cảm giác bị ai mà bất lực.

Buồn bã thở dài, ta biết hấn nhất định có một đoạn quá khứ không muốn để người khác biết. Ví dụ như chuyện hấn và Ngu Khiếu Kinh như thế nào lại kết thù với nhau vậy. Vì sao lại có một căn nhà gỗ nhỏ trên đỉnh núi kia, vì sao lại có một sơn trang đào tạo toàn sát thủ, vì sao hấn nắm trong tay quyền thế lớn như vậy, và vì sao chỉ có những người được xưng là gia phó không hơn không kém ở trong này làm bạn với hấn ... Tất cả mọi chuyện, tuy làm người ta rất tò mò, nhưng hấn không muốn nhắc tới, ta đương nhiên cũng sẽ không truy vấn.

Động chạm đến vết sẹo trong tim của một người, thật sự rất tàn nhẫn.

Nhưng ... ‘như ý’ ?

Siết chặt lòng bàn tay, ta nghiêng răng ken két. Cái tên đại ngu ngốc luôn tự ình là đúng này, chẳng lẽ hấn nghĩ trên đời này tất cả mọi người đều xấu xa như hấn sao ? Cho dù ta nói hấn đi chết, cũng không có nghĩa là ta thật sự hy vọng hấn chết a ... Một chút tế bào hài hước cũng không có !

À ... hình như cái này không được tính là hài hước thì phải ?!

... Mặc kệ, dù sao ta cũng không phải thật sự muốn hấn chịu báo ứng mà chết, cùng lắm thì trở về nói lời xin lỗi, bảo hấn đừng buồn bực nữa là được chứ gì. Nhưng ... phải nói thế nào đây ?

“Huyền Huyền ...”

Hình như có chút khó khăn ...

“Huyền Huyền ?”

Ta phải mở miệng thế nào đây, chung quy không thể ...

“Huyền, Huyền !”

“Dạ ?!”

Ngọc nương đứng trước mặt ta, hai tay chống nạnh, biểu tình có chút bất mãn, “Thất thần cái gì, ngủ mơ giữa ban ngày sao ?”

“Không ... không có gì ...” Chắc, lại chọc tới người không thể chọc rồi.

“Không có gì thì tại sao lại đứng trước sạp hàng bán rau nhà người ta mà mặt nhăn mày nhí ? Người có ý kiến với ta hay là bất mãn với đại thẩm bán rau ?”

“A ... gì cơ ?” Phục hồi lại tinh thần, ta mới nhận ra mình đang đứng trước sạp hàng bán rau xanh, mà đại thẩm bán rau đối diện ta đang trợn mắt mà nhìn.

“À ...” – Ta cuống quýt giải thích – “Ta ... xin lỗi, ta đang nghĩ đến chuyện khác nên không để ý ...”

Nghe vậy, đại thẩm bán đồ ăn bĩu môi nhìn ta vẻ xem thường, còn Ngọc nương thì liếc mắt nghiêm nghị :

“Theo ta ra ngoài mua đồ ăn thì phải tập trung vào, nếu cứ suy nghĩ lung tung chẳng thà về nhà nằm trong ổ chăn mà mơ mộng hão huyền đi.”

“Dạ dạ ...” – Ta bày ra vẻ mặt cầu xin, rồi rít gật đầu. Ta đây là tự rước hoạ vào thân sao?

“Ồ, Ngọc nương người nhìn kia, phía trước hình như có gì đó rất nóng nực nha !” Đi được vài bước, ta đột nhiên phát hiện phía trước, ở bảng dán thông cáo tụ tập rất nhiều người bàn tán chỉ trỏ.

“Đúng vậy ... chẳng lẽ triều đình xảy ra chuyện gì ?”

Đứng ở ngoài bức tường người dày đặc, ta liều mạng kiễng chân, nhưng chỉ nhìn thấy một góc giấy của tờ thông cáo. “Thông ... cái gì kia ...”

“Lệnh truy nã.”

“Thông ... Cái gì ? Lệnh truy nã ?”

“Ừ !” – Ngọc nương gật đầu – “Tuần bổ tư đầu ... nhất định là có phạm nhân quan trọng nào đó đào thoát rồi.”

Phạm nhân quan trọng ? Ai là phạm nhân quan trọng ?

“Cho nhờ chút, làm ơn tránh ra.”

Đẩy đám người, cố lách mình đi lên trước, ta kinh ngạc nhìn đến cái tên của phạm nhân bị phát lệnh truy nã cư nhiên là ...

Hạ Hầu Ý ?!

“Gia !”

“Làm sao vậy ?” – Diêm Sâm dựa người vào ghế gỗ lim, khoé miệng khê nhếch.

“Hạ Hầu Ý ... hửn vì sao lại bị truy nã ? Lần trước không phải đã điều tra rõ hửn vô tội sao ?” Hơn nữa Hạ Hầu gia, trừ bỏ Hạ Hầu Kiệt ra thì mọi người đều được thả, tài sản cũng không bị sung công.

Hửn hơi neho mắt lại, “Đúng, hửn không phạm phải tội danh phản nghịch.”

Ta khó hiểu hỏi : “Vậy vì sao ..”

“Người đã nhìn kỹ lệnh truy nã chưa ?”

“... Chưa.” Lúc ấy ta vừa nhìn đến tên Hạ Hầu Ý đã hoảng, làm gì còn tâm trí đâu mà cân nhắc từng câu từng chữ nữa ?

“...” Diêm Sâm nhìn chằm chằm ta một hồi, hơn nửa ngày mới chậm rãi nói : “Yên tâm đi, hửn không có nguy hiểm gì đến tính mạng. Sở dĩ bị truy nã là vì hửn đã đắc tội thiên kim của Trầm đại nhân.”

Hử ? “Trầm Trữ sao ?”

“Phải !”

Quả nhiên ! Ta vẫn luôn thắc mắc lúc ở bên hồ mình có nhìn lầm không, chẳng ngờ ‘hửn’ thật sự là ‘nàng’ ... Nhưng Trầm Trữ vì sao lại muốn ‘truy nã’ Hạ Hầu Ý ?

“Hạ Hầu công tử không phải là đã làm gì Trầm gia đại tiểu thư chứ ?” Ngả người ra ghế, Diêm Sâm cầm chén trà mân mê. “Nghe nói tiểu thư Trầm gia tính nết khác hửn người thường, từ nhỏ đã thích nữ phần nam trang, còn học được một thân võ nghệ, hành vi cử chỉ luôn không kiềm chế được. Cách đây không lâu, hình như còn ...” Khoé miệng khê nhếch, ánh mắt tràn đầy ý trêu đùa của hửn liếc nhìn về phía ta, “Còn ở bên đường trêu ghẹo một cô nương.”

“...” Không nghe, ta không nghe thấy gì hết.

“Nhưng mà ba ngày trước, Trầm gia đột nhiên phái người đến cầu hôn Hạ Hầu gia, còn nhờ cả Hoàng Thượng làm hậu thuẫn, muốn Hạ Hầu Ý phải lấy Trầm Trữ.” – Hửn cười thật vui vẻ – “Cho nên Hạ Hầu Ý vào lúc ban đêm đã thần không biết quỷ không hay trốn đi. Ngày hôm sau, Trầm gia phát ra lệnh truy nã, phải ‘bắt’ sống hửn, mà Trầm đại tiểu thư cũng tự mình xuất mã, đi khắp nơi tìm kiếm ‘vị hôn phu’ chạy trốn.”

“Hai cái kẻ dở hơi này ...” Thật đúng là âm kém dương sai. Lúc trước bởi vì ta bị Trầm Trữ hôn, hai người ra tay quá nặng, không ngờ bây giờ lại ... A ! Đúng rồi, sở dĩ Trầm Trữ khăng khăng muốn gả cho Hạ Hầu Ý, chẳng lẽ là vì Hạ Hầu Ý đã phá thân nữ nhi của nàng ?

Nhưng ... khoé miệng ta run rẩy vài cái. Hai người bọn họ, một người bề ngoài xinh đẹp tuyệt trần, quyền rũ mềm mại, bộ dạng ảo lả ; một người lại chuyên môn giả làm nam nhân đi đùa giỡn nữ nhân. Xứng đôi như vậy ... quả là không giống người thường !

Phen này Hạ Hầu Ý phải chịu số khổ rồi. Mười phần thì có đến tám chín phần là chạy không thoát ...

32. Q.3 - Chương 6

Editor: Quân

Mơ mơ màng màng mở mắt ra, hình ảnh ta nhìn thấy đầu tiên như thường lệ là khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần tuyệt thế vô song, cùng mới một đôi mắt trong suốt chứa đầy ý cười như nàng tiên ánh trăng.

“Trời ạ ...” – Ta ôm chần rên rĩ – “Đại gia của ta ơi, người đừng lúc nào cũng nhìn ta ngủ nữa có được không? Ta sắp bị người làm mất ngủ mệt muốn chết rồi.”

“Làm gì có.” – Diêm Sâm hứng thú dào dạt nói – “Ta thấy người mỗi ngày đều ngủ sớm hơn ta, tỉnh dậy cũng trẻ hơn ta, quả thực có thể so sánh với động vật ngủ đông rồi.”

“... Chê ta lười thì để ta về phòng mình ngủ đi, ta cũng không nhất thiết phải ở lại chỗ này.” Cái chủ ý quái quỷ gì không biết, bắt ta cải nam trang còn muốn cùng hần ngủ một phòng. Dem người khác ra đùa giỡn cũng phải có mức độ chứ?

“Người thừa nhận mình lười rồi sao?” – Hần cười ha ha, vẻ mặt bốn cợt càng thâm – “Nhưng mà ta lại không tính để người về phòng. Kỳ thật với ta mà nói, mỗi đêm nhìn tướng ngủ đáng yêu của nhóc con Sở Huyền, cũng là một chuyện rất vui vẻ nha ...”

“Hạ lưu!”

“Làm gì phải ngược?” – Bờ mi khê chớp, đôi mắt trong suốt như thủy tinh lại càng thêm sáng đẹp – “Đừng quên là người đang ngủ ở trên giường của ta, ít nhiều gì ta cũng phải thu phí chứ.”

“...” Sắc lang! Tên này nhất định là sói đội lốt cừu. Theo bản năng, ta siết chặt chăn trên người lại một chút.

Diêm Sâm đứng dậy, vài sợi tóc xõa tán loạn trên vai và lưng, phối hợp với gương mặt kiêu mỹ vừa tỉnh ngủ của hần quả thật là câu hồn đoạt phách, mê đảo chúng sinh.

Ta đành phải nuốt nuốt nước miếng.

“Gia.”

“Sao?”

“Nếu ta có thể nghĩ ra một biện pháp thông minh tuyệt đỉnh làm cho ‘gừng tươi’ hết hy vọng, người đừng bắt ta cải nam trang nữa có được không?” Chính xác ra là để ta trở về phòng mình ngủ.

Hần xoay người lại, khê nhú mày. “Gừng tươi?”

“Chính là nữ nhân háo sắc Phạm Nhược Khương a!”

“Nữ nhân háo sắc ...” – Hần có chút dăm chiêu gật gật đầu, khóe môi tràn ra ý cười – “Biện pháp gì?”

“À ... là ...”

“Cứ nói đừng ngại.”

“Người phải cam đoan là sẽ không tức giận.”

“... Người nói đi.”

“Người bảo ta giả làm nam nhân, đơn giản là vì muốn nàng tin tưởng rằng người không thích nữ nhân ... Nếu vậy, người cứ làm cho nàng cảm thấy người không phải nam nhân chẳng phải là được rồi sao? Cho nên ...” – Con mắt nhanh như chớp đảo hai vòng, ta làm như đã định liệu trước, nói – “Gia, người chỉ cần giả làm nữ nhân là mọi vấn đề đều có thể được giải quyết. Đến lúc đó ... thế giới này rốt cuộc cũng có thể thái bình vô sự.”

“...”

“...”

“ ... ”

“À ... là ... Gia ...” Sao lại không nói gì cả? Dù có muốn trừng mắt với ta thì cũng nên phân thắng bại đi chứ? ... Nhưng đúng là hiếm có, hãn thế mà lại không phát ra lãnh khí, chỉ là mặt không chút thay đổi nhìn ta chằm chằm. Đây cũng là nguyên nhân khiến ta mở miệng nói trước.

“Ta nói ...”

“Thái bình vô sự’ ư?”

Khóe miệng vô ý thức co giật vài cái. “Ồ ... chỉ là ý kiến cá nhân thôi, không làm cũng không sao ...” Ta nhất thời quên mất vị trí của mình, lại chọc đến tổ ong vò vẽ rồi.

“Chẳng phải đã nói là ‘thông minh tuyệt đỉnh’ đó sao?”

“À, đó là ... đương nhiên ... so với trí thông minh của gia thì ...” Ta không tự chủ mà lùi dần vào góc giường. “Ta ... ta nói này ... gia, người ... người không phải đã rời giường rồi sao? Vì sao còn ... còn muốn ngủ tiếp?”

“Nếu cần thì ..” Diêm Sâm chậm rãi đi về phía giường, con người lạnh nhạt nhìn không ra hỉ nộ ai ố. “Ngủ thêm một lần cũng chẳng sao.”

“Hả? Vậy ... vậy để ta đứng lên trước, người cứ ngủ thong thả ...”

“Không cần.”

“Không cần? Người ... này, làm cái gì vậy?”

Bỗng nhiên ta bị kéo vào trong một cái ôm ấm áp, không thể động đậy được.

“Gia ...” Áp sát vào vòm ngực của hãn, mặt ta đột nhiên nóng lên. Người này muốn làm cái gì? Hai tay ta bắt đầu sờ soạng kháng cự. “Người ... người buông ra. Nam nữ thụ thụ bất thân ...”

“Đừng nhúc nhích.” Thanh âm mềm nhẹ vang lên bên tai ta. Một mùi hương dịu dàng như có như không tỏa ra từ trên người hãn, làm lòng người ta bỗng trở nên khoan khoái lạ kỳ. “Đến đây.”

...”Đến đây”? ‘Đến đây’ là đến đâu?

Đương lúc ta ngây người thì cửa phòng đột nhiên bị người ngoài đẩy ra. “Diêm đại ca ...”

Mặt của ta gần như toàn bộ đều chôn trong lòng Diêm Sâm, chỉ chừa ra một con mắt là có thể thoáng xem xét tình huống trong phòng một ít. Ta thấy ‘gừng tươi’ với vẻ ngoài đối mới hoàn toàn, hai tròng mắt mở to, cứng lưỡi nhìn hai người chúng ta đang ôm nhau nằm trên giường, quần áo thì xộc xệch không chỉnh tề.

“Phạm tiểu thư, người không thể đi vào ...” Khi người thứ hai nghiêng ngả lão đảo chạy vào phòng, tình huống lại càng trở nên thê thảm vô cùng. Ta không khỏi nhắm chặt mắt lại. Ông trời ơi, vì sao lại để cho nhiều người nhìn đến bộ dạng chật vật của ta lúc này vậy?

“Gia ... Sở ... các người ...”

Diêm Sâm mặt không đổi sắc, tâm không kinh hoảng, một bàn tay còn làm như không có việc gì mân mê mái tóc dài của ta. “Ngọc nương, lui ra.”

“... Dạ.” Há miệng nửa ngày, Ngọc nương cũng không thể nói ra một câu hoàn chỉnh, chỉ đành bối rối cáo lui. Còn Phạm Nhược Khương thì vẫn tiếp tục ở đó hóa đá.

“Phạm tiểu thư.”

“A ... gì?” – Tượng đá rốt cuộc có phản ứng.

Diêm Sâm nói, ngữ khí có chút không thoải mái: “Trước khi vào phòng người khác thì phải gõ cửa, lệnh tôn đã dạy người điều này chưa?”

‘Gừng tươi’ sững sờ rồi ngay lập tức trở nên bối rối, thanh âm thấp đến mức không thể thấp hơn. “Thật xin lỗi ... ta cứ nghĩ ...”

“Nghĩ cái gì?” Ngón tay ấm áp thon dài vuốt ve gương mặt ta, làm hại ta không thể không liên tục lùi lại. Nào biết vừa mới động một chút đã lại bị hấn ép sát vào lòng, trơ mắt nhìn cái ‘ma trảo’ của hấn tàn sát bừa bãi.

Ồ ... Cái tên háo sắc này, thừa cơ chiếm tiện nghi của ta!

“Ta ...” ‘Gừng tươi’ cố gắng lấy dũng khí, ngẩng đầu lên nhìn chúng ta lần nữa. “Các người thật sự là ...”

“Chẳng phải người đã thấy rồi sao?”

“...” Nàng hơi nhăn mặt, trong mắt tràn đầy sự nghi hoặc. “Ta không tin.”

“Vậy phải thế nào người mới tin?” – Khóe miệng Diêm Sâm hơi giương lên.

Ta âm thầm khóc thét. Làm ơn đi ‘gừng tươi’ đại tỷ, người tin đi mà ... Chẳng lẽ người phải nhìn đến người này làm ra hành vi ‘vượt rào’ với ta thì mới cam tâm sao?

“Ta ... Tóm lại, ta sẽ không dễ dàng bỏ buộc. Diêm đại ca, người cứ chờ đi, ta nhất định sẽ cố gắng để người tiếp nhận ta!” Đôi mắt nàng vừa xấu hổ vừa giận dữ liếc nhìn ta một cái, rồi sau đó xoay người chạy ra khỏi phòng.

Căn phong vừa mới rồi còn rất náo nhiệt, giờ đây lại khôi phục vẻ yên tĩnh.

“À ...” Thật vất vả mới lộ ra được nửa khuôn mặt, ta thật sâu thở dài nhẹ nhõm một hơi. “Gia ...”

“Ừ?”

“Có thể buông tay ra chưa?”

“... Không thể.”

“Vì sao?”

Con mắt tràn ngập ý muốn trêu đùa nhìn thẳng ta: “Bởi vì ta lần đầu tiên phát hiện, ôm người cảm giác rất thoải mái.”

“...” Người này coi ta là cái gối ôm sao?

...

“Huyền Huyền ...”

Thở dài, làm như không nghe thấy.

“Huyền Huyền à ...”

Lại thở dài, bịt hai lỗ tai.

“Huyền! Huyền!”

“Ta vẫn ở chỗ này. Ngọc nương ...” Buông tay ra xoa bóp huyết thái dương, ta hữu khí vô lực đáp: “Đừng có kêu tê tâm liệt phế như vậy nữa có được không?”

“Người còn lải nhải cái gì.” – Nàng liếc mắt nhìn ta, ra vẻ như là đang khởi binh vấn tội – “Thành thật khai ra, đã đến bước nào rồi?”

“Cái gì đến bước nào?”

“Người cùng gia tiến triển đến đâu rồi? Cầm đôi tay nhỏ bé, hay là hôn nhẹ cái miệng xinh xinh, hay là đã ... cái đó?”

“...” Đầu óc của lão thái thái này chứa những gì vậy? “Đừng có đoán mò, cái gì cũng không có.”

“Cái gì cũng không có?” – Trên mặt nàng viết to hai chữ ‘không tin’ – “Vậy người giải thích thế nào chuyện sáng nay?”

“Ta ... Đó là hấn ép ta, căn bản không phải ...”

“Ha, còn nói là ‘cái gì cũng không có’?” – Ngọc nương thoáng chốc đã mặt mày rạng rỡ – “Mặc kệ là ai chủ động, đã xảy ra chính là đã xảy ra, không có gì phải che che lấp lấp cả ... Ừm, khó trách người hôm nay thoát nhìn lại tinh thần không tốt, thì ra là thế ...

Cái gì ‘thì ra là thế’? Ta thiếu chút nữa đã nổi điên. Tư duy của lão thái thái này có phải phát triển theo hướng khác người quá rồi không?

Nàng vỗ vỗ vai ta, ra vẻ đồng tình: “Người trẻ tuổi khó tránh khỏi không kìm chế được, người cũng nên thông cảm một chút. Nam nhân a, luôn chẳng khéo dễ dành nữ nhân”

“...” Khóe mắt ta co giật vài cái, nàng đang nói cái gì vậy?

“... Ừm, hai người các người đã gạo nấu thành cơm rồi, việc hôn nhân chắc cũng nên chuẩn bị dần đi là vừa ...”

Ta cảm thấy hơi đau đầu. “Ta nói này Ngọc nương ...” Người càng nghĩ càng xa rời thực tế rồi. Ai muốn thành thân với cái tên mà trình độ phức tạp đã lên đến lũy thừa bậc cao nhất kia?!

“Ai cha, rốt cuộc cũng có thể nhìn thấy gia thành thân, thật sự là rất đáng mừng! Người không biết đâu, ta ...”

“...” Phải nghĩ cách làm nàng ngậm miệng lại mới được.”

“... Ai! Thời gian qua thật nhanh. Mới ngày nào ta đem bảo bối nữ nhi của ta gả ra ngoài, trong phủ đã lại có việc vui rồi. Thật sự là năm tháng chẳng buông tha ai ... Người nói có đúng không, Huyền Huyền?”

“...”

“Huyền Huyền?”

“...”

“Trời, té xỉu rồi sao? Không phải chứ Huyền Huyền?” – Nàng thật cẩn thận lay tỉnh ta.

Ta tiếp tục nằm sấp trên bàn, từ từ nhắm mắt lại giả vờ như đã vô tri vô giác. Nói đi, người cứ nói tiếp đi!

Người phía sau im lặng một lát, rồi chậm rãi cảm thán một câu.

“Xem ra đức hóa của gia quả thật là rất vượng!”

“...”

Ai? Ai tới mang cho ta miếng đậu hũ để ta đâm đầu chết luôn đi.

33. Q.3 - Chương 7

Editor: Quân

Bạch Tinh thay đổi.

Trở nên hấp dẫn hơn, thành thực hơn.

Nhưng điều khiến ta chú ý là ... bụng của nàng.

“Bạch Tinh tỷ, người ... người mang thai?”

Bạch Tinh mỉm cười, gạt đầu đáp: “Đã hơn một tháng rồi.”

Ánh mắt nhìn về phía Ngọc nương ngồi ở bên cạnh đang giả vờ như không có việc gì. “Vì sao không ai nói cho ta biết?” Nếu không phải Diệp Lâm nói, đến bây giờ ta hẳn là cái gì cũng không biết.

“À, chuyện này ...” – Nàng cười gượng hai tiếng – “Bởi vì lúc trước suy nghĩ nên xử lý chuyện chung thân của người thế nào nên ... ừm .. ừm...”

Ta vội đưa tay che cái miệng rộng kia lại, cười ha ha nhìn Bạch Tinh cùng Bạch tử phụ đang vô cùng kinh ngạc, ghé sát vào tai Ngọc nương thấp giọng cảnh cáo: “Không cho phép nhắc lại chuyện này, có nghe không?”

“Ừm ... nhưng mà ...”

“Giữa chúng ta cái, gì, cũng, không có!” – Ta hung tợn gần từng chữ.

“Được được được, cái gì cũng không có là được chứ gì?” – Vỗ vỗ ngực, Ngọc nương nhìn ta vẻ xem thường – “Thật sự là có lòng mà không được báo đáp.”

Ta lập tức vặc lại: “Còn nói!”

“...”

“Mẹ, làm sao vậy?” – Bạch Tinh nhìn ta rồi lại nhìn mẹ mình, vẻ mặt khó hiểu.

“À không ... không có gì ... Chẳng qua, ta muốn nói là ... cơm trưa đã chuẩn bị xong chưa?” Ngọc nương lúng túng nói bừa, làm ta thiếu chút nữa cười phá lên.

Lão thái thái này .. thật sự là rất đáng yêu.

“À ...” Bạch Tinh cũng không nghĩ tới mẹ mình mà cũng có lúc lúng túng thế này, chớp mắt vài cái rồi mới phản ứng lại – “Chắc là xong rồi ... Tiểu Huyền, người đi tìm gia về ăn cơm được không?”

“Hả? Ta ... ta đi tìm?” – Ta chỉ vào mình, thấy Ngọc nương đang dùng ánh mắt đầy hứng thú nhìn ta còn Bạch Tinh lại gật gật đầu.

“Gia đang ở trong căn phòng nhỏ phía sau núi, phiền người đi gọi về.”

“... Được rồi!”

Không làm thì người ta có một câu thế này: Phụ nữ có thai nếu tâm tính cảm xúc không được tốt sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển của thai nhi ...

Đáng chết, ăn một bữa cơm mà còn muốn người khác đi gọi, chẳng lẽ không biết lúc nào nên trở về dùng bữa sao? Thật sự là đáng ghét!

Ngọc nương cũng thiếu chút nữa là nói ra rồi ... Nếu là vậy thì bảo ta còn mặt mũi nào mà gặp người khác nữa đây? Chẳng qua chỉ ôm một chút thôi, ta không muốn phải dùng cả đời này để bồi thường!

... Mà, “người” đặc thù như ta, linh hồn không phải của thân thể này, thân thể này cũng không thuộc về linh hồn của ta, cho dù muốn cả đời tu dưỡng bồi nhưng ta phải làm thế nào đây?

Ta cười khổ. Con người, lúc còn sống vẫn là thời điểm hạnh phúc nhất, cái gì không phải của người thì vĩnh viễn cũng không thuộc về người, nếu cứ cố chấp đoạt lấy thì chỉ khiến mình thêm đau khổ mà thôi.

Mà ta, đúng là vẫn phải trở về ...

Cổ ý vô tình đá viên sỏi trên đường, ta bất chợt cảm thấy uể oải. Thở dài ngẩng đầu lên, đột nhiên phát hiện có hai hắc y nhân đội đầu lạp đang chậm rãi hành tẩu.

... Phía sau núi này vô cùng hẻo lánh, ngoại trừ người trong sơn trang, thì ra vẫn có người đi đến.

Khẽ lắc đầu, ta tiếp tục đi, căn nhà gỗ thấp bé dần xuất hiện trước mắt. Ta đi qua đó, nhẹ nhàng gõ lên cánh cửa rộng mở mấy tiếng. “Gia, về ăn cơm thôi.”

“Ừ!” Tầm mắt của Diêm Sâm vẫn tập trung vào bức thư cầm trên tay. Nhìn vẻ chuyên chú của hắn, ta nhún vai, tự động bước vào trong nhà. Đi đến bên bàn, bỏ tấm vải phủ trên cây đàn sang một bên, tay ta lướt nhẹ trên dây đàn, băng quơ hỏi:

“Gia.”

“Ừ?”

“Người không biết là nơi đây rất hẻo lánh sao?”

“Đúng là rất hẻo lánh.”

“Trên núi này hẳn là cũng chỉ có người trong sơn trang ở?”

“Ừ!”

“Nhưng hôm nay ta thấy có hai người không phải người trong sơn trang nha ...”

“Cái gì?” – Đôi mắt của Diêm Sâm rời khỏi những hàng chữ, ngẩng lên nhìn thẳng về phía ta – “Người nhìn thấy hai người không phải người trong sơn trang?”

Ta gật đầu. “Phải, hơn nữa còn mặc một thân hắc ý, đội đầu lạp nhìn không rõ tướng mạo ... cứ như là sát thủ vậy.”

“...” Hắn trầm mặc một lát, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. “Nhóc con Sở Huyền ...”

“Làm sao?”

“Lại đây.”

“...” Nhìn hắn vươn tay ra, ta có chút đề phòng: “Người muốn làm gì?” ‘Gừng tươi’ sẽ không thần thông quảng đại tới mức xuất hiện ở đây chứ? Hơn nữa bây giờ ta đang mặc nữ trang.

“Nghe lời ta, lại đây.” Thanh âm vẫn nhu hòa trong suốt, nhưng lại khiến người ta không thể phản kháng.

“...” Ta bước từng bước nhỏ về phía hắn. “Có cái gì không thể nói ...”

Cánh tay bị nắm chặt, lôi mạnh một cái, ta ngã vào vòng ôm ấm áp của hắn. Đang muốn lên tiếng giãy giụa, ta đột nhiên phát hiện mình đang bay lên, ngay sau đó là một tiếng nổ lớn vang rền. Ta sợ tới mức cuống quýt ôm chặt cổ hắn, hai mắt cũng nhắm nghiền lại. Tiếng gió vù vù không ngừng gào thét bên tai, ta khẽ cắn môi, đánh bạo mở mắt ra, nhìn về phía sau ...

“Trời ơi ...” Nguyên bản một căn nhà gỗ nhỏ lúc trước giờ đã không còn tồn tại nữa, thay vào đó là một đồng phế tích hỗn độn.

“Đừng sợ, bám chặt vào ta.” Đường như nhận thấy sự khẩn trương của ta, Diêm Sâm nghiêng đầu, nhẹ giọng an ủi. Ta không trả lời, những cái cây lùi về phía sau nhanh như chớp nói cho ta biết, hiện tại chúng ta đang bay trong không trung, hơn nữa còn với tốc độ cực nhanh!

Ông trời ơi, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra thế này?

Không kịp tự hỏi điều gì, Diêm Sâm đã ôm ta đáp xuống một cành cây to vững chắc. “Đứng ở đây chờ ta.” Nói xong hắn xoay người muốn đi, nhưng chân chờ mãi cũng không đi được, tầm mắt nhìn xuống thì thấy ...

Tay ta đang nắm chặt lấy ống tay áo của hắn, không hề có dấu hiệu muốn buông lỏng.

“Nhóc con Sở Huyền?”

“...” Trong đầu là một mảnh hỗn loạn, ta chỉ là vô ý thức kéo hắn lại, không cho hắn đi.

Dù là dưới tình huống nguy ngập như bây giờ, trên mặt Diêm Sâm cũng không hề lộ ra sự khẩn trương cùng lo lắng, biểu tình duy nhất chỉ là lạnh lùng bình thản, cùng với đôi con ngươi trong suốt tinh thuần. “Buông tay được không? Ta sẽ trở về tìm người ...”

“...” Không nói được lời nào, ta chỉ liều mạng lắc đầu, sau đó lại càng siết chặt tay hơn nữa.

Không hiểu sao, ta đột nhiên thấy sợ, sợ hắn đi rồi sẽ không trở về được nữa ...

“... Vì sao?” – Nhìn ta không ngừng rơi lệ, Diêm Sâm cất giọng âm nhu trầm thấp hỏi.

“Rất ... rất ... nguy ... hiểm ...” Ta há miệng, gian nan nói ra vài chữ. “Đừng ... đừng đi ...”

“...” Ánh mắt mông lung nhìn ta chăm chăm, vẻ mặt Diêm Sâm dần trở nên nhu hòa, ngón tay thon dài ầm ập nhẹ nhàng lau đi giọt nước mắt đọng trên mặt ta, khẽ thì thầm như là trong giấc mộng. “Chờ ta.”

Cắn chặt môi dưới, ta quyết định dù chết cũng không buông tay.

“Nghe lời ta, nếu ta không đi thì sẽ liên lụy đến người ...”

“Người dù thế nào cũng không đi được.”

Diêm Sâm ngẩn ra, nhanh chóng kéo ta ra sau lưng hắn. Đối mặt với hắn bây giờ chính là hai hắc y nhân ta nhìn thấy trên đường.

Một người trong số đó có vóc dáng thấp bé, nhếch miệng cười cười, ánh mắt u tối. “Đã lâu không gặp, Bạch Vô Thường.”

“Bạch Vô Thường?”

Ta không kiểm được mà ngẩng đầu lên nhìn. Hắn không phải tên là Diêm Sâm sao?

Trên mặt Diêm Sâm lại khôi phục vẻ lãnh đạm lúc trước, ngay cả thanh âm cũng không còn chút ầm ập, nhẹ nhàng ôn nhu như ngày thường nữa. “Các người rốt cuộc cũng tìm đến.”

???

Trước kia, bọn họ ... biết nhau sao?

“Nhưng thật là ngoài ý muốn a,” – Một người khác vóc dáng cao hơn, liếc nhìn về phía ta – “Không ngờ Bạch Vô Thường luôn lãnh khốc vô tình nay lại bảo vệ một thiếu nữ ...”

“Không liên quan gì đến nàng.” – Diêm Sâm thản nhiên nói – “Ta nghĩ Quỷ Lâu hắn vẫn còn giữ truyền thống từ hơn ba mươi năm trước, đúng chứ?”

“... Người vẫn còn nhớ rõ truyền thống của Quỷ Lâu?” – Kẻ có vóc dáng thấp bé cười lạnh một tiếng – “VẬY người hắn cũng biết, khi chúng ta tới tìm người thì sẽ có chuyện gì xảy ra.”

“...” Rũ mắt xuống, Diêm Sâm xoay người lại. “Nhóc con Sở Huyền ...”

Ta sợ hãi đón lấy ánh mắt hắn. “Gia ...”

“Nếu sợ thì nhắm mắt lại đi ... Có lẽ, những gì sắp xảy ra ... người sẽ không muốn thấy.”

Trong giọng nói của hắn tràn đầy bất đắc dĩ làm lòng ta đau xót lạ thường. Ta đang định mở miệng thì trước mắt đã chẳng còn thân ảnh của hắn nữa.

Hết thấy đều không còn kịp nữa rồi ...

34. Q.3 - Chương 8

35. Q.3 - Chương 9

Editor : Quân

“Cạch !” Đặt mạnh cái bát đã trống không xuống bàn, ta lại thét : “Tiểu nhị, một chén nữa !”

“Này này này !” Nhã Nhã ngồi đối diện trừng mắt nhìn như muốn bật ra, “Người còn ăn nữa ?”

“Làm sao ?” – Ta bất mãn trừng mắt nhìn nàng – “Người có ý kiến gì ?”

“Đương nhiên là có !” – Nàng cũng trừng mắt nhìn lại – “Có phải người bỏ tiền ra đâu.”

“Quỷ keo kiệt !”

“Như nhau !”

Ta bĩu môi, không để ý tới nàng nữa, chuyên tâm giải quyết bát bánh trôi táo đỏ trước mặt.

“Ta nói này ...” – Nàng nhìn mặt ta một chút rồi nói – “Không phải người nói là đang rất buồn bực sao ? Vì cái gì lại cứ ăn canh táo đỏ không ngừng thế ?”

“Ừm ... rất buồn bực ...”

“Buồn bực thì phải mượn rượu tiêu sầu mới đúng chứ ?! “

“... Uống rượu thì có thể uống rượu ngon không ?”

“Hừ ! Ta thấy người chẳng qua là muốn mài răng, nhân thể bóc lột tiền túi của ta thì đúng hơn.” – Nàng quyết miệng – “Thái Phó nhà người không phải mỗi tháng đều cho người không ít tiền tiêu vặt ...”

“Đừng có nhắc đến tên khốn nạn đó trước mặt ta !”

Nhã Nhã hoảng sợ : “Làm sao vậy ? Sao đột nhiên lại dùng vẻ mặt hung tợn đó nhìn ta ?”

Ta tức giận nói : “Hắn đi chết đi thì hơn !” Chẳng lẽ tưởng rằng ta muốn ở bên cạnh hắn sao ? Không cần cũng không muốn, ta còn mừng là bản thân được thanh nhàn đây.

“Các người ... cãi nhau ?”

“Không có !” Tâm bình khí hoà nói ra lời này xong, không hiểu sao ta lại càng tức giận.

“Chắc chắn là có, nhìn mặt người đánh lại như đá tảng vậy.” – Nàng hai tay nâng cằm, chớp mắt nói – “Diêm Thái Phó cả ngày cười hì hì, không giống kẻ có thể nói ra lời làm tổn thương người khác ...”

“Hắn ? Không làm tổn thương người khác ! Ha ! Ta khinh !” – Ta hừ lạnh một tiếng – “Hắn chê ta phiền rồi còn muốn đuổi ta đi nữa đây.”

“Hả ?! Vì sao ?”

“Người hỏi ta thì ta cũng không biết hỏi ai.” Lý do gì cũng không nói, chỉ có một câu ‘Không có lý do gì, cũng không có tư cách’ ... Bị quỷ ám sao ?

Cái gì mà ‘nổi khổ tâm’, gì mà ‘không muốn nói’ ... Chẳng qua nể người là chủ tử của ta nên ta mới hỏi vài câu, người khác thì ta đã mặc kệ sống chết từ lâu rồi. Chê ta rầy rà vương bận, muốn đuổi ta đi thì cứ trực tiếp nói ra là được, cũng chẳng ai trách người.

“Ừm ... một lời giải thích cũng không có, như vậy xem ra lần này là Diêm Thái phó không đúng rồi ...”

Ta tức giận đập cái bát trống không xuống, lấy tay lau miệng rồi đứng dậy. “Đi thôi.”

“Hử ? Không ăn nữa sao ?”

“Ăn món này mãi cũng ngấy, thay đổi khẩu vị ...” Trong lúc vô tình liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, ta bị một màn trước mắt dọa ngấy người.

“Cuối cùng cũng có thể đi. Sở nhi, người A! Kia không phải là Diêm Thái Phó sao?” Theo tầm mắt của ta nhìn lại, Nhã Nhã kinh ngạc hô lên: “Sao hắn lại ở đây?”

“Đâu, chỉ, có, vậy ...” Nghiến răng nghiến lợi trừng mắt nhìn nữ tử diễm lệ đang kê vai ngồi cạnh Diêm Sâm, nhìn bọn họ cười cười nói nói, một sự phẫn nộ chẳng biết từ đâu bùng lên trong lòng ta. “Nhã Nhã.”

“Sao?”

“Người biết nữ tử kia không?”

“À, để ta nghĩ xem đã Tòa lâu đối diện hẳn là Tiêu Dao cư ... A, nhớ rồi!” – Nàng vỗ tay một cái – “Hoa khôi nổi tiếng nhất Tiêu Dao cư tên là Ngọc Đường, mọi người đều gọi nàng là Đường nhi. Nghe nói nàng ấy dung mạo tuyệt sắc, khuynh quốc khuynh thành, khiến cho không ít quan to hiển quý, thậm chí là cả nhân sĩ giang hồ cũng phải ái mộ không thôi. Hơn nữa xoay quanh mỹ nhân này còn có không ít những chuyện tranh giành đấu đá nhau bằng bạo lực, hình như còn có người bởi vậy mà chết ...”

Nhướn mi, “Chính là nàng?”

“Bằng vào đôi mắt kim tinh ‘mật thám’ khắp kinh thành của ta thì ... tám chín phần mười là như vậy.”

“...” Được lắm Diêm Sâm. Còn tưởng ngươi là người luôn giữ mình trong sạch, không ngờ ngươi cũng chẳng khác gì những nam nhân khác ... Thì ra, trên cột ‘gừng tươi’ tất cả là vì để ngươi có thể tận hưởng khoái lạc với nữ tử phong trần này.

Trước đây chưa có người nào trên đũa tình cảm của ta, khiến cho thân thể ta không ngừng run rẩy như vậy. Tranh giành tình nhân ư ... Hiện tại, ta bắt đầu hoài nghi không biết hai sát thủ kia liệu có liên quan đến bốn chữ này hay không. “Không muốn nói” à? Hừ, nếu lý do là trên hoa ghẹo nguyệt thì hẳn là cũng xứng với cái gọi là “nỗi khổ tâm” trong lòng ngươi ...

“Sở nhi?” – Nhả Nhả quơ tay trước mặt ta – “Ngươi làm sao vậy?”

“... Không có gì.” Dời tầm mắt khỏi một màn khiến ta lạnh như băng từ đầu đến chân, ta ra vẻ bình tĩnh, xoay người. “Chúng ta đi.”

...

“Huyền Huyền, mang trà cho gia đi.”

“Không đi.”

Ngọc nương kinh ngạc nhìn ta. “Ngươi nói cái gì?”

“Ta nói là: Không đi! Muốn đi thì tự ngươi đi.” Ta còn lâu mới hầu hạ cái kẻ trên người đầy mùi kỹ nữ!

“...” Miệng nàng há to tới mức có thể nhét vừa một đầu tượng. “Trời ạ ... Hôm nay mặt trời mọc đằng tây sao? Hay là ta nhiều tuổi quá nên tai có vấn đề rồi?”

Ta trợn mắt nhìn nàng. “Mặt trời vĩnh viễn đều mọc đằng đông, lặn đằng tây, điều này là không thể nghi ngờ. Về thính lực của ngươi ... tuy là ngươi cũng đã già, nhưng còn chưa đến mức lãng tai.”

“... Ngươi nói là ... ‘không đi’?”

“Không đi!”

“Vì sao? Bình thường ngươi vẫn luôn tích cực mà.”

“... Hôm nay, à không, từ nay về sau, ta sẽ không tích cực nữa.” Đỡ khiến người ta thấy phiền.

“Đứa nhỏ này, hôm nay ngươi làm sao vậy À, hay là gia làm gì ngươi?”

Khóe mắt nhìn lướt qua cái tên đang đi vào phòng, ta chẳng thèm hừ một tiếng, quay lưng lại với hắn.

“Mới từ trong cung trở về, muốn uống ngụm nước.”

“A ... Thật sự rất xin lỗi gia ... Vừa rồi ta có nói Huyền Huyền mang trà qua cho ngài.” Bàn tay để ở sau lưng của nàng vụng trộm kéo kéo ta. “Hay là ngài cứ trở về phòng chờ một lát đi?”

“Không cần, uống ở đây luôn cũng được.”

“Vậy ... xin gia đợi một lát, bây giờ ta phải đi ...”

“Trở về.”

“Dạ?”

“Ngọc nương, ngươi đi làm việc khác. Ở đây có nhóc con Sở Hyên là được rồi.”

Một cảm giác bức bối dần tích tụ trong lòng khiến ta cắn răng trừng mắt nhìn hắn. Tên khốn này, thật sự nghĩ ta là quả hồng nhũn muốn làm gì thì làm sao?

“Nhưng mà nàng ...”

“Ngọc nương!” Ta bỗng nhiên đứng dậy, quay sang lạnh lùng nhìn hắn. “Chẳng phải chỉ uống nước thôi sao, có ta là được rồi..”

Diêm Sâm hơi nhướn mày, không nói gì.

“Huyền Huyền, người ...”

Cầm tách trà trên bàn từ từ đi tới chum nước, chậm rì rì mức một ly nước lã đầy, sau đó lại chậm rì rì đặt trước mặt Diêm Sâm trong cái nhìn trân trối của Ngọc nương. “Gia, uống ‘nước’.”

Nếu giờ phút này trông mắt của ta có thể biến thành kim châm thì Diêm Sâm đã sớm thành con nhím rồi.

Ngọc nương hô thất thành. “Trời ạ, Huyền Huyền, người sao có thể ... A! Gia, đừng ...”

Không riêng gì nàng, ngay cả ta nhất thời cũng ngây ngẩn cả người. Dù thế nào ta cũng không ngờ tới ...

Hắn cư nhiên lại cầm tách trà uống một hơi hết sạch, mắt cũng không chớp lấy một cái.

“... Có phải rất hối hận không?” Diêm Sâm đặt tách trà lên bàn, khoe môi giương lên ý cười thản nhiên. “Hối hận vì không hạ độc ta?”

Ta hung hăng cắn răng. “Nếu người muốn thì ta không ngại.”

“Ha ha ...” Hắn cười như thể đó thật sự là điều rất vui vẻ. “Thật sự muốn ta chết sao?”

“Người muốn người chết còn chưa tới lượt ta.” Làm kẻ trắng hoa phụ tình, người cho là mình có mấy cái mạng?

“Vậy sao ...” Diêm Sâm nhắm mắt lại, môi vẫn cười, nhưng vẻ mặt lại có chút mệt mỏi. “Được rồi, ta về phòng nghỉ ngơi trước ... Nhóc con Sở Huyền,” Con người tinh lượng lại lần nữa mở ra, nhìn thẳng vào khuôn mặt ta. “Ta có thể cự tuyệt bất cứ kẻ nào tới lấy mạng ta, nhưng chỉ có người ...”

“Sao?”

“Ta sẽ rất thích ý đem hai tay dâng tặng tính mạng này.”

“ ... ”

Nhìn thân ảnh màu trắng càng lúc càng xa, ta rốt cuộc không còn chút sức lực nào nữa, ngã ngồi trên ghế ...

36. Q.3 - Chương 10

Editor: Quân

Ta quả nhiên vẫn không hiểu được hắn.

Hai ngày nay, ta luôn bị câu nói kia của hắn làm nhiều loạn suy nghĩ, thường xuyên nhớ tới từng câu từng chữ hắn nói, từng cái nhăn mày, từng nụ cười, thậm chí là vẻ mặt khi hắn trêu chọc ta. Nghĩ đến nhập thần rồi sẽ quên mình đang ở đâu, sau đó lại ngồi ở trong viện nhìn thư phòng trống rỗng đến gần người như kẻ mất hồn ...

Hắn hiện tại đang làm cái gì? Thương nghị quốc sự với các đại thần trong triều, hay là ...

Ta cố sức lắc đầu, không muốn nghĩ đến những chuyện làm bản thân phiền muộn đó nữa. Nói ta trốn tránh cũng được, bảo ta tự mình đa tình cũng xong, dù sao thì bản thân ta vẫn không muốn nghĩ đến chuyện đó, vậy là được. Huống chi trong đầu ta bây giờ là một mớ hỗn độn, có muốn nghĩ ... cũng nghĩ không ra rốt cuộc là nguyên do gì.

Ta than nhẹ một tiếng, vỗ vỗ quần áo đứng dậy, đi đến đại sảnh.

“Huyền Huyền!”

“Có chuyện gì sao?” – Thấy Ngọc nương vẻ mặt hoảng sợ chạy về phía mình, ta không hiểu hỏi.

“Người, người ... hắn ... hắn ...”

“Cái gì mà ngươi với hắn, rốt cuộc là làm sao?”

“...” Phong chừng là nhất thời nói không ra lời, vậy nên nàng trực tiếp kéo tay ta lôi ra ngoài.

“Này này, ngươi nhẹ tay một chút có được không? Không phải da thịt của ngươi thì ngươi không đau sao ... Hắn là ai vậy?” Thấy ngoài cửa có bóng một nam tử trẻ tuổi trong tay cầm một tờ giấy mỏng, ta chớp mắt hỏi.

“Ngươi không biết hắn là ai?” – Ngọc nương trừng lớn mắt hỏi lại.

“Võ nghĩa! Biết còn hỏi ngươi làm gì ... A!”

Hét lớn một tiếng, ta lui về phía sau ba bước, cả người trốn sau cây cột chỉ lộ ra nửa cái đầu, ngón tay run run chỉ vào nam nhân đang quay đầu nhìn lại. “Ngươi ... ngươi ...”

Nam tử trẻ tuổi thấy ta đầu tiên là sửng sốt, ngay sau đó trên mặt hiện lên nụ cười kinh hỉ như là đã từng quen biết từ lâu:

“Tiểu muội, ta cuối cùng cũng tìm được muội rồi!”

Tiểu ... tiểu muội?

Ta kinh ngạc nhìn chằm chằm nam tử đứng trước mắt đang không ngừng liến thoắng, trong đầu hỗn loạn như bị sét đánh trúng. Người này đang nói cái gì? Ta là thân muội muội bị thất lạc mười lăm năm của hắn?

“Bối vậy ... cho nên ... sau đó ... sự tình chính là như vậy ... Tiểu muội? Tiểu muội?!”

“... A? Ngươi ... ngươi gọi ta sao?”

“Đương nhiên rồi! Trừ muội ra còn ai có thể là tiểu muội của ta.” Nam tử trẻ tuổi tự xưng là Sở Hoa Phong mở chiết phiến ra phe phẩy vài cái, vẻ mặt dẫu không được sự hưng phấn. “Mẹ cùng Hoa Vân nếu biết muội còn sống, nhất định cũng sẽ rất vui ...”

“Khoan, khoan! Dừng lại đã.” – Ta giơ tay lên làm tư thế tạm dừng, hồ nghi nhìn hắn – “Ngươi là đại ca của ta?”

“Đúng vậy.”

“Nhà của ta rất nhiều tiền?”

“Chính xác.”

“Ta vừa sinh ra được trăm ngày thì bị tặc nhân bắt cóc tống tiền, đòi vạn lượng hoàng kim?”

“Phải.”

“Sau đó ngay khi các ngươi chuẩn bị tiền xong, tặc nhân kia bởi vì không còn kiên nhẫn nữa nên đã ném ta đi, lừa các ngươi nói rằng đã giết con tin?”

“Quả thế.”

“Trừ ngươi ra, ta còn có người thân khác nữa?”

“Đương nhiên.”

“Ngươi bị sốt sao?”

“Chính xác ... Ai bị sốt?” – Sở Hoa Phong rốt cuộc cũng phản ứng lại – “Tiểu muội, muội hoài nghi đại ca ta như vậy thật khiến ta đau lòng.”

“...” Người này nói thật sao? Nhưng đúng là trùng hợp, hắn cũng họ Sở, hơn nữa khuôn mặt hắn và ta cũng có tám phần giống nhau. Nếu không phải vậy thì ta cũng sẽ không ngay lần đầu tiên gặp hắn đã bị dọa thành thế này. “À, có thể hỏi một chút không. Ngươi ... làm thế nào tìm được tới đây?”

“À, chuyện này sao ...” – Hắn cười tủm tủm nói – “Nói ra âu cũng là do duyên phận! Sáng nay ta đang uống trà ở trà lâu, thuận tiện giúp một lão bá quên mang bạc thanh toán tiền trà. Nào biết hắn vừa nhìn thấy ta cũng vô cùng kinh ngạc, nói ta rất giống một vị cô nương trong phủ Thái phó, cứ như là cùng một khuôn

đúc ra. Tuy rằng ta cũng không ôm nhiều hy vọng với tiểu muội mất tích đã mười lăm năm, nhưng vẫn không kiềm được muốn đến nhìn một chút xem sao. Thật không ngờ ...”

“Đợi chút! Lão bá? Lão bá nào?”

“Hắn nói hắn họ Chu, chuyên đưa đồ ăn cho phủ Thái phó.”

“Chu đại bá đưa đồ ăn?!” – Ta kinh ngạc vạn phần, bên tai lại hợp thời truyền đến tiếng Ngọc nương nói nhỏ.

“Cái lão già này, vẫn không sửa được thói huyền thuyên ...”

“...” Khóe mắt vô ý thức co giật vài cái. “VẬY ... người có cái gì chứng minh ta là muội muội của người? Đừng nói với ta rằng chỉ dựa vào khuôn mặt.”

“Đâu có.” Sở Hoa Phong lại thích ý lắc lắc cây quạt, trông dáng điệu như là đã định liệu trước. “Tiểu muội của ta phía sau lưng ở gần bả vai có một cái bớt cỡ bằng một đồng tiền.”

“...” Đưa mắt nhìn Ngọc nương, hai chúng ta chạy như điên vào nội thất.

Thời gian ước chừng nửa nén hương sau ...

“Tiểu muội, muội đã tin rồi chứ?”

“À ...” Vì sao ngay bản thân ta cũng không biết sau lưng mình có một cái bớt?

“Thật đúng là tổ tông phù hộ, mười lăm năm sau đã để chúng ta có thể đoàn tụ một nhà. Đáng tiếc, cha đã ... A đúng rồi, ta sẽ sai người trở về báo tin, tin chắc là không quá hai ngày nữa, mẹ cùng Hoa Vân cũng sẽ tới đây ...”

“Chuyện này ... ta không phải tiểu muội của người ...” Tuy rằng thân thể này thật sự là tiểu muội của người.

“Chuyện tới nước này, chứng cứ đều bày ra trước mắt, sao muội có thể không phải tiểu muội của ta được?” – Sở Hoa Phong có chút lo lắng – “Về ngoài giống nhau có thể nói chỉ là trùng hợp, nhưng còn cái bớt kia thì sao? Ta biết là do ta không đúng, năm đó nếu không phải ta nghịch ngợm ngã từ trên cây xuống, bà vú sẽ không vội vã đi tìm đại phu, muội cũng sẽ không bị người ta thừa dịp bắt đi ...” – Hắn hít một hơi thật sâu mới nói tiếp – “Mọi người trong nhà đều cảm thấy có lỗi với muội, rất muốn bồi thường lại uội. Muội có biết, hai tháng sau khi muội mất tích, mẹ gần như mỗi ngày đều lấy nước mắt rửa mặt, thiếu chút nữa thôi là khóc đến mù cả hai mắt.”

“Không phải, ta ...” Người muốn ta phải nói thế nào? Mặt là tiểu muội của người, bớt cũng là tiểu muội của người, nhưng trên thực tế, “ta” không phải tiểu muội của người!

“Ta cầu xin muội.” – Sở Hoa Phong nói một cách chân thành – “Mẹ cũng đã lớn tuổi rồi, nhưng lúc nào cũng tâm tâm niệm niệm không thể quên được muội, còn nói sống phải thấy người chết phải thấy xác ... Muội nhẫn tâm để mẹ chết không nhắm mắt sao?”

“...” Bệnh tình của mẹ hắn đã đến mức nguy kịch?

“Huyền Huyền.” – Ngọc nương ở phía sau vỗ nhẹ vai ta, nói nhỏ – “Người nhận đi, hắn thật sự là đại ca của người.”

“Ta ...” Thật đúng là cảm ăn hoàng liên – có khổ nói không nên lời. Đây là chuyện “du lịch” quái quỷ gì a, mọc đầu ra một đám thân thích thế này? Nhưng chuyện này cũng không phải không thể. Khuôn mặt của ta cùng với tiểu khất cái này giống nhau như đúc, mà tiểu khất cái này lại là thiên kiêu nhà giàu, không chừng gia đình Sở Hoa Phong còn có mối quan hệ sâu xa với ta cũng nên ... Thở dài, thôi thôi, xem như là an ủi tiểu khất cái trên trời có linh thiêng, ta nhận vậy, tuy là bối phận này khả năng có chút phức tạp.

“Đại ... đại ca ...”

“Ai –” Nắm lấy tay ta, Sở Hoa Phong kích động tới mức hai mắt cũng bắt đầu ươn ướt – “Cuối cùng ta cũng tìm được muội, muội muội đáng thương của ta ...”

“...”

Thật không hiểu chuyện này là phúc hay là họa đây ...

37. Q.3 - Chương 11

Editor: Quân

Thư phòng im ắng, tĩnh lặng tới mức làm cho ta cảm thấy không được tự nhiên.

Diêm Sâm tựa người vào ghế, ánh mắt nhìn ta có chút dao động, không biết là đang suy nghĩ cái gì.

“Gia ...” – Khua tay trước mắt hắn vài cái, ta cẩn thận gọi. Nhìn hắn thế này, không phải là bị chuyện xưa truyền kỳ dọa đến gần người chứ?

Ánh mắt mê ly dần ngưng tụ, hắn trừng mắt nhìn, mở miệng nói, vẫn là thanh âm nhu hòa dễ nghe. “Thủ phủ Hà Dương, Sở gia?”

“Dạ? ... Có phải thủ phủ hay không ta không biết, nhưng ... Hắn nói là Hà Dương Sở gia.” Wow, không thể nào! Nhà ta cư nhiên là thủ phủ siêu giàu có!?

Đôi mắt mới vừa rồi còn trong trẻo giờ lại bắt đầu hoảng hốt. “Là thế sao? Thật không ngờ ...”

“Gia, người không sao chứ?” Sao gần đây ta thường không nhìn thấy hắn, hoặc nếu có thì cũng là bộ dạng mỗi một đến cực điểm thế này? Trong đầu đột nhiên linh quang chợt lóe, ta âm trầm nheo mắt lại. Hắn không phải là cùng với ...

“Ta không sao.” Diêm Sâm nhắm mắt lại, khóe môi gợi lên ý cười lạnh nhạt. “Gần đây bề bộn nhiều việc nên hơi mệt một chút. Nhóc con Sở Huyền ...”

“Sao?”

“Ta hẳn là nên chúc mừng người một tiếng?”

Ta mặt nhăn mày nhíu: “Không có gì hay để chúc mừng.” Sự tình nếu xảy ra với người thì người cũng không muốn người khác chúc mừng.

“...” Đôi mắt trong suốt như làn thu thủy đảo quanh trên mặt ta một lát, rồi ngay lập tức hạ xuống. “Thật hâm mộ người ...”

“Ta?” – Ta chỉ tay vào mặt mình – “Ta có cái gì đáng để hâm mộ?”

Hắn cười khê: “Không có gì, thuận miệng nói ra thôi ... Ở đây không có chuyện gì nữa, người ra ngoài trước đi.”

“... Được.” Tuy rằng thật khó hiểu, nhưng ta vẫn ngoan ngoãn nghe lời mà lui ra. Vì sao thỉnh thoảng hắn lại nói những lời làm ta không tài nào hiểu được ...

“Tiểu muội!”

Kinh ngạc quay đầu lại. “Đại ca?”

“Mau tới đây!” – Sở Hoa Phong thở hồng hộc vì chạy vội, tiến lên nắm chặt tay áo ta. “Mẹ đến rồi, còn có Hoa Vân nữa ... Hai người đang chờ gặp muội!”

“Cái gì?”

...

Dịch quán Chí Dương.

Nhìn lão phu nhân ngồi trước mặt thật vất vả mới bình tĩnh lại, ta không biết phải làm sao.

“Đại ca ...”

“Tiểu muội, đây là mẫu thân của chúng ta. Nào, mau mọi ‘mẹ’ đi!”

“Ta ...” Đột nhiên có một người mẹ, bảo ta làm thế nào gọi ngay được đây. “À, chuyện này ...”

“Nữ nhi đáng thương của ta ...” Lão phu nhân ngẩng đầu lên, nước mắt loang lổ trên gương mặt buồn vui lẫn lộn. “Con đang trách ta vì sao không thể tìm ra con sớm hơn phải không? Kỳ thật, mười lăm năm qua mẹ vẫn luôn áy náy. Nếu lúc trước mẹ dẫn con theo thì con đã không bị người ta trộm đi ... là mẹ có lỗi với con ...”

“Không! Không phải ...” – Ta cuống quýt xua tay – “Ta không có trách người, thật sự ...” Cho dù có muốn thì ta cũng không có tư cách.

“Vậy vì sao con ...”

“Được rồi, được rồi! Ta ... ta gọi là được!” Thật sự không thể chịu nổi công phu nước mắt + tự trách của lão thái thái này. Ta bị dồn vào đường cùng, rốt cuộc chỉ còn cách thỏa hiệp. “À ... mẹ ..”

“Hức ...” Nàng nức nở một hồi, lại nâng khăn lên che miệng, nước mắt tựa hạt châu đứt chuỗi tuôn rơi. Có lẽ là bị bộ dạng đau xót cho ái nữ của nàng đả động, ta kìm lòng không được mà lại gần nàng, đưa tay lên lau đi giọt lệ nơi khóe mắt, dịu giọng an ủi:

“Mẹ, đừng khóc nữa, có được không? Không tốt ắt đâu.”

“...” Nàng giương mắt lên si ngốc nhìn ta, rồi bỗng nhiên kéo ta ôm vào trong lòng, thanh âm khàn khàn lộ ra niềm hạnh phúc cùng thỏa mãn. “Được, mẹ không khóc nữa, không khóc ...”

“Mẹ.” Sở Hoa Phong ở bên cạnh nhìn hơn nửa ngày mới lên tiếng. “Tiểu muội trở về là chuyện tốt, mẹ phải cười mới đúng!”

“... Phải, phải, “Lau nước mắt, Sở Tần thị – à không – mẹ ta, tặng cho ta một nụ cười dịu dàng hiền lành tuy không được tính là rất đẹp. “Mẹ là vì gặp lại con quá vui sướng nên mới không kìm được mà nước mắt tuôn rơi ... con sẽ không chê mẹ thích khóc chứ?”

Ta mỉm cười lắc đầu. Trên đời này, có nữ nhân nào lại chê mẫu thân vì gặp lại mình vui quá tới mức bật khóc đây?

“Hài tử ngoan ... mười lăm năm, nữ nhi của ta đã trở thành một đại cô nương rồi ... Đến đây,” Như chợt nhớ tới cái gì đó, nàng kéo ta đến trước mặt một nữ tử trẻ tuổi khác vẫn đứng phía sau, giới thiệu: “Nàng tên là Hoa Vân, nhị tỷ của con.”

“Nhị tỷ.” Cùng là dung mạo ấy, nhưng toàn thân Sở Hoa Vân lại tản mát ra loại khí chất tiêu chuẩn của một tiểu thư khuê các: ôn nhuận thực nhã, nhu hòa uyển chuyển, tựa như gió xuân thảng ba.

“Tiểu muội!” Nàng cười, để lộ ra hai lúm đồng tiền, tựa như một cơn gió xuân phất qua cành lá. “Thật tốt quá, mẹ tìm được nữ nhi, chúng ta cũng có tiểu muội muội thân nhất, cả nhà rốt cuộc đã có thể đoàn tụ.”

“Đúng vậy đúng vậy. Chỉ tiếc ...” – Mẹ đột nhiên thở dài, thần sắc ảm đạm – “Cha các con ...”

“Mẹ!” – Sở Hoa Phong bất mãn ngắt lời – “Cha tuy đã mất, nhưng nếu người biết chúng ta tìm được tiểu muội, nhất định cũng sẽ ngậm cười nơi chín suối.”

“Phải, phải ...” Mẹ lau đi khóe mắt vừa thấm ướt, có chút mắt tự nhiên kéo tay ta. “Được rồi, đừng đứng đây nữa. Hôm nay nhà chúng ta thật vất vả mới có thể đoàn tụ, tốt xấu gì cũng phải ăn một bữa cơm đoàn viên.”

“...” Ta mở miệng nhưng lại không nói được gì, chỉ đành gật đầu.

“Hoa Phong, đi gọi tiểu nhị chuẩn bị nhanh một chút, hôm nay ta muốn cùng nữ nhi thưởng thức một bữa thật ngon!”

...

“Sao thế?” Bạch Tinh ngừng thêu, cười khẽ hỏi.

“A ... Không có gì!” Theo thói quen vâng vạ áo, lòng ta có chút không yên. “Ta chỉ nghĩ, mẹ ta ...”

“Mẹ người làm sao?”

“Không sao cả, chỉ là ... thấy không quen.”

Ở thế kỷ hai mươi mốt thì có một người mẹ luôn xem thường ta, đến đây rồi lại có một người mẹ đối tốt với ta vô ngần, sự khác biệt lớn đến thế khiến ta không thể ngay lập tức tiếp thu được.

“Có sao đâu. Dù gì người cũng là đứa con thất lạc suốt mười lăm năm của bà ấy, không quen cũng là lẽ thường tình.” Bạch Tinh cười dài cần đứt sợi chỉ. “Chỉ e cuối cùng lại là người chủ động bám lấy họ!”

“Ta?” – Bĩu môi – “Không thể nào!”

“...” Nàng chỉ cười không nói.

Tuy rằng ta đối với người nhà Sở gia không có cảm tình gì, nhưng ta có thể cảm nhận được, bọn họ từng câu từng chữ, từng hành vi cử chỉ đều bộc lộ ra sự quan tâm cùng yêu thương đối với “nữ nhi thất lạc đã lâu” là ta đây, hận không thể coi ta là Bồ Tát để lên bàn mà bái lạy. Nhưng ...

Trong lòng ta luôn có một nỗi bất an.

“Bạch Tinh tỷ.”

“Sao?”

“Người nói xem ... nếu ta ở chung lâu ngày với họ, một ngày nào đó bọn họ đột nhiên cảm thấy ta không xứng làm nữ nhi của họ, ý ta là về phương diện tính cách hoặc đối nhân xử thế không phù hợp với yêu cầu của họ, liệu họ có thể không muốn nhận thức ta nữa không?”

“Sẽ không.”

Ta kinh ngạc vì câu trả lời chắc chắn của nàng. “Vì sao?”

“Vì người là thân nhân của họ!” – Nàng cười nói – “Bọn họ thương người như vậy thì vì sao lại phải để ý tới những chi tiết nhỏ nhặt đó? Cái gì gọi là ‘xứng’, cái gì lại gọi là ‘không xứng’? Người là đứa con của họ, chuyện này vĩnh viễn cũng không thay đổi.”

“Nhưng ta ...”

“Được rồi, Tiểu Huyền, tin tưởng vào bản thân một chút được không? Bất luận là như thế nào, con gái thì phải hiểu kính trọng bối, tôn trọng huynh tỷ, đây mới là điều khiến cha mẹ vui lòng nhất, hiểu chưa?”

“... Ừm.”

Quên đi, ván đã đóng thuyền, cũng gọi người ta một tiếng “mẹ” rồi, ta còn so đo làm gì nữa? Ai, xem ra ta không thể không thay tiểu khát cái này làm tròn bổn phận nữ nhi rồi ...

38. Q.3 - Chương 12

Editor: Quân

“Cái gì? Trở về?”

“Đúng vậy,” – Mẹ gật đầu đáp – “Sở gia tìm con suốt mười lăm năm trời, nay một nhà đã nhận nhau, đương nhiên phải về cảm tạ ân đức tổ tông.”

“Nhưng mà ...” Ta vẫn chưa muốn rời khỏi đây.

Sở Hoa Phong nhận ra sắc mặt ta không được tốt lắm. “Tiểu muội có điều cố kỵ chăng?”

“À ... Thật ra, con đã ký khế ước bán mình rồi ...” Sống là người Diêm phủ, chết cũng phải làm ma Diêm phủ.

“Chuyện này thì dễ thôi, chỉ cần con muốn, mẹ có thể đi tìm Diêm Thái phó ...”

“Mẹ, không cần phải vậy! – Ta theo phản xạ hét to lên – “Cái này ... Gia ... hần ... không dễ thương lượng cho lắm...”

“Khó thương lượng?” Trên mặt bà hiện lên ba cái dấu chấm hỏi đầy tò mò.

“Phải, hần ...” Ta cố gắng tìm tòi lục lợi trong đầu những từ có thể dùng. “Hần không những không phân biệt phải trái, hơn nữa còn rất bá đạo. Phàm là thứ hần muốn thì tuyệt đối sẽ không chấp tay dâng cho người ta, thế nào cũng phải đè ép, làm trá mới thôi. Quả thực chính là ... là ...” Xin lỗi gia, để ta có thể tiếp tục ở lại đây, lão nhân gia ngài đành phải hy sinh một chút vậy.

“Có chuyện này sao?” Sở Hoa Phong nhíu mày hỏi.

“Đúng!” Ta không ngừng gật đầu, cứ như là chỉ cần chậm một chút sẽ làm giảm độ thành tín của ta.

“... Vậy người còn đi theo hần làm gì?”

“Hả?” Ta há hốc mồm, vạn lần cũng không nghĩ tới hần sẽ hỏi lại như vậy.

“Phải đấy tiểu muội, nếu Diêm Thái phó thật sự là người không phân rõ trái phải, chúng ta đây lại càng không thể để người tiếp tục ở lại nơi này.” – Ngay cả đại tỷ thoát nhìn mềm mại hiền thực – Sở Hoa Vân – lúc này cũng nghiêm mặt nói.

“...” Ta dở khóc dở cười. Cái này gọi là mua dây buộc mình sao?

Mắt thấy mẹ con, huynh muội ba người ghé tai nhau bắt đầu nói nhỏ, ta không khỏi cười khổ một tiếng. Muốn công phá ba người này tuyệt đối là không có hy vọng, chỉ còn cách xuống tay với ...

“Gia, nếu mẹ ta đến tìm người nói cái gì, người trăm ngàn lần cũng không được đáp ứng!” Qua bữa điểm tâm ngày hôm sau, ta ở hậu viện chặn đường Diêm Sâm đang muốn trở về phòng.

Hần ngắt ra: “Chẳng lẽ người không muốn đoàn tụ với họ sao?”

“Ta ... đối với bọn họ không có cảm tình gì a! Đột nhiên xông ra bảo ta phải chấp nhận thế nào ...” Huống chi ta căn bản không phải tiểu khát cái kia.

“Nhóc con Sở Huyền, người sẽ thích họ.” Diêm Sâm nói nhỏ, trên gương mặt tuấn dật hiện lên nét buồn xa xăm. “Như chân với tay, thân tình vĩnh viễn không thể chia cắt. Bọn họ là người thân của người, đương nhiên sẽ đối xử tử tế với người. Chuyện này người không phải lo.”

“Vấn đề không phải là bọn họ đối xử với ta thế nào, mà là ta ...” Ta căn bản là không muốn!

“Người làm sao?”

Ta cắn chặt răng. “Ta ...”

“Thái phó đại nhân.”

Thân mình ta chợt cứng đờ, từ từ quay đầu lại. “Mẹ ...” Hành động nhanh như thế sao?

“Sở lão phu nhân.” Diêm Sâm lễ phép chào hỏi, khuôn mặt vẫn mang vẻ bình thản. “Tìm văn bối có việc gì chẳng?”

“Phải.” – Mẹ liếc mắt sang nhìn ta – “Là về chuyện nữ nhi Sở Huyền của ta.”

Xong rồi, đề cập tới rồi. Ta vội vàng nháy mắt với Diêm Sâm, cực lực lắc đầu, ý bảo hần đừng có tùy tiện đáp ứng. Nào biết hần chỉ cười nhẹ nói:

“Mời lão phu nhân đến thư phòng nói chuyện.”

“Tiểu muội, người cứ đi đi lại lại như vậy làm ta hoa hết cả mắt. Cầu xin người, có thể ngồi yên một chút được không?”

Ánh mắt mang theo mười phần sát khí bắn thẳng qua đó. “Chuyện không liên quan đến người, người đương nhiên có thể ngồi yên rồi.”

“Tiểu muội, lời ấy sai rồi. Đại ca rất quan tâm đến muội, bằng không đã chẳng báo ẹ cùng Hoa Vân tới đây nhận thức muội.”

“...” Còn nói nữa, chính hấn mới là kẻ phá hư mọi chuyện!

“Không biết mẹ cùng Diêm Thái phó nói chuyện thế nào rồi ... A! Mẹ, người đã về rồi?”

Nhìn về phía Sở Hoa Phong đang nghênh đón, ta thấy mẹ ta vẽ mặt tươi cười như xuân phong bước vào cửa.

“Mẹ, chuyện này ...” Diêm Sâm nói như thế nào?

Nàng nhìn ta vẻ oán trách: “Người a, đúng là không có mắt nhìn người.”

Sao cơ?!

“Diêm Thái phó người ta không kiêu cũng chẳng nóng nảy, rõ ràng là một người nhã nhặn lịch sự, làm gì có mãnh liệt bá đạo như con nói? Làm hại ta đã chuẩn bị cả đồng lời định nói trong bụng, cuối cùng đều trở thành vô dụng cả.” – Nói đoạn, nàng lấy ra một tờ giấy đưa cho ta – “Đây, ta vừa mở miệng là hấn đã trực tiếp giao cái này cho ta rồi.”

... Đây là cái gì?

Mở tờ giấy ra, mặt ta nhất thời biến sắc ...

“Ai, tiểu muội ...” Sở Hoa Vân vừa vào cửa đã bị ta đụng mạnh, thiếu chút nữa là ngã nhào. “Muội đi đâu vậy?”

Thở hồng hộc tiến vào thư phòng, ta đập tờ giấy lên bàn, cắn răng chất vấn hấn: “Người dựa vào cái gì mà làm như vậy?”

Chậm rãi chuyển mắt từ quyển sách trên tay lên tờ giấy trên bàn, vẽ mặt Diêm Sâm vẫn bình thản: “Ta vì sao lại không thể làm như vậy?”

“Người ... người căn bản là không hỏi qua ý kiến của ta!”

“Ta chưa bao giờ biết chủ tử ra quyết định lại còn phải hỏi ý kiến nô tài.” Hấn buông mắt, ngữ điệu rất nhẹ, đối lập hấn với ta.

Ta không khỏi siết chặt nắm tay đang run lên nhẹ. “... Bởi vì ta là ‘nô tài’ của người, vậy nên người có thể tự ý đem ta giao cho người khác, có đúng không?”

“Bà ấy là mẹ người, không phải người khác.” Diêm Sâm không buồn nâng mắt, vẽ mặt không chút thay đổi, đáp.

Hơi nước dần ngưng tụ nơi khóe mắt, ta cố nén cảm giác nghẹn ngào trong cổ họng, từ từ cầm lấy khế ước bán mình. “Được, tốt lắm ...” Chớp mắt, tờ khế ước đã biến thành từng mảnh nhỏ. “Dù sao người cũng chê ta vướng bận, vừa lúc có thể tiến bước ta đi ... Không cần biết người ước hội kết giao với người nào, tất cả đều không còn liên quan đến ta nữa!”

Vung tay ném những mảnh giấy nhỏ vụn lên không, ta bật khóc lao ra khỏi thư phòng ...

Xe ngựa không ngừng lăn bánh, thành Chí Dương phía sau ta càng ngày càng xa. Bỗng nhiên, bàn tay được một người nào đó dịu dàng nắm lấy. Ta quay đầu lại, thoáng nhìn nét mặt đầy lo âu của Sở Hoa Vân, rồi lại nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Tiểu muội ...”

“Không sao, không cần an ủi ta.” – Ta rầu rĩ nói – “Chỉ là chưa từng đi xa nhà nên không quen một chút thôi.”

Mẹ cùng nhị tỷ trao đổi ánh mắt với nhau, sau đó giữ chặt tay kia của ta, bà nói: “Huyền nhi, mẹ vất vả lắm mới tìm được con, nhất định sau này sẽ bồi thường lại cho con thật tốt.”

“Không cần đâu mẹ. Con không phải vì muốn được bồi thường mà trở về.” Mà bởi vì tên khốn nạn nào đó cần bản không muốn giữ ta lại ...

“Huyền nhi, mẹ biết con luyến tiếc. Nhưng Diêm Thái phó không phải là người mà kẻ bình dân nhà nghèo như chúng ta có thể trèo cao với tới được ... Thay vì cứ ôm những ý nghĩ không an phận, chi bằng làm một việc gì đó đến nơi đến chốn, con nói có phải không?”

Ý nghĩ ... “không an phận”?

“Được rồi, mẹ!” Ta còn chưa mở miệng, thanh âm Sở Hoa Phong đã truyền từ ngoài vào: “Tiểu muội chỉ là rời khỏi nơi thân thuộc bấy lâu nên chưa thích ứng được thôi, cũng không phải là có suy nghĩ không thực tế gì cả. Chờ khi muội ấy về ở chung với chúng ta một thời gian rồi, tự nhiên sẽ không cảm thấy khổ sở nữa.”

“Phải đấy mẹ à! Tiểu muội thông minh như vậy, tuyệt đối sẽ không đi trêu chọc vào người không nên chọc. Mẹ chẳng lẽ lại không hiểu?” – Sở Hoa Vân ở một bên hát đệm vào.

“Đúng là tay chân tình thâm! Tìm được muội muội rồi nên gạt mẹ sang một bên phải không?” Mẹ giả vờ tức giận, nhưng khóe mắt cũng không giấu được ý cười.

Tiếng cười hoan hỉ vang không ngớt bên tai. Ta không nói gì, chỉ thở dài, ánh mắt liếc nhìn về phía xa xa ...

39. Q.3 - Chương 13

Editor: Quân

“Tam tiểu thư, chỗ này cô thêu sai rồi. Nếu thêu không đúng cách thì sẽ không đẹp đâu ...”

“À ... ừ ... đã biết ... Á!”

“Tam tiểu thư, cô không sao chứ? Trời ạ .. chảy máu rồi ...”

“Không sao! Không sao! Làm tiếp ... Ái!”

“Tam tiểu thư ...”

“Không sao, chỉ bị thương một chút thôi ... Á!”

“Ta ... hôm nay chúng ta thêu đến đây thôi được không? Để lần khác ...”

“... Ai nha!”

“Vẫn là không thêu nữa ...”

“Đáng chết, ta không tin là ta không thể ... Ái đau!”

“...”

...

Tới khi cả mười đầu ngón tay đều chỉ chút vết kim đâm, tính nhẫn nại vốn đã ít tới mức đáng thương của ta gần như không còn.

“Hừ, đây đâu phải là bảo ta thêu, rõ ràng là kim đâm ta thì có. Chết tiệt!”

Ngoài đầu lại nhìn nha hoàn dạy ta thêu lúc này đang trở mắt ra nhìn, ta tức giận phát tay. “Đi xuống đi, hôm nay đến đây thôi.”

“... Dạ.” Nàng ngậy ngậy hết nửa ngày mới phản ứng lại, cuống quýt lui ra ngoài.

Còn tức vẫn còn chưa nguôi, ta đến bên bàn rót chén nước, đang định ngửa đầu lên uống thì ...

“Tiểu muội!”

Phụt!!

Sở Hoa Phong khoe miệng run rẩy nhìn phần áo trước ngực ướt đẫm nước hơn phân nửa, một lúc sau mới miễn cưỡng bày ra biểu tình rằng mình không để ý lắm. “Không ... không sao! Chẳng phải chỉ là một bộ quần áo thôi sao, tiểu muội nếu thích phun nước thì cứ phun ... Nhưng lần sau có thể báo trước để vi huynh chuẩn bị tâm lý cho tốt không?”

Liếc nhìn hắn với vẻ xem thường, ta xoay người ngồi dựa vào ghế bành, bắt chéo chân. “Tìm ta có chuyện gì?”

“Ừm ... Tiểu muội, chân muội ... Được rồi, phải vậy mới đúng. Còn thân người nữa, ngồi thẳng lên.” Hắn chỉ bảo ta điều chỉnh lại tư thế một phen rồi mới mỉm cười mỹ mãn. “Kỳ thật cũng không có gì, là mẹ bảo ta đến nói uội biết tối nay trưởng tôn Tùy gia mở tiệc ngắm trăng tròn, mời chúng ta qua dự. Vậy nên, phiền muội nhất định phải rửa mặt chải đầu cho thật đẹp vào, đừng để như lần trước ...”

“Trời ạ ...” Không đợi hắn nói xong ta đã bắt đầu ôm trán thở than. “Lại có người mời? Không thấy phiền sao, từ lúc ta về nhà đến giờ đã gần nửa năm rồi, người thử tính xem chúng ta ăn tối ở nhà được mấy bữa?”

Sở Hoa Phong nhún vai ra vẻ bất đắc dĩ: “Ta cũng không có cách nào a. Đây đều là những đối tác làm ăn của chúng ta, họ đã đưa thiệp mời đến tận cửa rồi, muội cũng không thể không nể tình hữu nghị.”

“Nói đi nói lại vẫn là nơi gian thương tụ tập lại với nhau.” – Ta căm giận nói – “Ta thà ở nhà ăn bánh bao cũng không muốn đến cái nơi sặc mùi tiền bạc như thế.”

“Muội nói vậy ta cũng không có ý kiến.” – Hắn cười hì hì ngồi xuống đối diện với ta – “Nhưng muội có thể thay tạm bằng bánh ngô được không?”

“Vì sao?”

“Bởi vì hôm nay phòng bếp không chuẩn bị bánh bao, chỉ còn có ít bánh ngô từ hai ngày trước giờ đang được đặt ở một góc sáng sủa nào đó không được ai hỏi thăm ... Hay là muội chờ ta tan tiệc rồi sẽ mang bánh bao về uội?”

“... Thôi bỏ đi, ta đành phải cố mà đến vậy.”

“Ừ, vậy mới là tiểu muội tốt của ta chứ ... A! Đúng rồi, gần đây muội học nữ công gia chánh thế nào rồi? Hôm nay mẹ lại bảo ta tìm thêm vài người tới dạy muội.”

“Còn tìm nữa? Ta đã học tới mức muốn học máu rồi người có biết không?”

“Ta có biết cũng vô dụng. Mẹ đã nói thân là một tiểu thư khuê các thì tất cả những tố chất mà một tiểu thư nên có muội đều phải học ... Chơi cờ ư, muội đi chưa được ba nước đã thua, đánh chưa đầy ba hiệp đã thảm bại; Thư pháp ư, muội chỉ toàn làm mấy bài vè, đã thế lại còn chẳng có vần điệu gì cả; Vẽ thì ... muội định gọi nó là gì vậy? Thật sự là rất xấu; Thêu thì ...” Ánh mắt hắn nhìn thoáng qua đồng hồ thêu chưa kịp thu dọn để ở trên bàn. “Xem ra cũng không khả quan hơn là bao ... Cho nên đại ca đang nghĩ xem, đến tột cùng là muội có thể học được cái gì? Nghĩ tới nghĩ lui, ta đột nhiên nghĩ đến một thứ. Cái này rất tốt, học xong rồi còn có thể ...”

“Ngừng, ngừng!” Ta có chút tức giận lườm cái tên đang lải nhải, rầy rà không ngừng kia. Vô số lần đã nói với hắn là phải biết điểm dừng, đừng có lảm lòi cần nhẩn như bà lão khó tính, vậy mà mãi không chịu sửa. “Người nói dài dòng như vậy, rốt cuộc là muốn ta học cái gì?”

“Muội chịu học?”

“Mẹ đã nói thì dù ta không muốn cũng không được. Nói mau, muốn ta học cái gì?”

“Bàn tính.”

“Bán tính?”

“Phải.” Hắn nghiêm túc gạt đầu, lặp lại lần nữa. “Là bàn tính.”

Xoạch ...

Lại đặt một quyển nữa lên chồng sổ sách cao ngất bên cạnh, ta vươn dài thắt lưng, ngáp một cái, mắt nhìn chăm chăm vào Sổ Hoa Phong đang tươi cười đầy mặt đi vào phòng.

“Ai nha, tiểu muội đã tính xong hết rồi sao? Thật tốt quá, ta còn lo là sẽ không kịp ... Muội giúp ca ca nhiều lắm nha!”

“Giúp ư?” Ta ngoài cười nhưng trong không cười hỏi lại.

“À ... đúng, đúng” – Hắc chợt dạ, chỉ đành cười gượng – “Không chỉ giúp ta, còn giúp cả mọi người nữa ...”

Tươi cười càng thêm âm trầm. “Phải không?”

“Đương nhiên ...”

“Đồ chết tiệt nhà ngươi.” – Ta tức giận chửi hắc một câu – “Ngươi rõ ràng là muốn tìm người tính toán sổ sách thay ngươi.”

“Ừm ... muội nhìn ra rồi sao ...”

“Ngươi nghĩ ta cũng ngốc như ngươi sao?” Đem cả chồng sổ sách đến bảo là muốn ta luyện tập, còn nói phải thẩm tra kĩ rồi ghi lại rõ ràng tất cả số liệu, chỉ có thằng ngu mới không nhận ra ý đồ của hắc là gì. Còn nói cái gì mà giúp ta phát huy tố chất tiềm ẩn ... Tất cả đều là bịa đặt!

“Nhưng tiểu muội à,” – Sổ Hoa Phong cười làm lạnh – “Khả năng tính toán của ngươi rất tốt nha, Lưu Bá chỉ nói có vài câu ngươi đã nắm vững toàn bộ rồi.”

“Đó là chuyện đương nhiên!” Nhớ ngày trước, từ hồi học tiểu học ta đã là đệ nhất cao thủ sử dụng bàn tính rồi.

“Vậy thì thế này đi,” – Hắc chợt nghiêm mặt – “Về sau nếu Lưu Bá xử lý sổ sách không hết thì sẽ giao uội ...” Thấy sắc mặt của ta không tốt, hắc vội vàng bổ sung, “Đương nhiên, ta cũng sẽ tính tiền công uội, thấy thế nào?”

Ta liếc mắt xem thường. “Không muốn.”

“Vì sao?”

Ta xoa bóp cánh tay đã tê rần, vẻ mặt khinh thường đáp: “Cùng là trả tiền công, sao ngươi không tìm một người nào đó trong thành đến làm đi, cần gì phải làm phiền ta.”

“Tiểu muội, hai chuyện này sao có thể giống nhau được. Muội là người Sở gia, trong tương lai một phần sản nghiệp của Sở gia cũng sẽ là của muội. Nay việc buôn bán sự vụ bề bộn, chỉ có mình ta thì dù dốc hết sức cũng không quản lý tốt được. Nếu muội chịu giúp một tay, sau này một số việc ta có thể bàn giao toàn bộ uội. Như vậy không chỉ giảm bớt gánh nặng của ta, mà còn uội một cơ hội tham dự vào việc buôn bán của gia tộc ...”

“Cái gì?” – Ta có chút kinh ngạc – “Ồ cổ đại, à không, niên đại này ... nữ nhân cũng có thể tham dự việc buôn bán sao?”

“Nói vậy cũng không đúng.” – Sổ Hoa Phong nghiêm mặt nói – “Chỉ có Sở gia là ngoại lệ thôi. Cơ nghiệp hiện tại của Sở gia là do năm xưa ông cố cùng bà cố chung tay lập nên, vì vậy mà đã lưu lại một quy định bất thành văn: nữ tử Sở gia đều phải tham gia vào chuyện buôn bán của gia tộc. Mà mẹ cũng là do có tài kinh thương mới được tổ phụ chấp thuận gả nhập Sở gia.”

“...” Gia đình như vậy thật là hiếm thấy.

“Cho nên, tiểu muội cứ yên tâm, dù gia nghiệp Sở gia có do nữ nhân chấp chưởng cũng không bị thế nhân chê cười ...”

“Vậy sao ngươi không đi tìm Nhị tỷ?” Nàng cũng là một phần tử của Sở gia kia mà.

“Hoa Vân ư?” – Hắc lắc đầu – “Muội cũng thấy rồi đấy, nàng ấy trời sinh tính tình lương thiện, dịu ngoan hiền thực, làm hiền thê lương mẫu thì được chứ buôn bán thì ... e chỉ để người ta bắt nạt thôi.”

“Vậy chẳng lẽ Nhị tỷ không làm cái gì sao?”

“Đương nhiên không phải.”

Ta khó hiểu: “Nghĩa là sao?”

Sở Hoa Phong chậm rãi rót ình chén trà. “Nhiệm vụ mà mẹ giao cho nàng ấy là mau chóng tìm một gia đình tốt rồi gả đi, sau đó để muội phu tương lai đến thay nàng đóng góp công sức cho việc buôn bán của gia tộc.”

“Hả?”

“Vậy nên, tiểu muội à, ta khuyên muội vẫn nên lo lắng ình đi thì hơn. Nếu muội tiếp nhận việc kinh thương không chừng có thể tạm thời tránh được việc hôn sự ... Hôm qua lúc mẹ nói chuyện với ta đã không có ý uội tham dự vào việc buôn bán rồi, mà hy vọng muội cũng có thể giống như Hoa Vân, tìm một trượng phu đầy hứa hẹn tới thay muội ...”

“ ... ”

“... A! Đúng rồi, thiếu chút nữa là ta quên mất. Tiểu muội, mẹ có nói là nàng đã an bài việc hôn sự cho Hoa Vân rồi. Trong nhà đối phương có hai vị công tử, vậy nên mẹ hy vọng muội cũng có thể gả sang đó.”

Một thoáng im lặng qua đi, trong phòng bỗng nhiên bộc phát tiếng thét lớn.

“Tên Sở Hoa Phong chết tiệt kia, chuyện quan trọng như vậy sao người không nói sớm?!”

40. Q.3 - Chương 14

Editor: Quân

Thoảng nhìn Sở Hoa Vân ngồi bên cạnh đang không ngừng chà xát góc áo, ta không khỏi bất đắc dĩ thở dài:

“Nhị tỷ ...”

“ ... ”

“Bộ quần áo này có thù oán gì với người sao?”

“ ... ” Mặt nàng tức thì đỏ lựng như cầu lửa, bàn tay lại lúng túng không biết để đâu. “Ta ... ta ...”

“Được rồi, thoải mái một chút đi.” Ta vỗ vỗ lưng nàng, hất cằm về phía sau. “Bọn họ cũng không phải là mãnh thú hồng thủy gì, người cần gì phải như thế?”

Chẳng qua là các vị trưởng bối muốn hai người chúng ta thử xem cảm giác ở chung với họ thế nào, cũng chưa có quyết định chuyện chung thân.

“Nhưng mà ta ...” – Nàng càng nói lại càng nhỏ – “Cứ cảm thấy mất tự nhiên thế nào ấy.”

“Có gì mà phải mất tự nhiên,” – Ta bĩu môi – “Tuy rằng ta cũng rất chán ghét họ, nhưng so với người khác thì mẹ của chúng ta tính tình tốt hơn rất nhiều rồi.”

“Cũng đúng. Mẹ nói là không muốn một mình ôm đồm việc hôn sự của hậu bối cho nên mới bảo chúng ta tự mình quyết định. Nhưng tiểu muội à ...” – Tay nàng chỉ về phía sau, về mặt đầy nghi hoặc – “Bọn họ thật sự là hai vị công tử của Hà gia sao?”

“ ... Cứ cho là thế đi.” Một người béo như lợn, một người thô như hổ, nhìn thế nào cũng không thấy liên quan gì đến mấy chữ ‘ngọc thụ lâm phong’, ‘tiêu sái lỗi lạc’ như lời bà mồi nói.

“Nhưng xem ra họ cũng là người thành thật. Đi lâu như vậy rồi mà chưa thấy họ chủ động bắt chuyện với chúng ta.”

“Thành thật?” Ta hừ lạnh. Nhìn hai người kia, mặc dù không dám động tay động chân nhưng ý tứ trong mắt đã là không an phận rồi ... Chợt một ý nghĩ lóe lên, ta kéo tay Sở Hoa Vân, ánh mắt không có hảo ý liếc nhìn về phía đôi ‘tuần’ nam kia.

“Nhị tỷ, chúng ta chơi một trò vui được không?”

“Trò vui?”

Cổ tay dùng sức một chút, ta kéo nàng bỏ chạy, hơn nữa còn luồn lách vào nơi nhiều người hỗn độn.

Hai kẻ ngu ngốc các người tự mình đi dạo đi, bỗng cô nương không rảnh phụng bồi!

“...” Ôm ngực thở hổn hển mất nửa ngày, thấy phía sau không có bóng dáng hai người kia nữa, bấy giờ ta mới cười đắc ý: “Phé vật, ngay cả hai nữ nhân cũng không đuổi kịp.”

“Tiểu ... tiểu muội, người ... chạy đến nơi nhiều người thế này ... chật chội như vậy ... ai cũng khó lòng tìm được nha!”

“Ta muốn bọn họ tìm không thấy!” – Ta quay đầu nhìn Sở Hoa Vân – “Cho dù có vẻ ngoài xấu xí cũng không phải lỗi của bọn họ. Nhưng tùy tiện đi ra ngoài hù dọa người khác là bọn họ không đúng, ta không muốn nửa đêm nằm ngủ còn mơ thấy ác mộng ...”

Khuôn mặt Sở Hoa Vân nguyên bản cười yếu ớt chợt biến sắc, chỉ tay về phía trước kinh hãi hét lên: “Tiểu muội, cẩn thận!”

Ta kinh ngạc ngoái đầu nhìn lại thì đã thấy một con ngựa đang điên cuồng lao về phía ta. Không kịp phản ứng, ta chỉ đành nhắm chặt mắt lại, chờ đợi nạn rơi xuống đầu.

Sau một tiếng thét dài, chung quanh trở nên yên lặng, không có bất kì tiếng động nào.

Không có bị đá bay như đã nghĩ, cũng không có cảm giác toàn thân đau nhức, nhưng ta vẫn ôm mặt, đứng yên tại chỗ. Mãi sau, ta mới hé tay ra, thật cẩn thận nhìn trộm xung quanh ...

Ngựa đâu?

Chuyển mắt nhìn xuống, ta thấy một con ngựa đang nằm vật ra đất, thở phì phì. Đầu ngựa cách ta chỉ chừng mười ly. Ta lập tức buông tay xuống, vỗ vỗ ngực mình, thầm cảm thấy may mắn. Nguy hiểm thật, thiếu chút nữa là về lại địa phủ báo tin rồi.

Nhưng kỳ lạ thật, con ngựa này đang chạy như điên, sao đến trước mặt ta lại ngã xuống?

Chủ nhân của con ngựa vội vàng chạy tới, không liếc mắt nhìn con ngựa lấy một cái mà vội vàng hỏi xem ta có bị thương ở đâu không, mặt lộ rõ sự sợ hãi. Ta chỉ khoát tay rồi đi về phía Sở Hoa Vân cách đó không xa.

“Nhị tỷ ...”

Trông nàng cứ như là vừa bị ta bưng tỉnh, giật mình một lúc rồi cuống quýt giữ chặt lấy tay ta, giọng nói cũng bắt đầu run rẩy: “Tiểu muội ... người không sao chứ? Trời ạ, làm ta sợ muốn chết ...”

“Không sao.” – Ta tùy tiện đáp – “Có lẽ là do ta may mắn, con ngựa kia đột nhiên ngã xuống ...” Le lưỡi “Nếu không bây giờ chắc ta thảm lắm.”

“ ... Không! Không phải do muội may mắn. Là có người cứu muội.”

Ta trợn mắt nhìn nàng: “Có người cứu ta?”

“Phải! Ngay lúc muội che mặt, có bóng trắng xẹt qua đỉnh đầu ta. Rồi hần chỉ nhẹ nhàng huých một cái, con ngựa kia đã ngã phịch xuống đất.” – Sở Hoa Vân nói – “Người không cảm nhận được sao?”

“Không ...” Ta ngây ngốc lắc đầu. Có người đã cứu ta sao? Là ai vậy? Bóng trắng ...

Trong lòng chợt run lên, ta đẩy Sở Hoa Vân ra, chạy đến con ngõ nhỏ phía sau.

Diêm Sâm ... là người sao?

...

“Hai nha đầu các người thật sự hư hỏng. Sao có thể cư xử không có giáo dưỡng như vậy?” Mẹ ngồi trên ghế chủ vị trong đại sảnh, trầm giọng quát, mặt hầm hầm tức giận.

“Con xin lỗi, mẹ ...” – Sở Hoa Vân cúi đầu nhận sai, vụng trộm kéo tay ta lúc này đang thất thần. “Lần sau sẽ không thế nữa.”

“Lần sau? Còn có lần sau? Ta mặc dù không muốn quản chế các người, nhưng các người nói gì làm gì cũng đều phải nhớ kỹ mình là người Sở gia, không thể có cử chỉ vô lễ bôi nhọ danh tiếng gia tộc ta được.”

“Dạ, thưa mẹ. Lần này là Hoa Vân không đúng, Hoa Vân tùy hứng nên ...”

“Không riêng gì người đâu.”

...

Đến khi quần áo bị kéo sắp rách, ta mới từ hoảng hốt tỉnh táo lại, vô tội nhìn Nhị tỷ hết lắc đầu rồi lại nháy mắt. “Người kéo ta làm gì?”

“Mẹ ...”

“Mẹ?” – Chuyển mắt nhìn mẹ đang ngồi ở trên cao, mặt hầm hầm tức giận, ta mới sực nhớ ra tình cảnh của mình lúc này. “À ... mẹ ... ha ha, con xin lỗi, lần sau con không dám làm thế nữa.”

“...” Chắc là vì thấy ta không yên lòng, bây giờ lại bày ra vẻ mặt lấy lòng cùng nhận sai, mẹ lúc đầu còn nộ khí ngút trời thoáng chốc đã dịu đi không ít. “Hai đứa thật là ... Ai!”

Vất vả lắm mới có thể thoát thân, ta trở về phòng, ngồi ngắm người trên ghế.

Nhớ lúc trước mình ngây ngốc chạy vào con ngõ nhỏ dáo dác nhìn một hồi cũng không thấy nhân ảnh mình hằng mong chờ, ta lại muốn cười khổ. Sao có thể là Diêm Sâm được? Chí Dương cách Hà Dương xa như vậy, hẳn lại bận rộn nhiều việc, hơn nữa còn có Cừu Ngọc Đường xinh đẹp vô song kia ...

Với lại, ta rời đi lâu như vậy, chỉ sợ là ... hẳn đã sớm quên ta rồi ...

Ánh mắt sâu kín nhìn ra ngoài cửa sổ. Bầu trời âm u, từng đám mây đen vần vũ, xám xịt, hậm hực giống như tâm tình ta lúc này vậy. Đã nửa năm rồi, ta cố quên đi, cố ép mình cười vui âm ỉ, là vì không muốn người trong nhà nhìn thấy bộ dạng mất mát của ta. Không thể phủ nhận, Diêm Sâm vô tình khiến ta chịu đả kích rất lớn. Cho đến tận bây giờ, ta vẫn không hiểu nguyên nhân hẳn buông tha cho ta là gì ... Nhưng chuyện đã tới nước này rồi, biết hay không thì cũng có thay đổi được gì đâu? Thành như vậy ...

“Huyền nhi.”

Ta giật mình. “Mẹ?”

“Nghĩ gì mà ngẩn người ra thế?” – Mẹ ngồi xuống, từ ái vuốt ve khuôn mặt của ta – “Nói ẹ biết, hai vị công tử Hà gia thế nào?”

Nghe vậy ta bĩu môi: “Tồi tệ, lợn còn tốt hơn họ.”

“Không được nói vậy!” – Bà quả trách – “Con là thiếu nữ chưa chồng, lời nói cử chỉ sao có thể thô tục như vậy?”

“... Dạ, thưa mẹ.” Ta ngoan ngoãn gật đầu, cố hết sức làm tròn bổn phận của một nữ nhi ngoan ngoãn.

“Nghe Hoa Phong nói, con muốn giúp nó việc buôn bán phải không?”

“À ... Dạ!”

Mẹ nhìn chằm chằm ta một lúc lâu rồi mới hỏi: “Thật sao?”

“Vâng.” Vì không muốn mau chóng trở thành bát nước đổ đi.

“Nhưng Huyền nhi à, – Bà có chút khó xử – “Mẹ cũng không nhớ rằng con có hứng thú với việc buôn bán ...”

“Là một thành viên của Sở gia, con hẳn là nên góp sức cho gia nghiệp, không phải sao?”

“Con có thể ...”

“Mẹ, con vẫn chưa muốn lập gia đình.”

“Như vậy sao được?” – Về mặt của mẹ như là không thể tin – “Qua tháng tư tới là con mười sáu tuổi, con gái nhà người ta lúc đấy sắp có tin mừng rồi cũng nên. Mẹ vừa tìm được con, tuy rằng rất luyến tiếc nhưng năm tháng chẳng đợi chờ ai, nếu không mau quyết định thì chuyện chung thân của con phải làm sao bây giờ?”

“...” Ghét nhất là chế độ tảo hôn của cổ đại. Ở thế kỉ hai mươi mốt, mười lăm mười sáu tuổi vẫn là lúc còn đang ngồi đọc sách. “Mẹ, người không thể không quan tâm đến chuyện này được sao?”

“Sao con lại học câu này của đại ca con vậy? Lần nào ta hỏi nó chuyện hôn nhân, nó cũng đáp lại ta như thế. Hai huynh muội định liên hợp lại chộc ta tức chết phải không?” – Mẹ hình như có chút tức giận.

“Không phải đâu ...” – Ta cuống quýt xua tay – “Cũng là mẹ nói để chúng con tự mình quyết định mà.”

“... Xem ra ta đã quá dung túng các người nên mới thành ra thế này.” – Mẹ lạnh lùng đứng dậy – “Ta để các người tự mình quyết định không có nghĩa là đã từ bỏ hẳn quyền lợi của người làm mẫu thân. Từ nay về sau ta sẽ lưu ý, nếu chọn được người thích hợp rồi thì con có muốn lấy chồng hay không cũng phải gả đi!”

41. Q.3 - Chương 15

Editor: Quân

Trong phòng khách, ba người mắt to trừng đôi mắt nhỏ.

“Tất cả đều là tại muội nên ta mới gặp tai ương.”

“Đại ca, người nói như vậy thật sự là không có tinh thần trách nhiệm. Nếu không phải người nói câu ấy nhiều lần rồi làm mẹ hình thành phản xạ có điều kiện thì mẹ đâu có tức giận đến vậy.”

“Ta nói là chuyện của ta. Ta dù sao cũng là con trai cả, nói vậy là điều đương nhiên.”

“... Ta không nhìn ra có chỗ nào đương nhiên ở đây cả.”

“Tiểu muội, nói uội biết, nếu lần này mẹ thật sự ra tay thì dù chết ta cũng sẽ kéo muội theo cùng.”

“Này này, người nói như vậy có hiểm độc quá không?” – Ta trừng mắt nhìn Sở Hoa Phong – “Ta tốt xấu gì cũng là muội muội của người.”

“Bởi vì là huynh muội nên ta mới không thể tha uội. Làm gì có chuyện ca ca gặp tai họa, muội muội khoanh tay đứng nhìn?” – Sở Hoa Phong nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

“...” Thật không còn gì để nói. Não của vị huynh trưởng này làm thế nào mà phát triển được vậy?

“Được rồi, hai người đừng cãi nhau nữa. Mẹ nói cái gì thì cứ đáp ứng đi, dù sao mẹ cũng sẽ không hại chúng ta ...”

“Không muốn!”

“Chết cũng không muốn!”

Ta và Sở Hoa Phong không hẹn mà hét toáng lên với Sở Hoa Vân khiến nàng sợ tới mức cuống quýt bịt tai lại, nói lí nhí mấy chữ: “Không muốn thì thôi, làm gì mà hung hãn thế ...”

“Ta tuyệt đối sẽ không nghe theo lời mẹ, cưới người con gái ta không thích.” Sở Hoa Phong vẻ mặt nghiêm túc như là đang tuyên thệ. “Tiểu muội thì sao?”

“Cũng thế!”

“Tốt, chúng ta sẽ ký một hiệp ước.”

“Ký kết?” – Ta hơi khó hiểu – “Hiệp ước gì?”

“Nếu ngày nào đó mẹ bắt đầu hành động, không cần biết đối tượng là ta hay muội, chúng ta đều sẽ rời nhà trốn đi. Thế nào?”

“Cái gì? Rời nhà trốn đi?” – Sở Hoa Vân trợn trừng mắt – “Hai người ...”

“Câm miệng.” Đại ca nói như ra lệnh, thanh âm ép tới mức thấp nhất, kèm theo đó là sự uy hiếp rõ rệt. “Không cho phép nói nhiều, nghe chưa?”

“Ừm ..” Nhị tỷ chịu áp bách đành phải ngoan ngoãn gật đầu.

“Tiểu muội, thấy thế nào?”

“Ừm ...” Trầm ngâm một lát, ta sảng khoái trả lời: “Được! Nhưng chúng ta phải đi đâu mới tốt đây?”

“Chuyện này ... du sơn ngoạn thủy, vui chơi giải trí, chỗ nào khoái hoạt thì đi. Đại ca ta mệt mỗi lâu như vậy rồi, cũng rất muốn tự mình nghỉ dài hạn ... Muội nói có đúng không?”

“Ý kiến hay!” – Ta thẳng thắn khen một câu – “Cứ làm như vậy đi.”

“Được! Huynh muội ta đã quyết định như vậy rồi, không thể đổi ý đâu nha!”

“Không thành vấn đề! ... Nhưng ta không có tiền.”

“ ... Ôi dào, có đại ca ở đây thì đâu đến phiên muội phải bỏ tiền.”

“Vậy thì càng tốt.”

“Vậy tiểu muội, chúng ta thảo luận chi tiết một chút đi ...”

“Được ... Ta thấy trước cứ đi Tân Tử hồ đi. Nghe nói phong cảnh nơi đó rất được ...”

“Ừ! Nhưng ta thấy Lâm thành chơi cũng rất vui ...”

Xì xầm, xì xầm ...

“Xin hỏi ...” Sở Hoa Vân ngồi cầm điếu ở bên cạnh hết nửa ngày thật sự không tìm được, tò mò chen miệng vào: “Hai người định ngày mai xuất phát luôn sao?”

“ ... ”

“ ... ”

Lắc lắc mười ngón tay cuộn đầy băng gạc, ta thực ‘bắn khoăn’ nói lời xin lỗi với sư phó dạy đàn: “Thật ngượng quá ... Hôm nay học thêm lại chỉ toàn bị kim đâm vào tay, xem ra việc học đàn ...”

“ ... ” Sư phó mặt mày hoàn toàn suy sụp: “Tam tiểu thư, cô muốn đập đổ bát cơm của ta sao? Từ lúc ta dạy cô đến giờ cũng đã hai tháng rồi, cô ngay cả đàn cũng chưa chạm qua được vài lần. Chuyện này bảo ta biết ăn nói thế nào với lão phu nhân đây?”

“Ta cũng không có cách nào khác!” – Làm bộ sầu mi khổ kiểm thở dài – “Ai bảo ta ngốc như vậy, mỗi lần thêm đều bị kim đâm chảy máu, chú ý đến mấy cũng không được ... Nhưng xin sư phó cứ yên tâm, ta sẽ nói rõ mọi chuyện với mẹ, sẽ không làm khó ngài đâu.”

Nàng vẫn chần chờ: “Nhưng ta cũng không thể lấy không tiền công trả hàng tháng được ...”

“Chuyện ấy thì không khó giải quyết. Ta tuy rằng không thể đàn, nhưng tai vẫn có thể nghe. Thôi thì phiên ngài mỗi lần đến dạy đều chuẩn bị mấy khúc nhạc đàn cho ta nghe. Vậy thì ngài cũng không phải là không công lấy tiền, có đúng không?”

“ ... Cũng chỉ đành như thế. Vậy Tam tiểu thư, hôm nay ta xin cáo lui trước.”

“Sư phó đi thông thả.”

Xoay người, ánh mắt ta quét nhìn về phía cây thất huyền cầm giá trị xa xỉ, chế tác khéo léo. Hàng mi rũ xuống, ta lại quay đầu ra nhìn phía ngoài cửa sổ ...

“Tam tiểu thư, sổ sách tháng trước của Trà trang cô đã tính hết rồi sao?”

“A, Lưu bá.” – Ta cuống quýt đứng lên – “Ta đã tính xong rồi, đặt hết ở kia. Những thứ cần thẩm tra ta cũng đã làm xong rồi ...”

“Tam ... Tam tiểu thư ... Tất cả ... cô đều tính xong rồi?” – Lưu bá há hốc mồm, vẻ mặt không thể tin – “Nhưng ... nhưng đó là nhiệm vụ của ta mà, tiểu thư chỉ cần ...”

“Không sao cả. Ai làm mà chẳng giống nhau?” – Ta xua tay, cười nói – “Huống chi ta cũng không có việc gì làm, xem như là giết thời gian đi.”

“Nhưng mà ...”

“Được rồi! Lưu bá mỗi ngày đều có cả đống việc cần xử lý hẳn là rất vất vả, ta chỉ làm mấy việc con con này thì tính là gì ... Sổ sách đều ở đây cả, ta đi xem cửa hàng tơ lụa một chút.”

“Tiểu thư đi thông thả.” Hần xoay người tiễn ta.

Vào đến cửa hàng tơ lụa, chường quầy vừa nhìn thấy ta đã cuống quýt chào đón: “Chào Tam tiểu thư.”

“Ừ!” Nhìn quanh điểm một vòng, ta tùy tay sờ lên một khúc lụa: “Gần đây buôn bán thế nào?”

“Hồi bẩm Tam tiểu thư, gần đây buôn bán cũng không tệ. Có mấy nhà thuê đã đặt hàng với chúng ta rất nhiều tơ lụa, còn nói nếu không đủ sẽ lại lấy tiếp ... Mặc khác, phường nhuộm của chúng ta vừa phối chế ra một loại vải có màu mới rất được hoan nghênh. Đặc biệt là tấm vải tiểu thư đang cầm trên tay, hiện tại trong điểm chỉ còn duy nhất một tấm.”

“Ồ, tốt như vậy sao?” Ta lơ đãng buông tay khỏi tấm vải dệt hồng chẳng ra hồng, tím chẳng ra tím, lại nhìn quanh quất xem có tấm vải nào đẹp mắt không. Bất chợt, ánh mắt ta dừng lại ở một tấm vải màu lam, thuận tay cũng cầm nó lên xem xét.

“Tấm vải này cũng rất khá. Màu lam thản nhiên thanh thoát, nhìn vào có cảm khác vừa nhẹ nhàng, khoan khoái lại lịch sự, tao nhã.”

“Đúng vậy thưa tiểu thư. Nhưng lúc trước phường nhuộm làm ra nó cũng chỉ đủ để may một kiện quần áo. Hơn nữa màu sắc này tuy thanh nhã nhưng không phải ai mặc lên người cũng đẹp, cho nên cơ bản là không có ai chọn nó cả.” Chường quầy thành thật trả lời.

“Vậy sao ...” Ta lại cảm thấy nó rất đẹp mắt, thích hợp cho nam nhân nào có diện mạo tuấn ú, khí độ bất phàm ...

Bàn tay đang vuốt ve tấm vải chợt khựng lại. Đáng chết, ta đang nghĩ cái gì vậy?

Nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, ta cố sức làm mình bình tĩnh lại. Buông tấm vải dệt trong tay xuống, ta xoay người đang định bảo chường quầy đem sổ sách ra cho ta xem một chút thì thấy hần đang nghênh đón hai người đứng trước cửa điểm.

“Chẳng hay nhị vị khách quan cần mua gì?”

Trong đó có một người ăn mặc như là gã sai vặt khách khí gật đầu, đáp: “Thiếu gia nhà ta muốn tự mình vào chọn, liệu có được không?”

“Tất nhiên là được rồi.”

Ta tò mò nhìn cái người được gã sai vặt gọi là “Thiếu gia”. Đó là một công tử trẻ tuổi văn nhã, diện mạo không thể nói là tuấn tú hay xinh đẹp, khá bình thường. Nhưng hần cũng có một thứ khiến người khác phải chú ý, đó là ...

Vẻ mặt của hần.

Hờ hững, bình thản, không lạnh lùng như ngọn núi băng nhưng lại toát lên khí chất lạ lùng như muốn nói với người ta rằng “chớ có lại gần”. Ánh mắt vô thần nhìn đến cái gì cũng không hề chú ý, giống như trên

thế gian này chẳng thứ gì có thể gây hứng thú cho hắn. Đôi môi mỏng khẽ mím, đủ để nhìn ra hắn không thích nói chuyện, có khi còn là loại đầu gỗ cũng nên.

Hắn rõ ràng thấy ta đang nhìn hắn nhưng lại thờ ơ chẳng thèm để ý.

“... Thiếu gia xem tấm vải này có được không?” – Gã sai vặt quay đầu lại hỏi.

“Không sao cả.”

Hả?

Hắn vẫn nói được, xem ra cũng không phải là loại đầu gỗ. Nhưng ... “Không sao cả”?

“Thiếu gia, cậu đến đây là để mua lễ vật mừng thọ lão phu nhân. Xin cậu đừng có đứng ngoài cửa nhìn chằm chằm nữa có được không?”

“Không sao cả?”

... Người này không quan tâm gì đến mẫu thân của hắn sao?

“Thiếu gia, cậu không muốn mua vải tặng cho lão phu nhân sao? Hay là chúng ta đi sang cửa hàng khác?”

“Không sao cả.”

“...” Chết tiệt, hắn có phải là thằng ngốc không mà nói đi nói lại cũng chỉ có một câu vậy?

“Thiếu ...”

“Khụ ...” Ta ho khan một tiếng đi qua đó, cười tủm tỉm nói: “Nhị vị khách quan cần mua vải sao? Nếu hai vị cảm thấy khó chọn, hay là để ta giới thiệu một chút đi.”

“Cô nương là ...”

“Ta là điểm lão bản.” Ánh mắt ta liếc nhìn mẫu thiếu gia mặt vẫn không thay đổi chút nào. “Vị công tử đây muốn mua lễ phẩm tặng mẫu thân phải không? Chẳng hay công tử có vui lòng để ta đề cử vài món không?”

“...” Hắn nhìn ta một lát rồi mới chậm rãi đáp: “Không sao cả.”

“Vậy, mời hai vị đi bên này.”

Đến đây, để cô nãi nãi ta thử xem người rót cuộc có phải thằng ngốc hay không ...

42. Q.3 - Chương 16

Editor: Quân

Lấy từ trong phòng ra mấy tấm vải dệt loại tốt nhất, ta vừa xem xét hoa văn vừa hỏi:

“Xin hỏi mẫu thân của công tử năm nay bao nhiêu tuổi?”

“...”

“Công tử?”

“...”

“Chẳng lẽ công tử không biết sao?”

“...”

Ta ra vẻ tiếc hận lắc đầu: “Làm con mà lại không nhớ rõ mẫu thân của mình bao nhiêu tuổi, công tử người thật là ... ừm ... khác người.”

“... Không sao cả.”

Lại nữa! Ta không khỏi trợn trắng mắt. Người này, ta nói từ đầu buổi đến giờ, hần đến tột cùng là nghe vào tai được mấy chữ hay là chỉ trả lời cho có lệ?

Chẳng lẽ hần thật sự là thẳng ngốc?

“À ... Tuy có chút mạo muội, nhưng ta thật sự rất muốn hỏi một câu ... Công tử không phải là ...” – Ta chỉ chỉ vào não mình – “Chỗ này có vấn đề chứ?”

Mặt hần phút chốc biến thành màu đen, rồi sau đó rất nhanh lại khôi phục thái độ bình thường. “Không phải.”

Lần này đến phiên ta trợn mắt. Hần cư nhiên nghiêm trang trả lời vấn đề của ta, lại còn không phải bằng ba chữ vô dụng kia!

“À ... Kỳ thật công tử cũng không cần thành thật trả lời như vậy ... Ta chỉ đùa một chút thôi ...”

“Không sao cả.”

... Chừng mực “Không sao cả” của hần cũng thật lớn a! Nếu đã xác định hần không kẻ ngu ngốc mà chỉ là một người thường có tính tình cổ quái, vậy thì ta đây cũng không cần phải tiếp tục dây dưa nữa.

“Được rồi, mời công tử xem qua tấm vải có thêu lưu vân biên bức này đi. Lưu vân đại biểu cho điều tốt lành, biên bức tượng trưng cho phúc thọ như ý. Công tử thấy thế nào?”

“Không sao cả.”

“Vậy giá cả ...”

“Không sao cả.”

“...” Ta vốn đang nghĩ xem nên giảm giá cho hần bao nhiêu vì hần đã không tức giận với câu hỏi mạo muội vừa rồi của ta.

Nhưng nếu người ta đã “không sao cả” thì ta cần gì phải quan tâm nữa?

Vì thế, tấm vải này cứ theo giá gốc ... cộng theo 10% được bán cho vị công tử “không sao cả” này.

...

“A ... A ... Hắt xì! Khụ khụ khụ ...”

“Tiểu thư, đây là thuốc ta mới sắc, thừa lúc nó còn nóng cô mau uống đi.”

“Khụ ... ừ, cảm ơn người, Sở Tú ... Phiền người lấy giúp ta tờ giấy ...”

Lau nước mũi một hồi, ta thoáng cảm thấy dễ chịu, hữu khí vô lực ngồi dựa vào thành giường để Sở Tú bón thuốc. Thời tiết chết tiệt, rõ ràng lúc trước vẫn là tốt đẹp như xuân tháng ba, nhaoáng cái nhiệt độ đã giảm mạnh, lại còn đổ xuống từng trận mưa không nhỏ mà cũng chẳng lớn, làm hại ta ốm đau không thể xuống giường ... Thật là đáng ghét.

“Sở Tú ... Hiện tại là giờ nào?”

“Thưa tiểu thư, đã qua giờ Dậu rồi.”

“Trễ thế rồi sao ...” Nhắm mắt lại, cơn đau như muốn vỡ đầu ập đến khiến ta khó chịu vô cùng. “Đợi ta uống thuốc xong thì người cũng đi nghỉ đi. Ta muốn ngủ một lát.”

“Xin để nô nỳ ở lại hầu hạ tiểu thư. Cô bệnh nặng thế này ...”

“Không sao ... Uống thuốc xong ta cảm thấy khá hơn nhiều rồi.” Chỉ là cảm mạo mà thôi.

“Vậy ...” – Nàng có chút chần chờ – “Nếu tiểu thư cần gì thì cứ gọi một tiếng, nô tỳ sẽ đến ngay.”

Ta nhẹ gật đầu, không nói gì nữa.

...

Đau.

Đau choáng váng nặng nề.

Hơn nữa cả người đều nóng đến phồng tay.

Ta nhăn nhó, theo bản năng đẩy chăn ra, hai tay ôm cái trán, bắt đầu nhỏ giọng rên rỉ.

Đáng chết ... tự nhiên lại phát sốt!

“Sồ ... Sồ Tú ...” Ta muốn uống nước ...

Đợi một lúc lâu cũng không có người đáp, ta lại cố hết sức cao giọng gọi thêm tiếng nữa: “Sồ Tú ...”

... Nha đầu kia, ngủ say như chết rồi sao? Hay là giọng của ta không đủ để cưỡng chế nàng thức dậy khỏi giấc ngủ say?

Gắng gượng muốn ngồi dậy, nhưng ta lại phát hiện toàn thân đều cảm thấy mệt mỏi, động một chút thôi đã thấy đất trời như đang xoay chuyển ...

Gọi nha hoàn thì không thấy đáp, dựa vào sức mình lại không được. Chẳng lẽ ông rồi muốn ta vong mạng sao?

Đang lúc hoảng hốt thì ta mơ hồ cảm giác được có người đi tới bên giường, nâng ta dậy rồi để ta tựa vào lòng người đó, rồi có một cái gì đó lành lạnh đưa đến bên miệng ta.

Cánh môi khô nứt vừa chạm đến thứ chất lỏng ấm áp kia ta đã vội vàng muốn uống cạn.

“...” Rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm, ta từ từ nhắm hai mắt lại, thều thào bằng giọng điệu mệt mỏi: “May là người không ngủ quá say, bằng không chắc sáng mai tiểu thư nhà người là ta đây đã thành người chết rồi ...”

Người phía sau không nói gì, chỉ đưa tay lên sờ trán ta. Cảm giác mát mát làm ta cảm thấy rất thoải mái. “Đừng nhúc nhích ...” Bắt lấy bàn tay lành lạnh đang để trên trán, ta lẩm bẩm: “Cứ để như vậy một lát đi ...”

Chủ nhân của bàn tay đó rất nghe lời cho ta “mượn” tay, sau đó lại kéo chăn bao lấy ta. Cảm giác khô nóng lập tức lại ập đến, ta nhận không được muốn đạp chăn ra.

“Nóng ...”

“Nghe lời, người phát sốt.”

“...” Ta kinh ngạc xoay người, mơ mơ màng màng ngẩng đầu lên, cố gắng nhìn cho rõ nơi thanh âm phát ra.

“Người ...” Tuy rằng trước mắt vẫn mơ hồ không rõ, nhưng ta có thể nhận ra được người trước mặt là ... Chắc không phải đâu, có lẽ chỉ là ảo tưởng của ta thôi. Sao có thể là hắn được? Đưa tay lên khẽ chạm vào khuôn mặt đã xuất hiện trong những giấc mơ vô số lần, khuôn mặt quen thuộc mình hằng nhung nhớ, ta có chút nghi hoặc: “... Sồ Tú?”

Ngón tay thon dài mơn trớn trên gương mặt ta, cùng với đó là thanh âm nhẹ nhàng dịu êm, lại bắt đầu đi đến cực điểm: “Ta không phải Sồ Tú.”

“Sao?” Ta khó hiểu nghiêng đầu, trong óc đều là một mảnh trống rỗng. “... Không phải Sồ Tú? ... À, ta hiểu rồi” Ta ngây ngô cười, tiến sát vào vòng ôm ấm áp của hắn, vừa lòng nhắm mắt lại. “Chắc là ta đang nằm mơ rồi ... Chẳng trách người ta lại nói “ngày thường nhớ mong, đêm cũng nằm mộng” ...”

Cánh tay quàng ngang hông hơi siết lại, ta cũng thuận thế vùi sâu vào trong lòng hắn.

“Nhóc con Sở Huyền ...”

“Sao?”

“Mở miệng ra.”

“...” Mí mắt khẽ nâng nhìn về phía viên thuốc màu trắng trong tay hắn, mặt ta bỗng nhăn nhó khó chịu. “Đắng ...”

“Thuốc này không đắng, uống vào rồi ngủ một giấc là bệnh sẽ khỏi ... Nghe lời ta.”

Ta nhìn về phía gương mặt xinh đẹp tuyệt trần kia, nhỏ giọng hỏi: “Thật sao?”

“Thật.”

Rũ mắt xuống, ta ngoan ngoãn há miệng để hần nhét thuốc vào rồi nuốt xuống. Nói đến cũng kỳ, viên thuốc này vừa vào miệng đã tan, còn tỏa ra một mùi hương thảo nhiên dịu dịu.

Lại lần nữa vùi mặt vào trong ngực hần, ta từ từ mở miệng: “Gia ...”

“Ừ?”

“... Người có nhớ ta không?” Cảm giác được thân mình hần chột cứng đờ. “... Thời gian qua lâu như vậy rồi ... người có từng nhớ đến ta không?”

“ ... ”

Bàn tay nhanh chóng siết chặt lấy ống tay áo của hần, ta ức chế không được cảm giác muốn bật khóc. “Cho dù là mộng cũng tốt ... Ta chỉ muốn biết người vì sao lại không cần ta ... Ta biết, là vì người thích Đường nhi phải không? Ta sẽ không gây trở ngại gì cho người ... ta chỉ muốn ở bên cạnh người thôi ... nhưng người ... ta ...”

Một chiếc khăn tay trắng noãn nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt của ta. Khuôn mặt Diêm Sâm có chút mơ hồ, ta không nhìn rõ được vẻ mặt của hần.

“Nhóc con Sở Huyền ...”

“...” Không hiểu sao ta đột nhiên cảm thấy thật mệt mỏi, rất muốn ngủ một giấc ...

Thanh âm mềm nhẹ tiếp tục vang lên: “Nếu ta không mang họ Diêm ...”

“Ừm ...” Gắng gượng chống cự lại hai hàng mi đang muốn rũ xuống, ta cố hết sức nghe rõ lời hần nói.

“ ... thì dù chết” Gò má ấm áp kề sát cái trán của ta. “Ta cũng sẽ không buông tay.”

“...” Khóe môi nhợt nhạt hiện lên ý cười. Ta rốt cuộc không kháng lại được cơn buồn ngủ mà thiếp đi ...

43. Q.3 - Chương 17

Editor: Quân

Là ta đang nằm mơ sao?

Nhìn theo nhất cử nhất động của Sở Tú, ta không khỏi mở miệng hỏi:

“Sở Tú?”

“Tiểu thư?”

“Tối hôm qua ... người có đến phòng ta không?”

“Không có, thưa tiểu thư. Cô không có gọi ta mà.”

... Ta không gọi nàng sao? Sờ lên cái trán đã không còn nóng, ta mơ hồ nhớ đến cảm giác ngón tay lạnh lạnh kia chạm vào ta, nhớ đến cảm giác thích ý của mình khi nghe hần an ủi. Nhưng khi tỉnh lại, căn phòng trống vắng lại khiến ta cảm thấy mất mát vạn phần, hơn nữa trong lòng còn nảy sinh mối nghi hoặc ...

Chẳng lẽ ta thật sự là sốt quá cao nên sinh ra ảo giác sao?

Nhưng sao tất cả lại chân thật như thế ...

Nhớ đến tối hôm qua, ta chủ động biểu lộ “yêu thương nhưng nhớ” với Diêm Sâm, còn vừa khóc vừa hỏi hần “có nhớ ta không”, gương mặt đột nhiên nóng lên. Trời ạ ... nếu thế thì ta rất hy vọng đó chỉ là một

giấc mơ. Ai biết lúc ta mơ mơ màng màng liệu có nói lời nào “quá đáng” không. Không biết thì thôi, nhưng nếu biết rồi thì ta nhất định sẽ xấu hổ đến chết.

Nhưng phản ứng lúc đó của hắn là gì?

.... Ừm ... Không được, nghĩ không ra.

Đang lúc ta ôm đầu buồn bực thì một thanh âm trong trẻo thẳng tắp lọt vào màng tai:

“Tiểu muội ... Ồ, muội khỏi bệnh rồi sao?”

“Ừm!” Ta ngồi dựa vào ghế, giọng điệu mệt mỏi đáp: “Khá hơn nhiều rồi.”

Không biết là bát thuốc đắng như mật của Sở Tú có tác dụng hay là viên thuốc của Diêm Sâm có hiệu quả, tóm lại là thân thể ta không còn nóng nữa, cảm mạo cũng giảm đi nhiều.

“Vây là tốt rồi. Trông muội tốt hơn hôm qua nhiều ... Tuy rằng có đôi khi muội nói những lời làm người ta thật khó chịu, nhưng khi thấy muội sinh bệnh, đại ca ta rất là lo lắng nha ...” – Mở một cái bọc lớn ra, Sở Hoa Phong tươi cười nói – “Đây là tham phiến, ngàn năm hiếm có nha. Uống cái này với trà sâm rất tốt cho việc hồi phục sức khỏe. Đây là tổ yến cao cấp nhất, bảo Sở Thêu mỗi ngày nấu một bát uội ăn để bồi bổ sức khỏe cho tốt. Đây là Thiên sơn tuyết liên,, cũng rất tốt cho cơ thể ... đây là ... còn cái này là ...”

... “Ta nói này đại ca ... mấy thứ đó ... người lấy ở đâu ra vậy?” Chỉ là cảm mạo thôi, có cần khoa trương như vậy không?”

“Đương nhiên là mua rồi!” – Hắn vỗ vỗ tay, nói như thể đương nhiên – “Bằng không muội nghĩ là ta lấy ở đâu ra?”

“Nhưng mà ...” Ta trừng mắt nhìn đóa “Thiên sơn tuyết liên” kia hết nửa ngày mới hỏi: “Mấy thứ này chắc là cũng không rẻ?”

Nào biết Sở Hoa Phong lại lắc lắc ngón tay trở, ra điều không đồng ý: “Cần gì phải quan tâm xem nó đắt hay rẻ, tiểu muội của ta mới là quan trọng nhất. Tiền tiêu rồi còn có thể kiếm lại được, nhưng tiểu muội thì chỉ có một thôi.”

“...” Trong lòng dâng lên từng trận ầm ập, ta ngượng ngùng cười với hắn: “Cảm ơn huynh, đại ca.”

“Chúng ta là huynh muội, quan tâm là điều đương nhiên ... Đúng rồi, mẹ đã tới thăm muội chưa?”

“Có, sáng sớm nay mẹ có đến.”

“Vây ... mẹ có nói gì với muội không?”

“Hả?” – Ta khó hiểu nháy mắt mấy cái, hỏi ngược lại – “Nói cái gì?”

“...” Sở Hoa Phong nhìn ta chằm chằm một lúc lâu, rồi đột nhiên buông tiếng thở dài buồn bực, xoa đầu ta, nói: “Tiểu muội à, mau khỏe lại đi, nếu không đến lúc đó chúng ta chạy thế nào được?”

“Chạy?” Ta lại càng không hiểu hắn muốn nói gì. “Chạy đi đâu?”

“Đương nhiên là rời nhà trốn đi rồi.” Hắn hạ giọng, một lời nói toạc thiên cơ: “Mẹ đã bắt đầu tìm đối tượng uội rồi, phỏng chừng mấy ngày nữa là có hành động ... Muội nói xem không chạy liệu có được không?”

“... Cái gì?”

Không phải chứ, xã giao một lúc mà đã quyết định chuyện chung thân đại sự của ta, đây cũng không khỏi quá khô khan đi? Nói đi nói lại bọn họ không phải là vì hợp tác làm ăn sao? Thế nào lại dính dáng đến ta?

Hai mắt từ từ nhìn thẳng vào Sở Hoa Vân, khóe miệng ta không ngừng co giật: “Nhị tỷ ... tỷ có thể nói rõ lại lần nữa được không?”

“Hả ... Tiểu muội, chẳng lẽ ta giải thích suốt nửa canh giờ mà muội không hiểu chút nào sao?”

Ta nghiêng răng ken két nói ra từng chữ từng chữ một: “Ta, muốn, hiểu, rõ, hơn ...”

“...” Hân là bị bộ dạng nghiêng răng nghiêng lợi của ta dọa sợ, Sở Hoa Vân rụt cổ lại rồi mới nhỏ giọng nói: “À .. vậy ta sẽ nói lại lần nữa ... Hai ngày trước chúng ta nhận được thiệp mời chúc thọ của Ngô gia lão phu nhân, vốn là định mọi người cùng đi, nhưng muội lại đột nhiên sinh bệnh.” Nhìn thấy ta gật đầu, nàng mới nói tiếp: “Cho nên chỉ có ta, đại ca và mẹ đi thôi. Kết quả là Ngô gia lão phu nhân vừa nhìn thấy chúng ta đã hứng thú vạn phần, còn giữ chặt ta hết nhìn trái lại nhìn phải, liên tục khen ta có mắt thẩm mỹ, rất hợp ý bà ... Kết quả là mọi người đều bị bà ấy làm cho hồ đồ, mãi sau mới phát hiện ra là bà nhận sai người. Người mà bà ấy muốn tìm, chính là tiểu muội.”

“Vì sao?” Ta hình như không biết người nào là Ngô gia lão phu nhân ...

“Muội quên rồi? Chẳng lẽ hai ngày trước muội không có bán một tấm lụa thêu lưu vân biên bức sao?”

“... A!” Ta nhớ ra rồi, là vị công tử “không sao cả”! Nhưng mà ... mẹ hân tìm ta?

“Nhớ ra rồi chứ?” Sở Hoa Vân lại tiếp tục nói: “Sau đó mẹ và Ngô phu nhân nói chuyện với nhau một hồi, người thì nói con gái mình đã đến tuổi cập kê mà vẫn chưa có người hứa gả, người thì nói con trai mình cũng chỉ lo làm ăn mà chẳng ngó ngàng gì đến chuyện hôn ước ... Cứ thế, cuối cùng chẳng hiểu sao lúc mẹ quay về lại rất cao hứng nói với chúng ta là muội đã nỡ trao thân gửi phận rồi ...”

“...” Đỉnh đầu như có hàng vạn tấn hắc tuyến rơi xuống. Lão thái thái này thật sự quá khủng khiếp, nhanh như vậy đã đem ta gả đi rồi sao?

Mà, không biết Ngô gia công tử mà các nàng nói là ai, chẳng lẽ là ...

“...”

“...”

“À ... thì ra ... đúng là công tử ...”

“...”

Nhìn người nào đó mặt vô biểu tình, trong lòng ta không khỏi chảy ra hai hàng lệ chua xót.

Thế giới này, thật sự là quá nhỏ ...

Dở khóc dở cười nhếch miệng một hồi, ta có chút lo lắng, mãi mới mở miệng hỏi: “Xin hỏi tôn tính đại danh của công tử là?”

“... Ngô Tử Vi.”

May quá, không phải là “Ngô Sở Vị”(*). “Vậy, Ngô ... công tử” Thiếu chút nữa là gọi nhầm. “Người hân cũng biết nguyên nhân chúng ta gặp nhau bây giờ chứ?”

Thấy hân gật đầu, ta bất đắc dĩ hít một hơi thật sâu ... Phận làm con, lệnh mẹ không thể trái.

“Vậy người nghĩ thế nào?”

“Không sao cả.”

“...” Khụ khụ hai tiếng, ta đè thấp thanh âm: “Ngô công tử, người ... à ... có thể nói chính xác hơn một chút không?”

“...” Hân lẳng lẳng nhìn ta, đôi con ngươi trong trẻo mà lạnh lùng. “Ta ...”

“Sao?” Nói đi, nói là người không muốn, nói vậy là ta có thể ...

“Không sao cả.”

“...”

Người này có đáng đánh đòn không đây?

“Ta nói này Ngô công tử, ‘không sao cả’ là ý gì? Người muốn nói là chuyện hôn nhân này đối với người không sao cả?” Ta cố kiềm chế hỏi tiếp.

“Ừ, không sao cả.”

“... Vậy hạnh phúc cả đời của người thì sao? Chẳng lẽ cứ tùy ý để mẹ người quyết định, thành thân với một người xa lạ như ta sao?”

“Không sao cả.”

“Ngô, công, tử ...” Rít lên từng tiếng, tính nhẫn nại của ta gần như đã không còn. “Xin hỏi người rốt cuộc có cái gì là ‘có sao’(**)?”

“Chuyện làm ăn.”

“...”

Hoàn toàn bị choáng váng đến không biết làm sao, ta chỉ có thể run rẩy khóe miệng, cùng với hần mắt to trừng đôi mắt nhỏ. Người ta ngay cả mạng cũng “không sao cả”, ta còn biết nói gì với hần đây?

“Ngô công tử ...”

“...” Nâng mắt.

“Thương lượng chuyện này với người được không?”

“...” Gật đầu.

“Người nếu đã luôn miệng nói “Không sao cả”, lại mang họ Ngô ...”

“...”

“Vậy về sau ta có thể gọi người là ‘Ngô Sở Vị’ không?”

“... Không sao cả.”

“...”

Chú thích:

(*) Ngô Sở Vị: trong phiên âm tiếng Hán, ‘không sao cả’ là “vô sở vị”, vậy nên Sở Huyền mới nói là may sao Ngô công tử không phải tên là “Sở Vị” trong khi hần luôn nói ‘không sao cả’.

(**) Nguyên văn là ‘hữu sở vị’, rất khó nói cho trôi chảy, tóm lại là Sở Huyền muốn hỏi rốt cuộc thì với hần, hỏi hần vấn đề gì thì hần mới không đáp bằng câu ‘không sao cả’.

44. Q.3 - Chương 18

Editor: Quân

“Huyền nhi, tấm vải này rất hợp với con, để mẹ bảo người may cho con một bộ váy được không?”

“Không sao cả.”

“Nào lại đây, mau nhìn màu sắc của nó này ... Ừm, không tệ chút nào. Con thấy sao?”

“Không sao cả.”

“... Huyền nhi?” Mẹ đưa tay lên sờ trán ta, vẻ mặt nghi hoặc: “Lại sốt sao? Con thấy chỗ nào không thoải mái à?”

“... Không sao cả.”

“Ôi, đứa nhỏ này!” Bà dường như có chút tức giận. “Nói chuyện với mẹ kiểu gì vậy? Mẹ quan tâm đến con, sao con lại đáp cho có lệ thế?”

Ta bất đắc dĩ đáp: “Vậy mẹ đã cảm nhận được cái cảm giác bị người ta nói ‘không sao cả’ là thế nào rồi chứ?”

“Con ... có ý gì?”

“Trời ạ, mẹ còn không biết?” – Ta về mặt đau khổ ai thán – “Nếu mẹ thật sự gả con cho vị thiếu gia họ Ngô kia, con dám cam đoan rằng từ nay về sau những lời mẹ nghe được với tần suất cao nhất chính là bà chứ không phụ trách nhiệm này.”

Nghe vậy mẹ ra vẻ không tin. “Làm gì đến mức ấy ... Ngô gia công tử mẹ đã gặp rồi, chỉ là quá thành thật mà thôi, chứ không giống con lúc nào cũng lú ra lú rú. Đó gọi là thành thực ổn trọng, biết chưa? Tính tình con quá hoạt bát, Ngô gia công tử lại trầm ổn, hai người các con kết hợp lại vừa vặn bù trừ cho nhau. Mẹ tin lần này mình không chọn sai người.”

“Thành thực? Ổn trọng? Ôi trời ơi ...” Mặt ta lại lần nữa nhăn nhó như ăn phải mướp đắng, thiếu chút nữa là chỉ tay lên thề với trời. “Mẹ, con không hề nói quá chút nào. Con nói chuyện với hấn đến mười câu thì có tám câu hấn đáp lại con là ‘Không sao cả’. Hơn nữa cái trình độ ‘không sao cả’ của hấn đã lên đến mức khiến người ta ... khiến người ta tức đến hộc máu rồi mẹ có biết không? Con xin mẹ, hủy bỏ hôn ước này đi được không? Nếu con thật sự gả cho hấn, con nhất định sẽ giảm thọ mất mấy chục năm. Thật đấy!”

“Phi phi phi ... Con nói bậy bạ gì đó? Cái gì mà giảm thọ mất mấy chục năm ... con chê mẹ con sống lâu quá phải không? Nói cho con biết, mẹ đã nhầm trúng Ngô gia công tử rồi, thành thật lại không kiêu ngạo, với tính cách của con thì tìm được một tượng phu bao dung như vậy quả thật rất khó. Huống hồ công tử nhà ấy có thiên phú trong việc buôn bán, tương lai cũng có thể chung tay góp sức phát triển gia nghiệp Sở gia ... Cho nên mẹ cũng trịnh trọng cảnh cáo con, không cho phép làm ra hành động gì quá đáng. Việc hôn nhân này là môn đăng hộ đối, trừ khi ta nhầm mắt xuôi tay, còn nếu không, muốn hủy bỏ ư ... không có cửa đâu!”

“Ôi, mẹ ...”

Đuổi tới cửa cũng chỉ nhận được ánh mắt cảnh cáo của mẹ, ta khóc không ra nước mắt ...

Sở Hoa Phong sắc mặt ngưng trọng, thông thả đi đi lại lại ở trong phòng. Sở Hoa Vân về mặt bất đắc dĩ, ngồi trên ghế kinh ngạc nhìn ta.

“... Tiểu muội, muội tính làm gì bây giờ?”

“Làm gì bây giờ?” Ta còn chưa mở miệng thì đại ca đã nóng vội nói ngay: “Còn có thể làm gì nữa? Một chữ thôi: Chạy!”

... Hấn không có bị tâm lý nghịch phản nghiêm trọng đấy chứ?

Nhìn ta cau có, Sở Hoa Vân có chút lo lắng: “Tiểu muội sẽ không thật sự muốn chạy trốn chứ? Mẹ đã nói đến nước này rồi ...”

“Haizz ...” Sớm biết sẽ gặp nhiều phiền toái thế này thì lúc trước cho dù có đánh chết ta cũng không rời khỏi Chí Dương, cũng sẽ không rơi vào cảnh “ép gả” như bây giờ ...

Vậy ta nên làm gì đây? Ngoan ngoãn làm theo sự sắp đặt của mẹ, gả cho người khác làm vợ, hay là làm như đại ca nói ...

“Chạy”?

Có thể chạy đến nơi nào đây? Du sơn ngoạn thủy cũng tốt, vui chơi giải trí cũng hay, có người phụ trách chỉ tiêu cũng ổn, nhưng sau đó thì sao?

... Sợ là tránh được lần đầu, không trốn được mãi mãi.

“Ngô Sở Vị” tạm thời không có động tĩnh gì. Mẹ cũng vậy, chỉ chờ ngày có thể gả ta đi. Dù không phải hấn thì cũng có người thứ hai, thứ ba ...

Tóm lại, ngày nào ta còn chưa lấy chồng thì ngày đó mẹ vẫn chưa từ bỏ ý định.

Trừ khi ta có thể lưu lạc thiên nhai, cả đời không trở về nhà.

Nhưng ... Sao cứ phải như vậy, con trai trưởng cùng con gái lớn còn chưa có tin tức gì mà đã vội vã muốn gả ta đi? Thật không thể hiểu lão thái thái này suy tính những gì.

“À ... thiếu gia, tiểu thư.” Hắn là bị bầu không khí ai oán trong phòng làm cho khó chịu, Sở Tú lúc đến thông báo cũng nói rất nhỏ, cước bộ nhẹ nhàng như sợ rằng chỉ cần một sự xúc động nhẹ là sẽ dẫn đến một trận gào khóc thảm thương.

“Ồ ... có một vị cô nương muốn tìm tam tiểu thư ...”

“Cô nương?” Ta quay đầu lại hỏi: “Cô nương nào?”

“Không biết ... Nhưng rất trẻ, rất đẹp ... Nàng còn nói là có quen biết với tam tiểu thư.”

“Có quen biết?” Trong đầu vẫn chưa rõ là chuyện gì, ta cứ thế nhìn chằm chằm Sở Tú: “Có quen biết cái gì?”

“...”

“Tiểu muội, muội đi ra ngoài gặp người ấy đi, ở trong này hỏi Sở Tú cũng không giải quyết được vấn đề gì. Có khi lại là người mà muội quen ở kinh thành cũng nên ...”

“Kinh thành?” Hai chữ này giống như búa tạ đập vào đầu làm ta tỉnh táo lại ...

Từ Chí Dương đến ư? Sẽ là ai đây?”

“Xin hỏi ...”

“Huyền Huyền!”

Một bóng người lao thẳng tới ôm chầm lấy ta. Còn mặt ta lúc ấy thì dính đầy nước miếng cộng thêm vẻ kinh ngạc vạn phần ...

“Ngọc ... Ngọc nương?”

“Sao ngươi lại chạy đến đây?”

“Hửm?” Nàng dò xét ta một hồi, sau đó đặt chén trà thật mạnh xuống bàn rồi mới nói: “Còn không phải là vì ngươi sao?”

“Hả? Vì ta?”

“Không ... Chính xác ra thì phải là ‘hai người các ngươi’”

“Hai người chúng ta?” Ta với ai?

“...” Trợn mắt một hồi, Ngọc nương đối với phản ứng của ta rất là phần ưất. “Đương nhiên là ngươi và gia rồi.”

“Ta và ...” Câu chuyện tạm thời đình chỉ. Ta chớp chớp mắt, nhỏ giọng hỏi: “Hắn bảo ngươi đến?”

“Ngươi nói xem?”

“... Không phải.”

“Đúng!”

“...”

“Được rồi, được rồi!” Nàng thấy sắc mặt ta tức thì ảm đạm liền cuống quýt vỗ vai ta: “Tính tình gia thế nào ngươi cũng đã rõ, hắn nếu đã để ngươi rời đi thì khẳng định sẽ không tìm ngươi về ...”

“Vì sao hắn sẽ không tìm ta về?” Cảm giác phần ưất chột trào dâng trong lòng, ta thét to với Ngọc nương: “Ta đến cùng là đã làm sai cái gì để khiến hắn đối xử với ta như thế? Chẳng lẽ chỉ vì ta hỏi một vài câu không nên hỏi nên hắn trở mặt với ta sao?”

“...” Nàng chột cứng lưỡi nhìn ta. “Huyền Huyền ...”

“Còn nói cái gì mà sẽ để ta ở bên cạnh hắn vĩnh viễn, chớp mắt đã lại tuyệt tình đuổi ta đi ... Ha, coi ta là con chó con mèo bên đường, thích thì nhặt về chơi một chút, chán rồi là có thể đá đi không thèm để ý đến

sống chết của ta sao? Ta sắp lập gia đình rồi, hắn có biết không?” Lau nước mắt thấm ướt khóe mi, ta oán hận nói: “Hắn đi chết đi!”

“... Haizz!” Ngọc nương trầm trọng thở dài, lấy khăn tay ra lau nước mắt cho ta. “Huyền Huyền, ta biết người thâm oán gia, nhưng hắn cũng có nỗi khổ riêng của mình.”

“Nỗi khổ riêng?” Không nhắc đến thì thôi, nói rồi là ta lại thấy tức. “Hắn có nỗi khổ riêng? Hừ, nếu người muốn nói đến cái cô tên Cừu Ngọc Nương kia thì ta khuyên người không cần lãng phí nước miếng nữa.”

“Cừu Ngọc Đường?”

“Sao, người không biết? Nghe nói đó còn là một tuyệt sắc mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành nữa cơ đấy!” Ta hừ lạnh một tiếng.

“...” Nàng đang nhú mày chợt giãn ra, dở khóc dở cười nhìn ta: “Xem ra nguyên nhân khiến người tức giận thực chất là vì tuyệt sắc mỹ nhân kia.”

“Ta ... còn lâu!”

“...” Bất đắc dĩ lắc đầu, Ngọc nương nghiêm mặt lại, nhẹ giọng nói: “Huyền Huyền ...”

“Làm sao?”

“Người phải lập gia đình?”

Cảm xúc đột nhiên lại lắng xuống. “... Có lẽ vậy.” Nếu nghĩ không ra đối sách gì thì ...

“Vậy ... người có muốn nghe ta kể một câu chuyện xưa không?”

“Kể chuyện xưa?” Ta nghi hoặc nhìn nàng từ trên xuống dưới. “Người từ xa chạy tới đây chỉ để kể ta nghe một câu chuyện xưa thôi sao?”

“Chuyện này rất quan trọng ... bất kể là với người hay với gia. Người có muốn nghe không?”

Ta chăm chú nhìn nàng thật lâu, sau đó rũ mắt xuống, gật đầu ...

45. Q.3 - Chương 19

Editor: Quân

“Hơn hai mươi năm trước, ở kinh thành có một gia tộc giàu có, quyền cao chức trọng, ngay cả hoàng thất cũng phải kiêng kỵ ba phần. Trong gia tộc đó, lão gia là võ tướng triều đình, là người ngay thẳng chính trực; phu nhân lại ôn hòa, hiền lương thực đức, chưa bao giờ làm khó hay trách phạt hạ nhân. Vợ chồng họ lúc ấy có hai đứa con, một người làm thương gia, một người là tấm gương sáng ọi người, cả hai đều rất nổi tiếng ... Lão gia vẫn muốn có một nữ nhi, vì thế chừng năm sau thì phu nhân lại mang thai ...”

“...” Sao cứ cảm thấy mấy chi tiết này rất quen ...

“Đáng tiếc là không được như mong muốn, thai thứ ba sinh ra lại là một công tử. Kỳ thật lão gia cũng không quá để ý, dù sao con vẫn là con, vẫn là cốt nhục của mình. Nhưng tam thiếu gia này lại làm cho cả nhà ấy lâm vào tình trạng khủng hoảng trước nay chưa từng có, bởi vì ngày hắn sinh ra lại là ...”

“Mười lăm tháng bảy?” Ta thử thăm dò: “Cho nên cả nhà họ đều chán ghét Tam công tử, vừa sinh ra đã bỏ mặc hắn ở phòng chứa củi để một hạ nhân tùy tiện chăm sóc ... có đúng không?”

Nàng kinh ngạc trợn to mắt: “Sao người biết?”

“Ta không chỉ biết có vậy, còn biết nhà đó là Diêm gia trong tứ đại gia tộc, đúng chứ?” Ta nghiêng đầu nói: “Có người kể cho ta nghe rồi.”

“Vậy sao ...” – Nàng lẩm bẩm. “Nhưng chắc người vẫn chưa biết ... Tam công tử kia là ai phải không?”

“Tam công tử là Tam công tử, còn có thể là ai? Với lại, không phải hấn đã chết rồi sao?” Còn nhỏ mà đã chết non.

“Không.” Ngọc nương nói ra lời này thật khiến người ta chấn kinh. “Hấn vẫn chưa chết.”

“Cái gì?” – Ta không dám tin – “Chưa chết?”

“...” Nàng nhẹ nhàng gật đầu, chưa xót mở miệng. “Người đã gặp hấn rồi.”

“Ta đã gặp ... hấn?”

“... Vừa rồi người còn bảo hấn đi chết đi.”

“...” Bỗng nhiên hai mắt ta tròn tròn, choáng váng cùng kinh ngạc nhìn Ngọc nương. “Người muốn nói đó là ... Diêm Sâm?”

Nàng lại gật đầu lần nữa. “Là hấn.”

“...” Ta hoàn toàn ngây người, đầu óc như bị người ta vét sạch trong giây lát, hết nửa ngày cũng không khôi phục lại ý thức.

Tam công tử ... Diêm Sâm? Làm sao có thể?!

“Huyền Huyền ...” Ngọc nương nhẹ nhàng quơ tay, sắc mặt có vẻ tư lự: “Kỳ thật gia là cô nhi bị cha mẹ vứt bỏ, người có hiểu không?”

“Hấn ...” Cổ họng ta chợt thấy đau rát. “Người có biết toàn bộ mọi chuyện về hấn không?”

“Biết ... Bởi vì ta là nha đầu phụng dưỡng Diêm phu nhân đã lâu. Năm đó, người đã ôm thiếu gia đến phòng chứa củi chính là ...” Ngọc nương cố nuốt nước miếng, nói với vẻ gian nan: “Trước đây gia là đứa trẻ rất ngoan ngoãn. Bị xem thường rất nhiều, phải nghe những lời nhục mạ rất nhiều, vậy nên hấn luôn thật cẩn thận, sợ rằng nếu không chú ý sẽ phải nhận những lời sỉ vả cay nghiệt. Năm ấy hấn mới chỉ là đứa trẻ chưa đầy bốn tuổi vậy mà lại phải nơm nớp lo sợ sống qua ngày ... Thật khiến người ta phải thương xót!”

“...” Nước mắt không chịu không chế mà rơi xuống. Ta không lau chúng đi, chỉ lặng yên nghe nàng nói.

“... Nếu không sinh vào cái ngày quỷ quái ấy, gia chắc cũng sẽ giống như các ca ca của hấn, là con cháu Diêm gia, hưởng thụ hết thảy vinh hoa phú quý ... Huyền Huyền, người có biết là ngay cả tên hấn cũng không được ban cho ... Lúc chưa sinh ra, lão gia còn vì hấn nghĩ ra rất nhiều tên nhưng vì chưa quyết định được nên tạm gác lại, nhưng ... Sau đó phu nhân có chút băn khoăn, thế này mới bảo ta gọi là ‘Sâm’ ...” Lau nước mắt, Ngọc nương tiếp tục nói: “Có một lần gia vụng trộm chạy vào thượng phòng bị phu nhân phát hiện, bà đã vội vàng đuổi hấn đi, sợ lão gia nhìn thấy sẽ tức giận. Kết quả là gia lại cứ ỏ lỳ trong đó không chịu đi, cuối cùng bị lão gia phạt hai mươi trượng, đánh đến mức thiếu gia suýt chút nữa là mất mạng ... Sau đó gia mới nói cho ta biết, hấn cũng không muốn làm gì, chỉ hy vọng phu nhân có thể một lần gọi tên hấn thôi, một lần thôi cũng được ...”

“Hức ...” Thật sự không thể kìm chế nổi, ta nhanh chóng che miệng lại không ình khóc thành tiếng. Cái tên đại ngu ngốc kia ... Hấn cho tới bây giờ chưa từng nói ra những chuyện này, ngay cả lúc sơ ý cũng chưa từng lộ ra nửa chữ ... Rốt cuộc hấn còn phải chịu đựng những đau khổ gì nữa?

“Được rồi, Huyền Huyền ...” Ngọc nương cố giương miệng cười, an ủi ta, nhưng trong thanh âm lại nồng đậm giọng mũi. “Ta nói những chuyện này không phải vì muốn người khóc. Ta chỉ muốn người hiểu được tâm ý của gia ... Sở dĩ hấn đuổi người đi không phải là vì chán ghét người. Từ nhỏ hấn đã chẳng được người thân yêu thương, biết rõ cảm giác đó là rất gian nan nên khi người tìm lại được thân nhân của mình, hấn vì muốn người được vui vẻ hạnh phúc mà một mình gánh chịu mọi khổ sở. Hấn rất luyến tiếc khi phải để người đi, nhưng lại không muốn thấy người phải buồn. Dù sao thì thân tình vĩnh viễn cũng không có gì sánh được ...”

“Ta không cần hấn hành động theo kiểu tự mình quyết định như vậy. Hấn căn bản chưa từng hỏi xem ta muốn thế nào ...” Ta nghẹn ngào khóc không thành tiếng. “Hấn là tên ích kỷ khốn nạn!”

“Gia quả thật là có việc gạt chúng ta ...” – Ngọc nương thở dài – “Người còn nhớ chuyện căn nhà gỗ nhỏ bị đánh sập ở sau núi không? Chỉ e đó là một bí mật khác của hắc, một bí mật mà hắc không muốn bắt cứ người nào biết đến.”

“Nhưng ... người và Bạch thúc không phải vẫn luôn đi theo hắc sao?”

Nàng hậm hực lắc đầu: “Không phải vậy. Năm gia bốn tuổi ... như người đã biết, Ngu Khiếu Kinh bày gian kế một tay đùa giỡn khiến cho thành kiến của mọi người trong Diêm gia đối với hắc ngày càng sâu sắc ... Mặt ngoài họ nói là gia bạo bệnh bỏ mình, nhưng trên thực tế thì không phải vậy. Hắc bị đưa đến căn nhà gỗ nhỏ trên Tú Liên sơn ... bị nhốt lại.”

Ta căn mạnh môi dưới. Căn nhà gỗ nhỏ sau núi ấy Thì ra lại có chuyện như vậy!

“Bổn ý của Diêm gia là không màng đến hắc nữa, để mặc hắc tự sinh tự diệt. Sau đó ta và tướng công thật sự không thể chịu nổi tình cảnh ấy nữa đã thường xuyên đưa đồ ăn đến cho gia trong suốt hai năm trời. Có một ngày nọ khi chúng ta đến, đột nhiên phát hiện cửa căn nhà đó mở toang, gia đã sớm không thấy đâu ...” Ngọc nương nhắm mắt lại, thần sắc có chút nghi hoặc: “Kết quả là ngay đêm đó, đại thiếu gia vốn đã trở thành kẻ ngốc cũng đột nhiên mất tích, tìm kiếm một thời gian dài sau đó cũng không thấy đâu. Cho nên ta đã nghĩ, huynh đệ hai người đồng thời mất tích liệu có thể liên quan đến nhau không ...”

“Liên quan thế nào?”

“... Không biết.” Nàng vẫn lắc đầu. “Chuyện này phỏng chừng chỉ có gia mới biết. Sau đó ta và tướng công rời khỏi Diêm gia, trở lại nhà tướng công rồi sinh Tĩnh nhi. Bảy năm sau, gia trở về rồi tìm được chúng ta, thế mới đem chúng ta về lại kinh thành.”

“Hắc đi tìm các người?”

“Phải! Khi đó gia so với bây giờ cũng không khác nhiều lắm, dung mạo thanh tú, nhã nhặn như người đọc sách, bất kể là nói chuyện với ai cũng đều chỉ cười tủm tỉm, sáng lạn đến mức người ta không muốn nhận thức vì sợ mình quá kém cỏi ...”

“...” Chẳng phải hắc am hiểu nhất chính là việc biến sắc mặt sao?

“Nhưng cũng rất kỳ quái, Huyền Huyền à” Chuyện vừa chuyển, Ngọc nương lại nhìn về phía ta. “Từ lúc người đi, ba tháng liền sau đó gia không ở trong phủ, hơn nữa cũng không tiến cung, khi trở về thì vẻ mặt mệt mỏi, nằm trong phòng mê man suốt hai ngày mới tỉnh lại. Sau khi tỉnh lại hắc cũng chỉ ngồi ngẩn người, có khi đến cả một ngày trời ... Cho nên ta nghĩ ... hắc nhất định là rất nhớ người, lại không biết phải nói gì, làm gì mới tốt.”

“...” Trong lòng là một mảnh hỗn loạn, ta không biết hiện tại mình phải làm cái gì bây giờ.

“Như vậy ...” – Nàng thật cẩn thận nhìn sắc mặt của ta – “Người nghĩ nên làm gì bây giờ?”

Ta nhếch miệng nói liêu: “Ngọc nương, trên người người bây giờ có mang theo độc không?”

“... Huyền Huyền.” Biểu tình của nàng cũng trở nên sợ hãi tới cực điểm. “Người không phải là khó xử quá nên muốn tự sát cho xong chuyện đấy chứ?”

“...”

“A, đúng rồi! Về Cừu Ngọc Đường, ta nghĩ có lẽ cũng nên nói cho người biết ...”

“Nói cái gì?”

“Nàng ấy quả thật rất xinh đẹp, khiến người ta phải yêu thương nhưng nhớ, quan hệ với gia cũng rất tốt, nhưng ...”

“Nhưng sao?” Lão thái thái này nói một thôi một hồi rốt cuộc là muốn nói gì đây?

“Nhưng ... ‘nàng’ là nam nhân.”

“...” Trong phòng có tiếng cái cằm của ai đó rơi xuống đất.

Người nào đó còn bổ sung thêm như thể sợ người ta chưa đủ loạn. “Hắn là người trong sơn trang, vì làm nhiệm vụ gia giao cho nên mới cải trang đến đó. Kỳ thật hắn cũng là kẻ đang muốn cưới lão bà đến phát điên lên, lòng nhiệt tình đối với nữ nhân chưa thành hôn luôn vượt quá mức bình thường A, đúng rồi! Về sau nếu người gặp hắn thì trăm ngàn lần đừng nói lung tung, tránh để hắn miên man suy nghĩ ...”

46. Q.3 - Chương 20

Editor: Quân

“À ... tiểu thư ...”

“Làm sao?”

“Là ... Lão phu nhân đã nói là tiểu thư không thể đi ra ngoài ...”

“Gì cơ? Ta không thể đi ra ngoài?” Ta đánh giá nha đầu này từ trên xuống dưới vài lần, cảm thấy không thoải mái cho lắm. “Vì sao?”

“...” Nàng liễu mạng lắc đầu, mặt cũng đỏ bừng lên. “Nô tỳ không biết.”

“Vậy dựa vào cái gì mà người không cho phép ta ra ngoài?” Vừa dứt lời ta lại đi đến cửa nhưng ngay lập tức bị nàng vội vàng ngăn lại.

“Tiểu thư, Tam tiểu thư ... Van cầu cô đừng làm nô tỳ khó xử có được không? Lão phu nhân chỉ dặn dò chúng ta phải trông coi tiểu thư, nói là không thể để cô rời khỏi phủ nửa bước ... Xin tiểu thư thương cảm cho chúng ta có được không? Nếu cô không nghe theo thì ...”

“...” Ta thật sự không biết phải nói gì hơn, chỉ phất tay áo rồi buồn bực trở lại phòng. Mẹ đang làm cái gì vậy? Không cho phép ta đi ra ngoài, đây là muốn giam lỏng ta hay gì đây?

Cửa trước không đi được, vậy ta đi cửa sau chắc là được chứ?

Người ở trong căn phòng nhỏ chậm rãi đi ra, đôi mắt già nua nhìn ta một hồi lâu mới từ tốn mở miệng:

“Khụ ... Tam tiểu thư ...”

Khóe mắt ta run rẩy hai cái. “Ta nói này Tần thúc, người không phải cũng ...”

Người nọ xoay lưng lại, ra vẻ thật có lỗi. “Xin lỗi Tam tiểu thư, lão phu nhân đã ...”

“...”

Trở về phòng, Sò Tú đang tìm kiếm khắp mọi nơi như con muỗi vo ve, nhìn đến ta mắt lập tức sáng lên, cuống quýt chạy tới:

“Tiểu thư! Cô vừa đi đâu vậy? Ta còn tưởng ...”

“Tưởng ta ra ngoài rồi?” Đáp lại với vẻ châm chọc, ta tức giận ngồi xuống bên cạnh bàn. “Hôm nay rốt cuộc là làm sao vậy? Mẹ ta đã nói với các người cái gì mà các người canh giữ ta cứ như phạm nhân, chỗ nào cũng không cho đi?”

“Tiểu thư, chuyện này không thể trách chúng ta được. Là lão phu nhân ...”

“Được rồi, được rồi!” Không kiên nhẫn vẫy tay. “Ta sẽ không đi đâu cả, người lui xuống trước đi.”

“Dạ ... A, đúng rồi, tiểu thư” Nàng vừa nhắc chân muốn đi đã quay lại. “Vừa rồi lão phu nhân có tìm cô, bảo cô đến phòng khách.”

“Mẹ tìm ta?”

“Dạ.”

... Được, để ta xem xem lão thái thái này đã chơi trò gì đây.

Mẹ đang ngồi giữa một đống lớn những bức tranh thêu màu đỏ rực rỡ, vừa thấy ta bước vào thì mặt mày phấn khởi đi ra tiếp đón.

“Huyền nhi, con tới nhìn thử xem cái nào thêu đẹp hơn.”

“...” Cái nào thêu đẹp hơn cũng không liên quan gì đến ta. “Mẹ!”

“Sao?”

“Vì sao lại không cho phép con ra ngoài?”

Mẹ đặt chiếc khăn lên bàn, chậm rãi ngẩng đầu nhìn ta. “Con nói xem.”

Ta nói? “Mẹ muốn nhốt con trong nhà rồi sau đó trực tiếp buộc con lên kiệu hoa đưa tới Ngô gia phải không?”

“Nếu con không nghe lời thì mẹ e là chỉ có duy nhất cách đẩy thôi.”

“Mẹ quá độc ác!” Ta bất mãn kháng nghị: “Con là con gái mẹ, nhưng con cũng có quyền tự do cá nhân chứ?”

Bà liếc mắt nhìn ta một cái. “Là con gái ta thì phải nghe lời ta, không cho phép có bất kì sự bất mãn nào với chuyện hôn nhân này.”

“... Nhưng con thật sự không muốn gả cho Ngô gia công tử. Hắn không thích con, con cũng không thích hắn. Mẹ bảo con phải sống cả đời với hắn thế nào đây?” Ép buộc gì thì cũng có mức độ thôi chứ.

“Vậy các người cứ thành thân trước rồi bồi dưỡng tình cảm sau cũng được. Hiện nay rất nhiều cặp vợ chồng là chưa gặp mặt lần nào đã kết hôn, chẳng phải đều sống rất tốt đó sao? Nhớ ngày đó cha con với mẹ cũng là làm theo lời trưởng bối mà thành hôn, cũng thuận lợi sinh ra ba đứa các con đó thôi.”

“...” Thật hết chỗ nói, cái gì cũng là bà có lý. “Mặc kệ nói như thế nào, con muốn ra ngoài.”

“Không thể.”

“Vì sao?”

“Người có quen biết với con chắc cũng đi xa rồi. Nếu con ra ngoài là vì muốn đuổi theo nàng thì ta khuyên con nên bỏ cuộc sớm đi.” – Bà lạnh lùng nói.

“Mẹ ...” Thì ra là sợ ta chạy trốn cùng Ngọc nương nên mới hạn chế hành động của ta. “Mẹ thật quá đáng! Sao mẹ có thể làm như vậy?”

“Ta là mẹ con mà con dám nói chuyện với ta như thế sao?”

“...” Ánh mắt tràn đầy tức giận nhìn bà, ta biết có nói thêm gì đi nữa cũng chỉ làm ọi chuyện xấu hơn, vì thế đành ngoan ngoãn cúi mình. “Vậy nếu con đi gặp một người khác, chắc mẹ sẽ cho phép chứ?”

“Gặp ai?”

“Vị hôn phu ... của con.”

Giận!

Cực kì giận.

Giận tới mức không thể giận hơn.

Ta lạnh lùng nhìn chằm chằm vào cặp mắt vô thần của “Ngô Sở Vị”, hận không thể một quyền đánh bay hắn hay một cước đá cho hắn thành tàn phế, để cho hắn biến lùi bước, hủy bỏ hôn ước này và trả lại tự do cho ta.

“Ta nói ...”

“...”

“Mẹ người đã chọn ngày rồi sao?”

Gật đầu.

“Năm ngày sau?”

Lại gật đầu lần nữa.

“... Người không có ý kiến gì sao? Thí dụ như ta là nữ nhân thô lỗ lại dài dòng, vừa không dịu dàng vừa không hiền lành, căn bản là không thích hợp đảm đương vai trò thê tử của người?”

“Không sao cả.”

“... Đừng trách ta không nói cho người biết, ta thật sự rất hung hãn. Sau khi thành thân rồi nếu chẳng may có lời nào không hợp lòng nhau thì rất có thể ta sẽ đánh người.”

“Không sao cả.”

“Ta không biết thêu, không biết nấu cơm, không biết ngâm thơ đối phú, cũng không xinh đẹp ... Người vẫn muốn lấy ta sao?”

“Không sao cả.”

“Chết tiệt!” Ta rốt cuộc không thể nhịn được nữa, thét lên: “Người không thể nói tiếng người cho cô nãi nãi ta nghe sao? Lúc nào cũng ‘không sao cả’, ‘không sao cả’, không thấy phiền à?”

Chung quanh một mảnh yên tĩnh.

“Ngô Sở Vị” vẫn mắt xem mũi, mũi xem tâm, tiếp tục uống trà như chẳng có chuyện gì xảy ra.

“Ta đang hỏi người đấy, Ngô, Sở, Vị!”

Bằng bất cứ giá nào cũng phải xé bỏ cái bản mặt đó của hần, không chừng còn có thể thu được hiệu quả ngoài ý muốn nữa cũng nên.

Hần chậm rì rì buông chén trà, chậm rì rì giương mắt nhìn ta, lại chậm rì rì mở ‘kim khẩu’:

“Ta không sao cả! Thật sự! Nếu mẹ vui, ta không sao cả.”

... Thật hiếm có, cư nhiên nói bốn câu đơn liên tục – lại còn nói đi nói lại là ‘không sao cả’? Ta thật muốn học ra mấy ngụm máu tươi cho hần xem.

“Đại gia của ta ơi, ta bái phục người rồi ...”

Làm sao bây giờ? Trong nhà nói không được, người trước mặt nói cũng không xong. Chẳng lẽ cả đời này ta nhất định phải bị ba chữ “không sao cả” bao phủ sao?

Không được, tuyệt đối không được!! Cho dù chỉ có thể trì hoãn được một khoảng thời gian thôi, ta cũng nhất quyết không lập gia đình!

Phải làm gì với tên này bây giờ? Một khi về đến nhà rồi thì ta ngay cả cửa phòng cũng chưa chạm được chứ đừng mong tới chuyện vụng trộm rồi đi ...

Sâu kín thở dài, ta đứng dậy đi tới cửa trà lâu. Lúc đi ngang qua lão bản đang nghen hống nhìn trần trời, ta để lại một câu mềm nhũn : “Tiền trà cứ tìm vị ‘Ngô Sở Vị’ công tử kia là được ...”

“Không sao cả ?” (đã giải thích ở các chương trước) Lão bản ngây ngốc trừng mắt nhìn ta : “Tiền trà sao lại nói là ‘không sao cả’ ? Ta nói cho các người biết, muốn quít tiền trà thì tìm nhảm chỗ rồi, quán của lão đây mở đã được trăm năm rồi đấy ...”

“Haizz ...” Để mặc ‘Ngô Sở Vị’ ở lại dây dưa với lão bản quán trà, ta đẩy bụng tâm sự bước đi trên đường về nhà, phía sau còn có hai gia đình bám dính như âm hồn không tan.

... Liệu có cơ hội nào để ta thần không biết quỷ không hay chuồn ra khỏi nhà không ?

47. Q.3 - Chương 21

Editor: Quân

Bọn nha hoàn xuyên qua xuyên lại trong viện cứ như đàn bướm dập dề, bận tối mắt tối mũi. Bọn gia đình chạy ra chạy vào, hỗn loạn như đàn ong vỡ tổ. Ta nhìn một màn này qua cửa sổ, lại cúi đầu nhìn hỉ phục đỏ thắm điểm lệ mặc trên người, không khỏi thở dài một tiếng.

... Xong rồi! Một canh giờ nữa là sẽ lên kiệu hoa, vậy mà vẫn chưa nghĩ ra biện pháp gì ... Thượng đế nhân từ Jesus Như Lai Phật tổ, các vị thần tiên có lòng từ bi xin cứu ta!!!!

Nhìn Sở Hoa Vân cười dài cầm khăn voan bước vào phòng, ta lại càng âu lo, sắc mặt thoáng chốc trầm xuống như trời sắp nổi cơn bão to.

“Tiểu muội, đã chuẩn bị xong hết chưa?”

“...”

“Muội xem, đây là khăn voan do chính tay mẹ chọn, thêm long phượng trình tường nha!”

“...”

“Tiểu muội?”

“Đã biết, đã biết!” Ta không kiên nhẫn vẫy vẫy tay, nhìn cũng không muốn nhìn cái gọi là ‘long phượng trình tường’ trong tay nàng. “Cái nào cũng được.”

“Tiểu muội ...” Trong giọng nói của nàng chứa đầy oán trách. “Hôm nay là ngày vui của muội, sao có thể nói như vậy? Mẹ cũng là vì tốt uội cả thôi.”

“... Ta không cần.” Bà ấy nếu thật sự tốt với ta thì sẽ không bắt ta gả cho ‘NGô cái gọi là’.

“Tiểu muội ...”

“Được rồi Nhị tỷ, ta biết nếu đổi lại là tỷ, tỷ nhất định sẽ không dị nghị gì với quyết định của mẹ. Nhưng ta khác với tỷ, ta không thích để người khác quyết định cuộc sống của mình. Tỷ có hiểu không?”

“Thật xin lỗi ...” Về mặt của nàng chợt ảm đạm. “Là ta không tốt, không để ý tới tâm trạng của muội.”

“...” Yên lặng thở dài, ta có chút băn khoăn. “Được rồi Nhị tỷ, ta không phải đang trách tỷ, ta chỉ là ...”

Nàng gật đầu, đôi mắt trong suốt ánh lên nét nhu hòa. “Ta biết! Kỳ thật nguyên nhân muội không muốn gả cho Ngô công tử là vì muội đã có người trong lòng phải không?”

“Sao cơ?” Ta ngẩn ra, rồi lập tức cuống quýt xua tay: “Sao ... sao có thể chứ, ta ... ta ... chuyện này ...”

“...” Sở Hoa Vân hé miệng cười, nhìn ra ngoài cửa sổ, giả vờ như vô tình nói: “Hôm nay trong phủ bề bộn nhiều việc, tùy tùng cùng đám nha hoàn lui tới cũng rất khó nhớ, cho dù có người muốn trốn cũng sẽ chẳng có ai để ý ... Muội nói có đúng không?”

Ta kinh ngạc nháy mắt mấy cái: “Nhị tỷ ...”

“A ... Ta cái gì cũng chưa nói. Đây, khăn voan đưa uội, ta ra ngoài trước.” Ta chớp mắt vài cái, cười cười đi ra ngoài.

Khăn voan, khăn voan ... Tại sao nàng ấy lại nhấn mạnh đến cái khăn voan này? Chẳng lẽ là ...

“Mẹ?!”

Cánh tay vừa vươn ra đột nhiên rút lại, ta cứng lưỡi nhìn mẹ đang vui sướng đứng trước mặt mình. Sở Hoa Vân ở phía sau bà nháy mắt với ta ý bảo “tự mình lo liệu” rồi lui ra.

“Huyền nhi, đến đây để mẹ ngắm con một cái xem nào ... Chà, hôm nay nữ nhi của ta thật xinh đẹp!”

“Mẹ ...” Rốt cuộc là từ đâu đi ra vậy?

“Mẹ tới xem con chuẩn bị thế nào rồi ...”

“À ... con ...” Thật buồn bực! Thế này chẳng phải là không có cơ hội hay sao? Mắt thấy thời gian từ giờ đến lúc lên kiệu hoa không còn nhiều, lòng ta lại càng bất an, nhưng ngoài mặt vẫn phải tươi cười liên tục. “À ... Mẹ, con chuẩn bị xong hết rồi, mẹ để con một mình một lát được không?”

“Nhưng mà mẹ rất muốn nhìn con thêm một lúc.” Bà đưa tay vuốt tóc ta, từ ái nói: “Gả đi rồi thì phải cố sống cho tốt, không được tùy hứng nghe chưa? Nhà chồng không thể so với nhà mẹ đẻ, mọi chuyện đều phải biết nhẫn nhịn một chút mới là khôn ngoan.”

“...” Đảo mắt một vòng nhìn thấy trên bàn có ấm trà, ta đột nhiên nảy ra một ý, nhu thuận nói với mẹ: “Mẹ, con đã sắp thành con dâu của người ta rồi, sau này không thể thường xuyên quay về gặp mẹ nữa ... Con kính mẹ một ly trà được không?”

“Được, được ...” Bà dường như rất kích động.

Chậm rãi đi đến trước bàn, ta nghiêng người nhìn bà, khẽ cắn môi, rồi vụng trộm lấy từ trong tay áo ra một gói giấy Ngọc nương đưa cho lúc trước ...

Mẹ, con xin lỗi ...

Suốt một đường, lòng nóng như lửa đốt.

Khi ta trở lại thành Chí Dương đã là chạng vạng hai ngày sau.

Nhưng nói đến cũng lạ, suốt hai ngày này trên đường chẳng hề gặp truy binh ... Thật là bất khả tư nghị. Theo như suy nghĩ của mẹ thì ta đây làm ra hành vi đại nghịch bất đạo như thế hẳn là sẽ bắt về rồi trừng phạt thật nghiêm mới đúng, sao có thể sống êm bình lặng như bây giờ?

Huống chi còn có Ngô gia, chẳng lẽ bọn họ không truy cứu chuyện tân nương là ta đây chạy trốn sao? Thật không tài nào hiểu nổi. Nhưng nếu ta đã chạy đi thì không lý gì lại quay trở về. Cho dù bọn họ tự mình đến tìm thì dầu chết ta cũng quyết ở lại thành Chí Dương.

Tâm trạng kích động kéo dài tới tận khi ta tới phủ Thái phó, nhưng chẳng ngờ cánh cửa to lớn ấy đang đóng chặt trước mặt ta. Ta suy nghĩ một hồi, quyết định mang hành lý đi thẳng đến Tú Liên sơn ...

“Tiểu Huyền?”

Người thứ nhất phát hiện ra ta đúng là Bạch Tinh với cái bụng to đang hưởng đặc quyền sai bảo những người khác. Chỉ thấy nàng vẻ mặt kinh ngạc đi về phía ta: “Sao ngươi lại ...”

“Huyền Huyền!!” Tiếng Ngọc nương vừa kinh ngạc vừa hoan hỉ vụn phần đột nhiên vang lên phía sau, ta còn chưa kịp xoay người đã bị nàng ôm chặt hết sức nhiệt tình, hai tròng mắt rạng ngời như ánh sáng ban ngày. “Ngươi thế nào đã trở về rồi? Hai ngày trước không phải là ...”

Đặt bao hành lý xuống bàn, ta cầm tách trà lên uống một hơi cạn sạch, sau đó dùng tay áo lau miệng. “Ta chạy.”

“Chạy?!” Mẹ con hai người mắt chữ A mồm chữ O, thậm chí tất cả nữ quyến trong sơn trang đều ngây ngẩn nhìn ta chăm chăm cứ như đang nhìn khách ngoại lai vậy.

“Phải!” Ta nhàm chán gật gật đầu, điều ta quan tâm nhất bây giờ không phải là cái tròng mắt của các nàng mà là một người khác. “Ngọc nương, gia đâu?”

“A ... À ...” Hẳn là vẫn chưa bình tĩnh lại sau cơn choáng váng, nàng chỉ tay ra ngoài nói: “Ở nhà gỗ nhỏ.”

“Nơi đó đã sửa xong rồi sao?”

“... Ừ.”

“Tốt!” Ta gật gật đầu chuẩn bị ra ngoài, lại đột nhiên bị mấy cánh tay đồng thời giữ chặt lại.

“Đứng lại!”

“Người hiện tại không thể đi!”

“Tuyệt đối không được!”

“...” Ta mặt nhăn mày nhíu, hồ nghi nhìn vẻ mặt nghiêm túc của mấy người bọn họ, khẩu khí cực kì không có thiện chí: “Các người muốn làm gì?”

“Làm gì?” Ngọc nương hừ mấy tiếng, liếc mắt nhìn ta vẻ khinh thường. “Tĩnh nhi, lấy gương ra đây.”

Bạch Tinh ngoan ngoãn lấy ra một chiếc gương đồng đặt trước mặt ta.

“Đây, người nhìn cho kĩ đi, bộ dạng lôi thôi thế này mà có thể đi gặp gia sao? Người muốn hấn ngạc nhiên vui mừng hay là hù chết hấn?”

“...” Nhìn mình trong gương quần áo không chỉnh tề, đầu tóc hỗn loạn, mặt mày dính đầy bụi bặm, ta cũng cảm thấy không được ổn cho lắm. “Vậy ...”

Còn chưa nói xong, mấy vị phu nhân đã ba chân bốn cẳng kéo ta vào nội gian, bắt đầu “công trình” cải trang “cực kì tàn ác”. Đại sảnh vốn yên tĩnh nhất thời cũng trở nên ầm ĩ với những tiếng oán giận, hò hét ...

“Này này này, nhẹ tay một chút có được không? Đau quá đi mắt! Còn nữa ... không thể không rải hoa sao? Thế này cũng quá khoa trương đi ...”

“Câm miệng! Người đã mấy ngày không tắm rồi hả?”

“... Vậy người cũng không thể ... A! Ta không mặc bộ áo này~”

“Câm miệng! Bộ áo này có gì không tốt?”

“Quá ... quá mỏng ... Căn bản chỉ có một tầng sa thôi a!”

“...”

“Trời ạ! Đừng có vắn tóc ta lên như vậy ... Ta cũng không phải ca kỹ!”

“Đừng dài dòng, kiểu tóc thế này có thể gia tăng mị lực của nữ nhân, người chẳng lẽ không biết sao?”

“... Ta bảo các người ...”

“Làm sao?”

“Trong đầu các người ... có phải đang nghĩ đến sắc sủng gì đó đúng không?”

“...”

48. Q.3 - Chương 22

Editor: Quân

Thật vất vả không nhẽo và cứng rắn sửa đổi lại thành bộ dạng giản dị như khi ở trong phủ, ta vừa xoa bả vai vừa đi ra phía sau núi, miệng không ngừng lầm bầm.

Mấy vị phu nhân này, thiếu chút nữa là gãy xương ta rồi, sau này nhất định phải tính kế chỉnh lại các nàng mới được.

Căn phòng nhỏ đã xuất hiện trong tầm mắt, bên trong có ánh sáng mờ chập chờn, trong bóng đêm trùng trùng lại càng trở nên cô tịch quạnh quẽ. Ta nghĩ đến mười chín năm trước, một đứa bé mới bốn tuổi lại phải ở trong này, đơn độc sống với căn nhà gỗ, tịch mịch suốt bao năm qua ...

Rũ mắt xuống, ta đi qua đó, xuyên qua cửa sổ nhìn vào trong ...

Thân ảnh màu trắng gầy yếu đang đưa lưng về phía ta, trên vai khoác tấm áo rộng thùng thình ngả người ra ghế, không động đậy chút nào.

“...” Cổ họng ta đột nhiên đau đớn đến khó hiểu, há miệng một hồi mà ta vẫn chẳng thể phát ra thanh âm gì, chỉ có thể liều mạng ngăn trở dòng nước mắt trực tuôn rơi, sợ rằng một tiếng nghẹn ngào khe khẽ cũng bị hắn nghe thấy

Nhưng đã chậm rồi.

Thân ảnh màu trắng hơi ngẩn ra, chậm rãi quay đầu lại, gương mặt vẫn xinh đẹp tuyệt trần như trước nhưng không giấu nổi nét tiêu tụy, ánh mắt cũng mờ mịt vô định ngược lên nhìn ta ...

Khoảnh khắc ấy, thời gian như ngừng lại. Ta không mở miệng, hắn cũng chẳng cất lời.

Chỉ yên lặng nhìn nhau, hồi lâu, hồi lâu ...

Hàng mi buông, không biết khi nào nước mắt đã tràn mi thấm ướt khuôn mặt. Lặng lẽ lau đi, ta nhìn hắn chăm chú, từ từ đi vào phòng, giống như trước đây, ngồi xổm xuống trước mặt hắn.

“Gia ...” Vừa mở miệng, nước mắt lại trào ra. Ta còn chưa phản ứng lại đã có một bàn tay ấm áp vươn ra, nhẹ nhàng lau đi nước mắt của ta, lưu luyến không rời.

“Nhóc con Sở Huyền ...” Thanh âm vẫn dịu dàng như trước, lại hơn mấy phần khàn khàn cùng chua xót. “Người ... vì sao lại trở về?”

“... Ta không thể trở về sao?” Nắm lấy tay hắn kê sát vào gò má, nước mắt tuôn trào càng mãnh liệt. Thân mình ức chế không được mà khẽ run lên. “Người không hy vọng ta trở về sao?”

“...” Con người mê ly khóa chặt gương mặt ta, thần sắc của Diêm Sâm có chút gì đó thật bi ai. “Ta có thể hy vọng như vậy sao?”

“Vì sao không thể?” Thốt ra lời này, ta dùng sức lau nước mắt đi, thay bằng vẻ mặt tức giận trừng mắt nhìn hắn. “Chẳng phải người rất lợi hại sao? Chẳng phải người rất thích đùa giỡn ta sao? Người có cả đồng những bí mật khiến ta cứ bị quay vòng vòng ... Người còn có cái gì là không thể?”

Hàng mi buông, sắc mặt cũng dần trở nên ảm đạm. “Người biết cả rồi sao?”

Ta cắn răng: “Người ước gì cả đời này ta đều không biết gì phải không? Ước gì ta ngoan ngoãn thuận theo ý của mẫu thân, gả ột nam nhân xa lạ, phải sống trong đau khổ suốt đời phải không?”

“Ta ...”

“Người muốn nói là vì tốt cho ta phải không? Chết tiệt!” Đứng phắt dậy, ta trợn mắt nhìn hắn: “Không hỏi ý kiến của ta là vì muốn tốt cho ta sao? Đuổi ta đi mà không nói cho ta biết nguyên nhân là vì muốn tốt cho ta sao? Diễn trò đồng tính luyến ái với người khác để lừa ta là vì muốn tốt cho ta sao?”

“Đồng tính luyến ái?” Đôi mi thanh tú của hắn nhíu lại.

“... Thôi quên đi, chuyện này nói sau.” Ta khoát tay, than nhẹ một tiếng. Vừa xoay người lại thì ta thấy Diêm Sâm đang nhìn ta chăm chăm, ngay lập tức lại trưng ra bộ mặt hung dữ:

“Nhìn cái gì? Người không biết rằng mình rất ích kỷ sao?”

“...” Hắn giật mình hồi lâu, rồi đột nhiên lại cười khổ: “Chắc vậy.”

“Người nói xem người có kém cỏi hay không?”

“Kém cỏi.”

“Tốt! Thừa nhận hết chứ gì?” Hai tay chống nạnh đứng trước mặt hắn, ta bày ra bộ dạng quyết không tha thứ: “Diêm Sâm, ta nói cho người biết, nếu ta đã trở về rồi thì không cho phép người lại đuổi ta đi ... Không, phải là người đừng mơ đuổi ta đi. Trừ phi ngày nào đó ta bất hạnh chết sớm hơn người, còn không thì người chẳng đuổi được ta đi đâu.”

“...”

“...” Nhìn thấy hần mở to hai mắt mà nhìn, ta thế này mới ý thức được rằng lời mình nói cũng hơi quá. Làm gì có cô nương nào lại ngang nhiên yêu cầu một nam nhân như vậy? “À ... ờ ... là người nói muốn ta ở bên cạnh người ...”

“...” Diêm Sâm lẳng lẳng nhìn ta một hồi, rồi đột nhiên sáng mắt chợt lóe, khóe môi kéo lên một nụ cười yếu ớt mà đầy ẩn ý. “Nhóc con Sở Huyền ...”

“... Sao?”

“Ta rất ích kỷ, đúng không?”

“À ... Đúng.”

“Ta là một tên kém cỏi phải không?”

“... Người không chỉ kém cỏi mà còn là tên khốn nạn vô tâm vô phế.” Làm ta phải chảy hết mấy thùng nước mắt.

Tiếng cười nhẹ nhàng vang lên. “Vậy người còn muốn đi theo tên khốn nạn đó sao?”

“...” Có tài, tuyệt đối có tài! Ta mơ hồ cảm nhận được Diêm Sâm của ngày xưa đã sống lại ...

“Sao lại không trả lời?”

“... Chẳng phải ... người đã nói rồi sao ...”

“Ta?”

“... Là ta nói.”

Trên gương mặt quynh rũ lại tràn đầy thần sắc giả dối. “Ồ? Người nói cái gì?”

“Ta..... Ta.....” Tư lự nửa ngày, ta cúi đầu thành thành thật thật trả lời, “Ta nói nếu người cần, ta sẽ vẫn..... Ở lại bên cạnh người.....”

“Được, tốt lắm ! Người đã thừa nhận rồi.” Diêm Sâm thích ý ngả người về sau, cười thật là thư thái. “Nhưng có chỗ này cần đính chính lại : không phải ‘vẫn’ mà là ‘vĩnh viễn.’”

“Được được, là ‘vĩnh viễn’ được chưa ?” Ta trợn trắng mắt, thật không hiểu sao hần lại chấp nhất hai từ tuy khác nhau nhưng ý nghĩa lại giống nhau đó. “Nhưng người cũng phải nhớ kỹ lời ta nói, không cho phép lại đuổi ta đi.”

Con người trong suốt ẩn hiện ý cười nhìn ta chăm chú, rồi ý cười nhạt dần, thay vào đó là vô hạn tình tứ. Diêm Sâm nhẹ nhàng kéo ta qua, động tác dịu dàng tới nỗi ta bất giác ngoan ngoãn thuận theo hần.

“Nhóc con Sở Huyền.”

“...”

“Người nghĩ ta đối với người còn có bao nhiêu tự chủ, có thể trơ mắt để người rời đi lần nữa ?” Cánh tay dòn thêm sức, đôi mắt hoa đào câu hồn đoạt phách trối chết gương mặt ta, “Nếu ta lại lần nữa cự người ngoài cửa ... chẳng phải là rất không biết điều sao ?”

Quyệt miệng, ta hơi ngượng ngùng quay đầu đi, nhưng vẫn cứng rắn đáp lại : “Người biết là tốt rồi, ta cũng không muốn mình chạy về một chuyến lại thành tay trắng.”

“Ha ha ...” Hần cúi đầu cười lộ lên, trông mắt sáng ngời lại càng thêm mỉa hoặc lòng người, “Nửa năm không gặp, người vẫn đáng yêu như thế.”

“Ai ... ai đáng yêu ?!” Trên mặt đột nhiên nóng bừng, ta dùng sức rút tay về, ánh mắt ác độc trừng lại hần : “Nửa năm không gặp, người vẫn đáng ghét như xưa !”

“...” Hần không nói gì, chỉ chống cằm nhìn ta, khóe miệng chung quy vẫn thấp thoáng nụ cười nhợt nhạt.

“... Nhìn ta làm gì ?” Bị hần nhìn đến hoảng hốt, trông mắt ta cũng không biết phải nhìn đi đâu mới tốt, chỉ đành liếc nhìn cánh cửa rồi viện cớ lung tung. “À ... hình ... hình như hơi nóng ... ta ... ta đi mở cửa ...”

Nào biết cửa vừa mở ra thì ‘rầm’ một tiếng, cả đám ‘vật thể không xác định’ bỏ nhào vào phòng, còn phát ra đủ tiếng ca thán ‘Ai da’, ‘Má ơi’, ...

Khoé mắt không khỏi co giật hai cái. “Các người đây là ...”

“A, hiểu lầm ! Hiểu lầm rồi ! Chúng ta chỉ là ... quan tâm nên đến xem một chút thôi ...” Ngọc nương là người thứ nhất cuống quýt ngẩng đầu lên phủ nhận.

“Quan tâm ?”

“Phải ! Phải !” Ánh mắt nhìn về phía mõ nhân vẫn ung dung ngồi trên ghế xem diễn, nàng nhếch miệng : “Bởi vì chúng ta sợ có người ghen suốt một thời gian dài, đến lúc phát tiết ra sẽ rất dọa người, cho nên mới đến xem thế nào thôi !”

“ ... ”

Bọn họ ... rốt cuộc là quan tâm đến cái gì ?

49. Q.4 - Chương 1

Editor: Quân

“Tiểu nhị, ta muốn món này ... món này ... món này ... A, còn món này nữa ...”

Ôm một đồng lớn bao giấy trở lại bàn, ta để toàn bộ xuống trước mặt kẻ đang giật mình nhìn ta: “Đây, mau ăn đi.”

Khoé môi xinh đẹp hơi giương lên, Diêm Sâm nghiêng đầu, biểu tình thật là đáng yêu: “Xin hỏi người đây là cho lợn ăn hay gì vậy?”

“ ... ” Phục hồi lại tinh thần, ta giả bộ bất mãn cãi lại: “Đương nhiên là để người ăn rồi.”

“Từ khi nào lại tốt tính như vậy?” Hắn cười cười, một tay chống cằm, nhìn ta từ trên xuống dưới: “Nhớ trước đây người lần nào cũng giành thức ăn với ta ...”

“Này này này, người dùng sai từ rồi đấy. Ta khi nào thì giành thức ăn với người?” – Ta bất mãn kháng nghị – “Đó là ta ăn nhanh, ăn xong rồi đương nhiên là phải ăn tiếp, ài như người ...” Hừ mũi một cái, ta hạ giọng bắt đầu lẩm bẩm: “Rõ ràng là nam nhân mà diện mạo so với nữ nhân còn đẹp hơn, ăn cũng nhai chậm nuốt kỹ, nhả nhận thanh tao. Đừng nói là tiểu cô nương, cho dù là tiểu thư khuê các đứng trước mặt người cũng cảm thấy thua kém, hận không thể lấy cái chết tạ thiên hạ ...”

“Người đang nói cái gì vậy?”

“Không có gì ... A! Người Sao người có thể ăn trước?”

“Hử?” Hắn chậm rãi nuốt xuống miếng hoa mai cao, giương mắt lên nhìn ta một cách vô tội: “Là người bảo ta ăn mà.”

“ ... ” Tiểu tư người giỏi lắm, xem như trên ta một bậc.

“Ồ ... Người không ăn sao?” Ta nghi hoặc ngẩng đầu, phát hiện hắn đang nhìn chằm chằm miếng điểm tâm trong tay ta.

“Đó là gì vậy?”

“Ủm? Người nói cái này sao?” Lắc lắc miếng điểm tâm trên tay, ta đặc ý dào dạt nói: “Cái này gọi là ‘hoa hồng chín tầng’ cao, chiêu bài của trà lâu này.”

“Lúc trước người từng ăn rồi sao?”

“Phải, mỗi lần tới đây đều ăn.”

“Chúng ta cũng từng mua rồi sao?”

“Ừ, đều là ta mua ... à, đương nhiên là – người trả tiền.”

“Vậy sao ...” Tầm mắt của Diêm Sâm chuyển đến trên mặt ta, nhìn với vẻ chế nhạo: “Ta thì từ trước tới nay chưa bao giờ nhìn qua.”

“...”

“Vậy mà nói là không giành thức ăn với ta.”

“A ... ha ha ...” Cố gắng nhếch miệng cười cho hắn xem, ta có chút xấu hổ: “Chuyện này ...” Ánh mắt bắt đầu nhìn lung tung. Bởi vì ta phát hiện mỗi lần ta nói cho hắn biết mấy chuyện thế này, hắn đều sẽ nói lại cái gì đó, cho nên ... Vả lại hôm nay mua ba cái thì ta đã nuốt vào trong bụng mất hai cái rồi ...

“Nhóc con Sở Huyền?”

“... Ồ ...” Khó xử nhìn miếng hoa hồng chín tảng cao còn sót lại trên tay, ta ngượng ngùng mở miệng: “Hay là để ta lại đi mua ...”

“Không cần.”

“Sao cơ? A! Người ...” Tay phải bị hắn kéo qua, ta trợn mắt há hốc mồm nhìn hắn cúi đầu xuống cắn luôn miếng điểm tâm ta đang cầm trên tay.

Trời ơi, hắn đang làm cái gì vậy?

Cảm giác ngón tay chạm vào bờ môi mềm mại của hắn, trong đầu ta cứ như bị điện giật, thiếu chút nữa là hôn mê bất tỉnh. Thân thể phản ứng nhanh hơn suy nghĩ, ngay sau đó ta đứng phắt dậy, lùi ra sau ba bước lớn, vẻ mặt hoảng sợ nhìn cái người vẫn thản nhiên kia như nhìn người ngoài hành tinh.

“Làm sao vậy?”

“...” Hắn còn dám hỏi ta ‘làm sao vậy’! Ta nắm chặt tay, mặt nóng như đổ lửa, lời nói cũng không được lưu loát: “Người ... người ... hạ ... hạ lưu ...”

“Sao lại nói ta hạ lưu?”

“Người ... ta ... vừa rồi ...” Đầu lưỡi như bị thắt lại, ta xấu hổ xoay người, chạy như điên xuống dưới lầu, vừa vọt tới cửa trà lâu thì đột nhiên phải phanh gấp.

Một bóng trắng dừng động tác tiêu sái bay từ trên lầu xuống, cản đường đi của ta. Trong tay hắn còn cầm một bao giấy. “Người không ăn điểm tâm sao?”

“... Ăn cái đầu người!” Hung hăng thét lên một câu như vậy, ta liếc mắt nhìn hắn vẻ xem thường, sau đó quay đầu tiếp tục đi. Được một lúc, khi đi qua một khúc quanh, ta vụng trộm ngoái nhìn về phía sau, phát hiện cái tên kia vẫn đi theo.

... Ta không tin là không cắt đuôi được người!

Vì thế ta bắt đầu quẹo trái rẽ phải, hết đi rồi lại chạy, khi cần thì ngay cả nhà vệ sinh cũng không buông tha, tóm lại chỉ cần không nhìn thấy cái tên đáng ghét kia là được. Tới khi ta chui từ một con hẻm nhỏ ra, quay đầu lại nhìn thì không thấy bóng hắn đâu nữa, trong lòng nhất thời vui sướng, ngâm nga một điệu dân ca bước đi thong thả trên đường lớn.

Ồ! “Tiêu Dao cư?”

Đảo mắt một hồi, ta tự hỏi sao không nhân cơ hội này đi nhìn người được xem là tuyệt mỹ khuynh thành, làm biết bao nam nhân phải mê luyến điên đảo tới mức hận không thể móc mắt mình xuống?

Tiểu nha đầu bưng lên một chén trà xanh, ta cuống quýt ngẩng đầu lên nói lời cảm tạ. “Cám ơn ... A, Tứ Hỉ?!”

Nàng cũng sững sốt, tiện đà vui mừng reo lên: “Tiểu thư?!”

Hai chúng ta lập tức quần lấy nhau, nói nói cười cười rất vui vẻ. Lát sau ta mới buông nàng ra, nhìn ngắm cẩn thận:

“Lâu rồi không gặp, người khỏe chứ?”

“Ừ, ta tốt lắm! Bởi vì vị tiểu thư ở bên này cũng có nhiệm vụ cho nên hai ngày trước, Thượng Liễu ma ma đã sai ta sang đây hầu hạ nàng ...”

Ta sửng sốt, “Đừng bảo đây cũng thuộc sở hữu của Lưu Vân các.”

“Đúng là vậy mà.” Tứ Hỉ còn thành thật gật đầu: “Tiêu Dao cư chỉ là cơ sở nhỏ thôi, tiểu thư không biết sao?”

“...” Biết thì đã không hiểu lắm.

“A, phải rồi tiểu thư, nghe nói khoảng thời gian trước người tìm lại được người nhà nên đã theo họ về phải không? Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?”

“Chuyện này ... nói đến cũng dài ...”

“A, Ngọc Đường tiểu thư đến rồi.”

Giương mắt lên nhìn, chỉ thấy một nữ tử mặc hoa phục đi tới, trên mặt chỉ thoa một chút phấn son, mái tóc đen dài nhẹ nhàng phơ phất theo từng bước chân ... quả là một mỹ nhân tuyệt sắc khuynh thành!

... Nếu không phải ta đã biết rõ ‘nàng’ thật ra là ‘hắn’ thì phỏng chừng ta lúc này đã sớm ‘nước miếng chảy tràn ba ngàn thước’ rồi.

“À, Cừu ...” Tiểu thư? Hay công tử? Trong đầu ta hiện ra một dấu chấm hỏi thật to ...

“A, là người sao?” Ánh mắt vừa chạm đến ta, Cừu Ngọc Đường đã kinh ngạc vịn phần chỉ tay vào ta mà nói: “Sở cô nương, người đã về rồi?”

“Hả?” Ta không khỏi ngẩn ngơ, cũng giơ tay chỉ vào mặt mình: “Người biết ta sao?”

Hắn gật đầu đáp: “Phải, hôm trang chủ thành thân, ta đã gặp người rồi ...”

“...” Vậy sao? Nhưng ta thế nào lại không có chút ấn tượng gì về người?

Hắn là đoán biết được suy nghĩ của ta, hắn tủm tỉm cười: “Lúc ấy đông người lại nhốn nháo, người không chú ý tới ta cũng là lẽ thường.”

“À ...” Gãi gãi đầu, ta ngượng ngùng nở nụ cười, “Chắc là thế ...”

Cừu Ngọc Đường nhìn một cái, Tứ Hỉ ngay lập tức thức thời, ngoan ngoãn đi ra ngoài làm việc.

“Sở cô nương hôm nay tìm ta là có việc gì sao?” Đoan trang ngồi trước bàn, hắn cười nhẹ nhìn ta, mặt mày tràn đầy tư thái phong tình câu hồn vô tận.

Ta không khỏi rùng mình.

“À ... ta ... ta chỉ muốn đến nhìn một chút ... bởi vì được nghe nói về người không ít, ừm, về những chuyện khiến người ta cảm thấy hứng thú ...” Thí dụ như giả trang chẳng hạn.

“Ồ?” Hắn cúi đầu nhìn mình, cười đến là khả ái. “Kỳ thật ta cũng không muốn, nhưng chẳng còn cách nào khác, yêu cầu của chủ tử mà ... Không biết Sở cô nương thấy thế nào?”

“Sao cơ?”

“Sở cô nương cảm thấy ... ta thế này có được không?”

“...” Nam nhân này ... có phải hơi tự kỳ rồi không? Nhưng nói gì thì nói, ta vẫn hồi đáp với thái độ cầu thị: “Rất đẹp, ngay cả nữ nhân thật sự cũng chẳng mấy ai sánh được với người.”

“Thật không?” Đôi mắt kia phút chốc sáng bừng, cả người cũng đứng lên, bổ nhào về phía ta, “Người thật sự thấy vậy sao?”

“À ... đúng vậy ...” Làm gì mà kích động thế? Chẳng lẽ chưa từng có ai nói với hắn như vậy?

“Sở cô nương ...” Cừu Ngọc Đường bỗng dừng nắm chặt tay ta, vẻ mặt chỉ hận gặp nhau quá trễ. “Người thật sự là tri âm của ta! Đúng như người ta nói ‘thiên kim dịch đắc, tri kỷ nan cầu’(*), ta với cô nương hôm nay mới là lần đầu tiên nói chuyện mà đã hợp như thế ... Không biết Sở cô nương đã có hôn ước gì chưa, nếu không chê, ta ...”

Đang nói bỗng dừng im bất, theo tầm mắt của hắn quay đầu nhìn lại thì thấy một người diện mạo tuấn mỹ vô song, nhưng không có biểu tình gì đang đứng trước mặt ta.

“Nếu không chê ... thì sao?”

Chú thích:

(*) thiên kim dịch đắc, tri kỷ nan cầu: ngàn vàng dễ có, tri kỷ khó cầu

50. Q.4 - Chương 2

Editor: Quân

Cừu Ngọc Đường giương nửa miệng, mãi sau mới lắp bắp nói: “Chủ ... chủ tử ... sao người lại tới đây?”

Diêm Sâm chậm rãi đi về phía chúng ta, hai mắt nhìn chăm chăm vào hai tay ta vẫn bị Cừu Ngọc Đường giữ chặt, làm như không nghe thấy câu hỏi kia: “Nhóc con Sở Huyền, lại đây.”

“...” Mắt chớp chớp, ta nhìn Cừu Ngọc Đường mặt trắng bệch, thật cẩn thận rút tay ra, rồi đi tới chỗ Diêm Sâm.

“Gia ...” Làm sao thế, sắc mặt khó coi thế này cứ như là muốn ăn thịt người ta tới nơi vậy.

Con người hờ hững đảo khắp phòng, cuối cùng dừng lại trên mặt ta. “Người sao lại chạy đến đây?”

“Ta ... muốn đến xem một chút ...”

“Xem cái gì?”

“...” Liếc nhìn sang Cừu Ngọc Đường đang đứng một bên, ta nhếch miệng không nói lời nào, chỉ rũ mắt xuống rồi xoắn tóc một cách vô thức.

“Theo ta.”

“... Vâng.”

Ngoan ngoãn đi theo phía sau hắn, ta đành nhún vai nhìn Cừu Ngọc Đường, hắn cũng lắc đầu nhìn ta, cả hai đều là vẻ mặt không hay ho. Ánh mắt nhất loạt đổ dồn về phía bóng dáng của mỡ nhân trong treo nhưng lạnh lùng đi đằng trước.

Sao đột nhiên lại tức giận?

“Khụ ... gia,” Đi đến trước mặt hắn, ta nhìn không ra tâm tình của hắn bây giờ là vui hay buồn. “Người tức giận sao?”

“Người nói xem.” Diêm Sâm hơi nghiêng mặt, đáy mắt như có một điểm sáng chợt vụt qua.

Ta bĩu môi, lên án cái bản mặt sắp đóng băng của hắn: “Người cho rằng sắc mặt của mình chưa đủ nói lên vấn đề sao? Làm mình làm mẩy, rõ ràng là tức giận mà còn muốn ta nói ...”

“À, vậy người nói xem ta vì sao lại tức giận?”

Ta vuốt cằm giả bộ suy tư: “... Bởi vì ta bỏ lại người?”

“... Bởi vì Cừu Ngọc Đường.”

“Hả, người ...” Ta há hốc mồm, hơn nửa ngày mới hồi thần: “Người ... người là vì Cừu Ngọc Đường mà ghen sao?”

Diêm Sâm sòng mắt chợt lóe, không nói gì.

“Nói nửa ngày ...” Đưa tay lên vỗ vỗ ngực, ta làm bộ thở dài thườn thượt: “Ra là vì chuyện này a. Ai nha, người có thể yên tâm được rồi. Ta cam đoan với người, ta ... tuyệt đối sẽ không tranh giành Cừu Ngọc Đường với người. Tùy các người muốn yêu thế nào thì yêu, không liên quan gì đến ta. ...”

Câu kể tiếp còn chưa kịp ra khỏi miệng thì ta đã bị một cái “ma trảo” túm chặt, không cử động nổi.

“À ... gia ...”

“Không liên quan gì, hửm?”

“...” Ta cứng lưỡi giương mắt nhìn hắn, khóe miệng co giật vài cái. “Ồ ... có chuyện gì cứ từ từ rồi nói, không nên động thủ ...”

“Nếu ta không động thủ thì người sẽ từ từ nói chuyện với ta sao?”

“Đương nhiên rồi, đương nhiên rồi ...”

Bờ môi hắn giương lên một nụ cười trên cợt: “Vậy nếu ta động thủ thì chẳng phải là người sẽ càng ‘từ từ’ nói chuyện với ta sao?”

“...” Ta dở khóc dở cười, nào có kiểu ngụy biện như vậy? “Nhưng mà chúng ta đang ở ngoài đường.”

“Không sao cả.”

“Nam nữ thụ thụ bất thân ...”

“Không sao cả.”

“...” Lại thêm một tên ‘Ngô Sở Vị’ nữa sao?

“Sao không nói gì cả?”

“... Người muốn ta nói gì?” Dù sao cũng hết cách với người rồi, nói nữa chỉ lãng phí nước miếng thôi.

“Được, người không nói thì ta nói. Nghe rõ ràng cho ta!”

“Vâng ...”

Diêm Sâm ngừng lại một chút, đôi con ngươi tinh lượng nhìn thẳng vào mắt ta, thanh âm trầm thấp lại vô cùng rõ ràng: “Ta không cho phép người tiếp cận Cừu Ngọc Đường, càng không cho phép người gần gũi hân như vậy ... Rõ chưa?”

“...” Ta khó hiểu. “Vì sao? Hắn có phải người xấu đâu.”

Siết chặt tay ta không buông, hắn chỉ thản nhiên đáp lại rằng: “Ta không thích.”

“Gì cơ? Không thích?” Nghiêng đầu nhìn hắn một chút, ta đột nhiên hiểu ra ...

Người này ... không phải là ...

Ngay lập tức, tố chất thần kinh lên tiếng phủ định, ta ra sức lắc đầu. Làm sao có thể, hân đối với ta chỉ là ... tình cảm giữa chủ và tớ bình thường thôi ...

Sau đó các cơ mặt của ta lại không khỏi co giật. ‘Bình thường’? ‘Chủ tớ’?

... Ta đi chết đây, nói vậy chó cũng không tin.

Hướng chi trong tiềm thức của mình, dường như ta cũng không hy vọng chỉ đơn thuần là như vậy ...

Trải qua nhiều thăng trầm như thế, tuy không được tính là kinh tâm động phách, nhưng ta có thể nhận định rằng tình cảm mình dành cho Diêm Sâm đã không còn ở mức bình thường nữa. Từ khi mới bắt đầu chỉ đầu vô mồm với hân một cách đơn thuần cho đến khi thật lòng quan tâm, ta đã không thể chối bỏ mọi vương bận trong lòng với hân được nữa. Khi biết được thân thể của hân ta đã khổ sở cùng đau lòng biết

bao, khi thấy hấn hao gầy tiêu tụy ta cũng không đành lòng được mà muốn bồi bổ cho hấn ngay lập tức ... Ta rốt cuộc đã rơi vào tình trạng gì? Việc này ... e là đã ra ngoài phạm vi quan hệ giữa chủ và tớ thông thường rồi.

Ngồi trên ghế đầu chống cằm suy tư, ta ngẩn người nhìn Diêm Sâm đang ngồi trước bàn đọc sách. Hai tròng mắt xoay chuyển nhanh như chớp, khi thì ngẩn những ngón tay thon dài trắng nõn của hấn, khi lại chăm chú nhìn gương mặt trầm tĩnh ôn hòa của hấn, lúc lại xem xét chiếc áo màu vàng nhạt hấn mặc trên người, rồi cả mái tóc buông dài sau lưng ... Đột nhiên ta nhớ tới tấm vải dệt màu lam ở cửa hàng tơ lụa nhà mình, nghĩ nếu mặc trên người hấn thì hấn là rất đẹp.

Nhưng ... vươn mười ngón tay ra ngẩn ngía một hồi, ta không khỏi buông tiếng thở dài não nề ... Chuyện này xem chừng không có cách thực hiện được rồi. Suốt một thời gian dài, sản phẩm duy nhất được làm ra từ bàn tay ta hình như chỉ là một chiếc khăn nhỏ thì phải. Mà lại còn là làm ra theo kiểu “bằng môn tà đạo”. Với lại cũng lâu quá rồi, ta chẳng còn nhớ là mình đem nó cho người nào nữa.

Còn nói gì mà tặng cho phu quân tương lai ... có khi hấn xem xong lại sợ tới mức lập tức từ hôn cũng nên.

“Nhóc con Sở Huyền?”

“...” Làm thế nào mới không bị kim đâm vào tay đây?

“Nhóc con Sở Huyền?”

“...” Ta vẫn nhìn chăm chăm mười ngón tay mà sầu mi khổ kiếm.

Bỗng nhiên hai tay ta bị người nào đó nắm lấy. Ta hoảng sợ, trợn to mắt nhìn thì thấy Diêm Sâm đang ngồi xổm trước mặt ta, mày nhíu chặt, cẩn thận kiểm tra tay ta. “Làm sao vậy?”

“À ... không! Không có gì.” Cuống quýt rút tay lại, không hiểu sao trái tim ta lại đột ngột gia tốc.

“Không có gì thì sao lại nhìn đến ngón người ra thế?” Khóe môi hấn thoáng hiện nét cười nhợt nhạt. “Hay là vì đang nghĩ đến một số chuyện không thể nói cho người khác biết ... Ví dụ như ... có ý nghĩ không an phận với ta chẳng hạn?”

“Sao?” Ta chấn động, vội vàng xua tay, đồng thời khuôn mặt cũng không chịu thua kém, bắt đầu đỏ ửng lên. “Ta ... ta không có ...”

Ý cười lại càng sâu. “Không có? Thế sao lúc nãy lại nhìn chăm chăm ta lâu như vậy?”

“...” Mồ hôi lạnh túa ra, hấn ... hấn làm thế nào lại biết? “Chuyện này ... Ta ... ta đúng là có nhìn người, nhưng ... nhưng mà không phải là ... như thế ...”

“Thật không?” Trên gương mặt tuần mỹ nhất thời nhiều thêm một phần uể oải, không biết là diễn trò hay gì nữa. “Thất vọng quá! Kể ra thì ta cũng không ngại nếu người đối với ta có mơ tưởng cái gì đâu ...” Ngón tay ấm áp trượt qua hai má ta, luồn sâu vào mái tóc phía sau đầu. Hấn nhẹ nhàng kéo ta lại gần hấn, giọng nói mê hoặc chậm rãi vang lên: “Nên nói là, ta thật hy vọng người có ý nghĩ không an phận với ta ...”

“Khụ khụ!”

Ta đột nhiên cả kinh, không cần nghĩ ngợi gì đã đưa tay đẩy Diêm Sâm ra xa, nhưng lại bởi vì phản lực mà té ngã ra sau, ‘rầm’ một tiếng ngã chổng vó xuống sàn.

“...” Nhấn mặt nhíu mày, ta ôm gáy cố khởi động thân mình, thế này mới phát hiện ra Diêm Sâm cũng bị ta kéo ngã theo, lúc này đang đỡ khóc dở cười không biết nói gì mà nhìn ta.

“A ... ngại quá, quấy rầy hai người rồi ...” Người nọ đứng ở cửa giả vờ ho khan hai tiếng, cười cười về thật có lỗi, ánh mắt hết nhìn trái lại nhìn phải. “Nhưng ta phải nói trước, Ngọc nương ta cái gì cũng chưa nhìn thấy. Chưa thấy các người dựa vào nhau rất gần, cũng chưa thấy các người sắp sửa ...”

“...” Chết tiệt, lão thái thái này mở to mắt nói dối mà không biết ngượng sao? Nàng còn cái gì mà chưa thấy nữa?

“Đúng rồi, Huyền Huyền.” Đột nhiên nghiêm mặt, Ngọc nương nhìn ra phía ngoài vẻ đắn đo, hạ giọng nói: “Chuyện là ... đại ca người đến đây.”

... Sở Hoa Phong?!

51. Q.4 - Chương 3

Editor: Quân

Hàn huyền xong, Sở Hoa Phong – thân đại ca của ta – bắn ra ánh mắt dài nhỏ như lưỡi dao khiến ta phải rụt đầu rụt cổ.

“Tiểu muội?”

“À ... ừm ... đại đại ... ca?”

Hắn nhếch miệng cười: “Là đại ca, không phải ‘đại đại ca’.”

“À, dạ ... đại đại đại ... đại ca ...” Ta trốn phía sau Diêm Sâm, chỉ để lộ ra một con mắt chào hỏi với hắn. “Huynh ... huynh ... tới rồi sao?”

“Vô nghĩa, ta không đến chẳng lẽ người muội nhìn thấy là quý sao?”

Ta nhỏ giọng nói thầm. “Nếu là quý thật thì đã tốt ...”

“Muội nói cái gì?”

“Không ... không có gì ...” Việc cần làm nhất lúc này là bày vẻ mặt tươi cười ra cho hắn xem. “À ... đại ca, huynh ...” Không phải đến để bắt ta về đây chứ?

“Xem như muội mạng lớn, còn có Hoa Vân làm bia đỡ uội ... Bằng không mẹ sao có thể khinh địch mà bỏ qua uội như vậy?” Hắn hừ một tiếng, vẻ khinh thường.

“Nhị tỷ ...”

“Thay muội gả đi rồi.”

“Gì cơ?” Ta kinh ngạc, không chú ý tới “tắm chấn” lúc này của mình đã sớm ngồi sang một bên uống trà dự thính. “Nhị tỷ gả thay muội? Mẹ sao có thể ...”

“Không trách mẹ được, có trách thì phải trách muội!” Sở Hoa Phong tức giận bất bình. “Tiểu muội người rốt cục là nghĩ gì vậy, người gắp Ngô gia công tử là muội, đáp ứng thành thân cũng là muội, kết quả cuối cùng lại là Hoa Vân vốn không biết gì phải ... Đáng giận hơn là muội lại ra tay hạ mê dược với mẹ?!”

“...” Xem ra là mẹ ta sau khi tỉnh lại không thấy ta đâu, lo lắng chẳng biết phải ăn nói với Ngô gia thế nào mới đành để Sở Hoa Vân lên kiệu hoa gả thay ... Nhưng chẳng lẽ Ngô gia cũng không có ý kiến gì? “Vậy ‘Ngô Sở Vị’ hắn, à nhầm ... Ta muốn hỏi là Ngô gia công tử không nói thêm gì sao?”

“Có!” Hắn nhấp một ngụm trà rồi đáp. “Hắn nói chỉ cần là nữ nhân là được.”

Choáng!!

“Vậy nhị tỷ thì thế nào?”

“Hoa Vân ư ... ba ngày sau khi lại mặt trông khí sắc cũng rất tốt. Nhị muội phụ tụy rằng hơi lạnh đạm, nhưng đối xử với muội ấy không tệ, cha mẹ chồng cũng không bắt bẻ làm khó ...”

“... Vậy là tốt rồi.” Ít ra thì ta không phải nguyên nhân khiến hạnh phúc của người khác bị hủy hoại.

Sở Hoa Phong khoát tay: “Muội vẫn còn tâm tình quan tâm đến người khác sao? Mẹ thiếu chút nữa đã tự mình đến đây bắt muội về, nếu không phải ta can ngăn bảo để ta đi trước xem xét tình hình, muội đã sớm ‘được’ gia pháp hầu hạ rồi.”

Ta nuốt nước miếng, thật cẩn thận hỏi: “Mẹ ... có phải rất tức giận không?”

“Muội nói xem?” Híp mắt nhìn ta, vẻ mặt của đại ca như muốn nói ‘tự làm bậy không thể sống’. “Mẹ thậm chí còn phát ngôn ra rằng trừ khi muội gả cho người nào đó, nếu không sẽ không tha thứ uội, vĩnh viễn không cho phép về nhà.”

“Sao có thể như vậy?” Ta kêu oan oai oái: “Là mẹ bắt muội gả cho người muội không thích mà!”

“Tiểu muội, chẳng lẽ muội vẫn chưa nhận thấy được tầm quan trọng của chuyện này sao? Năm nay muội đã mười sáu rồi, vốn dĩ muốn gả ra ngoài đã không dễ, nay mọi chuyện lại thành thế này ...” – Hắc lặc đầu thở dài – “Cho dù là mẹ cũng lực bất tòng tâm! Hay là muội muốn mẹ phải buồn sầu đến chết?”

“Muội ...” Không cần phải tuyệt tình như vậy chứ? Thế chẳng phải là ta có nhà mà không thể về sao? “Nhưng Nhị tỷ lớn hơn muội một năm rưỡi, nếu lần này muội gả đi thì tỷ ấy tính sao bây giờ?”

“Chuyện này muội không cần quan tâm. Tính tình Hoa Vân không giống muội, sẽ không chọn tam lấy tứ, cũng sẽ không có nam nhân nào chọn tam lấy tứ với muội ấy. Nói tóm lại, Hoa Vân dễ gả hơn muội.”

“...” Như thế nào cảm giác các người căn bản không lấy nàng làm hồi sự.

“Haizz!” Vô đầu ta, đại ca nói về giận dữ: “Muội muội đáng thương, tùy tiện tìm một người nào thuận mắt mà gả đi, miễn ẹ phải bận lòng, cũng đồng thời giải quyết vấn đề thành gia lập thất luôn ... Nhất cử lưỡng tiện, có sao lại không làm?”

Thái dương bắt đầu nổi gân xanh. “Nói dễ dàng quá nhỉ, huynh bảo muội bây giờ đi chỗ nào tìm người để gả đi? Chẳng lẽ đứng giữa đường chọn bừa một tên?”

Phía sau đột nhiên vang lên một tiếng khụ tinh tế, liền sau đó là giọng nói trầm trầm ấm áp: “Về vấn đề này, ta nghĩ ta có thể tìm được người thích hợp.”

“Thái phó đại nhân nói thật sao? Ngài thật sự có thể tìm được?” Hai mắt đại ca lóe ra kim quang, phỏng chừng ước gì ngay lập tức có thể phóng ra ngoài. “Không biết là công tử trẻ tuổi nhà ai?”

Ngón tay thon dài chỉ vào mặt mình, Diêm Sâm cười đến là sáng lạn. “Ta, thấy thế nào?”

“...”

“... Đùa cái gì vậy?!” Ta lập tức kéo tay hắc xuống, hung ác trừng mắt nhìn hắc: “Ta xin người, nói giỡn cũng có mức độ thôi được không?”

Muốn kết hôn với ta ... coi ta là đứa ngốc sao?

“Ta đâu có nói đùa.” Hắc nhìn ta rất vô tội, biểu tình trên mặt như thật mà cũng như giả. “Không phải tín vật người cũng đã tặng cho ta rồi sao? Huống chi người đào hôn chẳng phải cũng vì ta đó sao?”

Đầu óc choáng váng một hồi, ta thiếu chút nữa là té xỉu. “Người nói bậy! Ta khi nào thì đưa tín vật cho người?”

“Không phải sao?” Lấy từ trong lòng ra một cái gì đó giở ra trước mặt ta, trên gương mặt quyền rũ là bộ dạng đáng thương như phải chịu ủy khuất. “Vậy cái khăn tay này người giải thích thế nào?”

Thoáng chốc, ta như hít vào một ngụm khí lạnh, trừng mắt nhìn vật đang nằm trong tay hắc, vươn tay ra định cướp lại. “Đó là của ta ... sao lại ở trong tay người?”

Đôi mắt hoa đào cong cong như mảnh trăng lưỡi liềm xinh đẹp. “Người quên rồi sao, ở sau núi ...”

“...” Hình như lần đó là hắc bị thương nên ta mới dùng cái khăn này băng bó cho hắc ...

“Nhớ ra rồi chứ?”

Ánh mắt ta nhìn hắc lại càng hung ác. “Trả lại cho ta!”

“Đưa cho người ta rồi lý nào lại đòi về?” Hắc cười đến mức muốn bao nhiêu giả dối thì có bấy nhiêu. “Huống chi nó còn là vật đính ước giữa chúng ta nữa mà ...”

“Người ... người nói bậy! Khăn tay này rõ ràng là ta dùng để băng bó vết thương cho người, không phải là ta muốn tặng cho người.”

“Đúng rồi, là người ‘cho’ ta, sao có thể xem như là không có được?” Bày ra vẻ mặt trêu tức, Diêm Sâm nói ra lời này như thể hắn là nàng dâu nhỏ chịu ủy khuất vậy. Thật khiến ta muốn học ra một ngụm máu – diễn xuất của hắn cũng quá tuyệt vời đi!

“Tiểu muội,” Sở Hoa Phong ở bên cạnh nghe nửa ngày, bán tín bán nghi nói: “Thì ra muội ...”

“Muội không có!!” Hét lớn một tiếng, ta cố gắng không ngừng mà chém giết ‘tâm huyết’ của ta. “Trả lại cho ta, người là đồ vô lại ... Rõ ràng không phải tặng cho người, vậy mà người ... Không cho phép nhúc nhích! Trả đây, nó là để ta tặng cho ... A!”

Nhất thời bị mất trọng tâm, cả người ta ngã quy trong lòng hắn. Còn chưa kịp phản ứng thì bên hông đã có một đôi tay khóa chặt.

Ngẩng đầu lên, trên mặt Diêm Sâm hiện ý cười nhợt nhạt, nhưng ánh mắt lại rất cổ quái:

“Tặng cho ai, hửm?”

“...” Cứng lưỡi nhìn hắn, ta đột nhiên tỉnh táo lại, dùng sức đẩy tay hắn ra. “Buông ra, người ...”

Hai tay ôm lấy hông ta vẫn dùng sức không giảm. Nhận thấy khuôn mặt của hắn và ta lúc này chỉ cách nhau trong gang tấc, ta đành phải nuốt nước miếng, theo bản năng ngã đầu về phía sau. “Ừm ... người ... sao phải đứng gần ta như vậy ... cách ... cách xa ra một chút ... Đây, bảo người cách xa ra sao người càng ngày càng lại gần là thế nào ...”

Hắn chẳng hề để tâm tới những lời lộn xộn lung tung của ta, gương mặt xinh đẹp tuyệt trần tựa hồ dán sát vào mặt ta, giọng nói trầm ấm nhẹ nhàng nỉ non bên tai ta: “Nói đi, muốn tặng cho ai?”

“...” Mặt ta không kìm nổi mà nóng bừng lên, phồng chùng lúc này nó chẳng khác gì một quả cà chua tiêu chuẩn. “Ta ...”

“Sao?”

Hơi thở ấm áp phả vào mang tai, lòng ta không khỏi một trận bàng hoàng, sợ rằng sự ái muội này nếu cứ tiếp tục thì chắc ta sẽ chết ngất mất. Vì thế, khê khẩn môi: “Tặng ... tặng cho ... tướng công tương lai của ta ...”

Xong rồi, sao đến nói chuyện mà cũng run giọng thế này?

“Thật không?” Trong thanh âm trầm áp mang theo vài phần sung sướng, Diêm Sâm hơi nghiêng mặt, đôi mắt眯 hoặc cong lên cười với ta: “Vậy tặng cho ta chẳng phải vừa đúng sao?”

“Người ... ta ...” Há miệng nửa ngày mà ta chỉ cảm thấy khí huyết cuộn cuộn dâng nên não. Ông trời ơi, sao ông lại để tên yêu tinh này tới chinh ta?

“Khụ ... thời tiết hôm nay tốt thật!!”

Không xong rồi!

Luống cuống tay chân đẩy ra cái tên không biết xấu hổ kia, tay ta lúng túng không biết phải làm gì. “À ... đại ca, huynh ... chưa đi sao?”

“Đi?” Sở Hoa Phong vốn đang nhìn đình viện ngoài sân chợt xoay người lại, ánh mắt mỉm cười liếc nhìn ta. “Cũng phải chờ nói rõ mọi chuyện xong rồi mới tính.”

52. Q.4 - Chương 4

Editor: Quân

“Trả lại cho ta, có nghe không?”

“Không nghe.”

“Họ Diêm tên Sâm kia, người đừng có mà quá đáng!”

“Quá đáng? Ta không thấy vậy.”

“Khốn kiếp! Người bắt nạt ta!”

“Ta sao có thể bắt nạt người chứ, người vừa gây thơ, thuần khiết lại đáng yêu...”

“Câm miệng!!” Trí nhớ của hắn nhất định phải tốt vậy sao? Giật lấy cuốn sách trong tay hắn ném lên bàn, ta hung tợn cắn răng: “Thử lặp, lại, lần, nữa, xem!”

“Không trả.” Chẳng buồn suy nghĩ, Diêm Sâm từ chối ngay. Khi thấy mặt ta đã đen sì như đáy nồi, hắn cười đến run cả người: “Người đúng là không phải đáng yêu bình thường ... Nhưng hình như người đã quên một việc thì phải?”

“Chuyện gì?”

“Đại ca người, cũng chính là đại cữu tử (anh vợ) của ta, vừa rồi đã ...”

“Không cho phép nói bậy! Huynh ấy không phải đại cữu tử của người!!” Nhắc đến chuyện này là ta lại thấy ngứa răng. Tên Sở Hoa Phong kia thật sự coi ta là gái lơ thì sao? Người khác vừa nói mấy câu là hắn đã gật đầu không ngừng, còn ngàn ơn vạn tạ nhờ người ta chiếu cố nhiều hơn, thông cảm cho ta một ít ... Rốt cuộc là hắn gả muối muối hay đuổi ôn thần đây?

“Sao lại không phải chứ, hắn đã đáp ứng việc hôn nhân giữa chúng ta rồi mà?” Cái tên trước mặt này còn ra vẻ vô tội mà biện bạch: “Còn nói là hy vọng ta có thể mau chóng rước người vào cửa ...”

“Diêm, Sâm!” Nếu không phải vì vô công của ta kém cỏi thì ta đã sớm đá người đi găm cỏ rồi.

“A, đừng nóng! Ta hoàn toàn là vì muốn tốt cho người thôi, chẳng lẽ người không hiểu?”

... Tốt cho ta? “Ta khinh!”

Hắn lẳng lặng cười nhìn ta: “Vậy người đã thử nghĩ xem nếu vừa rồi ta không nói muốn kết hôn với người thì đại ca người sẽ làm gì chưa?”

“Hắn có thể làm gì, còn không phải là ở một bên lải nhải lắm bầm thôi sao?” – Ta khinh thường, bĩu môi đáp.

“Vậy lải nhải xong rồi thì sao?”

Khoát tay, “Hắn?! Người đừng hy vọng gì thì hơn.” Rầy rà một hồi là xong, quả thật có thể so sánh với Tường Lâm tẩu được rồi đấy.

Diêm Sâm một tay chống má: “Nhóc con Sở Huyền, người nói xem nếu hắn lải nhải đến cùng rồi mà người còn không có ý định lập gia đình ... liệu hắn có tìm giúp người một đối tượng rồi ‘khuyên’ người gả cho ta người ta không?”

“...”

“Dù sao đây cũng chuyện nhất cử lưỡng tiện, người có tin vui, cũng có thể hòa hảo với Sở lão phu nhân ...”

“Ta ... ta có thể trốn lần nữa.”

“Người muốn trốn đi đâu?” Đôi con người sáng lạn của hắn nhìn ta vẻ trêu đùa: “Trốn lần đầu rồi lại trốn lần thứ hai, người không sợ mẹ người sẽ uất quá mà chết sao?”

“... Dù sao ... dù sao ta cũng không muốn gả ột nam nhân xa lạ.” Nói không hoảng hốt là giả, nếu mẹ thật sự tức đến mức đích thân tới đây thì ta chắc chắn sẽ không tốt số gặp may như lần trước nữa ...

Đợi chút!

Hồ nghi nhìn về phía khuôn mặt tươi cười của hắn, ta hạ giọng hỏi: “Ý của người là ... vừa rồi là người giúp ta?”

Lúm đồng tiền lại càng thêm sáng lạn, “Thì ra người cũng không quá ngốc.”

“Hừ!” Tuy rằng hắn giúp ta, nhưng cách hắn làm lại khiến ta vô cùng khó chịu. “Này, ta hỏi người, người muốn kết hôn với ta chẳng lẽ chỉ vì đại ca của ta thôi sao?”

“Hừm?” Đôi mắt quyến rũ hơi híp lại, ánh nhìn mông lung như mộng lại như ảo chiếu thẳng vào ta, Diêm Sâm cười thật dịu dàng. “Người nói xem.”

“... Ta đang hỏi người.” Mặt ta bỗng nóng bừng lên. Biết mình thất thố, ta cuống quýt xoay người đi, tránh khỏi tầm mắt của hắn, giọng nói ngập ngừng thấp tới mức gần như không nghe thấy: “Quên đi, không trả lời cũng không sao ...”

“Đương nhiên là không phải.”

Hô hấp không hiểu sao chợt ngưng lại, ta khẩn trương tới mức thân mình cứng ngắc, đợi chờ câu nói tiếp theo.

Cảm giác phía sau có một luồng nhiệt khí đang phả tới, cùng với đó là giọng nói nhu hòa thì thầm bên tai:

“Ta muốn cưới nàng bởi vì đó là cách để ta có thể giữ nàng lại bên ta vĩnh viễn.”

Ta muốn cưới nàng ... giữ nàng lại bên ta vĩnh viễn ...

Giữ nàng lại bên ta vĩnh viễn ...

Vĩnh viễn ...

“Trời ơi ...”

Dùng chăn che kín đầu, ta chịu không nổi rên rỉ một tiếng, hai má đỏ bừng như lửa cháy, đầu óc cũng thấy choáng váng nặng nề.

Suốt cả đêm đều không thể đi vào giấc ngủ, trong lòng lẫn trong đầu đều tràn ngập những lời hắn nói, nhất cử nhất động của hắn, mùi hương thân nhiên tỏa ra từ người hắn mỗi lần hắn sát lại gần ta, dòng nhiệt khí hắn phả vào tai ta, hơi ấm làm ta nhin không được mà mặt đỏ tím đập ...

Ông trời ơi, ta thừa nhận ta thích hắn, nhưng ... phản ứng thế này không khỏi cũng quá lớn đi? Lúc trước còn chưa có cảm giác gì, nhưng giờ chỉ cần nhìn thấy hắn là trái tim ta bắt đầu hoảng loạn không thôi, còn động một chút là đỏ mặt, lúc rảnh rỗi lại muốn ngắm nhìn hắn, nhìn từ trên xuống dưới, nhìn từ trái sang phải, càng nhìn càng cảm thấy không đủ, chỉ thiếu mỗi cái chảy nước miếng nữa thôi ...

Ta đúng là sắc nữ a!

... Nhớ tới những gì ta nói với hắn ngày hôm qua, ta lại thấy thật là đau xót ...

“Chuyện này ... gia ...”

“Sao?”

“Ta ... người nói muốn kết hôn với ta ... là vì muốn giúp ta? Nếu chỉ là giúp đỡ ... vậy ... vậy nếu đại ca ta không ép ta nữa, hoặc hắn quên đi ... À không, ý của ta là hắn đi làm việc khác, không để ý tới chuyện của ta nữa ... vậy có phải là hôn ước sẽ không có hiệu quả nữa ...”

“Nàng nghĩ như vậy?”

“À ... ta ... không phải mà là ... ta chỉ cảm thấy bất người phải lấy một nữ nhân mình không thích ... như vậy thật đáng thương ...”

“... ”

Lúc ấy trông sắc mặt Diêm Sâm rất đáng sợ. Mà ta cũng không dám nhìn hắn lần thứ hai nữa, vội vàng lủi về phòng. Bây giờ nhớ lại, tuy rằng không biết hắn vì sao lại khó chịu, nhưng trong lòng ta cũng cảm thấy không thoải mái, cảm thấy thâm tâm như bị ai vết sạch đi, chỉ còn lại một mảng trống rỗng, vô tình tới cực điểm.

Than nhẹ một tiếng, ta miễn cưỡng đứng dậy, mở cửa sổ ra nhìn cảnh vật trong viện ...

Không biết cảnh sắc này ta còn có thể thấy được bao lâu nữa?

“Huyền Huyền, đi mua bao muối về đây.”

“Được.”

Tuy rằng Diêm Sâm đã tiến cung, cơm trưa cũng không về ăn, nhưng phủ Thái phó vẫn còn ba người há mồm chờ cơm, cho nên cái gì cần nấu vẫn phải nấu, muối hết đương nhiên phải mua về.

Thả bước đi trên đường, ta thơ thẩn đưa mắt nhìn những hàng quán xung quanh, chợt có thanh âm vừa kinh ngạc vừa vui mừng vang lên phía sau:

“Sở nhi?!”

Giật mình một cái, thanh âm trong trẻo mà quyến rũ như vậy chỉ có thể là ...

Trong chớp mắt đã có một nhân ảnh lao tới, vươn tay ra như muốn ôm lấy ta, nhưng chưa kịp đụng đến góc áo của ta thì đã bị một người khác đá sang một bên:

“Tránh ra!!”

Ta chớp chớp mắt, nhìn vị nữ tử vừa đá bay người nọ. “Xin hỏi ...”

Nàng ấy xoay người lại, xuất hiện trước mắt ta cư nhiên là ...

“Trầm Trữ?!”

Ta há hốc mồm, cứng lưỡi nhìn nàng vươn tay ra xoa nắn mặt ta.

“Tiểu Sở nhi, có nhớ ta không? Ta thật ra rất nhớ ngươi nha, nhất là những lúc nhàm chán ...”

“...” Nhìn sang Hạ Hầu Ý về mặt bị thương đứng bên cạnh, ta thế này mới tỉnh táo lại: “Các người đã trở về?”

“Phải! Tên này chạy trốn cũng không tồi, làm ta tổn không ít công sức.” Tiếp tục hứng trí bưng bưng ‘chà đạp’ khuôn mặt ta, Trầm Trữ phiên bản nữ trang có một phong vận mê hoặc không nói nên lời, trong tú lệ có anh khí, trong tiêu sái có nhu tình, cùng với Hạ Hầu Ý quả là xứng đôi vừa lứa.

“... Được rồi, được rồi! Cầm ta sắp bị ngươi xoa đến trật khớp rồi!” Bất mãn gạt tay nàng ra, ta quay sang nói với Hạ Hầu Ý: “Đứng xa như vậy làm gì, chẳng lẽ ta sẽ ăn ngươi sao?”

“...” Hắn về mặt đề phòng nhìn liếc qua Trầm Trữ, lát sau đã lên đến sau lưng ta, đáng thương hề hề nói: “Người ta cũng rất nhớ ngươi ...”

Rùng mình một cái, da gà rơi đầy đất, ta cười khổ: “Vậy sao?” Ánh mắt liếc về phía Trầm Trữ đang trừng mắt nhìn, ta lại quay sang Hạ Hầu Ý: “Ta nói này, chuyện giữa các người ... đã giải quyết chưa?”

“Người ta ...”

“Đương nhiên là đã giải quyết!” Trầm Trữ ra vẻ bất mãn kéo ta sang bên nàng, le lưỡi với Hạ Hầu Ý. “Hắn đã đáp ứng lấy ta rồi.”

“Thật ... thật sao? Vậy thì tốt ...”

“Còn lâu mới tốt!” Thanh âm như chực khóc của Hạ Hầu Ý truyền tới, chỉ chớp mắt sau ta đã lại bị kéo về bên hắn. “Nữ nhân này rất hung dữ nha, toàn bắt nạt người ta, còn muốn người ta chịu trách nhiệm ...”

“Cái đồ ẻo lả kia, hôn người ta xong còn không chịu nhận!” Vèo một cái, ta lại bị kéo sang bên Trầm Trữ.

“Chỉ là ... kim lòng không được mà hôn một cái thôi, có gì đâu ... Ngươi chẳng phải cũng từng hôn Sở nhi đó sao?” Cánh tay trái bị nắm lấy, ta chưa kịp đứng vững đã lại phải chịu thêm một trận ‘địa chấn’ khác.

“Tóm lại ngươi phải chịu trách nhiệm!” Cánh tay phải cũng bị một bàn tay túm chặt.

“Ta còn lâu mới lấy sư tử hà đông như ngươi làm lão bà. Sở Nhi à ...” Tay trái lại bị kéo lệch sang một bên.

“Ngươi là đồ ẻo lả!”

“Người là sư tử hà đông!”

“Người đáng ghét!”

“Người dã man!”

“Người ...”

“Người ...”

“Ta nói này ...” Thật không thể chịu được nữa rồi.

Chuyện này rốt cuộc là có liên quan gì đến ta?

53. Q.4 - Chương 5

Editor: Quân

Miệng ăn thịt gà, ta chán nản nhìn đôi oan gia ngồi đối diện đang cãi nhau rất cao hứng. Thật không hiểu nổi, cãi nhau còn muốn vào tửu lâu, sợ người ta không biết mình là oan gia chắc?

“Hạ Hầu Ý, ta cảnh cáo ngươi, đừng có mà được đằng chân lân đằng đầu!!”

“Người ta còn lâu mới vậy, là do ngươi chèn ép người ta.”

“Ta chèn ép ngươi? Ngươi dám nói ta như vậy ...”

“Ta ... ta sao lại không dám? Sự thật vốn là vậy.”

“... Ta thấy ngươi đây là thích ăn đòn phải không?”

“Chờ ngươi đánh thắng được người ta đã rồi nói sau ...”

Loảng xoảng rầm! Một cái bàn bị ném qua.

“Oa, ngươi đánh thật sao?”

“Thế cũng hỏi.”

“Đợi chút, người ta không muốn ...”

“Không cần biết ngươi có muốn hay không, tiếp chiêu!!”

“...”

Tay cầm cánh gà, miệng cắn đùi gà, ta vẽ mặt thờ ơ ngồi một bên xem cuộc chiến, trong lòng chỉ tiếc cho nửa con gà nướng đang nằm trên bàn ...

Hai tên bại gia tử này, thật khiến người ta giận chân giận dữ.

Ngẩng đầu lên, không biết khi nào thì Trầm Trữ đã dồn Hạ Hầu Ý đến góc tường. Ban đầu vốn là quyền cước võ công giờ trở thành đập tay đá chân, nhìn qua nhẹ hều, chẳng khác gì gãi ngứa cho người ta.

“Khốn kiếp, ngươi là đồ khốn kiếp ...”

Hạ Hầu Ý còn lại đánh không được mà nói cũng không xong, vẽ mặt bất đắc dĩ khuyên bảo: “Được rồi, đừng tức giận nữa. Người ta cũng có phải chê ngươi thật đâu ...”

... Gì đây, trò chơi biến đổi sắc mặt à?

Đang lúc ta không hiểu chuyện gì xảy ra thì nghe thấy Trầm Trữ kinh hãi kêu lên: “Người chảy máu?”

Hạ Hầu Ý nhìn mu bàn tay phải một chút, hờ hững đáp: “Không sao, chỉ là bị mảnh sứ cắt sướt qua thôi ...”

“Không sao cái đầu người. Vì sao không nói cho ta một tiếng?” Kéo tay hẳn lại, Trầm Trữ không ngừng tìm kiếm trên người mình cái gì đó, miệng còn không ngừng lẩm bẩm: “Thuốc chữa thương đâu rồi ... Đáng chết! Ta rõ ràng là có mang theo mà, đi đâu rồi không biết ...”

Giật mình một lúc lâu, khoe miệng ta hơi giương lên, lén lút đi đến cầu thang rồi lẳng lặng xuống lầu ...

Xem ra hai người này cũng là một đôi không tệ.

“Ngọc nương ...”

“Làm sao?!”

Cầm đũa chỉ chỉ đồ ăn trong bát. “Không có vị gì cả.”

“Câm miệng!” Nàng trừng mắt nhìn, vẻ mặt hận không thể đem ta ra cán thành bột phấn. “Còn không phải là vì người quên mua muối sao?”

“Ta ...”

“Khỏi phải giải thích, ta không chấp nhận bất kỳ lý do nào!”

“...” Đôi vợ chồng son biến thái đáng giận kia (chỉ Hạ Hầu Ý và Trầm Trữ), làm hại ta quên mất chuyện trọng yếu như vậy. Giờ thì tốt rồi, bị người ta mắng té tát. Lần sau nhất định phải bắt các người bồi thường gấp bội tổn thất tinh thần cho ta.

Trầm mặc một hồi, Ngọc nương đột nhiên nhớ tới cái gì đó.

“Phải rồi Huyền Huyền, nghe nói gia đã cầu thân với người?”

“Khụ ... khụ khụ ...” Thực bất nhả phun ra mấy hạt cơm, ta che miệng cười cười: “Chuyện này ... sao người biết được?”

“Ta không mù cũng chẳng điếc, đương nhiên là biết rồi! Thế nào,” Lại gần nắm lấy vai ta, biểu tình của nàng quý dị thần bí cứ như mấy cô nương trẻ tuổi hỏi nhau xem đã có người trong lòng chưa: “Người đáp ứng rồi à?”

“...” Theo bản năng ngồi xa ra một chút, ta nhìn không chớp mắt bát cơm cầm trong tay. “Ngọc nương, đang ăn cơm xin đừng làm phiền.”

“Ha ha ha, đồ ăn cũng chẳng có vị, người còn ăn làm gì?” Nàng đoạt lấy bát cơm khỏi tay ta, xoay mặt ta lại: “Nói, đáp ứng hay không?”

“Ai nha ... sắp gãy cổ đến nơi rồi ...”

“Nếu người không nói thì ta sẽ bẻ gãy nó giúp người!”

“Người thật nham hiểm ...”

“Nói mau!”

“... Không.”

“Vì sao?” Buông tay ra, Ngọc nương kinh ngạc mở to hai mắt. “Người không thích hẳn?”

Mặt thoáng chốc đã nóng bừng, ta cúi gằm xuống, giả vờ như không nghe không thấy gì hết giống Bạch thúc, mãi sau mới ngượng ngùng nói nhỏ: “Cũng ... không phải, chỉ là ta ...”

“Nha đầu ngốc này, vất vả lắm mới trở lại, cơ hội tốt như vậy bày ra trước mắt, nếu thích hẳn thì sao không đáp ứng đi?” – Nàng lải nhải quở trách ta – “Thật không hiểu người nghĩ gì. Có biết là ta và Bạch thúc của người rất hy vọng hai người các người thành đôi không hả ...”

Bất đắc dĩ thở dài, “Ngọc nương, người không hiểu ...”

“Không hiểu?! Chê cười, con ta cũng sắp sinh cháu cho ta rồi, ta còn không hiểu cái gì? Những chuyện ta đã trải qua cũng nhiều hơn người. Thích chính là thích, là muốn mãi mãi ở bên nhau, cần gì phải cố kỵ nhiều như thế?”

Ta không khỏi cười khở. Nếu sự tình chỉ đơn giản như vậy thì đã tốt.

“Ta nói a ... Đây, ngươi đi đâu vậy?”

“Ta no rồi.”

“No rồi? Đã được mấy hạt cơm đâu, ngươi sao lại ...”

Đóng cửa phòng lại, ta buồn bã rũ mắt xuống, không nói gì, chỉ lặng lẽ thở dài ...

Là bởi vì thích hấn, thế nên mới không muốn hấn phải đau khổ.

...

“Đại ca, có việc gì sao?”

“Ừ.” Chậm rãi lắc lắc cây quạt, Sở Hoa Phong cười đáp: “Về hôn sự của muội.”

Phốc!!

Hấn chậm rãi lộ ra khuôn mặt cười tươi như hoa từ sau cái quạt đã thấm ướt nước trà. “Tiểu muội thật là, chẳng phải đã nói muốn phun nước trà cũng báo trước cho ta một tiếng sao?”

“... Biến đi!!” Ta lau miệng, trừng mắt nhìn hấn. “Hôn sự của muội không cần huynh quan tâm. Dù sao huynh cũng thấy có người muốn cưới ta rồi, chẳng lẽ phải nhìn đến cùng mới bỏ qua sao?”

“Lời ấy sai rồi tiểu muội à. Ta thân là đại ca, đương nhiên phải có trách nhiệm với chuyện chung thân đại sự của muội muội rồi.”

“... Chung thân đại sự của ta không cần ngươi phải phụ trách.”

“Đừng nói vậy mà, chúng ta tốt xấu gì cũng là thân huynh muội ... A! Đúng rồi, nói ta mới nhớ, mẹ hôm nay có sai người đưa tin bảo là bảy ngày sau sẽ tới kinh thành.”

“Cái gì?!” Ta kinh hãi: “Sao mẹ lại tới đây?”

Sở Hoa Phong nhìn ta vẻ oán trách. “Đương nhiên là vì muội ồi. Nghe nói có người muốn cưới muội, mẹ cao hứng không thôi, ngay cả chuyện muội đào hôn cũng chẳng để ý nữa, chỉ nghĩ mau mau đến kinh thành tổ chức hôn lễ ội.”

“...” Tổ chức hôn lễ?

“Hơn nữa mẹ còn nói là, không nhìn thấy muội vào động phòng thì quyết không quay về.”

“...”

... Tên Diêm Sâm chết tiệt kia, nhìn xem ngươi đã gây ra chuyện tốt gì!!

54. Q.4 - Chương 6

Editor: Quân

“Tiểu muội, chúng ta đang đi đâu?”

“Về phủ.”

“Ồ, muội muốn tìm muội phu để thương lượng phải không?”

Hừ lạnh một tiếng. “Hừ, muội phu ...”

“... Ta nói sai sao?”

“... Huynh không sai.” Người sai là cái tên ngu ngốc đáng ghét kia.

“Tiểu muội.” Sở Hoa Phong đột nhiên huých tay ta. “Đằng kia có vị cô nương ...”

“Muốn làm quen với người ta thì tự đi mà làm, muội muội của huynh không có hứng thú.” Miễn cưỡng đáp một câu, ta không nhanh không chậm tiếp tục đi về phía trước.

“Không phải, ta muốn hỏi muội là muội có biết nàng ấy không ... Nếu không vì sao nàng ấy cứ nhìn chúng ta chằm chằm?”

“... Chắc tại huynh có vẻ ngoài xuất chúng.”

“Tiểu muội, đừng nói năng lung tung.” Dừng quạt gỗ đầu ta một cái. “Nàng ấy thật sự biết chúng ta ... Không, chính xác ra phải là biết muội. Đây, nàng ấy đang đi về phía chúng ta kia.”

“Rốc cuộc là ai ...” Không kiên nhẫn xoay người lại, mắt ta vừa nhìn đến người nọ đã ngay lập tức trừng lên như quả chuông đồng.

Sao lại là nàng ta?!

“Đại ca.” Trốn phía sau Sở Hoa Phong, ta cuống quýt thúc giục. “Đi mau!”

“Tại sao?”

“Đừng hỏi, cứ chạy đi là được.”

“Nhưng mà ...”

“Tiểu tử họ Sở kia, đứng lại cho ta!!”

Ta phản hạ có điều kiện đứng khựng lại, âm thầm kêu khổ. Xong rồi, sao ta lại xui thế chứ, gặp ai không gặp lại đụng ngay vị thiên kim đại tiểu thư rắc rối này ...

Tiếng bước chân phía sau càng ngày càng gần, ta cúi đầu không dám xoay người lại.

“... Sao, chẳng lẽ ngươi không biết ta?”

???

Nàng đang nói chuyện với ai?

Lặng lặng quay đầu lại nhìn, ta thấy ‘gừng tươi’ đang khoanh hai tay trước ngực, vẻ mặt miệt thị nhìn Sở Hoa Phong. “Ta tìm ngươi cũng không phải ngày một ngày hai, hôm nay nhất định phải nói cho rõ ràng.”

Trong đầu lập tức hiện ra một dấu chấm hỏi thật to. Bọn họ ... biết nhau sao?

“À ... vị tiểu thư này, ta nghĩ cô nhận lầm người rồi.” Đại ca ta thành thật trả lời. “Ta căn bản chưa từng gặp cô, sao biết được là phải nói cái gì cho rõ ràng?”

“Đừng có giả vờ! Ngươi không phải Sở Phong sao?”

Nghe đến đó ta mới bừng tỉnh đại ngộ. Thì ra là thế ...

Sở Hoa Phong ngẩn ra. “Sở Phong? Cô nương thật sự đã nhận lầm người rồi, ta là Sở Hoa Phong, tuy rằng tên giống nhau nhưng ta không phải người mà cô nương muốn tìm ...”

“Không phải? Ngươi định lừa quỷ chắc!!” ‘Gừng tươi’ chỉ tay thẳng vào ta. “Nha đầu kia chẳng lẽ không phải muội muội của ngươi?”

“Đây đúng là muội muội của ta ...”

“Vậy còn chổi!!”

“...” Nhìn mặt đại ca nửa đen nửa trắng, ta cười trộm trong lòng, bên ngoài thì làm như thấy chuyện lạ, vỗ vai hấn, ra vẻ tiếc hận: “Đại ca, trông vị cô nương đây tức giận thế này, không phải là huynh đã làm gì chọc tức người ta đấy chứ?”

“Ta ...” Sở Hoa Phong nhìn ta, vẻ mặt oan uổng đến cực điểm: “Ta căn bản cái gì cũng không biết mà.”

“Vậy các ngươi cứ từ từ tán gẫu với nhau, tiểu muội ta có việc đi trước, không tiện phụng bồi ...”

“Khoan đã, tiểu muội ...”

“Sở Phong, người đứng lại nói rõ ràng cho ta!”

“...” Nhún vai, ta giương lên một nụ cười gian trá, ngâm nga một khúc nhạc thông thả đi về phủ Thái phó. Vừa vào cửa, ta đi thẳng đến thư phòng.

“Về rồi sao?” Diêm Sâm tựa vào ghế, cười với ta: “Sao trông mặt ủ rũ vậy?”

Cầm giận trừng mắt nhìn hắn, “Hừ, nếu không phải người tùy tiện nói lung tung thì ta cũng chẳng rơi vào tình trạng không hay ho như bây giờ.”

“Không hay ho?” Đôi mắt mê hồn chợt lóe, “Ta nói cái gì khiến người phải như vậy?”

“...” Ta cắn răng đáp: “Còn không phải vì người nói muốn lấy ta sao.”

“Ồ ... rồi sao nữa?”

“Mẹ ta đã lên đường tới đây rồi. Chết tiệt, chẳng phải bà ấy không tha thứ cho ta sao, giờ còn muốn đến làm gì ...” Nhấn mặt cầu nhàu, đầu ta sắp biến thành hai cái mắt rồi. “Giờ ta nên làm gì đây? Mẹ ta đã nói không tận mắt thấy ta thành thân sẽ không bỏ qua.”

“Ra thế ...” Hắn có chút đăm chiêu gật gật đầu.

“Có gì hay mà gật đầu, người chê ta chưa đủ thảm sao?”

Diêm Sâm nhìn chăm chú vào ta, khóe môi chậm rãi cong lên thành một nụ cười. “Không phải, ta muốn nói là nếu người có gì cần ta hỗ trợ thì cứ nói, không cần khách khí. Nếu không sau này ta thành thân rồi thì muốn giúp người cũng khó.”

“Vậy còn nghe được ... mà khoan,” Phục hồi lại tinh thần, ta kinh ngạc nhìn vẻ mặt tươi cười của hắn.

“Gia, người muốn thành hôn?”

“Ừ.”

“Thật tốt quá!” Ta được giải thoát rồi.

“Ừ.”

“Tân nương là ai vậy?”

“Người không biết sao?”

“Không biết.” Cũng không phải ta thành thân.

“Ừm ... Bộ dạng bình thường, tính cách cũng không tệ lắm.”

“Ồ!”

“Rất sáng sủa, nhưng đôi khi thật ngốc nghếch ...”

“À ... Hả?”

“Nàng ở chung với chúng ta, người cũng biết nàng ...”

“Gi? Vậy ...”

“Nàng cùng họ với người, tên cũng đọc một chữ Huyền.”

“Hả?” Chẳng lẽ là ...

Ta?!

Nhìn ta trợn mắt há hốc mồm, Diêm Sâm cười ha ha: “Sao, vui quá đến choáng luôn à?”

“...” Người này đang nói thật sao? Hắn thật sự muốn lấy ta sao?

“Nhóc con Sở Huyền?” Bàn tay trắng nõn quơ quơ trước mắt ta. “Người có khóe không?”

“À ... ờ ...” Tránh khỏi tầm mắt của hắn, ta áp úng: “Chuyện này ... gia ...”

“Sao?”

“Ta ... ta nói rồi, người ... người không nhất thiết phải giúp ta ...” Lấy người khác thì còn có thể chiếu cố người cả đời, lấy ta thì ... ngay cả ta cũng không biết mình còn có thể ở bên người bao lâu nữa.

“Ta không phải giúp người.” – Diêm Sâm lời ít mà ý nhiều nói – “Ta đang tự giúp mình.”

Sao?!

“Người đã gặp Phạm Nhược Khương rồi chứ? Hôm nay nàng ta lại tới nữa, còn chỉ tên gọi họ muốn gặp người.”

Kết quả lại tìm tới đại ca đáng thương của ta.

“Ba ngày trước, phụ thân của nàng cũng chính là phủ doãn phủ Thuận Thiên – Phạm Bưu – đã tới tìm Hoàng Thượng, hy vọng người có thể hạ chỉ đem Phạm Nhược Khương gả cho ta.” Hắn cười nhợt nhạt. “Sau đó Hoàng Thoạng lại tìm ta, hy vọng ta suy nghĩ một chút.”

“Nàng ấy muốn ép hôn?” Ta chớp chớp mắt.

“Đại khái là vậy. Nhưng ta đã nói với Hoàng Thượng là ta có hôn ước với nữ tử khác rồi, chỉ chưa quá môn thôi.”

Trán ta bắt đầu nổi hắc tuyến. “Này ... nữ tử mà người nói chẳng lẽ là ...”

Hắn gật đầu, “Chính là người, nhóc con Sở Huyền.”

“...” Ta thật sự hết cách với hắn rồi. “Ta nói này đại gia, người nói với đại ca của ta còn chưa tính, giờ sao lại chạy đi nói với Hoàng Thượng? Hắn là thiên tử nha, vạn nhất làm thật thì ta đây chẳng phải là ...”

“Cho nên trừ bỏ gả cho ta, người không có lựa chọn nào khác.”

“...” Hung hăng dùng ánh mắt lẳng trì hắn cả ngàn lần. Cái tên lòng dạ đen tối này!!

“Kỳ thật người gả cho ta chẳng phải rất tốt hay sao?” Trên gương mặt tuấn dật của Diêm Sâm hiện lên nụ cười đắc ý như đã thực hiện được gian kế. “Không chỉ bình ổn phong ba bên Sở lão phủ nhân, người còn thêm được cái danh ‘Thái phó phu nhân’ nữa ... À, tiện đây nói luôn, trừ những như đó ra còn có rất nhiều phúc lợi mà người thường không được hưởng, thí dụ như bổng lộc hàng tháng của ta chẳng hạn ...”

“Này này này” Ta nghiêm mặt ngắt lời hắn: “Người thật sự nghĩ ta là cái loại yêu tiền đến mức tùy tiện gả cho người khác sao?”

“Phi ... Ha ha ...” Hắn rút cuộc nhin không được mà bật cười ha hả, mị nhân như tơ, ngũ quan nhu hòa hàm chứa vẻ tà mị làm người ta nhìn đến ngẩn ngơ.

“Sao thế?” Phát hiện ta đang nhìn hắn, hắn ngược mắt nhìn lại, khóe môi ẩn hiện ý cười. “Có phải đột nhiên phát hiện tướng công nhà người rất mê người không?”

“... Phi!” Mặt ta đỏ bừng, quay phắt đi không thềm nhìn hắn. “Cuồng tự kỷ!”

“Vậy quyết định như thế được rồi chứ?”

“... Có thể.” Con mắt vòng vo một hồi. “Nhưng ta có điều kiện.”

Hắn hơi nhướn mày.

“Chúng ta là vì nhu cầu của đôi bên nên đây chỉ xem như giả thành thân. Người ... không thể có ý nghĩ không an phận với ta.”

“...” Lẳng lẳng nhìn ta một lát, Diêm Sâm đột nhiên nhếch miệng cười. “Ý nghĩ không an phận? Còn chưa biết là ai với ai đâu.”

55. Q.4 - Chương 7

Editor: Quân

Thấy Sở Hoa Phong ngồi trong đại sảnh sắc mặt đã biến thành màu đen, ta lặng lẽ xoay người định trở về phòng.

“Tiểu muội.”

“À ... đại ca? Ha ha ...” Cười giả lả chào hỏi hân, ta bất động thanh sắc kéo dài khoảng cách giữa ta và hân.
“Ồ ... có việc gì sao?”

Biểu tình của hân lại càng âm trầm. “Muội nói xem?”

“... Huynh biết rồi sao?” Mắt thấy khuôn mặt kia sắp cháy thành than rồi, ta vội vàng cười gượng giải thích.
“Thật ra muội chỉ nói đùa với nàng ấy thôi, không có ý gì khác ...”

“Đùa à?” – Hân cũng cười cười – “Có vui không?”

“Cũng ... vui ...” Ta nhanh chóng trốn sau lưng người vừa đi tới, nhô đầu ra oán giận với đại ca. “Huynh cũng đâu có vừa, sao lại thừa dịp ta không chuẩn bị mà đánh lén chứ?”

“Muội muội hư thì huynh trưởng phải có trách nhiệm dạy bảo. Muội phụ mau tránh ra, hôm nay ta mà không dạy dỗ lại tiểu muội này một phen thì không xứng làm đại ca.” Vừa dứt lời, Sở Hoa Phong đã lại vươn tay ra định bắt ta.

Vì thế một hồi trò ‘mèo vờn chuột’ đuổi nhau chạy xung quanh Diêm Sâm cứ thế oanh oanh liệt liệt diễn ra, kẻ truy người trốn.

“Muội ... đừng có chạy ...”

“Nói đùa, huynh muốn đánh ta nha. Chẳng lẽ ta phải đứng tại chỗ ngoan ngoãn để huynh đánh sao?” Làm mặt quỷ với hân, ta cười khanh khách chạy lại chỗ Diêm Sâm. Lại nói, người này cũng thật khéo, nếu không phải hân cố ý vô tình che chở ta thì cây quạt của Sở Hoa Phong đã sớm ‘tiếp xúc thân mật’ với đầu ta mấy lần rồi.

“Nha đầu lém lỉnh kia ... nhanh như vậy đã ỷ có tướng công bảo hộ nên khi dễ đại ca ta có phải không?” Sở Hoa Phong ra vẻ bất mãn lầm bầm một câu: “Đúng là con gái gả ra ngoài như bát nước đổ đi ...”

“Ta mới không có ...”

“Đại ca quá lo rồi.” Người nọ làm cây cột suốt nửa ngày, rốt cuộc cũng mỉm cười mở miệng: “Huyền nhi chỉ là tính tình ngay thẳng một chút thôi, cũng không phải có ý bất kính với đại ca.”

Ta không khỏi chao đảo một hồi. Huyền nhi? Hân gọi ta như vậy không khỏi cũng quá thân mật đi?

“Muội phụ không cần nói tốt cho nó. Tiểu muội này của ta thế nào ta biết rõ, trừ bỏ giết người phóng hỏa, trên cơ bản thì nó cái gì cũng dám làm ...” Vỗ vai Diêm Sâm, đại ca ra vẻ thăm thía nói: “Cho nên muội phụ trăm ngàn lần phải cẩn thận, lúc nào có thể phản kháng thì trăm ngàn lần đừng trăm mặt, lúc nào có thể áp chế thì trăm ngàn lần không được dung túng, lúc nào có thể giáo huấn thì trăm ngàn lần không được nương tay, có thể ...”

“Tạ ý tốt của đại ca, nhưng ...” Quay đầu lại, Diêm Sâm mỉm cười với ta lúc này đang trừng mắt nhìn Sở Hoa Phong, cười thật dịu dàng, ôn tồn nói: “ Ta lấy Huyền nhi vào cửa là vì có thể chăm sóc cho nàng thật tốt, dù nàng có giết người phóng hỏa ta cũng không để ý.”

“...” Tim ta đột nhiên tăng tốc. Ta kinh ngạc giương mắt lên nhìn thẳng vào hân, đôi con ngươi trong suốt như thủy tinh không chút tỳ vết giờ phút này đang sáng bừng lên, tinh thuần mà cũng thật mê người, khiến ta không tự chủ được mà xem đến ngây người, xem đến mất hồn ...

Cúi đầu dịu dàng nỉ non bên tai, “Dù nàng thích nhìn ta đến chảy nước miếng nhưng chẳng lẽ không thể để đến nơi khác sao?”

“... A!” Luống cuống tay chân buông bàn tay đang kéo áo hần ra, ta theo bản năng lau khóe miệng, đồng thời quay ra giải thích với người đứng xem từ nãy đến giờ. “Đại ca ...”

“Tử viết ‘phi lễ chó nhìn, phi lễ chó nghe, phi lễ chó nói ...’ Sở Hoa Phong quay mặt sang một bên lẩm bẩm thì thầm, ta nhìn mà muốn phát điên, thiếu chút nữa nghẹn tức đến chết.

“Sở, Hoa, Phong!!”

“A, tiểu muội ...” – Hần quay đầu lại, vẻ mặt vô tội nói – “Ta không quấy rầy hai người nữa, cứ tiếp tục đi, xem như ta chưa nhìn thấy gì ...”

“Tiếp tục cái đầu quỷ nhà ngươi!” Người nghĩ muội muội của ngươi là loại người nào hả?

“Khụ khụ ...” Người phía sau giả vờ ho hai tiếng, tỏ vẻ có điều muốn nói. “Hình như đã lạc đề mất rồi ... Đại ca, không biết huynh vừa rồi vì sao lại tức giận đến thế?”

“Ta ... Phải rồi, thiếu chút nữa đã quên ...” Ánh mắt như muốn giết người ngay lập tức phóng về phía ta. “Tiểu muội, thành thật giải thích cho ta, Sở Phong rốt cuộc là ai? Vì sao vị tiểu thư lại tìm tới ta?”

“À ...” Nhìn Diêm Sâm đang đứng một bên cười trộm, ta hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, lại không thể biện bạch ین. “Về Sở Phong, nói đến cũng dài ... nhưng ta chỉ là đồng phạm thôi, hần mới là chủ mưu ...”

Thật vất vả mới đuổi được Sở Hoa Phong đi, ta thở phào một hơi, ngồi phịch xuống ghế .

“Sao vậy?” Gương mặt xinh đẹp tuyệt trần rạng lên ý cười, nhã nhặn và rất thanh tao. “Mệt lắm à?”

Chẳng còn hơi sức đâu mà phát giận, ta chỉ nhẹ nhàng nhếch nhếch môi: “Không ngờ đã bị người đùa giỡn giờ lại còn phải biện hộ thay người, sao ta lại xui xẻo thế này?”

Bàn tay thon dài vuốt vuốt đầu ta, như là chiều chuộng khôn cùng, khóe môi Diêm Sâm không giấu nổi ý cười. “Không còn cách nào khác, ai bảo nàng là nô lệ của ta?”

“Còn lâu!!” Chụp lấy bàn tay đang vuốt ve của hần, “Người quên rồi? Khế ước bán mình sớm đã bị ta xé nát rồi.”

Hần nheo lại đôi mắt đẹp như là trầm tư, lát sau mới chậm rãi gạt đầu. “À phải ... ta nhớ rồi. Nhưng hình như hôm ấy còn có người nào đó khóc lóc lao ra khỏi thư phòng, nói là sẽ không bao giờ quan tâm đến ta nữa ... Nàng nói xem, người đó có phải là đang ghen không?”

“...” Cái tên đáng ghét này! “Khụ, gia à, ta đang nói chuyện nghiêm túc với ngươi, phiền ngươi đừng nói sang chuyện khác.”

“Ừ, chuyện đứng đắn ... Không sao cả, dù có khế ước bán mình hay không, nàng đều phải gả cho ta, đúng chứ?” Hai tay chống ở tay vịn của ghế dựa, Diêm Sâm hạ thấp người xuống, vây ta giữa lưng ghế và hần, chẳng thềm để ý ta đang trở mặt ra nhìn, tiếp tục tiến sát lại. “Dù sao chúng ta cũng thời gian cả một đời để ở chung với nhau ...”

“...” Bị hành động vô cùng thân thiết này của hần làm cho đầu óc có chút trì độn, ta giật mình nhìn gương mặt tuấn tú đang dần dần sát lại gần ta, hàng mi thật dài lay động như cây quạt, đôi mắt đen sâu thẳm, thâm trầm nhưng cũng rất đổi dịu dàng, còn có ... bờ môi sáng bóng trông mới mê người làm sao ...

“Ngừng!!” Không cần nghĩ ngợi gì, ta hét lên, thừa dịp hần chưa kịp phản ứng hai tay nhanh chóng bắt lấy khuôn mặt hần, nhìn trái rồi lại nhìn phải, mở to hai mắt nhìn mặt hần bắn khoản một hồi, rồi sau đó cắn răng trừng mắt hần: “Vì sao?”

“Cái gì vì sao?” Diêm Sâm biểu tình nghi hoặc khó hiểu.

“Vì sao ... da ngươi lại đẹp như vậy? Còn đẹp hơn cả ta ...” Nghiến răng trừng mắt nhìn nước da trắng nõn mịn màng của hần, ta quả thực tức muốn thổ huyết. “Đáng giận, ông trời thật là bất công! Ngươi rõ ràng là nam nhân, vì sao lại có gương mặt yêu mị còn hơn cả nữ nhân?! Đây quả thật là sự sỉ nhục đối với chị em phụ nữ chúng ta ...”

“...”

“Còn nữa, người lại gần ta như vậy để làm gì? Định khoe khoang làm ta tức chết có phải không?”

“...”

“Sao không trả lời? Chẳng lẽ ta nói sai rồi sao? ... Người bữu môi là có ý gì, chê ta lắm lời phải không? Ta còn chưa nói hết đâu ... Này, không được thở dài, ta làm gì mà khiến người phải than thở hả?”

“... Nhóc con Sở Huyền.”

“Làm sao?!”

“Nàng ... thật biết cách phá hoại bầu không khí.”

“...”

Có ý gì?

56. Q.4 - Chương 8

Editor: Quân

Hôn mê!!

Ngồi ở trong kiệu hoa, ta thở gấp, cố gắng giữ cân bằng cho cơ thể đang không ngừng lắc lư, sợ không cẩn thận một chút thôi là cần phải lười, càng sợ mũ phượng cùng hỉ khăn đội trên đầu sẽ rơi xuống. Thật không hiểu nổi, vì sao nữ nhân thời cổ đại khi xuất giá phải chịu thống khổ như vậy? Không chỉ phải ngồi trên cái cỗ kiệu chết tiệt này, còn phải mặc tầng tầng lớp lớp hỉ phục, thoát nhìn trông rất đẹp nhưng thật ra vướng bận vô cùng, lại còn phải đội cả một đầu trang sức nặng trĩu ... Có cảm giác cứ như là đóng gói rồi ‘giao hàng tận cửa’ vậy!

Đều tại mẹ, nói cái gì nữ nhi phải xuất phát từ nhà mẹ đẻ, nhưng bởi vì đường xá xa xôi nên đành từ bỏ. Về sau không biết bàn bạc với Ngọc nương suốt một đêm thế nào mà đột nhiên quyết định để ta ngồi kiệu đi từ sơn trang xuống ... Không biết Ngọc nương nói thế nào với mẹ ta, sẽ không bảo đây là tổ chức sát thủ chứ?

Nhưng nếu mẹ biết con rể thân là Thái phó của mình thật sự là trang chủ một sát thủ sơn trang, cảnh tượng lúc đó ... Bụng và miệng ta đột nhiên cảm thấy khó chịu. Chắc, xem ra bây giờ không phải lúc suy nghĩ lung tung ...

Bất đắc dĩ nhắc lên một góc khăn voan, ta vén rèm kiệu lên, híp mắt nhìn tình huống bên ngoài...

“Kiệu hoa đến!”

Thân mình đột nhiên nhoáng lên một cái, ta chưa kịp phản ứng đã va vào vách kiệu cứng như đá, đau đến cần răng nhấm mắt, liều mạng ngăn nước mắt chảy ra.

Tuy nói là khóc giả, nhưng ta vẫn thích không khí tung bừng náo nhiệt hơn. Không như sáng nay bị một đồng nữ nhân ôm lấy rồi khóc đến khàn cả giọng, cảm giác cứ như ta chuẩn bị đi chịu chết chứ không phải lập gia đình.

“Mời tân lang tiếp tân nương hạ kiệu!!”

Hả?

Đang lúc tim ta vẫn đập thành thịch, rèm kiệu đã bị vén lên. Nhìn xuống dưới theo góc hỉ khăn, ta thấy một bàn tay thon dài, lòng bàn tay ngửa lên vươn tới trước mặt ta.

Chần chờ một lúc, ta đặt tay mình vào bàn tay ấy, cảm nhận được nó ngay lập tức nắm chặt lại, sau đó dịu dàng đỡ ta xuống kiệu. Nhưng mà chân ta vừa chạm đất thì không hiểu sao ta lại thấy hoa mắt chóng mặt, dưới chân mềm nhũn như muốn ngã...

Cánh tay rắn chắc vòng bên hông ta, kéo ta dựa sát vào chủ nhân của cánh tay ấy, miễn cho ta một màn ngã thảm trên mặt đất. Diêm Sâm cúi đầu xuống, thanh âm tinh khiết vang lên bên tai: “Làm sao vậy?”

“Cổ kiệu chết tiệt ...” Hại hai chân ta tê rần.

Tuy không nhìn thấy vẻ mặt của hắn, ta ta đoán chắc khoe miệng hắn giờ này đang nhếch lên cười rất tươi. Đang muốn xuất khẩu thảm oán thì đột nhiên thấy thân thể mình bay lên không, chớp mắt đã được người ta bế.

“Người ...”

“Suyt!” Hơi thở nóng bỏng phả vào mang tai, trong giọng nói có lẫn ý cười vui vẻ: “Ta mang nàng đi bái đường.”

“...” Mặt đỏ bừng đến rồi tỉnh rồi mờ, ta cắn môi quàng tay ôm cổ hắn, cứ thế được hắn ôm vào phủ trước ánh mắt kinh ngạc của hàng xóm láng giềng xung quanh cùng những tiếng chận chận tán thưởng.

Rõ ràng là rất dễ ý hành động không bình thường này, nhưng trong lòng lại có tiếng nói bảo rằng rất thích sự đụng chạm ấy, cứ như chỉ cần có hắn bên cạnh thì cái gì cũng không còn quan trọng nữa ... Cái tâm tình này mới ngọt ngào khiến người ta quyến luyến làm sao.

Đây có phải cảm giác thích một người không?

Đầu đội khăn voan thêu uyên ương nhiều màu, ta ngồi ở trên giường vừa vỗ về cái bụng không ngừng kêu âm ỉ, vừa cần nhân nguyên rửa cái tên không biết tốt xấu kia. Cô nãi nãi ta từ sáng đến giờ đã gần một ngày trời chỉ uống được mỗi chén cháo, vậy mà lúc này hắn còn chưa nhắc hỉ khăn. Muốn ta đói chết sao?

Nếu không phải trước lúc lên kiệu mẹ cùng Ngọc nương đã dặn dò kĩ càng rằng hỉ khăn phải để chính tay chú rể vén lên, nếu không sẽ gặp điềm xấu thì ta đã sớm vứt nó sang một bên rồi ... Nhưng cái tên đáng ghét này, vì sao còn chưa tới?

“Chờ lâu rồi phải không?”

Ta cả kinh, lập tức hỉ khăn trên đầu được vén lên, trước mặt ta xuất hiện ánh mắt sáng lạn có pha ý trêu đùa của Diêm Sâm.

“... Người muốn hỉ chết ta sao?!” Hoảng hốt một hồi, câu đầu tiên ta thốt ra đã chẳng phải tốt đẹp gì. “Đi đường cũng không phát ra thanh âm nào, người là u linh hay cái gì vậy?”

Để hỉ khăn sang một bên, hắn cười thật sáng lạn: “Ta không phải u linh, cũng chẳng phải ‘cái gì’ khác. Ta là tướng công của nàng, vừa mới bái đường.”

“...” Cắn môi dưới, ta trừng mắt nhìn hắn một cái rồi quay mặt sang chỗ khác, bĩu môi ra vẻ khinh thường. “Thiệt!”

“Ha ha ...” Hắn nhẹ nhàng nở nụ cười, thanh âm không lớn không nhỏ truyền vào tai ta, nhưng không hiểu sao lại khiến trái tim ta càng đập càng nhanh, càng đập càng nhanh ...

“Người ... người làm gì?” Kinh hoảng nhìn cánh tay hắn đang vươn ra, ta phản xạ có điều kiện siết chặt quần áo, về mặt đề phòng từ từ lùi lại phía sau. “Ta ... chúng ta không phải đã nói với nhau rồi sao, chỉ là giả vờ giả vịt thôi, người ... người không thể có ý nghĩ không an phận với ta.”

Diêm Sâm dường như có chút cười khở, ngón tay thon dài lại căn bản không có ý thu về, ngược lại còn chậm rãi vuốt ve gương mặt ta, ôn tồn và dịu dàng như đang che chở, khiến cho ta mới đầu còn có ý phản kháng giờ hết thấy đều tan rã, chỉ có thể ngơ ngác nhìn sâu vào đôi mắt tràn ngập nhu tình của hắn ...

Tới khi phục hồi lại tinh thần, ta phát hiện hắn đã giúp ta tháo mũ phượng, mái tóc xõa dài sau lưng, còn hắn thì đang cầm một lọn tóc lên mũi ngửi, đôi mắt đẹp mê hồn mỉm cười với ta:

“Nàng thơm quá!”

“...” Không cần nghĩ cũng biết mặt ta bây giờ tuyệt đối đỏ không thua kém gì hỉ phục trên người. Ta cuống quýt giặt tóc lại, hung hăng trừng mắt nhìn hắn: “Không cho phép ngửi nữa!”

“Tại sao?” Hấn vẻ mặt vô tội hỏi lại.

“Đây là tóc của ta, ta không thích cho người người!”

“Nhưng nàng là thê tử của ta, cả người nàng đều là của ta, huống chi là mái tóc?” Thừa dịp ta trợn mắt há hốc mồm, Diêm Sâm một tay ôm trợn ta vào lòng, vững bước đi về phía cái bàn, trên mặt lộ ra nụ cười giả dối vô cùng: “Có phải không, nương tử?”

“Người ...” Bị một câu ‘nương tử’ của hấn làm nghẹn họng. Lại còn cái câu lớn mật vừa rồi nữa, hấn dám nói cả người ta đều là của hấn ... Không phải là hấn đã quên ước định giữa ta và hấn đấy chứ?

Nhưng ... cảm giác được hấn gọi ‘nương tử’ ... hình như cũng không tệ ...

“Đừng đỏ nữa.”

“Sao cơ?”

“Ta nói mặt nàng đấy.” Dọn xong bàn rượu, Diêm Sâm ung dung nhìn ta, đôi mắt xinh đẹp rạng ngời ánh nhìn mê ly mị hoặc lòng người. “Nếu còn đỏ nữa thì ta cũng không dám chắc sẽ không làm gì nàng đâu.”

“...” Ta xấu hổ hai tay che kín mặt mình, cổ lấm mới mở miệng được. “Gia ...”

“Gọi ta tướng công.”

“...” Thiên tài muốn gọi thế. “Gia, người không phải đã quên chúng ta thành thân chỉ là theo nhu cầu cá nhân rồi chứ? Bất kể trên phương diện nào, người cũng không thể chiếm tiện nghi của ta.”

“Chiếm tiện nghi của nàng?” Đánh giá ta từ trên xuống dưới một lần. “Ta chiếm tiện nghi gì của nàng?”

Cẩn rằng chỉ tư thế của hai chúng ta. “Xin hỏi đây là cái gì?”

“À, nàng nói chuyện này sao.” Nheo mắt lại cười cười, cái tên vô sỉ này càng ôm ta chặt hơn, hoàn toàn không để ý đến ta đang tức giận. “Đây chẳng qua là vợ chồng thân mật với nhau thôi, sao có thể tính là chiếm tiện nghi được?”

‘Vợ chồng thân mật’ cái con khỉ! “Nhưng chúng ta chỉ là giả thành thân!”

“Vậy thì sao?”

“Cái gì mà ‘vậy thì sao’ ... Chúng ta không phải vợ chồng chân chính, cho nên người không thể làm như vậy.” Cố gắng gạt tay hấn ra, ta như đột nhiên nhớ ra cái gì đó, bổ sung thêm: “Đương nhiên cũng không thể làm như thế.”

“Như thế?” Trong đôi mắt hoa đào chợt hiện lên một tia sáng kỳ dị, bàn tay đặt bên hông chẳng hề có ý định buông ra. Diêm Sâm cười cười lại gần ta, tiếng nói trầm ấm dịu dàng ngay sát bên tai. “Như thế nào cơ?”

Tim lại bắt đầu tăng nhịp đập. Ta không thể không chống tay lên ngực hấn, ngăn không cho hấn tiến gần thêm nữa. “Như thế là ... như thế, chẳng lẽ người không hiểu sao?”

“Ta thật sự không hiểu.” Nắm lấy tay ta, đôi mắt hấn tối tăm thâm thúy dần hiện lên ánh lửa. “Hay là nàng dạy cho ta đi?”

57. Q.4 - Chương 9

Editor: Quân

“Không sao chứ ? ”

“...”

“Thật xin lỗi, là ta không thể kìm được nên mới hại người bị ...”

“ ... ”

“Tha thứ cho ta, được không ? Về sau sẽ không bao giờ như thế nữa ...”

“ ... ”

“Chỉ nói có một câu thôi mà ...” Kéo kéo tay áo Diêm Sâm, ta làm vẻ mặt bắn khoăn : “Trông người phụng phịu cứ như đang giận ta vậy. ”

“Ta không có giận nàng. ” Thanh âm bất đắc dĩ.

“Gạt người ! Mặt của người rõ ràng nói cho ta biết là người đang giận ! ” Trùng mắt hấn, cắn giận lên án.

“ ... ” Nhắm mắt lại, lát sau hấn quay sang nhìn ta : “Nhóc con Sở Huyền ...”

“Sao ? ”

“Nàng ... thật không phải chỉ phá hoại bầu không khí ở mức bình thường. ”

“ ... ”

Ta bĩu môi, trong lòng tràn đầy cảm giác không thoải mái. Sao có thể trách ta được, phản ứng sinh lý tự nhiên mỗi người đều có mà. Cùng lắm cũng chỉ hắt xì một cái thôi, thêm nữa thì có tí nước miếng văng lên mặt hấn ... à thì ... kể ra đúng là có phá hỏng bầu không khí thật ...

“Nhưng ... nhưng người cũng không đúng mà. Vừa rồi người muốn ...”

“Ta muốn cái gì ? ”

« Muốn ...” Đầu lưỡi như muốn thắt lại, ta do dự nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Diêm Sâm, cuối cùng đành đem lời định nói theo nước miếng nuốt xuống họng. “Bỏ đi, không nói nữa ... Nhưng về sau không cho phép người lại làm như vậy. ”

“Như thế nào ? ”

“Như ...” Thấy mắt hấn càng lúc càng sâu hơn, sắc hơn, ta cuống quýt dừng cương trước bờ vực. “À ... không, không như thế nào cả. ”

Vừa rồi hấn ... định hôn ta phải không ? Hơn nữa, trước đó còn nói ...

Ta ‘dạy’ hấn ? ‘Dạy’ hấn cái gì ?

Thoáng chốc một luồng nhiệt tăng vọt chạy khắp thân mình, ta theo bản năng giơ tay lên sờ mặt, lại ngạc nhiên thấy chén rượu được đưa đến trước mắt mình. “Làm gì vậy ? ”

Miệng hấn cong lên thành ý cười thần nhiên, nhét cái chén vào trong tay ta, cũng tự rót ỉnh một ly. “Đương nhiên là uống chén rượu giao bôi rồi. ”

“Rượu giao bôi ...” Nhớ đến cảnh tượng thường thấy trên TV, đều là vợ chồng song phương đan chéo tay vào nhau mà uống, không biết nơi này sẽ là cái dạng gì ? “Uống thế nào ? ”

“Thì tự mình uống thôi. » Hàng mi dài khê nhướn lên, Diêm Sâm lộ ra nụ cười gian dối đến cực điểm : “Hay là muốn ta giúp nàng uống ?”

“ ... Ai ... ai cần người giúp ! ” Mạnh miệng một câu, ta dứt khoát ngửa cổ lên uống cạn rượu trong chén. Nào ngờ ...

“Khụ khụ ... khụ ... ưm, cay... cay quá ... khụ ...”

Dịu dàng lau đi giọt nước mắt trực trào nơi khóe mi, Diêm Sâm cười nói : “Ngốc quá, ai bảo nàng uống nhanh như vậy ? ”

“Ô ... Nhưng mà người cũng chưa nói là rượu này rất cay ! ” Ta che miệng oán giận, trùng mắt nhìn hấn, lại đột nhiên nghe thấy một tiếng vang thật bất nhả từ trong bụng phát ra ...

Trong phòng một mảnh yên tĩnh.

“... Nhìn ta làm gì ? ” Tuy là rất xấu hổ nhưng ta vẫn cố làm ra vẻ đúng lý hợp tình phát uy với hắn :
“Chưa thấy người ta đói bụng bao giờ à? ”

“Thấy rồi. ” Hắn trả lời như là nghe thấy chuyện lạ. “Nhưng nói đúng lý hợp tình được như nàng thì vẫn là lần đầu tiên mới gặp ... Xin hỏi ta nói gì sao mà nàng lại oán giận như vậy ? ”

“... Không thêm để ý đến người ! ” Ta bĩu môi, đi đến trước cái bàn bày đủ loại trái cây bánh ngọt, vừa cầm một miếng lên là bắt đầu ăn luôn, mặc kệ cho người nào đó vẫn ôm ta, tình nguyện đảm đương vai trò ‘đệm ghế’.

“Ta nói ...”

“Làm sao ? ” Đang ăn rất là vui vẻ, ta quay đầu tà ngễ nhìn bản mặt thoáng chốc đã trở nên tội nghiệp của hắn.

“Ta cũng đói bụng. ”

Ngón tay chỉ một đồng thức ăn trên bàn : “Bên kia còn rất nhiều. ”

“Nhưng ta muốn ăn nàng...”

Một miếng hoa mai cao với tốc độ sét đánh không kịp bưng tai đã được nhét vào miệng mỡ nhân có chứng ‘dị thực’(*), ta vỗ vỗ tay, lườm hắn rồi ‘hừ’ một tiếng.

(*) dị thực : thói quen thích ăn những thứ kỳ quái. Ở đây chỉ chứng thích “ăn người » của Diêm Sâm. Người ở đây là người nào thì chắc mọi người tự hiểu nhĩ. ^^

“Ăn cái đầu quỷ nhà ngươi ! ”

oOo

Ngây ngốc nhìn dương chi bạch ngọc trên tay, hơn nửa ngày ta mới hồi phục lại tinh thần. Giơ tay lên nhéo mặt mình một cái, thấy đau rồi ta mới tỉnh táo hơn một chút.

Không phải đâu, hắn ... thật sự cho ta sao ?

“Gia ...”

“Gọi ta tướng công. ”

Trợn mắt lên nhìn. “Gia, người giao chúng cho ta thật sao ? ” Lắc lắc miếng ngọc bội nhất phẩm có khắc quan văn, ta cười như con mèo nhỏ ăn vụng : “Chỗ này là toàn bộ gia sản của người nha ... người không lo lắng sao ? ”

“Không sao. ” Thông thả nhâm nhi tách trà, đôi mắt đẹp mê hồn của Diêm Sâm liếc nhìn sang đây, trong con ngươi tràn đầy ý cười. “Nàng là thê tử của ta, nắm giữ tài chính trong nhà là chuyện đương nhiên. ”

Oa, nước miếng sắp chảy ra đến nơi rồi. “Nghĩa là không chỉ miếng ngọc bội này, ngay cả số tiền gửi trong ngân hàng cũng nằm trong tay ta cả sao ? ”

“Đúng vậy. ”

“Vậy chẳng phải là ta muốn lấy bao nhiêu cũng được sao ? ”

“Đương nhiên, của ta cũng là của nàng. ”

Ông trời ... người tội gì phải chiếu cố ta như thế !!

Lau đi khóe miệng hơi dính nước miếng, ta kìm lòng không được mà ‘hôn’ lên miếng ngọc mấy cái. Giờ thì cô nãi nãi ta phát tài rồi, tất cả mọi của cải thuộc sở hữu của Thái phó đương triều đều nằm ở miếng ngọc bội nho nhỏ này a ...

Giọng nói mang ý trêu đùa truyền đến từ phía sau : “Vừa lòng không ? ”

“Vừa lòng, vừa lòng ! ” Ta gạt đầu liên hồi như gà con mổ thóc. Sao có thể không vừa lòng chứ.

“Kỳ thật ...” Diêm Sâm ngừng lại một chút. “Đây chưa phải thứ quý giá nhất của ta. ”

“Ồ ? ” Kinh ngạc quay đầu lại nhìn. “Thật sao ? Người còn có thứ quý giá hơn ? ”

“Đúng vậy. ” Vô cùng nhân nhả dựa người vào lưng ghế, đôi mắt đẹp mê người tản mát ra mị lực như muốn nhiếp hồn đoạt phách, “Chẳng lẽ ta đường đường là một người sống mà lại không bằng mấy vật ngoài thân đó sao ? ”

“...” Tới khi phản ứng lại, ta tặng cho hắn một câu coi khinh. “Cuồng tự kỷ ! ”

“Ha ha ...” Hắn cười thật vui vẻ. “Chẳng lẽ đối với nương tử, vi phu không phải là quan trọng nhất sao ? ”

“... Bớt nói lung tung đi, ” Ta bĩu môi đi ra ngoài cửa. “Nếu người có thể đổi lấy tiền thì còn tạm chấp nhận được ...”

Lời chưa dứt, phía sau đã có một trận gió lạnh cuộn cuộn nổi lên, chưa kịp xoay người đã nghe mùi hương quen thuộc trên cơ thể hắn vẫn vút nơi chóp mũi. “Đổi tiền hoa ? Nương tử nói như vậy ... thật khiến vi phu thương tâm vô cùng ...”

“...” Chà xát cánh tay nổi đầy da gà, ta tức giận hất cánh tay đang đặt bên hông mình của hắn ra. “Vậy thì xin người tự bảo trọng. ”

“Ai ... nàng đi đâu vậy ? ”

Con mắt xoay chuyển một hồi, “Ra ngoài đi dạo ! ”

58. Q.4 - Chương 10

Editor : Quân

Ngồi trong một góc tối hẻo lánh, ta thường vụng trộm liếc nhìn một nam một nữ ở phía xa xa, chú ý nhất cử nhất động của bọn họ.

Thật không hiểu, sao đại ca ta trước nay vẫn luôn sợ phiền toái nay lại đi chung với ‘gừng tươi’ ? Còn ngồi cùng một bàn ăn cơm uống rượu.

... Bọn họ từ khi nào đã thân nhau đến mức đó ?

Không yên lòng uống chén trà tiểu nhị bưng lên, ta thật không hiểu nổi vì sao vẻ mặt ‘gừng tươi’ lại như là vừa mới khóc. Có người trên chóc nàng sao ? Chỉ mong không phải Sở Hoa Phong, nếu không hẳn nhất định sẽ chết thảm.

Nhưng cũng thật tò mò, trông bọn họ lúc này rất hòa hợp. Chỉ thấy đại ca miệng mở ra khép vào không ngừng, dùng móng指甲 cũng biết chắc chắn là lại đang nói cả đống ‘triết lý’, thỉnh thoảng còn lộ ra vẻ mặt của người từng trải nữa.

Hình như hắn đang an ủi nàng ấy ...

Buồn bực bĩu môi. Căn cứ vào nguyên tắc ‘quân tử bất nhiễu nhân chi mỹ’ (*), ta lén lút đứng dậy đi ra ngoài. Tuy nói là đại ca nhà mình, nhưng mỗi người đều có những chuyện riêng tư, cho dù ta thân là muội muội có bất mãn với ‘gừng tươi’ thế nào đi nữa cũng không thể can thiệp được.

Huống chi nàng hiện tại cũng không thể quần lấy Diêm Sâm được nữa.

...

Sải bước đi vô định trên ngã tư đường đông đúc, ta thật không biết mình phải mua gì.

Mặc dù hiếm lắm mới không phải ‘thắt lưng buộc bụng’, nhưng đột nhiên ta cảm thấy mình không có hứng thú với bất kỳ cái gì. Sơn phấn không thiếu, châu ngọc trâm cài chẳng hiếm lạ, đồ ăn vật không có hứng thú, thi họa bài trí không có nhã hứng ... Ta thật không hiểu rốt cuộc mình ra ngoài để làm cái gì.

Đi qua cửa trà lâu mình vẫn thường ăn điểm tâm, ta chần chờ một lát rồi bước vào.

“Tiểu nhị !”

“Tôi đây ... Ồ, là Sở cô nương sao ?” Tiểu nhị theo thói quen nhìn ra sau lưng ta. “Chỉ có một mình cô nương thôi ư ? Diêm công tử đâu ?”

“Hắn có việc.” Hiện tại chắc là ở trong cung. “Chỗ người có còn hoa hồng chín tầng cao không ?”

“Có có, còn rất nhiều !”

“Vậy được, cho ta hai phần, gói lại mang về.”

...

Chán đến chết ngịch ngịch ngón tay, tầm mắt của ta bất tri bất giác lại nhìn về phía mẫu nhân đang ngồi phê duyệt công văn dưới ánh nến.

Ánh nến ấm áp như một tầng sa mỏng mỏng lung nhẹ nhàng bao trùm lên gương mặt tuần mỹ vô song, thoát nhìn trông thật xinh đẹp, hoàn mỹ đến xiêu lòng. Đôi mắt hoa đào nhìn như tỉnh lại như say, như mộng mà như ảo, mê người phi phàm. Còn có nước da trắng nõn tinh tế dưới ánh nến như tỏa ra một vàng sáng thần nhiên, làm người ta không kìm lòng được mà muốn thử chạm vào một phen ...

Giật mình một cái, đáng chết, ta thế nào lại lộ ra vẻ mặt như sắc nữ đối với hắn ?

Lặng lẽ rời khỏi phòng rồi đi về phía hậu viện, dọc theo đường đi ta không khỏi có chút buồn bã. Càng ở chung với hắn, ta lại càng quyến luyến nhiều hơn. Mỗi khi nghĩ đến sẽ có một ngày phải vĩnh viễn xa rời, tim ta đau nhói như bị kim đâm, đau đến không thở nổi.

... Rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ ?

Phải chăng ta không nên đến đây ? Ở lại địa phủ tuy rằng không thú vị, nhưng ít nhất thì ta sẽ không ở vào tình trạng như bây giờ ... đánh mất cả trái tim mình.

Ngẩng đầu nhìn vàng trăng sáng treo trên không trung, rồi lại cúi đầu, ngậm ngùi buông một tiếng thở dài.

“Nhóc con Sở Huyền ?”

“A !” Bị giật mình, ta cuống quýt xoay người lại, đối diện với con người mang nét nghiền ngẫm của Diêm Sâm.

“Nghĩ gì mà lại thở dài dưới ánh trăng ... Tôi tận bây giờ ta cũng không biết nàng lại có lúc nhàn hạ thoải mái thế này.”

“...” Há miệng một hồi, ta không có hứng phản bác, chỉ rầu rĩ đáp. “Không có gì.”

Hắn vươn tay nắm lấy tay ta, kéo ta lại sát bên mình, ánh mắt thâm sâu nhìn ta chằm chằm. “Không có gì ? Vậy vì sao vẻ mặt lại ảo não thế ?”

Mím chặt môi, ta không được tự nhiên rũ mắt xuống. “Thật sự không có gì.”

... Kể cả là có đi chẳng nữa, ta nói với người rồi thì giải quyết được gì ?

Cảm giác cánh tay đặt bên hông lại càng siết chặt hơn, ta kinh ngạc ngẩng đầu lên, vẫn là vẻ mặt thanh nhu ấy :

“Thích ngắm trăng à ?”

“Gì cơ ?”

“Ta hỏi nàng là thích ngắm trăng à.”

“... Thích.” Vầng trăng kiêu diễm như châu ngọc treo cao trên bầu trời, trừ bỏ tạo nên một cảnh đẹp ý vị nên thơ, còn gọi cho người ta nổi sầu tư vô hạn.

Giọng nói dịu dàng vang lên bên tai. “Ta dẫn nàng đi ngắm trăng được không ?”

“Ngắm trăng ?” Kinh ngạc chỉ vầng trăng trên đỉnh đầu. “Không phải đang ngắm rồi sao ?”

“Ta mang nàng đến một nơi khác để ngắm trăng, so với ở đây còn đẹp hơn nhiều.” – Hấn cười đáp.

Ta không tin nhìn lại hấn. “Thật sao ?”

“Đương nhiên.”

...

“... Người có đói bụng không ?”

“Sao cơ ?”

“Thật không ngờ người còn có chiêu này ...” Thanh âm nơm nớp lo sợ.

“Như nhau thôi, chẳng phải nàng cũng rất sáng ý đó sao ?”

“... Đó là ta quan tâm đến người.”

“Ta cũng không có hại nàng.”

“Cái này còn gọi là không à ?!” Gào toáng lên, thân mình lại lung lay mấy cái làm ta sợ tới mức vội vàng ôm lấy Diêm Sâm, hai tay siết chặt một cánh tay của hấn. “Người ... người ... không cho phép nhúc nhích a ...”

“Nhưng nàng cứ lôi kéo ta như vậy ...” Buồn cười liếc mắt một cái, “Ta sao có thể bất động được ?”

“Thiết ! Ta kéo người là để phòng ngừa vạn nhất, dù không cẩn thận ngã xuống cũng có thể tha người xuống chịu cùng.” – Ta đắc ý dào dạt nói.

Hấn ngay lập tức ‘khiêm tốn’ thỉnh giáo : “Xin hỏi nương tử, nàng đây có tính là mưu sát chồng không ?”

Ta làm cái mặt quỷ với hấn. “Là do người tự chuốc lấy.” Ngắm trăng thôi mà cũng phải leo lên cây đại thụ ười thước, thật chẳng khác nào mua dây buộc mình. Tuy rằng đứng ở vị trí này có thể thấy ánh trăng rất tròn, rất đẹp.

“Nhưng nương tử cũng có một phần trách nhiệm mà.” – Diêm Sâm có chút ủy khuất nói – “Vi phu chỉ muốn tìm cách làm nương tử vui thôi.”

“Chỉ cần người đừng lấy mạng của ta là được rồi ... Đây, buông tay !”

“Không buông.” Hấn cười đến là tà tứ, tay phải vòng qua lưng siết lấy bờ vai của ta, tay trái nắm chặt bàn tay ta. “Chẳng lẽ nương tử không cảm thấy vi phu ôm nàng thế này là rất an toàn sao ?”

“An toàn ?” Trợn mắt lên nhìn hấn. “Phải, ta không phản kháng được, người đương nhiên có thể thực hiện hành vi đáng đồ tử một cách ‘an toàn’, đúng chứ ?”

Bờ môi cong lên để lộ hai lúm đồng tiền xinh đẹp, Diêm Sâm cúi người xuống, cái trán dán lên vầng trán của ta, nhỏ giọng thì thầm một cách vô cùng thân thiết : “Nương tử, nàng thật đáng yêu ... đáng yêu tới mức ta không muốn buông tay chút nào.”

“...” Cảm nhận được sự va chạm đột ngột, ta ngẩng đầu lên, đối diện với tầm mắt say mê rạo rực như nhiếp hồn của hấn.

“Làm sao vậy ?”

“Không ... không sao cả ...” Ta cuống quýt tránh khỏi tầm mắt hấn, nhỏ giọng đáp.

Diêm Sâm lẳng lặng nhìn ta chăm chú, con ngươi sâu thẳm khó lường ẩn ẩn chớp động, không biết là đang suy nghĩ cái gì.

“Nương tử ...”

Ta cả kinh. “Gì cơ ?”

“Ta đói bụng.”

“...” Chớp chớp mắt, nửa ngày sau ta vẫn chưa phản ứng lại với lời nói của hắn.

“Nàng có mang điểm tâm mà.” Hắn nhắc nhở ta.

“À ...” Luống cuống tay chân lấy ra gói hoa hồng chín tầng cao đưa cho hắn, lại đột nhiên nhớ tới cái gì đó, rút trở về. “Lúc này không phải người nói là không đói sao?”

“Lúc này là lúc này, bây giờ là bây giờ.” Diêm Sâm đáp rất rõ ràng, nhìn vẻ mặt hồ nghi của ta nhin không được lại bật cười. “Nương tử chẳng quản nặng mang nó theo không phải là vì để cho vi phu ăn đó sao ?”

Bị hắn nói trúng tâm tư, ta đỏ mặt mà vẫn cố mạnh miệng. “Còn lâu ! Ta mang đi để ỉnh ...”

“Vậy sao lúc đầu còn hỏi ta có đói bụng hay không ?”

“...”

“Nương tử ?”

“...”

“Mặt của nàng nóng quá, có muốn vi phu giúp nàng ‘dập lửa’ không ?”

“... Ghét người, tránh ra một bên đi !”

“Nương tử, nàng thật hung dữ ...”

“Lo mà ăn điểm tâm đi, còn lắm miệng nữa là phải chịu phạt.”

“... Nương tử à, không nói đạo lý cũng có mức độ thôi chứ ? Phần của ta trong này mới có hai cái, mà của nàng lại có đến bốn cái.”

“Ta mua về, ăn nhiều hơn thì đã sao ?”

“... Vâng vâng vâng, nương tử là lớn nhất, được chưa ?”

“Hừ !!”

...

Ánh trăng tỏa ra từng quang sáng bạc, ta nằm gọn trong vòng tay ấm áp của Diêm Sâm, mí mắt bắt đầu hạ dần. Trong lúc nửa mộng nửa tỉnh, ta nghe văng vẳng hắn dịu giọng nói nhỏ bên tai –

“Ta thích nhất là lúc nàng cười ... Đừng suy nghĩ miên man nữa có được không ? Mọi chuyện đã có ta rồi. Dù là sống hay chết, ta cũng sẽ không buông tay ...”

Hốc mắt không khỏi đỏ lên, ta giật giật thân mình, càng vùi sâu trong lòng hắn.

... Dầu không thể thiên trường địa cửu, nhưng có được những lời này của chàng, ta đã mãn nguyện lắm rồi.

59. Q.4 - Chương 11

“Tiểu thư ...”

Vỗ đầu nàng, ta hảo tâm hỏi: “Sao mắt lại sưng xuống thế này?”

Tứ Hỷ khịt khịt mũi, có chút buồn bực nói: “Tiểu thư có thể nói với chủ tử cho ta hầu hạ người không?”

“Sao?” Ta nháy mắt mấy cái, khó hiểu hỏi: “Người không phải vẫn làm ở Tiêu Dao cư đó sao? Như thế nào lại ... người đi rồi thì Cừu Ngọc Đường sẽ thế nào?”

“Đừng nhắc đến tên khốn kiếp đó nữa!” Tứ Hỷ đột nhiên nghiêng răng nghiêng lợi.

“Hắn làm sao?”

“Hắn không phải người.”

“Không phải người?” Ta có chút đâm chiêu gật gật đầu. “Ừ, cũng đúng, hắn là yêu.”

“Yêu?” Lần này đến lượt nàng tròn mắt khó hiểu.

“Đúng vậy.” Lại gật gù cái đầu. “Yêu nhân!”

“...”

“Ta có nói sai gì sao?”

“Tiểu thư, cô đứng đắn một chút đi được không?” Nàng nâng trán, sau đó ra vẻ thật kiên định nói: “Ta không bao giờ muốn hạ cái tên kia nữa!”

“Vì sao?”

“Hắn ... hắn đối với ta ... ta ...”

Nhìn mặt nàng càng ngày càng đỏ, ta đã đoán ra được tám phần. “Hắn bắt nạt ngươi sao?” Cũng khó trách, với kẻ ‘cuồng kết hôn’ như Cừu Ngọc Đường thì miếng thịt béo dâng lên đến miệng lý nào lại không ăn.

“Cũng ... cũng không phải bắt nạt gì, chỉ là bị hắn ... hôn một cái.”

“Cái gì? Hắn ...” Thất vọng quá! Còn tưởng là chuyện gì mang tính hạn chế độ tuổi chứ.

“Cho nên ta hiện tại rất ghét hắn, nhìn một cái là muốn mắng, nhìn hai cái thì muốn đánh, nhìn ba cái thì ...”

“Làm thịt hắn?”

“... Tiểu thư, ta đâu phải cô?”

“...” Ta thì làm sao?

“Tóm lại,” Lắc lắc đầu, Tứ Hỷ thay bằng vẻ mặt phần nộ: “Ta thấy hắn rất khó chịu. Tiểu thư không biết đâu, hắn không chỉ hôn ta, còn ...”

“Còn làm gì người nữa?” Ta lập tức có hứng thú xán lại gần nàng. Xem đi, chẳng phải vẫn còn ‘chuyện xưa’ đó sao?

“... Hắn còn nói với ta, gả cho hắn rồi sinh cho hắn một đứa nhỏ.”

“... Vậy chẳng phải tốt lắm sao, điều đó chứng tỏ hắn yêu người.”

“Còn lâu !!” Tứ Hỷ đập bàn liên tục. “Với nữ nhân nào hắn cũng nói vậy.”

Trên đầu rơi xuống vài đường hắc tuyến. “Không ... khoa trương như vậy chứ?” Cừu Ngọc Đường này cũng quá thoải mái rồi, hắn không sợ bại lộ thân phận nam nhân sao? Còn nữa, hắn không sợ sẽ doạ chết mấy cô nương bị hắn khuấy rầy hay khuấy lên một trận đánh nhau giữa mấy nam nhân hâm mộ hắn sao?

À, không đúng, dựa theo điều kiện ngoại hình của hắn thì hắn là loại ăn cả nam lẫn nữ ...

“Hừ, ngay cả với tiểu cô nương mười tuổi trong sơn trang hắn cũng nói vậy! Tiểu thư nói xem, người như thế có đáng ghét hay không?”

“...” Không còn gì để nói. Chẳng lẽ vì không tìm được lão bà nên tâm lý trở nên biến thái như vậy sao?

“Nói tóm lại, ta không bao giờ muốn gặp hắn nữa!” Tứ Hỷ tổng kết một cách tàn khốc.

“Cái này thì dễ thôi.” Không cần nghĩ ngợi nhiều, ta đứng dậy đi đến bên bàn. “Cứ giao cho ta.”

“Thật sao ?”

“Ta đã khi nào lừa người chưa ? Đến đây.” Nàng tò mò ghé sát vào ta, thoáng chốc sau thì sắc mặt đột biến.

“Tiểu thư, người người người ...”

“Ừm” Cười tủm tỉm gật gật đầu, ta mở cái hộp nhỏ ra rồi chỉ từng lọ một, “Đây là danh độc phấn, đây là thạch tín, đây là đoạn trường thảo, đây là ... Ồ, người đâu rồi ? Ta chưa nói xong sao đã bỏ chạy thế ...” Rồi sau đó ta cười gian hai tiếng : “A Tứ à, xem ra người lần này chạy trời không khỏi nắng rồi!”

oOo

Thức ăn vừa được thả vào thì cái chảo xì xèo vài tiếng, mấy giọt dầu nóng bắn ra ngoài. Nếu không phải ta nhanh mắt nhanh tay thì chắc cánh tay đã bỏng rất rồi.

Muối, đường, gia vị, nước ... Ta vừa đảo thức ăn, vừa xem xét nồi canh bên cạnh, lại còn không được quên thổi lửa, làm luôn chân luôn tay. Vô tình liếc mắt một cái, thế này ta mới phát hiện ra có người đang nhàn nhã tựa vào cửa, cười cười nhìn ta.

“Về rồi à.”

“Ừ.” Diêm Sâm thông thả đi đến. “Sao nàng lại xuống bếp ? Ngọc nương đâu ?”

“Hai người đi sơn trang thăm Bạch Tinh rồi.” Ném thử một ngụm canh thấy hơi nhạt, ta lại bỏ thêm chút muối. “Hình như Bạch Tinh tỷ sắp sinh, nếu không phải lo lắng chàng trở về không có cơm ăn, ta cũng đã đi theo.”

“Vậy sao, Bạch Tinh sắp sinh rồi à ?”

“Tính ngày thì cũng gần đến rồi ... Aizz, cơm nước xong chúng ta đi nhìn một chút được không ?” Ta rất lo lắng.

“Được.” Hần dụi dụi mắt, đảo mắt nhìn cái nồi. “Nàng đang nấu gì vậy ?”

“Vậy cũng không nhìn ra sao ?” Ta đặc ý dào dạt nói : “Cái này gọi là ‘Tứ Y Ngọc Trúc’, là ta học được từ sách dạy nấu ăn của Ngọc nương đấy.”

“Sách dạy nấu ăn ?” – Hần có chút khó hiểu.

“Không biết chữ gì? Kỳ thật Ngọc nương cũng giấu nghề, rõ ràng trong tay có nhiều thực đơn như vậy lại ngại phiền toái không muốn làm ...” Ta vừa lẩm bẩm vừa tiếp tục khuấy nồi canh. “Xem như người mệnh tốt, gặp được một nương tử giỏi giang như ta, về sau cũng không phải ăn rau xanh đậu phụ sống qua ngày nữa ... Này, làm gì thế? Buông tay ra đi!”

Diêm Sâm ôm lấy ta từ phía sau, đầu đặt trên vai ta, chân thành trêu đùa: “Vậy thì đa tạ ân cứu mạng của nương tử ... có muốn vi phu lấy thân báo đáp không?”

Buồn cười liếc mắt nhìn hần một cái. “Ta thấy vẫn nên miễn đi thì hơn.”

Dung nhan tuyệt mỹ tức thì sụp xuống: “Sao lại cự tuyệt thế chứ, nàng khiến ta rất thương tâm đó, nương tử ...”

Tức mình, ta mắng hần một câu: “Đại nhân, ngài nhập vai quá rồi.”

Người ở đằng sau không lên tiếng, đến khi ta bày thức ăn ra bàn hần vẫn ôm cứng ta, cả mặt vui trong hõm vai, thấp giọng lẩm bẩm: “Thơm quá!”

“Đương nhiên rồi.” Vừa bày thức ăn, ta vừa thổi kèn khen lấy (*) “Tuy rằng ta chưa nấu ăn nhiều nhưng không ngờ mình lại có thiên phú trong phương diện này đến vậy. Thí dụ như ...”

“Ta nói nàng.”

“...” Khoé mắt co giật vài cái, ta nghiêm mặt xoay người sang chỗ khác. “Diêm, Sâm!”

“Có vi phu.” Mặt hắn không đổi sắc.

“Có phải trưa nay chàng không muốn ăn cơm nữa không?”

“Không ăn cơm cũng không sao.”

“Cái gì?”

“Ta muốn ăn nàng.”

“... Ăn người, là, phạm, pháp.” Ngoài cười nhưng trong không cười, ta cắn răng gần từng chữ.

“Tướng công ăn nường tử là thiên kinh địa nghĩa.” Cười cười ôm ta, gương mặt Diêm Sâm khi xưa nhã nhặn, xinh đẹp tuyệt trần, giờ phút này nhìn qua lại cực kỳ đáng đánh đòn. “Huống chi nường tử thơm như vậy, ăn vào tư vị hẳn là rất tuyệt ...”

“Chàng ...” Tức! Tức! Tức! Cái tên sắc ma này, trước kia rốt cuộc là ai phát ngôn ra câu bảo hắn là người nhã nhặn lịch thiệp chứ? Rõ ràng là người cả đầu toàn suy nghĩ vớ vẩn, nói ra miệng cũng biết xấu hổ.

“A, đừng nóng. Nàng có biết là lúc nàng nóng giận trông lại càng đáng yêu không?” Nhất thời không đề phòng, một cái hôn khê đậu trên môi. Nhìn con người trong suốt ý cười của hắn, ta không hỏi trợn to mắt lên.

“Thức ăn nguội rồi, ta đi hâm lại.” Bưng thức ăn trên bàn, Diêm Sâm chỉ lắc mình một cái đã không thấy bóng dáng đâu.

Một lát sau, từ trong gian phòng nhỏ ở hậu viện phát ra tiếng gầm thét giận dữ –

“Họ Diêm tên Sâm kia, tên khốn kiếp nhà người đừng có chạy!!

60. Q.4 - Chương 12

Editor : Quân

Trong phòng khách tụ tập rất đông, người người hình thái bất đồng. Có người ngồi không yên, có người xoay vòng vòng, có người lại xoa tay thở dài, có người kiễng chân ngóng đợi ... Tóm lại, trừ bỏ mô nhân vừa vào đã an tọa uống trà ra thì những người còn lại đều mang vẻ mặt kích động, bất an.

“Này” Nhỏ giọng gọi Diêm Sâm, ta có chút oán trách : “Xin chàng đừng có trưng cái mặt an nhiên tự tại đó ra nữa được không, trong kia đang có phụ nữ sắp sinh con nha ! ”

“Ta đâu có an nhiên tự tại. ” Hắn cười tủm tỉm nhìn ta.

“...” Đúng là quá chán ! “Còn nói không có ! Chàng nhìn người khác xem, rồi nhìn lại mình đi, rốt cuộc là ai bộ dạng nhàn nhã hả ? ”

Ung dung buông cái chén xuống, Diêm Sâm thu lại ý cười, nghiêm trang đáp : “Nếu sốt ruột có thể giải quyết được vấn đề hay có thể thay người trong kia chịu bớt thống khổ, ta đây sốt ruột một chút cũng không sao. ”

“...”

“Huống chi, ” Duỗi cánh tay ra ôm lấy ta, lúm đồng tiền mê người hiện trên hai má. “Hiện tại người sắp sinh đứa nhỏ cũng không phải nường tử, ta gấp làm cái gì ? ”

“... Tránh ra ! ” Ta luống cuống tay chân đẩy hắn ra, khóe mắt liếc nhìn mọi người xung quanh nào thì quay đầu, nào thì xoay mặt, ai cũng ra vẻ như ‘Ta chưa nhìn thấy gì hết ‘.

Ánh mắt hung hăng giết chết người nào đó đang cười rất thoải mái ở bên cạnh : Đều là do cái tên không đứng đắn này !

“Sinh rồi ! Sinh rồi ! ”

Đột nhiên một giọng nữ vui sướng vang lên, toàn bộ mọi người đều tập trung nhìn qua hướng đó, thì ra là sai sử nha đầu bên người Bạch Tinh. Trong nháy mắt, đám người vọt lên, đặc biệt là Ngọc nương cùng Bạch tử phu dẫn đầu cả đám.

“Nam hay nữ ? ”

“Nàng có khỏe không ? ”

“Mẫu tử bình an cả chứ ? ”

“ ... ”

“ ... ”

Bô bô, bô bô ...

Nha đầu kia vất vả lắm mới tìm lại được thanh âm của mình trước cả tràng truy vấn.

“Phu nhân sinh một thiếu gia, mẫu tử đều bình an. ”

Đại sảnh lập tức nổi lên tiếng thở phào nhẹ nhõm liên hồi. Ta cũng vỗ vỗ ngực thầm cảm thấy may mắn một phen, xoay người lại vui vẻ nói với Diêm Sâm : “Gia đã nghe chưa, Bạch Tinh tử sinh con trai đấy ! ”

“Ừ, nghe được. ” Hắc mím cười với ta : “Nàng rất vui sao ? ”

“Đương nhiên rồi, rốt cuộc cũng có tiểu hài tử để chơi đùa ... A, ta đi nhìn Tinh tử một chút đã. ” Ta vội vàng đuổi theo Ngọc nương chạy ra ngoài cửa.

“Oa, đáng yêu quá ...”

Tiếp nhận đứa nhỏ đang được quấn trong tã lót, ta thấy mới mẻ không thôi. Thì ra trẻ con vừa sinh ra chính là như vậy sao ? Khuôn mặt nhỏ nhắn có nhiều nếp nhăn, hai mắt nhắm chặt, da dẻ đỏ hồng, còn thường thường tấp lưởi, thật sự là Rất đáng yêu !

“Gia, người xem, nó có đáng yêu không này ? ” Nhẹ nhàng vỗ tiểu bảo bối, ta nói với Diêm Sâm.

Hắc dụ dằng cười : “Chậm một chút, đừng có ôm đứa nhỏ nhà người ta đi bữa bãi thế. ” Đưa tay chỉnh lại tã lót. “Cha và bà nội của nó đâu, sao lại để nàng ôm ? ”

“Mẫu thân là lớn nhất, đương nhiên họ phải đi xem lão bà cùng nữ nhi rồi ! ”

“Bọn họ cứ yên tâm giao cho nàng ? ”

Bất mãn bĩu môi. “Chàng có ý gì ? ”

Nhìn ra được cái miệng của hắc trong chốc lát có co rúm. “Không có ý gì cả. ”

“...” Liếc mắt một cái, ta không để ý tới hắc nữa, ôm đứa nhỏ vào trong đình ngồi xuống.

“Nàng rất thích đứa nhỏ. ” Đây là khẳng định mà không phải nghi vấn.

“Ừm ! ” Thích nhất là mấy đứa bé bé, đáng yêu vô cùng. Ta nhịn không được mà hôn lên cái mặt của tiểu bảo bối nằm trong ngực vài cái.

“Thật không công bằng ! Nương tử, nàng chưa bao giờ làm vậy với vi phu ...” Diêm Sâm bày ra vẻ mặt ủy khuất.

“Làm trò ! ” Đi ăn dấm chua với đứa nhỏ mới sinh, hắc sợ dọa người ta không đủ hay sao chứ.

“... Nếu không thì thế này đi nương tử, ” Trầm mặc một lát, tay hắc đột nhiên nâng lên, ôm lấy cả ta cùng đứa bé, miệng ghé vào tai ta thì thào : “Chúng ta cũng sinh một đứa, như vậy dù nàng có muốn thân thể nào đi nữa, vi phu ta cũng sẽ không cảm thấy buồn bực ... thấy sao ? ”

Ánh mắt xem thường lại lần nữa được quăng ra “Không. ”

“Nương tử, nàng thật lạnh đạm. ”

“Làm phiền người trước buông tay ra được không ? ” Cái tên này, không phải nói cổ nhân đều có vẻ hàm súc sao ? Hẳn thế nào lại thích động tay động chân với ta trước quần chúng như vậy ?

“Không ! ”

Chỉ biết hẳn sẽ đáp như vậy mà ! Mặt nhẵn mày nhú, nghe hẳn trả lời thì thà nghe quỷ ca hát còn tốt hơn.

“Nhóc con Sở Huyền. ” Người phía sau nỉ non, thanh âm khàn khàn làm ta không khỏi ngẩn ra. “Thật hạnh phúc ...”

Gì cơ ?

“Nàng có cảm thấy vậy không ? ” Hai tay càng siết chặt, đem ta cùng đứa nhỏ vùi trong vòng ôm ấm áp. “Chúng ta thế này rất giống một nhà ba người. ”

Ta thế nào lại quên chứ ...

Diêm Sâm từ nhỏ đã không được hưởng hạnh phúc gia đình, vẫn luôn nhận sự nhục mạ kỳ thị của thân nhân để sống qua ngày. Ta tuy rằng ở chung với hắn nhưng thái độ đối với hắn cũng thật ác liệt, hơn nữa lại chưa bao giờ hòa nhã. Cho dù là giả thành thân thì hắn cũng không nên như vậy đi ?

Huống chi hắn đối với ta cũng không tồi ...

Sau lần ngắm trăng đêm đó, ta đã hoàn toàn mở rộng tâm tưởng. Rời đi là việc muốn tránh cũng không được, thay vì mỗi ngày sầu mi khổ kiểm vì chuyện không biết khi nào vận mệnh sẽ đến, chẳng thà vui vẻ sống mỗi ngày, để mình cùng những người mình thích khoái hoạt tươi cười còn tốt hơn. Vậy nên ta cũng không cần phải nghĩ nhiều nữa, ta ở đây qua được ngày nào hay ngày ấy, tội gì phải làm khổ chính mình ?

Vì thế ta gật đầu như sắp làm ra một quyết định quan trọng –

Từ nay về sau, ta sẽ dùng hết khả năng để đối tốt với Diêm Sâm, ít nhất thì cũng để cho hắn cảm nhận được sự ấm áp khi có một gia đình.

“Tiểu muội ? ”

“Đại ca ? ” Ta nghi hoặc nháy mắt mấy cái : “Sao huynh lại ở đây ? ”

“Muội ...” Về mặt Sở Hoa Phong nói cho ta biết hẳn rất muốn gõ vào đầu ta, nhưng trước khi động thủ thật vẫn cố nén nhịn. “Là muội bảo huynh ra đây chứ ai ? ”

“Ồ, muội bảo huynh ra đây ? ” Lấy tay chỉ vào mình, tư duy của ta vẫn chưa hoàn toàn chuyển từ chuyện của Diêm Sâm sang chuyện này. “Bảo huynh ra làm gì ? ”

“Ta đang muốn hỏi muội đây. Từ lúc ngồi xuống đến giờ muội cứ ngẩn người mãi, hoàn toàn chẳng để ý gì đến đại ca ta đây, nghĩ đến mê mẩn rồi tự mình gật đầu lại than thở ... Muội gọi ta đến là để nhìn muội mộng tưởng hảo huyền sao ? ”

“Không không không ...” Rốt cuộc nhớ ra mục đích ban đầu của mình, ta cuống quýt xua tay cộng thêm nụ cười làm lạnh. “Muội gọi huynh tới đương nhiên là có chuyện quan trọng. ”

“Chuyện quan trọng ? Chuyện gì ? ”

“Ghé tai lại đây ...”

61. Q.4 - Chương 13

Editor : Quân

Sau khi nói xong chuyện trọng yếu, ta chống cằm nhìn Sở Hoa Phong ngồi trước mặt đang nhẹ nhàng lay động chiết phiên.

“Đại ca. ”

“Ừ ? ”

“Huynh cùng Phạm Nhược Khương ... quan hệ rất tốt ? ”

Hắn không nhanh không chậm uống một ngụm trà. “Không tệ. ”

“ ‘Không tệ’ ? ” Ta nghiêng đầu : “Muội từng thấy hai người cùng nhau ăn cơm nha. Hơn nữa lúc ấy nàng ta đang khóc, huynh thì an ủi nàng ta. ”

“Ừm ... khụ, khụ, khụ ...” Hắn uống có ngụm trà mà sắc khụ đến đỏ cả mặt như tôm hấp. “Tiểu muội, muội ...”

“Chẳng lẽ ...” Chột dạ ! Nhất định là chột dạ ! “Chẳng lẽ đại ca thích nàng ấy ? ”

“...” Gian nan nuốt xuống ngụm nước trà, Sở Hoa Phong thở phào nhẹ nhõm. “Ta cũng không có nói vậy. ”

“Vậy huynh khẩn trương cái gì ? ”

“Ta chỉ cảm thấy muội mà không đi làm mật thám thì thật sự là đáng tiếc. ”

“Xác thực, muội cũng thấy thế. ” Ta lập tức cười tủm tỉm, gật đầu.

Một ánh mắt bất đắc dĩ phiến lại đây. “Muội đúng là hết thuốc chữa. ”

“Nói đi, đại ca. ” Ta quán chặt lấy hắn, không lấy được thông tin quyết không bỏ qua. “Huynh cùng nàng ấy rốt cuộc là thế nào ? ”

“Chẳng thế nào cả, chỉ là bằng hữu bình thường thôi. ” – Hắn nhún vai – “Mà nếu không phải vì muội, ta đã chẳng tự đi tìm phiền toái. ”

“Hả ? Vì muội ? ” Liên quan gì đến ta ?

Ánh mắt hắn nhìn ta như muốn nói ‘Ngốc ! ‘.

“Không phải lúc đầu Phạm tiểu thư có ý với muội phụ sao ? ”

“Đúng là thế. ”

“Vậy muội nghĩ đi, muội và muội phụ thành thân với nhau, người ta sẽ chịu đả kích đến mức nào ...”

“Chuyện này thì liên quan gì đến huynh ? ” – Ta khó hiểu.

“Làm ơn đi tiểu muội, ta thành thế này còn không phải đều là vì muội sao ? ” Cười khổ một tiếng. “Ai bảo muội giả làm nam trang giống ta quá làm gì ? ”

“Không, có chỗ không giống. ”

“Chỗ nào ? ”

“Chiều cao. ” – Ta thành thật đáp.

“... Nếu muội có thể đột nhiên làm mình cao lên sáu tấc thì mới gọi là kinh thế hãi tục. ” Sở Hoa Phong khóe miệng run rẩy.

“...” Ta bĩu môi : “Thế mới nói, Phạm Nhược Khương cũng thật ngu ngốc, khác biệt rõ ràng như vậy mà không nhận ra. ”

VTa thấy tình cảm nàng ấy dành uội phụ cũng rất đậm sâu. ” – Hắn than thở – “Từ lúc nhìn thấy một màn diễn kia của bọn muội, nàng vẫn luôn không tin, liều mạng tìm gặp muội để hỏi cho rõ ràng. ”

“Hỏi rõ ràng rồi thì thế nào ? ” – Ta bất mãn nói thêm – “Dù sao thì Diêm Sâm cũng không thích nàng ta. ”

“Tiểu muội ... muội thật nhẫn tâm. ”

“Ai cần huynh lo. ” Vừa nghe đến chuyện ‘gừng tươi’ vẫn chưa từ bỏ ý định với Diêm Sâm, lòng ta lại thấy khó chịu.

“Sốt ruột rồi chứ gì ? ” Đường như nhìn ra ta đang buồn bực, Sở Hoa Phong có vẻ rất vui, giọng nói cũng ngập ý cười : “Tình yêu nam nữ ấy mà, vốn đã chẳng có đạo lý gì cả. Huống chi muội phu lại nhả nhận tuần dật như thế, đương nhiên sẽ khiến cô nương nhà người ta khó tránh khỏi mơ mộng một phen. Khổng lão phu tử nói rất đúng : ‘Yếu diệu thực nữ, quân tử hảo cầu’. Đương nhiên, điều ngược lại cũng không sai.”

“Đại ca, muội nghe huynh nói mà thấy thật chướng tai. ” So với mọi người thì Khổng Tử là người sợ nữ nhân khó dưỡng nhất.

“À ... Nói nhầm, nói nhầm. ” Lấy quạt che miệng, hần ngượng ngừng cười cười, cuống quýt nói sang chuyện khác. “Về chuyện muội thấy ngày đó, chẳng qua là ta tình cờ gặp nàng ở trên đường, thấy nàng có vẻ khổ sở nên mới khai thông giúp nàng thôi. Muội đã hiểu chưa ? ”

“Hiểu ! Hiểu hết rồi ~ ! ” Ta kéo dài giọng. “Đại ca, huynh tính khi nào sẽ về nhà ? ” Mẹ đã về được hơn nửa tháng rồi.

“Ta tạm thời chưa muốn về. ” Hần đáp rất rõ ràng.

“Vì sao ? ”

“Dù sao cũng còn phải chạy đi chạy lại nhiều, cần gì phải làm điều thừa thãi ? ”

“...” Nháy mắt mấy cái, ta lộ ra nụ cười rằng ‘ta đây đã hiểu’.

oOo

Mang theo tâm tình kích động từ bên ngoài trở lại phủ đã là lúc chạng vạng.

Ôm cái bụng đang kêu đói thăm thì, ta đi từ tiền viện đến hậu viện cũng không thấy bóng Ngọc Nương cùng Bạch thúc đầu, chắc là lại chạy tới sơn trang thăm hỏi Bạch Tinh tỷ. Ta thở dài một tiếng, buồn lòng đi vào phòng bếp.

Thật là, có cháu ngoại một cái là đẹp hết mọi công tác sang một bên, đạo lý gì đây a !

“Ồ ? ” Thấy người nào đó ngồi ngay ngắn bên bàn uống trà, ta thập phần kinh ngạc : “Chàng đã về rồi ! ” Không phải nói sẽ ở trong cung đến khuya sao ?

Diêm Sâm buông chén trà trong tay, khoe môi khẽ nhếch. “Sự tình đều xử lý xong rồi nên muốn trở về nhìn xem nàng thế nào. ”

“Ta .. ta có gì đẹp mà xem ...” Cúi đầu than thở một câu, ta cuống quýt xoay người đi, sợ hần thấy được mình đang vì câu nói của hần mà mặt đỏ tai hồng. Ông trời ơi, người này có phải đã tu luyện thành yêu tinh câu hồn rồi hay không , sao một câu nói vô cùng đơn giản của hần mà cũng có thể khiến ta thất thường đến tim đập gia tốc thế này ?

Hít sâu một hơi, bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh.

“À ... chàng ... chàng đã ăn cơm chưa ? ” Thật vất vả mới nặn ra một nụ cười không giống cười, ta thân thủ đẩy hần ra bên ngoài. “Để ta nấu cơm, chàng về phòng chờ đi ...”

Hần nắm lấy tay ta, thản nhiên đáp : “Ta không muốn về, mà muốn ở đây nhìn nàng. ”

Không tự giác giơ tay lên sờ mặt, có dính cái gì kỳ quái sao ? “Ta cũng đâu có chạy, chàng nhìn ta làm gì ? ”

“...” Diêm Sâm cười nhợt nhạt, không đáp mà nói : “Cả đêm nay đừng rời khỏi ta, được không ? ”

Khuôn mặt vừa mới khôi phục lại vẻ bình thường đã lại lần nữa sung huyết. Ta có chút bất mãn vặc lại hần : “Cầu xin chàng đừng có nói về ái muội như vậy có được không ? ” Tuy rằng từ lúc thành hôn đến nay chúng ta vẫn ở cùng một gian phòng, nhưng mà ta ngủ giường còn hần nằm trường kỷ, mà ngày nào cũng

là đốt đèn từ đêm đến sáng. Vốn là chuyện biết rõ trong lòng rồi, nhưng cứ khi nào nói ra miệng là lại thấy có chút kỳ quái.

Ý cười biến mất. Diêm Sâm rũ mắt xuống, không đáp mà kéo ta vào lòng, ôm chặt lấy.

“Gia ...” Cho dù ngốc đến mức nào cũng có thể cảm nhận được sự khác thường của hắn, ta không khỏi đỡ lấy vai hắn, ngửa đầu lên hỏi : “Làm sao vậy ? ”

“Không sao cả. ” Hắn đáp rất thoải mái, cộng thêm nụ cười làm ta nhìn thế nào cũng thấy như muốn khóc. “Nàng nói ta có thể làm sao đây ? ”

“Chung quy vẫn cảm thấy chàng thật kỳ quái ...”

“Không có gì kỳ quái cả. ”

“... Vậy sao ? ” – Ta nửa tin nửa ngờ – “Vậy vì sao trông chàng lại như là tâm trạng rất tệ ? ”

“Tâm trạng rất tệ ? ” – Hắn trầm ngâm – “Ừ, có một chút. ”

“Sao thế ? ”

“Bởi vì nàng. ”

“Ta ? ”

“Đúng vậy. ” Hắn gật đầu, nhìn không ra là thật hay chỉ là giả vờ. “ Bởi vì bụng ta rất đói, mà nàng thì lại ở bên ngoài chơi tận hứng mới trở về ... Nàng nói xem, tâm trạng của ta có thể tốt được không ? ”

“...” Chuyện là như vậy sao ?

“Cho nên, nàng hẳn là phải tỏ ra biết điều đi chứ ? ”

... Quên đi, nể tình cái vẻ ‘bất bình thường’ của hắn bây giờ, tạm thời nhẫn nhịn vậy. “Ta đây làm món ‘nấm hương bách hợp’ chàng thích ăn nhất để chuộc lỗi có được không ? ”

“Còn cả ‘tử y ngọc trúc’ nữa. ”

“Được. ”

“Thêm cả ‘nhất tuyến khiêu’. ”

“Được. ”

“Còn có ‘lục sắc xuyên thiêu’. ”

“Được. ”

“ ‘Vạn gia hương’ cũng không tệ. ”

“... Được. ” Nhẫn nại nhẫn nại, vừa rồi còn thề trong lòng là sẽ đối tốt với hắn ...

“Ta cũng rất muốn ăn ‘tảo Tây Hồ’ ...”

“... Được. ”

“A, nếu có thêm ‘kim ngọc mãn đường’ nữa thì tốt ...”

“... Họ Diêm tên Sâm kia, người đừng có mà quá đáng !

62. Q.4 - Chương 14

Editor : Quân

Mười lăm tháng bảy, quý chương.

Cũng là sinh nhật của Diêm Sâm.

Trong lòng một trận co rút đau đớn. Ta thật đúng là đầu heo mà, quên ngày gì không quên lại quên đúng ngày hôm nay. Khó trách mới vừa rồi ở phòng bếp hắt lại khác thường như vậy, tất cả đều vì hôm nay là ngày hắt cảm thấy tối tăm tịch mịch nhất ...

Xem ra phải tìm chuyện gì đó để phân tán sự chú ý của hần, miễn cho hần lại sa vào những miền ký ức không thoải mái.

“Gia.”

“Ừ ?”

Nhìn hần buồn rầu nuốt từng miếng cơm, ta không khỏi cảm thấy buồn cười. “Ăn ngon không ?”

“... ” Nuốt xuống cơm trong miệng, hần cầm lấy cái khăn bên cạnh tao nhả lau qua miệng, nhe răng cười với ta. “Chỉ cần là nương tử nấu thì cái gì cũng ngon.”

“Thật sao ?” Người này, nói lời ngon tiếng ngọt đúng là rất thuận tai nha.

“Đương nhiên rồi.”

“Vậy ...” Đảo mắt vài vòng. “Nếu nương tử ta đây hy vọng phu quân giúp ta một chuyện thì sao ?”

“Lên núi đao xuống biển lửa, nương tử dám nói, vi phu dám làm.” Hần nghiêm trang đáp.

“Được.” Chỉ vào đồng bát đĩa trên bàn, ta cười thật sáng lạn : “Vậy thì phiền tướng công.”

Diêm Sâm hơi ngẩn ra, rồi lập tức lộ vẻ mặt cười quyến rũ. “Ý nương tử là muốn vi phu ‘thu thập tàn cục’ ?”

“Không được sao ?” Ta vô tội nháy mắt mấy cái.

“Được, đương nhiên là được.” Tươi cười càng thêm sáng lạn, hần cầm tay ta đặt lên môi hôn một cái, đôi mắt đẹp mê ly nhìn thẳng vào ta, tiếng nói mềm mại thì thấm bên tai : “Có thể nghe nương tử tận miệng gọi một câu ‘tướng công’, cho dù bảo ta rửa bát cả đời ta cũng nguyện ý.”

Cảm giác tê dại chạy thẳng đến tim, ta rút tay về cứ như bị điện giật, không dám nhìn vào cặp mắt tràn ngập mê tình của hần nữa. Hình như nhìn càng lâu ta lại càng không ngăn được khát vọng muốn chạm vào hần ...

“À ... Vậy chàng ... đi nhanh đi.” Nuốt nuốt nước miếng, ta cúi đầu nói, trong lòng còn cố chết mắng mình suy nghĩ lung tung.

oOo

Bờ sông Tây Giao, từng điểm sáng nối tiếp nhau, trắng lệt phi phàm.

“Hà đẳng ! Trông đẹp quá ...” Nắm lấy ống tay áo của Diêm Sâm, ta vui vẻ chỉ vào hà đẳng ở đối diện. “Tới giờ ta chưa từng thấy qua nha !”

Hần không nói gì, chỉ cầm chặt lấy tay ta, nụ cười vẫn dịu dàng như trước.

“Chàng không thấy chúng rất đẹp sao ?” Nhìn ta chăm chăm như vậy làm gì.

“Hà đẳng dù có đẹp đến đâu cũng không thể hấp dẫn ánh mắt ta bằng nàng.” Thanh âm dịu dàng mà mỉa mai hoặc mê người, đôi mắt tinh tường dưới ánh đèn đầy trời lại càng thêm nổi bật, đẹp đến hút hồn.

“Kỳ thật ... chàng cũng không muốn đi với ta, đúng không ?”

Không tự chủ được, ta buột miệng nói ra một câu như vậy.

Diêm Sâm lẳng lặng ngưng mắt nhìn ta, cười thanh đạm. “Sao lại nói vậy ?”

Ngón tay theo bản năng siết chặt lấy áo hần, giọng cũng thấp hần đi. “Ngày hôm nay, chàng ... thật ra ta cũng không phải thật sự muốn đi chơi, chỉ hy vọng chàng đừng quá phiền muộn nên mới kéo chàng đi giải

sầu. Nhưng dọc đường đi chàng lúc nào cũng có vẻ hậm hực ... Hay là chúng ta trở về đi, đánh đàn hay đọc sách gì cũng được, tùy ý làm những chuyện mình thích, có được không ?”

Đáy mắt xẹt qua một tia cảm xúc, hần mím môi, nâng tay xoa mái tóc ta. “Nàng lo lắng cho ta ?”

“Phải.” – Ta thành thật đáp – “Chàng không muốn nhìn ta có tâm sự, ta đương nhiên cũng không hy vọng chàng không vui.”

Nhẹ thở ra một tiếng, hần ôm ta vào lòng, cầm tỳ lên mái tóc ta, giọng nói nhẹ nhàng như trong giấc mộng. “Không phải ta không vui ... Có nàng ở bên ta đã thấy đủ lắm rồi.”

“...” Ta không nói gì, chỉ đưa tay lên ôm lấy hần. Ta biết chỉ có mình mới có thể an ủi được hần.

...

Từng gợn gió đêm thổi tới, cùng với những chiếc đèn lồng đung đưa, như nhiễu loạn lòng người, như quẩn quít tâm tư.

“Gia –”

“Gọi ta tướng công.”

“... Tướng công.”

“Ừ.”

“Chuyện là ... Hôm nay ... tốt xấu gì cũng là sinh nhật chàng, nhưng ta ... ” Không có chuẩn bị trước lễ vật nha.

Như là đoán trước được những gì ta chưa nói, Diêm Sâm cười khê : “Không sao, nương tử có tâm đã là lễ vật tuyệt vời nhất với vi phu rồi.”

“Nhưng mà ...”

“Nhưng nương tử à, thật ra vi phu có thứ này rất muốn tặng cho nàng.”

“Sao cơ ?”

Buông tay ra, hần lấy từ trong lòng ra một chiếc hộp làm từ gỗ cây tử đàn chế tác tinh xảo khéo léo, ánh vào mi mắt ta là một cây trâm bạch ngọc, mặt trên có tạc đôi hồ điệp đang giương cánh, toàn thân màu trắng thanh lịch, nhìn qua cũng biết là đồ đắt giá.

“Đây là ...”

“Nàng quên rồi sao ?” Hần nhẹ nhàng cài lên tóc ta. “Cây trâm ‘ngọc tương ngân vũ điệp.’”

“A !” Ta kinh ngạc há hốc mồm. “Là cây trâm mà ngày đó mua cho Bạch Tinh tỷ ...”

Hần cười nói : “Ta vẫn luôn cảm thấy nó hợp với nương tử của ta nhất.”

“...” Mặt nóng bừng, ta ngượng ngùng cười cười, sờ chiếc trâm trên đầu, lòng ngọt ngào như có mật. “Rất hợp sao ?”

“Đương nhiên rồi.” Dịu dàng hôn lên trán ta. “Từ lần đầu tiên nhìn đến nó, ta đã muốn mua tặng nàng.”

“Vậy ngày ấy không phải chàng trêu đùa ta sao ?”

Diêm Sâm sững sốt, có chút đỏ khốc đỏ cười. “Ta sao lại muốn trêu đùa nàng ?”

“Chàng luôn thích đùa giỡn ta, ta làm sao mà biết được ...” Bày ra bộ dáng đúng lý hợp tình, ta bĩu môi.

Hần cười khổ : “Ta thật sự ác liệt như vậy sao ?”

“Chàng nói xem ?” Đột nhiên có ý nghĩ muốn đùa giỡn hần, ta kéo cổ hần thấp xuống, cười lém lỉnh. “Ta nói này tướng công ...”

Miệng hần hơi nhếch lên, lộ ra ý cười nghiền ngẫm. “Nương tử ?”

“Hôm nay là sinh nhật của chàng mà, thật sự không muốn lễ vật gì sao ?”

Ánh mắt chăm chú nhìn ta như ẩn hiện tia lửa, thần sắc tà mị hiển lộ rõ ràng. “Nương tử muốn tặng ta cái gì ?”

Ta mỉm cười, vỗ mặt hắn, từ từ kéo lại gần mình ... Tới khi chỉ còn cách có ba tấc nữa, ta đột nhiên buông tay, giấy ra khỏi lòng hắn, đặc ý dào dạt ngửa mặt lên trời cười dài –

“Ha ha ha, bị lừa rồi nhé. Ai bảo bình thường chàng luôn bắt nạt ta, lần này ... ưm ...”

Ngay khi ta sắp hít thở không thông mà chết, bỗng nhiên nổi thú tính rồi cuộc ‘khẩu’ hạ lưu tình, tha cho ta, nhẹ nhàng hôn lên gương mặt đã đỏ hồng của ta, giọng nói mang theo ý cười trong suốt :

“Nương tử đáng yêu của ta, hại người không được lại thành hại mình, câu này hẳn là nói về nàng đi ?”

Hung hăng trừng mắt nhìn hắn, ta cố gắng bình ổn nhịp tim hỗn loạn, nghiêng răng nghiêng lợi nói : “Chàng lại giả trò đùa giỡn ta !”

“Ta nào có.” – Diêm Sâm buông tay ra với vẻ vô tội – “Ngay từ đầu là nương tử tự mình chủ động a, ta chỉ phụ trách nhận ‘lễ vật’ thôi.”

“Chàng ...” Ô, vì sao lần nào người gặp xui xẻo cũng là ta ?

“Nhưng mà, nương tử à.” Hắn cười cười ôm ta, ánh mắt dán chặt lên bờ môi của ta. “Vẫn còn chưa đủ.”

“Cái gì chưa đủ ?” Ta không nghe ra ý tại ngôn ngoại của hắn.

Chậm rãi vuốt ve gương mặt ta. “Lễ vật, vẫn chưa đủ.”

Cúi đầu xuống, hắn hôn ta thật sâu, dịu dàng, say đắm

63. Q.4 - Chương 15

Editor: Quân

Ngẩng đầu nhìn người đang chắn ở cửa, ta day trán, không khỏi hữu khí vô lực than nhẹ một tiếng:

“Cầu xin người đẩy đệ nhất công chúa, đừng đuổi theo ta nữa có được không? Đuổi từ phủ Thái phó đến chợ bán thức ăn, lại từ chợ bán thức ăn đuổi tới phường tơ lụa, bây giờ còn theo từ phường tơ lụa tới trà lâu ... Người không biết còn tưởng hai chúng ta có quan hệ gì đó mập mờ.”

“Không cần biết người khác nói thế nào. Ta hỏi người, người thật sự không đáp ứng?” – Nhã Nhã vẻ mặt hùng hổ nói.

Ta xoay cổ vài cái. “Câu trả lời chỉ có một.”

“Thiết!” Đặt mông ngồi xuống, nàng vẻ mặt phẫn oán (phẫn hận + oán giận) lấy khăn ra quạt, trừng mắt nhìn ta: “Thấy chết không cứu thì không phải bằng hữu!”

“Xin hỏi, người sắp chết sao?”

“...” Nàng nhảy dựng lên, mặt đỏ bừng: “Bọn họ ép buộc ta như vậy thì có khác gì chết đâu!”

“Bình tĩnh!” Chậm rãi xoa tay, ta từ từ nhấp một ngụm trà. “Chẳng phải chỉ là lập gia đình thôi sao, gả đi là tốt rồi.”

“Chết tiệt!” – Nàng hai mắt tròn trừng – “Nói nghe nhẹ nhàng quá nhỉ, hay là người thay ta gả đi.”

Ta cũng không ngẩng đầu lên, giả bộ rụt rè: “Ngượng quá, người ta đã là gái có chồng rồi, xin công chúa tìm một nhân tài khác đi thôi.”

“Vậy người phải giúp ta đào hôn!”

“Càng không được!”

“Oaaaaaaaaaaaa –” – Người nào đó bắt đầu phát điên.

Ta thở dài, miễn cưỡng chống cằm nhìn nàng: “Người đã từng gặp Lý Thị Lang chưa?”

“Chưa!” Đôi mắt đẹp của Nhã Nhã như muốn phun ra lửa. “Ta vì sao phải đi gặp hắn?”

“Người chưa từng gặp hắn, làm sao biết được là hắn không hợp ý người?”

“...” Yên lặng một lát, nàng đột nhiên vỗ tay: “Phải rồi, ta hẳn là nên đi gặp hắn trước cái đã ... Nếu như diện mạo hắn xấu xí như con khỉ thì chẳng phải ta đây có thể danh chính ngôn thuận bảo phụ hoàng từ hôn đó sao.”

“...” Phò mã mà Hoàng Thượng khâm điểm lại có thể như thế sao?

“Cám ơn người, Sở nhi! Đại ân đại đức của người trọn đời này ta cũng không quên!” Hồng ảnh chợt lóe, bóng người khuất dạng chẳng thấy đâu.

“...” Người này ... tốt xấu gì cũng phải để tiền trà lại cho ta rồi hẵng chạy chứ?

Đứng dậy hoạt động gân cốt, ta chán đến chết đi ra khỏi cửa trà lâu, trong đầu còn đang nghĩ xem trưa nay sẽ nấu món gì ...

Bỗng nhiên, một đôi giày đen xuất hiện trước mắt.

Kỳ quái nhìn người nọ, ta cúi đầu bước sang bên trái, định theo đường vòng mà đi. Nào biết thân hình hắn nhoáng lên một cái đã lại chắn trước mặt ta. Bước sang phải, hắn vẫn như âm hồn bất tán cản đường đi của ta.

“Này,” – Ta khó chịu nói – “Vị công tử này, ‘chớ khôn không cản đường’, đạo lý này chẳng lẽ người chưa từng nghe qua sao?”

Người nọ thoáng ngẩn ra, trên gương mặt đoan chính hiện lên ý cười sâu sắc: “Xin hỏi cô nương có phải họ Sở không?”

“...” Hai mày nhíu lại, ta có chút đề phòng lùi về phía sau vài bước: “Người là ai?”

“Tại hạ họ kép Hiên Viên, tên một chữ Kiệt.” – Hắn vái chào rất có lễ phép – “Là người quen của phu quân của Sở cô nương ... à không, hẳn nên xưng là Diêm phu nhân.”

Người quen của ... Diêm Sâm?

oOo

Lầu các tinh xảo ngập trong khói sương mờ昧, bốn phía trải rộng những bụi cây rậm rạp, lớp lớp như mê trập, làm người ta có cảm giác như đang đứng giữa biển mây mù, nhìn không rõ cảnh vật xung quanh.

Xoay người lại nhìn nam nhân tự xưng là Hiên Viên Kiệt, ta có chút nghi hoặc: “Nơi này là ...”

“Quý lâu.”

Ta không khỏi rùng mình: “Quý lâu?”

“Đúng vậy.” Hắn buông chén trà trong tay, ung dung cười, nói với ta: “Quý lâu – tổ chức sát thủ đáng gờm nhất trong chốn giang hồ, khiến người ta nghe tin đã sợ mất mật. Nơi đây là tổng bộ của nó.”

“Tổ ... tổ chức sát thủ?” Hình như lúc ở sau núi, Diêm Sâm đã từng nhắc tới cái tên này ...

Hiên Viên Kiệt mỉm cười gật đầu: “Nó cũng giống như ‘Tuyệt Mệnh sơn trang’, chẳng qua địa vị cùng niên hạn(1) không giống nhau thôi.”

“... Có liên quan gì đến ta?” Ta không phải người giang hồ, cần biết những thứ này để làm gì?

“Ha ha ... không liên quan gì đến phu nhân. Nhưng ...” – Ý cười được thu lại – “Với thượng phụ của người – Bạch Vô Thường – lại có quan hệ rất lớn.”

Trong lòng bỗng cảm thấy căng thẳng: “Các người ... vì sao đều gọi chàng là ‘Bạch Vô Thường’? Có ý nghĩa gì?”

Hắn sửng sốt: “Người không biết?”

“... Biết cái gì?” Chẳng lẽ ... đây là một bí mật khác của Diêm Sâm?

“Mười ba năm trước, lúc ấy Diêm Thái phó Diêm Sâm mới chỉ có mười một tuổi, là sát thủ đứng đầu Quỷ lâu.” Hắn nhẹ nhàng băng quơ nói ra tin tức mà đối với ta chẳng khác gì sét đánh ngang tai.

“Cái gì? Sát thủ?! Người nói Diêm Sâm là ...” Làm sao có thể? Quả thật hắn có một thân võ nghệ cao cường, nhưng ... sát thủ?!

Chuyện này cũng quá khó tin!

“Diêm phu nhân cứ bình tĩnh đã, đừng vội ... À, nói đến mới nhớ, có lẽ ta nên gọi người là đệ muội mới đúng. Dù sao lúc trước ta cùng Bạch Vô Thường cũng coi như là huynh đệ tình như thủ túc (2).”

“...” Sao ngay lập tức đã kéo quan hệ lại gần thế?

“Chuyện này nói đến cũng dài ...” – Hiên Viên Kiệt trầm ngâm một lát – “Nhớ khi đó ta mười bảy tuổi, có hai người trong lâu đi ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, khi trở về thì dẫn theo một tiểu hài tử gầy trơ xương, bộ dạng trông như thiếu dinh dưỡng trầm trọng, nói là gặp ở trên đường, nhất thời hứng trí nên dẫn về ...”

Gầy trơ xương ... Lúc ấy hắn nhất định là chịu không ít cực khổ? Gian nan nuốt nước miếng, ta tiếp tục chăm chú lắng nghe.

“Nhưng sau khi huấn luyện một thời gian, mọi người đột nhiên phát hiện tiểu hài tử tên Diêm Sâm này có thiên phú luyện võ cực cao, có thể nói là kỳ tài trăm năm khó gặp. Vì thế mọi người đã dạy cho hắn rất nhiều công phu, kỳ vọng có một ngày hắn sẽ làm rạng danh cái tên Quỷ lâu, trở thành niềm kiêu hãnh của tổ chức., để cái tên Quỷ lâu lừng lẫy khắp giang hồ.” – Ngừng lại một chút, lát sau hắn mới tiếp lời – “Nhưng thật không ngờ, hắn sau khi học hết võ công thượng thừa của Quỷ lâu, lại đột nhiên xuất liễu.”

“... Ngại quá, ta nghe không hiểu người nói câu ấy nghĩa là gì.” ‘Không ngại học hỏi kẻ dưới’, ta nói với mình ở trong lòng như vậy, xem như nể mặt hắn là ‘huynh đệ’ của Diêm Sâm đi.

“Xuất liễu ý là phản bội lại tổ chức đã bồi dưỡng mình, hơn nữa còn vì thoát ly tổ chức mà ra tay tàn sát những người của tổ chức.” – Hiên Viên Kiệt kiên nhẫn giải thích – “Truyền thống của quỷ lâu là nếu muốn thoát khỏi tổ chức thì phải xông qua ba mươi sáu ‘đoạt mệnh quan’ mới có thể hoàn toàn lấy lại được tự do. Trong lịch sử hơn ba mươi năm của Quỷ lâu, chỉ có ba người thành công làm được điều này, trong số đó có tướng công của người – Bạch Vô Thường Diêm Sâm.”

Đột nhiên trái tim như bị thứ gì đó cào xé, đau đến không thở nổi.

“Cho tới bây giờ ta cũng không hề biết ... rằng hắn đã từng trải qua chuyện như vậy ...”

Một đứa trẻ ngay từ khi sinh ra đã bị coi là điềm xấu, không những bị cha mẹ thân sinh vứt bỏ mà còn phải bước vào con đường sát thủ từ khi mới có mấy tuổi ... Trời cao rốt cuộc có còn biết động lòng là gì hay không?

“Ai nha ... Đệ muội đừng thương tâm, chỉ là mấy chuyện ‘vùng thối thóc mục’(3) thôi mà, không cần phải quá xúc động ...”

Lau nước mắt, ta tức giận trừng mắt nhìn cái tên mặt không đổi sắc kia. Không phải tướng công nhà người thì người không đau lòng chứ gì? “Vậy Hiên Viên công tử hôm nay mang ta tới đây chỉ vì muốn nói cho ta biết những chuyện mà tướng công của ta đã từng trải qua sao?”

“Đương nhiên không phải.” – Hắn không nhanh không chậm cười cười – “Chẳng giấu gì đệ muội, năm đó một hồi ác chiến, Bạch Vô Thường đã hủy diệt gần như một phần ba thế lực của Quỷ lâu, đại bộ phận các cao thủ đều không địch lại hắn mà đành bỏ mạng. Đương nhiên cũng không thiếu người sống sót, ví dụ như hai vị đi ám sát vợ chồng các người chẳng hạn ...”

“Thì ra bọn họ là người của Quỷ lâu.” – Ta bừng tỉnh đại ngộ, gật đầu – “Ta hiểu được. Sau đó thì sao?”

Hắn đột nhiên thở dài, vẻ mặt bất đắc dĩ: “Thực không dám giấu giếm gì, từ khi Quý lâu đại thương nguyên khí, tiền nhiệm lâu chủ bất hạnh bỏ mình, trong tổ chức đã phân ra thành hai phe phái. Một phe thì sống chết phải báo thù cho lâu chủ, một phe khác lại theo chủ trương trùng kiến Quý lâu, ân oán lúc trước đều bỏ qua hết. Chuyện này làm cho đương nhiệm lâu chủ là tại hạ rất khó xử, không biết phải làm thế nào mới có thể giải quyết thế cục năm bề bầy mảng lúc này ...” Hắn thông thả, chậm rãi đi về phía ta. “Chẳng hay đệ muội có thể đưa ra diệu kế gì để giúp huynh trưởng giải quyết ưu phiền?”

Ta gạt mình một cái, mở to hai mắt nhìn về phía Hiên Viên Kiệt vẫn giữ biểu tình trầm tĩnh, có chút ngờ vực hỏi:

“Người muốn ...”

Hắn nhướn miệng cười: “Đệ muội quả nhiên rất thông minh ... Ta nghĩ cho dù là kẻ bạc tình như Bạch Vô Thường cũng nhất định sẽ vì người mà lên núi đao xuống biển lửa, ngay cả một cái nhân mặt cũng không có.”

Chú thích:

- (1) niên hạn: theo ý hiểu của ta thì có lẽ là khoảng thời gian từ khi thành lập tính đến thời điểm nói.
- (2) tình như thủ túc: bằng nghĩa với câu “Anh em như thể tay chân”
- (3) vùng thối thóc mục: ai biết xin để lại ment

64. Q.4 - Chương 16

Editor: Quân

Ngón tay không khỏi bấu chặt vào khung cửa sổ ở sát bên người, ta nhìn Hiên Viên Kiệt đang cười dài trước mặt, lạnh lùng nói: “Người muốn dùng ta làm con tin để áp chế tướng công nhà ta?”

“Áp chế?” – Hắn có chút đăm chiêu gãi gãi cằm – “Có nghiêm trọng như vậy không?”

“Người nói chẳng phải ý này sao.” Người này nói chuyện thật chướng tai!

“A ...” – Khoát tay áo, Hiên Viên Kiệt ra vẻ như là ‘ta đã hiểu’. “Đệ muội hiểu lầm rồi, ta không hề có ý muốn bắt người để áp chế huynh đệ của mình ... chỉ là dùng người làm mồi nhử dẫn cá cắn câu thôi.”

“...” Hai chuyện này khác nhau sao?

“Nói đi cũng phải nói lại, ta cùng Bạch Vô Thường cũng từng trải qua một thời gian dài sống hòa hảo với nhau. Nhớ ngày đó hai chúng ta còn là Hắc Bạch Vô Thường nổi danh Quý lâu nữa kia.” – Hắn cười mỉa mắt – “Nhất là cái mặt câu hồn của tiểu tử kia, đi đến đâu cũng thành tiêu điểm trong mắt nữ nhân. Thật sự là khiến ta cảm thấy rất khó chịu ... Nhưng hắn đối với nữ nhân lúc nào cũng giữ vẻ ôn hòa, cho nên ta rất tò mò ...” Ánh mắt hắn đảo một vòng trên người ta. “Nữ nhân mà hắn thích rồi cuộc sẽ là dạng người gì.”

“... Cái mà người muốn chỉ là gặp mặt thôi sao?” Quý cũng không tin!

Hiên Viên Kiệt đột nhiên vỗ tay đánh tét một cái, vẻ mặt bình tĩnh đại ngộ: “Ai nha, đệ muội à ... Biểu tình híp mắt cười âm hiểm của người lúc này quả thật giống ý hệt huynh đệ của ta. Ừ, ta hiểu rồi, khó trách các người lại xem hợp mắt nhau. Đúng là ngư tử tầm ngư, mã tầm mã mà ... A, xem như ta chưa nói gì cả.”

Cổ nén xúc động muốn chửi bới người nào đó, ta nghiêng răng nói: “Như vậy nghĩa là nếu tướng công nhà ta không đến, người sẽ không thả ta đi?”

“Đệ muội cứ yên tâm,” Hắn ra vẻ như đã định liệu trước: “Bạch Vô Thường hẳn nhất định sẽ đến.”

“Người khẳng định là như vậy?” Chí Dương thành rộng kinh người, cho dù đi hết cả thành một lần cũng mất ít nhất một ngày, huống hồ là đi tìm người.

“Ha ha ... đương nhiên rồi.” – Hấn chớp mắt vài cái – “Bởi vì trước đó ta đã phái người thông tri cho hấn rằng đệ muội muốn tới nơi này làm khách.”

“Người ... rốt cuộc muốn thế nào?” Trực giác nói cho ta biết mục đích của người này không hề đơn giản.

Nào biết Hiên Viên Kiệt chỉ buông tay ra về vô vị. “Ta chẳng muốn thế nào cả, đơn thuần chỉ muốn gặp lại cố nhân mà thôi. Đệ muội đa tâm quá rồi.”

“Vậy sao?” Nhưng trong mắt người ta lại thấy rất rõ hai chữ ‘tính kế’. “Nhưng có hai việc ta nghĩ nên nói trước cho Hiên Viên công tử biết.”

“Đệ muội có gì muốn nói?”

“Thứ nhất, nếu Quý lâu các người muốn lợi dụng ta làm ‘đạo cụ’ để áp chế tướng công nhà ta đi vào khuôn khổ, vậy thì mười phần sai, bởi vì ta không phải loại người sẽ ngoan ngoãn nghe lời. Thứ hai, cho đến khi tướng công nhà ta chính miệng thừa nhận, ta sẽ không gọi người một tiếng ‘đại ca’, cũng xin Hiên Viên công tử chú ý cho, đừng luôn mồm gọi ‘đệ muội’ như thế, thật sự là khiến người ta vô cùng khó chịu.” Nói đến cuối, ta đã là nghiêng răng nghiêng lợi gần từng chữ.

“...” Trợn mắt há mồm hết nửa ngày, Hiên Viên Kiệt mới hồi phục lại tinh thần, phì cười: “Thì ra là thế ... Ta nghĩ mình rốt cuộc cũng hiểu nguyên nhân vì sao hấn lại thích đệ muội người rồi ...”

“Hiên — Viên — công — tử?” Hai tay từ từ chuyển đến bên hông, ta đang nghĩ xem có nên đọc cho hấn thành tâm luôn hay không.

“A, ngại quá ngại quá, nhất thời thuận miệng ấy mà. Đệ ... à ... Diêm phu nhân, xin thông cảm cho.” – Hấn cười hì hì ôm quyền nói – “Vậy trước khi vị huynh đệ của ta đến, phu nhân có muốn nghe một vài chuyện thú vị của phu quân mình trước kia không?”

“Không cần.” Ta lạnh lùng thốt ra một câu. Nam nhân này thật sự rất có tiềm năng làm bà tám.

“Thật sự không cần sao?” Hiên Viên Kiệt mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, ra vẻ bất đắc dĩ mà thở ngắn than dài: “Dựa vào võ công của Bạch Vô Thường thì đến đây trong vòng nửa nén hương thời gian là không thành vấn đề. Nhưng mấu chốt là ta vì để Diêm phu nhân người có thời gian dư dả tìm hiểu về phu quân mình nên đã cố ý thiết lập kỳ môn độn giáp bốn phía bao quanh Hoàng Tuyền các này. Như vậy ... phu nhân muốn nghe mấy chuyện thú vị cho hết thời gian hay là tình nguyện ở chỗ này hai mắt nhìn nhau với ta?”

“...”

Nếu ai dám nói người này không biến thái, ta nhất định sẽ đánh gãy xương hấn!

Không biết từ khi nào, chén trà trong tay đã nguội lạnh, ta ngơ ngác nhìn ra phía ngoài cửa sổ, bên tai không ngừng truyền tới tiếng Hiên Viên Kiệt thao thao bất tuyệt.

Cho tới bây giờ, ta cũng không nguyện miệt mài truy đuổi xem rốt cuộc chuyện Diêm Sâm cố ý che giấu là thế nào. Ta chỉ muốn hấn có thể khoái hoạt mà sống trong hiện tại, có thể thường thường mỉm cười với ta, thế là đủ rồi. Nhưng lúc này đây, khi biết được những chuyện trước kia qua miệng của Hiên Viên Kiệt, mọi thứ lại ra ngoài dự kiến của ta rất nhiều ...

Nói hết nửa ngày cũng không thấy ta có phản ứng gì, Hiên Viên Kiệt đi tới chớp vai ta: “Người làm sao vậy ...”

“Hiên Viên Kiệt.”

Ta cùng hấn đồng thời ngẩn ra, nhìn về phía cửa. Chỉ thấy một thân ảnh màu trắng bỗng nhiên xuất hiện, hơi thở khốc liệt tấn mất trong không khí, đôi mắt thâm thúy nhìn thẳng vào chúng ta, mặt không chút thay đổi, lời nói ra tuy vẫn âm nhu như trước, nhưng lại khiến người ta không rét mà run. “Nếu người còn dám chạm vào nàng nữa thì ta sẽ phế bỏ tay người.”

“...” Vội vàng vòng tay ra sau lưng, người nào đó rất là thức thời lùi lại liên tiếp sáu thước.

Trước mắt một mảnh mơ hồ, nhìn bóng người từ từ đi tới, ta chợt thấy mũi mình cay cay, hai hàng lệ lã chã tuôn xuống.

Diêm Sâm mâu quang chợt tắt, nhanh chóng tiến về phía ta. “Nương tử, nàng làm sao vậy?”

“...” Ta không nói lời nào, chỉ đưa tay lên vuốt ve mặt hắn.

“Nương tử...” Ánh mắt hắn đột nhiên biến đổi, ngay lập tức tàn độc quét ánh nhìn về phía Hiên Viên Kiệt. “Người đã làm gì nàng?”

“Hả?” Hiên Viên Kiệt ra vẻ như hòa thượng không hiểu gì chỉ vào mình: “Ta làm gì nàng? Ta cái gì cũng chưa làm a, người đừng có đổ oan cho người tốt...”

“Hiên, Viên, Kiệt!” Kể gốc cũng có thể nghe ra người nói đã vô cùng tức giận.

“Thật sự không có làm cái gì, chỉ nói về chuyện trước kia của người với đệ muội thôi ... cũng không làm gì ám muội cả ...” Giọng người nào đó càng nói càng nhỏ, còn xoa xoa tay như thể bị cái gì đó làm đông lạnh. “Người ... không thể đừng nhìn ta như vậy nữa sao?”

Diêm Sâm sớm đã chuyển mắt. “Món nợ này ta nhớ kỹ, sau này sẽ trả lại người.” Nhẹ nhàng lau đi giọt nước mắt đọng trên khóe mi ta, giọng nói của hắn lại trở về ôn tồn đến cực điểm. “Chúng ta về nhà đi, được không?”

“... Được!”

oOo

Trong phòng ngủ.

“Nương tử, đừng khóc nữa được không?”

“Không được.”

“Nhưng vì phu rất đau lòng ...”

“Ai thèm quan tâm đến chàng!”

“Nương tử ...”

“Chàng là tên khốn kiếp, chàng nghĩ ta vì ai mà khóc?” Đánh hắn một quyền, ta giương đôi mắt đỏ hồng như mắt hổ lên, hung hăng trừng hắn: “Ta thật hoài nghi chàng rốt cuộc là còn bao nhiêu bí mật giấu ta. Lừa gạt ta như vậy vui lắm sao?”

Diêm Sâm giữ chặt tay ta đặt trước ngực, đôi con ngươi trong suốt sáng lạn không tỳ vết: Ta không lừa gạt nàng, vĩnh viễn cũng sẽ không lừa gạt nàng ... Sở dĩ ta không nói, là vì không muốn nàng bị cuốn vào những chuyện như thế ...”

“Ta rốt cuộc có phải nương tử của chàng không?” Hai tay nâng khuôn mặt trắng nõn của hắn lên, ta cắn răng hỏi.

“Đời này kiếp này, ta chỉ lấy một mình nàng.” Hắn lẳng lặng nhìn ta.

“Tốt! Vậy ta hỏi chàng, vợ chồng chẳng phải nên công bằng bình đẳng, thẳng thắn thành khẩn với nhau sao?”

“... Nên.”

“Tốt! Xin hỏi Thái phó đại nhân, ngài thật sự xem ta là thê tử sao?”

65. Q.4 - Chương 17

Editor : Quân

Diêm Sâm nhẹ nhàng ôm ta vào lòng, bắt đầu dĩ thử dài : “Nương tử ...”

“Buông ra ! Nếu không muốn ta tham dự vào cuộc sống của chàng thì cần gì phải như vậy !” Ta liều mạng chống tay lên ngực hắn, nhưng không có tác dụng gì nên tức đến đỏ mắt.

“Ta ...” – Hắn có chút dở khóc dở cười – “Nàng đã thành một phần quan trọng nhất trong cuộc sống của ta rồi, ta sao lại không muốn chứ ?” Cánh tay tăng thêm lực siết lấy ta : “Cái gì đã qua thì cũng qua rồi, ta không muốn chúng có liên quan gì đến cuộc sống tương lai của chúng ta. Huống hồ, những chuyện đó đối với ta mà nói là một đoạn ký ức màu xám xịt, ta không muốn, cũng không nguyện ý nhớ lại.”

“...” Không biết nói gì, ta nắm chặt lấy vạt áo hắn, từ từ nhập vào vòng tay ấm áp kia.

Tiếng nói trầm thấp nhu hoà vẫn tiếp tục vang lên bên tai : “Ta biết nàng đau lòng vì ta, thương tâm khổ sở vì những tháng ngày ta phải chịu cực khổ lúc trước, nhưng đây lại là điều mà ta không muốn nhìn thấy nhất. » – Hắn nâng mặt của ta lên, đôi mắt tối tăm nhìn thẳng vào mắt ta – “Ta lựa chọn tương lai sẽ sánh bước cùng nàng. Cho nên, điều nàng cần tự hỏi, cần phải chú ý là cuộc sống của chúng ta trong hiện tại và tương lai, chứ không phải là những gì đã qua. Nàng hiểu chứ ?”

“Ta ...” – Ta có chút ảm đạm – “Ta chỉ không muốn thấy chàng có chuyện gì cũng giữ trong lòng không chịu nói ra. Như vậy ta sẽ cảm thấy mình thật vô dụng, không thể đem lại niềm vui cho chàng –”

“Ngốc quá !” Than nhẹ một câu rồi lại ôm chặt lấy ta, trong thanh âm của Diêm Sâm có chứa sự vui mừng : “Chỉ cần có thể mỗi ngày nhìn thấy nàng là ta đã vui lắm rồi.”

“Thật không.”

“Thật.”

“Nhưng mà, tương công ...”

“Sao ?” Thấy ta muốn nói lại thôi, hắn hơi hơi giương miệng : “Muốn hỏi cái gì thì cứ hỏi đi. Ta cũng biết cái tên Hiên Viên Kiệt lắm lời kia nói chuyện chỉ luôn nói một nửa. Có gì chưa rõ thì cứ hỏi thẳng một lần đi, vì phụ nhất định sẽ nói hết không giấu giếm, thoải mái lòng hảo tâm của nương tử.”

“Vậy ... chàng có thể nói cho ta biết ... chàng là thế nào lại trở thành sát thủ không ?” Ta thật cẩn thận nhìn sắc mặt của hắn.

Hắn chỉ mỉm cười, đưa tay lên vỗ vỗ đầu ta : “Đó là chuyện khi ta sáu tuổi ...”

oOo

“Xoảng !” một tiếng, chén trà bị ném xuống sàn nhà, vỡ tan tành.

“Người nói cái gì ?” – Ngọc nương trợn mắt lên nhìn, ra vẻ không thể tin nổi – “Năm đó gia mất tích là vì bị sát thủ bắt đi sao ?”

“Phải ! Hơn nữa hắn còn tận mắt chứng kiến cảnh đại ca mình bị giết.” Nói tới đây ta không khỏi rung mình. Ngay cả khi sự việc là từ trong miệng mình nói ra mà ta đã thấy sờn gai ốc rồi, nói chi đến hiện trường lúc ấy, Diêm Sâm lại mới chỉ có sáu tuổi.

Nàng vẫn thấy khó hiểu : “Nhưng đại thiếu gia làm sao có thể ...”

“Có lẽ là hắn từng bắt gặp các người vụng trộm tới chiếu cố Diêm Sâm.” – Ta suy đoán – “Tuy rằng gian kế của Ngu Khiếu Kinh hại hắn trở thành kẻ ngốc, nhưng trong tiềm thức chắc hắn vẫn nhớ rõ mình có một đệ đệ là Diêm Sâm, cho nên mới từ trong nhà chạy ra ngoài tìm gặp Diêm Sâm.” Nhưng khi đi đến phía sau núi lại không ngờ gặp phải sát thủ của Quỷ lâu do Ngu Khiếu Kinh mượn đến để diệt cỏ tận gốc.

“Có lẽ là vậy.” – Ngọc nương thở dài một tiếng, dung nhan vậy bọc trong một tầng ảm đạm – “Kỳ thật đại thiếu gia đối xử với gia rất tốt. Nếu không phải hắn hàng năm đều ra ngoài bàn chuyện kinh thương, có khi gia đã được sống khá hơn một chút.”

“Đáng tiếc người tốt không dài mệnh.” – Ta cũng theo đó thở dài.

Nguyên nhân Diêm Sâm phản bội lại Quỷ lâu hơn phân nửa là vì đại ca hấn. Dù sao trong số ít những người nguyện ý tiếp cận hấn, đại ca là người duy nhất có cùng huyết thống với hấn. Cho nên, hấn dùng thời gian suốt năm năm trời để tôi luyện mình trưởng thành, để có đủ sức mạnh cùng năng lực báo thù cho thân nhân của mình.

Diêm gia chịu khổ diệt môn, chuyện này Diêm Sâm không muốn nói thêm. Ta có thể cảm nhận được tâm tình phức tạp của hấn, vậy nên cũng không có truy hỏi kỹ càng việc này. Hấn nói đúng, những gì đã qua thì cứ để chúng qua đi, giữ lại trong đầu chỉ khiến mình thêm nhiều phiền não mà thôi.

Đảo mắt nhìn ra phía ngoài cửa sổ, ánh nắng vàng chiếu rọi vào trong viện, ấm áp và cũng thật thanh thoát

Như tâm tình hiện tại của ta vậy.

“Tạ ơn đại ca !”

Ôm cái bao giấy, ta kích động đi từ cửa hàng tơ lụa thẳng đến sơn trang.

“Tiểu Huyền ?” – Bạch Tinh giương mắt lên nhìn ta, vẻ mặt kinh ngạc – “Sao ngươi lại tới đây ?”

“Ta không thể tới sao ?” Trêu đùa tiểu tử vừa trắng lại vừa béo nằm trong nôi, ta cười giơ cái bao giấy lên trước mặt nàng : “Bởi vì ta có việc muốn nhờ ngươi.”

Ban đêm.

Nghe tiếng cửa ‘chi nha’ một tiếng mở ra, ta cuống quýt nhét thứ cầm trong tay cùng châm tuyền vào trong ngăn tủ, vừa đóng lại thì thấy Diêm Sâm xuất hiện ở trước cái bình điều khắc gỗ.

“Nương tử, nàng làm gì vậy ?”

“Há ? À ... Không ! Không có gì ...” Ta cười gượng ha ha, chủ động tiếp nhận ngoại bào hấn vừa cởi ra. “Đã ăn cơm chiều chưa ?”

“Rồi.” Cánh tay dài của hấn lại vòng ra ôm lấy ta, cầm tựa lên đỉnh đầu, ngữ điệu quyến rũ : “Nhưng không ngon bằng món ăn tự tay nàng nấu.”

“Nói bậy bạ gì đó, ngự trù phòng trong hoàng cung chẳng lẽ lại không so được với người xuống bếp chưa đến mười lần như ta sao ?” Ta cười mắng, vừa nghiêng đầu đi thì lại đón nhận bờ môi tràn đầy khát vọng của hấn. “Tướng –”

“Suyt !” Khuôn mặt mị hoặc để sát vào ta, đôi mắt của Diêm Sâm tối dần đi, thanh âm cũng trở nên khàn khàn : “Ta muốn hôn nàng ...”

Sau một hồi triền miên mặt đỏ tim đập, ta thở gấp muốn đẩy hấn ra, nào biết hấn lại không chịu buông tay, ngược lại còn chôn mặt vào hõm cổ của ta, tiếp tục hôn xuống, miệng còn mơ hồ nỉ non cái gì đó không rõ, tựa như tiếng nhạc lay động lòng người : “Nhóc con Sở Huyền ...”

“...” Ta cắn môi, kiệt lực xem nhẹ làn môi ấm áp của hấn dán lên da thịt mình kích thích thân thể phản ứng theo bản năng.

Bàn tay to nhanh chóng chế trụ thắt lưng ta, càng thêm dùng sức kéo ta vào sâu trong lòng hấn. Đang lúc mê muội hết sức, ta giãy giụa giữa đầu ra sau, rồi dùng sức đập thẳng về phía trước –

“A !” Người nào đó ôm trán, rớt cục thanh tỉnh : “Nương tử, nàng ...”

“Nàng cái gì mà nàng.” Đưa tay sửa sang lại vạt áo, mặt ta vẫn còn nóng bừng : “Ta còn chưa nói đến chàng đâu. Đúng là ác nhân cáo trạng trước !”

“Ta ... ác nhân cáo trạng trước ?” Gương mặt của Diêm Sâm vẫn còn hơi ửng hồng do kích thích, khiến cho hấn lại càng thêm vài phần quyến rũ mê người. “Nương tử, có phải nàng dùng sai từ rồi không ?”

“...” Cắn môi dưới, ta già mồm át lẽ phải, chết sống chống đỡ nói : “Ta không có dùng sai từ. Rõ ràng là chàng ... chàng có ý đồ gây rối !”

Ngón tay thon dài xoa xoa trán, Diêm Sâm ra vẻ thật buồn bực : “Ý đồ gây rối ...”

Hung hăng trừng mắt nhìn hần : “Chẳng lẽ không đúng sao ?”

Tiếng thở dài lại càng có xu thế lớn dần thêm. “Phải –”

“... Chúng ta chỉ là giả thành thân thôi, cho nên không thể như vậy.” – Trầm mặc một lúc lâu, ta rầu rĩ nói. Nhưng sau đó lại lập tức bổ sung thêm một câu : “Ít nhất thì bây giờ còn chưa được.” Bởi vì ta vẫn chưa có cách nào hạ quyết tâm.

Khoé môi Diêm Sâm tràn ra nụ cười bất đắc dĩ : “Vi phu hiểu rồi.”

Nhìn theo thân ảnh hần đi về phía bàn đọc sách, ta không khỏi có chút áy náy cùng đau lòng. Nhưng mọi chuyện vô thường, chỉ có trời mới biết, trong chớp mắt tiếp theo đây liệu ta có rời khỏi nơi này hay không ...

66. Q.4 - Chương 18

Cây kim vừa đưa xuống đã lập tức đâm vào đầu ngón tay. Ta lại không tiếng động thở dài lần thứ n, nhìn tấm vải dệt màu lam một cái rồi không khỏi thở dài lần thứ $n + 1$.

Tay bị kim đâm không phải ý của ta, đương nhiên phá hỏng mấy tấm vải dệt cũng không phải do ta muốn thế. Nhưng, giờ phút này ta lại đang cùng lúc làm ra cả hai sự kiện trên –

Thật sự là đáng giận !

Rõ ràng nhìn Bạch Tinh làm thấy rất là thoải mái, nhưng vừa đến tay ta thì lại nảy sinh không biết bao nhiêu vấn đề. Phóng chừng dù ta có cố gắng thế nào đi chăng nữa cũng không đạt được trình độ như nàng. Khó lắm mới có ý muốn giúp hần may một kiện quần áo, vậy mà ...

Cắn đứt sợi chỉ, trái ‘thành phẩm’ ra nhìn, dự cảm xấu vốn đã đóng thành một lớp trầm tích trong lòng nhiều ngày nay rốt cuộc đã được nghiệm chứng –

Các bộ phận được may tuy không nhằm nhưng cũng không bằng phẳng. Đường may ở cổ tay áo và cổ áo không thẳng mà cong vẹo như một loạt răng nanh. Ta có cảm tưởng chúng đang ngoác miệng ra cười nhạo ta, thật khiến ta nhức mắt ...

Thượng đế à, bộ xiêm y thế này ai dám mặc a ?!

“Nương tử ?”

“A !” Kinh hô một tiếng, ta cuống quýt cầm quần áo trong tay giấu ra đằng sau, giương mắt lên nhìn thì đã thấy Diêm Sâm hai mắt tràn đầy hứng thú đứng ở đó.

“Làm gì mà khăn trương thế ?”

“À ... cái này ... Không ... không có gì ...” Không thể để cho hần nhìn thấy, trăm ngàn lần tuyệt đối không được.

“Không có gì ?” Hai tròng mắt như đang mỉm cười nhìn về phía sau ta : “Vậy cái gì ở sau lưng nàng đây ?”

“Cái này ...” Tròng mắt xoay chuyển nhanh như chớp, ta miễn cưỡng nhếch miệng : “Là ... là ... A ! Chàng –”

Vô lại, ỷ vào mình có võ công nên bắt nạt người ta.

Hần tỉ mỉ xem xét vật cầm trong tay, trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần phủ một tầng âm tình bất định. “Đây là ... trường bào ?”

Giống như quả bóng cao su bị xì hơi, ta cũng lười đi đoạt lại, chỉ rầu rĩ ‘Ừ !’ một tiếng.

Ánh mắt hơi hơi nhú lại : “Nàng làm ?”

“Ừ.”

“... Cho ta ?” Ngay cả giọng nói cũng trở nên là lạ.

“Ừ ... Đây, chàng làm gì thế ?” Hắn đột nhiên tóm lấy tay ta lật ra xem. “Nhìn cái gì chứ ?”

Sau một lúc lâu, Diêm Sâm ngẩng đầu lên : “Nàng lại đâm vào tay.” Ngỡ khí là khẳng định mà không phải nghi vấn.

“Không thể tránh được.” Rút tay về, ta bĩu môi đáp : “Ai bảo ta cùng với kim khâu trời sinh không hợp.”

“Vậy thì không cần làm.” Hắn lại kéo tay ta, đặt ở trong lòng bàn tay hắn mà vuốt ve. “Ta không muốn nàng bị thương.”

Ta lại không tiếng động thở dài, nhỏ giọng nói thầm : “Chàng nghĩ rằng ta là vì ai ? Nếu bị thương mà có thể làm cho chàng một bộ quần áo tốt thì như thế có hề gì, cùng lắm thì ... Đáng tiếc, vất vả lắm mới nhờ đại ca lúc về nhà nhập hàng mang theo vài tới, còn cố ý chạy tới chỗ Bạch Tinh tỷ học may vá ...”

“Nương tử.”

“... Sao ?” Ngẩng đầu lên, Diêm Sâm tươi cười nhìn ta : “Giúp vi phu thay quần áo được không ?”

“...” Hắn không nói đùa chứ ?

Dường như nhìn thấu tâm tư của ta, nụ cười của hắn lại càng thêm động lòng người : “Ta muốn mặc bộ áo mà nương tử tự tay may cho ta.”

“... Chàng ... chàng chắc chứ ?” Ta thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi của mình.

Hắn gật đầu, “Chắc.”

“Nhưng mà ...”

“Bất kể thế nào, đây cũng là tâm ý của nương tử. Vi phu cảm động còn không kịp, lý nào lại thấy ghét bỏ ?”

“...”

Không hiểu sao vành mắt đột nhiên thấy ươn ướt. Ta ngượng ngùng cười cười, chân thành đáp: “Được, sẽ mặc. Nhưng ... chỉ có thể cho ta xem.”

oOo

Ta đùa với đứa nhỏ giờ đã được bốn tháng tuổi, nó cứ ‘y y nha nha’ mấy tiếng nghe chẳng rõ nhưng lại làm ta thật vui vẻ, cười suốt.

Nếu không đi chợ mua đồ ăn cùng Bạch Tinh thì ta đành phải trông nom cục cưng này thôi. Lão thái thái Ngọc nương kia cũng không dễ buông tay như vậy. Lần nào thấy nàng ta ‘chiếm lấy’ tiểu bảo bối ta cũng đỏ mặt vụng phần, nhưng rồi lại đành chịu thua trước thân phận bà ngoại của nàng.

Nhưng bây giờ thì ... Ha ha ha, đến lượt ta chơi đùa cùng tiểu tử đáng yêu này rồi.

À ... Nhũ danh của nó gọi là gì nhỉ? Hình như là ... Tiểu Hòa?

“Tiểu Hòa? Tiểu Hòa, Tiểu Hòa ...”

Đứa trẻ trong lòng mở to hai mắt đen trong như hòn ngọc, vẻ mặt ngây ngô làm ta cười khanh khách: “Ngaoan lắm ...”

Đi dạo trong sân suốt nửa ngày, ta bắt đầu thấy mệt nên đi vào thư phòng định để đứa nhỏ xuống rồi nghỉ ngơi một chút. Thoáng nhìn qua, ta thấy Diêm Sâm đang nằm tựa vào nhụyen tháp ngủ, trong tay còn cầm một quyển sách.

“Cái người này ...” Chẳng biết quý trọng thân thể mình gì cả. Không thể ăn thịt, dinh dưỡng không đủ, lại còn suốt ngày sách không rời tay, thật khiến người ta vừa giận vừa bất đắc dĩ.

Cúi đầu nhìn tiểu bảo bối trong lòng, một ý tưởng đột nhiên nảy ra trong đầu ta ...

Chỉ chốc lát sau, Diêm Sâm từ từ mở mắt ra, tỉnh.

Hắn mang vẻ mặt kỳ quái nhìn bụng mình một chút, sau đó lập tức ngẩng đầu lên phát hiện ra ta đang đứng ở một bên cười trộm.

“Nương tử ...”

Ta nhin cười, cung kính cúi đầu đáp: “Dạ, tướng công.”

“Nó” – Ngón tay trắng nõn chỉ vào đứa bé – “Sao lại ở trong này?”

“À ... Đại khái là ở đây có vẻ thoải mái hơn.”

“... Nhưng nó đang ngồi trên bụng ta.”

“Phi ... khụ, khụ, khụ, ... Ta nghĩ là nó rất thích chàng, cho nên mới muốn chơi với chàng.” Ta liều mạng kìm chế, cơ mặt vận vẹo cổ nín cười.

“Vậy sao?” – Diêm Sâm tà nghệ liếc mắt nhìn ta, môi mỏng gợi lên một nụ cười – “Sao ta lại cứ có cảm giác là có người đứng sau ghế trò?”

“Nào có! Chàng nói vậy không sợ sẽ làm con nhà người ta thương tâm sao?” – Ta thuận miệng nói – “Hiếm lắm mới thấy có đứa nhỏ thích chàng như vậy mà ...”

“...” Nhìn ta một lúc lâu sau, hắn cười rồi ngả người tựa lên đệm dựa, ôm Tiểu Hòa vào trong lòng để mặc nó ‘ngao du’, mình thì cầm lấy sách đọc tiếp.

Ta đứng bên cạnh thấy vậy mà thật mừng rỡ. Thế nên ta lại mở ngăn tủ lấy ra bộ kim chỉ, tiếp tục ‘phấn đấu’ với bộ quần áo của ta –

Đúng vậy, ta vẫn rất để ý đến kiện trường bào bị ta ‘tàn phá’ kia, nhất lúc thấy Diêm Sâm mặc vào người rồi. Cái sắc điệu đó, cái cảm giác đó cứ như thể trời sinh hẳn ra là để phối hợp với màu sắc đó, có vậy mới thể hiện hết sự tao nhã cùng vẻ đẹp tuyệt trần. Càng kinh diễm, ta càng bóp cổ tay, số vải không nhiều thì dù có cố đến mấy cũng không ... trừ phi ...

Vì thế, dưới thế công theo kiểu vừa cưỡng bức vừa dụ dỗ của ta, đại ca Sở Hoa Phong kính yêu lại lần nữa trở về Hà Dương, yêu cầu phường vải tìm ra nguyên liệu phối màu như lúc trước, làm thêm mấy khúc vải mang lên đây cho ta.

Ngày đó khi đưa vải tới, đại ca ý vị thâm trường nói:

“Tiểu muội, mấy khúc vải không tính là gì, trong lòng ta người thân mới là quan trọng nhất. Cho nên, đại ca ta hy vọng lần sau gặp lại vẫn sẽ thấy muội bình yên vô sự. Còn muội phu thì ... hẳn vẫn nên tự cầu phúc ỉnh đi.”

... Kết quả là ta lúc ấy ghen đến không thốt nên lời, sắc mặt khó coi đến cực điểm. Chẳng lẽ ta ‘ngu lâu khó đào tạo’ đến mức ấy sao?

Quân: Câu ‘ngu lâu khó đào tạo’ là mình thay đổi so với nguyên gốc, nhưng mình đảm bảo là ko thay đổi ý nghĩa của câu. Nếu để nguyên thì một số người có lẽ sẽ ko hiểu ý nên mình để câu này cho dễ hiểu hơn. Sở Huyền là muốn nói rằng khả năng may vá của nàng chẳng lẽ kém đến mức không thể cải thiện được hay sao.

Sĩ nhục! Đúng là một sự sỉ nhục!

Cho nên ta quyết định, cho dù hai khúc vải này có bị phát nát, ta cũng phải làm ra một bộ trông giống quần áo để cho tướng công ta đường đường chính chính mặc rồi đi ra ngoài cho người ta xem, thậm chí còn muốn đến trước mặt hoàng đế trình diện.

Đến lúc đó khi gặp lại Sở Hoa Phong, ta nhất định phải khỏe mới được, để bù đắp lại tâm tình buồn bực trong lòng ta bấy lâu.

Miên man suy nghĩ xong, ta gật gù cái đầu, cầm chỉ lên chuẩn bị khâu kim, nhưng đột nhiên lại thấy đầu choáng váng, còn có một cảm giác khó chịu không thể nói rõ ...

67. Q.4 - Chương 19

Editor: Quân

“Không phải chứ, lại là chỗ này?”

Mở mắt ra, nhìn đến sắc điệu âm trầm của sự vật chung quanh cùng cái mặt quỷ cả đời không thể quên được, mặt ta lập tức trắng bệch: “Địa phủ các người đều triệu gọi người ta như thế sao?” Chuyên môn xuống tay vào buổi tối, nhân lúc người ta đang ngủ.

“Sở cô nương, lâu rồi không gặp.” – Minh phủ phán quan cười hì hì hành lễ – “Bản quan theo như ước định đã đón Sở cô nương trở về Địa phủ, sau đó đưa đi hoàn hồn.”

“Ta không muốn!”

“Người không ... cái gì?” – Hắc kinh ngạc nháy mắt mấy cái – “Sở cô nương, vừa rồi người nói là ... người không muốn?”

“Đúng vậy.” Chính trang lại quần áo, ta thành thật ngồi xuống trước cái bàn, nhìn thẳng vào hắc nói từng chữ một: “Ta muốn ở lại Thiên vương triều.”

Về mặt quỷ phán quan càng ngày càng hoảng, hắc cuống quýt xua tay lắc đầu liên tục: “Không được! Không được! Điều này sao có thể! Sở cô nương, ngay từ đầu chúng ta đã giao hẹn với nhau rồi, sao người lại đột nhiên đổi ý?”

“Ta ... Bởi vì ta đã gả ột người, mà tương công nhà ta lại rất thương ta. Ta không thể bỏ rơi hắc.” Diêm Sâm là điều duy nhất ta lưu luyến. Nếu không thử nỗ lực làm cái gì đó mà đã ngoan ngoãn hoàn hồn trở về dương thế, ta nhất định sẽ hối hận.

Cho dù ta biết rõ năng lực của quỷ là không gì không làm được.

“Cái gì? Tướng công?!” – Cái cảm của phán quan như sắp trật khớp đến nơi – “Sở cô nương, sao người có thể ... Hoang đường! Quá hoang đường! Người có biết làm như vậy sẽ khiến cho lịch sử vốn có bị đảo lộn không?”

“... Ta biết.” Có lẽ ta đã đoạt đi vị trí của nữ tử mà Diêm Sâm vốn dĩ phải lấy ... Nhưng chỉ cần nghĩ đến chuyện sau khi ta rời đi, hắc sẽ theo quỹ đạo của lịch sử, lấy một cô nương khác là định mệnh của mình, lòng ta lại ngập đầy lửa giận, khó chịu vô cùng.

Cái đầu của phán quan như muốn rơi xuống. Rồi đột nhiên như nhớ tới cái gì đó, mặt hắc biến sắc như là bị khủng hoảng: “Không biết Sở cô nương cùng tướng công nhà người đã có ... con nối dòng hay chưa?”

Ta sững sờ: “Không có.”

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi ...” – Hắc lau mồ hôi lạnh trên trán, thì thào tự nói – “Không phải bản quan không hiểu nhân tình, mà đây là vấn đề nguyên tắc của toàn bộ sinh giới cùng tử giới. Vậy nên Sở cô nương à, bất kể là vì chính người hay vì tướng công của người, nghe lời ta, trở về đi thôi. Trở về với niên đại quen thuộc của người, đó mới là mái nhà chân chính của người.”

“...” Ta cắn môi suốt nửa ngày, mãi sau mới thản nhiên nói: “Phán quan.”

“Sở cô nương?”

“Nếu ta nhất quyết muốn ở lại bên cạnh tướng công ... người có cách gì có thể giúp ta không?”

Mặt hắc bỗng trợn trừng lên: “Sở cô nương, người ...”

“Ta chỉ muốn người đưa ra ý kiến thôi, còn tự ta sẽ hành động.” Không kiên nhẫn ngắt lời hắc, ta bắt đầu có chút bực mình. Giờ này chắc là đã đến lúc rời giường rồi. Không biết Diêm Sâm sau khi tỉnh lại nhìn thấy ‘ta’ không còn hô hấp sẽ có vẻ mặt gì nữa ...

Ta phải tranh thủ thời gian, nhanh chóng trở về mới được.

Giật mình một lúc lâu, quỷ phán quan bất đắc dĩ thở dài: “Từ xưa đã có bao nhiêu đôi nam nữ si tình, quả đúng như vậy ... Xem ra nếu ta cứ tiếp tục ngăn trở thì e cũng không hay.” – Lại thở dài thêm một hơi nữa – “Biện pháp duy nhất để giải quyết chuyện này chính là có được sự cho phép của một trong Thập điện Diêm vương, khi đó người mới có thể trở về như ước nguyện của mình.

“Thập điện Diêm vương?”

“Đúng vậy. Bởi vì họ là những người nắm giữ toàn bộ sự vận hành của Địa phủ, hơn nữa cũng có đủ năng lực thay đổi lịch sử. Chỉ là ...”

“Bọn họ đều không dễ thương lượng?”

Phán quan ngần ra, lập tức cười khổ gật đầu: “Hơn nữa chín trong số mười vị đã bước vào vòng luân hồi đi đến nhân gian, hiện tại ở đây chỉ còn lại Nhị điện Diêm vương tính cách cổ quái nhất. Muốn đả động được ngài quả thực so với lên trời còn khó hơn.”

“Thế ... chẳng lẽ không còn cách nào khác sao?” – Ta không tin, hỏi.

“E là vậy ...”

“Không thể như thế được!” – Ta hét lớn lên – “Người là Minh phủ phán quan cơ mà, sao lại không còn cách nào khác?”

“Kẻ nào to gan dám làm loạn ở U Minh Địa phủ?”

Bỗng nhiên một giọng nói lạnh lùng vang lên. Ta quay đầu lại, phát hiện cách đó không xa có một nam tử tuổi chừng ba mươi đang dựa người vào tảng nham thạch, đang nhìn không chuyển mắt về bên này.

“Hắn là ...”

“Hạ quan tham kiến Sở Giang vương!”

Quỷ phán quan hô to một tiếng làm ta biết được, nam tử nhìn qua có vẻ nhân nhã tự tại trước mặt này chính là Nhị điện Diêm vương hỉ nộ vô thường mà hắn vừa nhắc đến – Sở Giang vương.

“Dân nữ khấu kiến Sở Giang vương.” Chưa ăn thịt lợn không có nghĩa là chưa thấy lợn chạy bao giờ. Ta làm giống như đúc vôi lễ nghi trước mặt quân vương vẫn thường thấy trên tivi.

Hắn hơi nhướn mày: “Nhà ngươi không ngoan ngoãn tuân theo sự sắp xếp của phán quan, lại còn làm loạn tại Địa phủ như thế, chẳng lẽ muốn bị nguyên thần tấn sát, vĩnh viễn không thể siêu sinh hay sao?”

“Sở Giang vương ...”

“Câm miệng! Ta muốn nghe nữ nhân này trả lời.”

“... Dạ!” Sau một hồi khó xử, quỷ phán quan nhìn ta với vẻ đồng tình rồi lảng lạng lui ra một bên.

Ta cảm kích gật đầu với hắn, rồi xoay người lại đối diện với Sở Giang vương, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: “Dân nữ không phải muốn làm loạn gì cả, chỉ là muốn trở về nơi mình muốn ở mà thôi.”

“Nơi ngươi muốn ở?” – Trong ánh mắt của Sở Giang vương toát lên vẻ lạnh lùng, tăm tối – “Quỷ hồn thì không có ‘nơi muốn ở’, chỉ có ‘nơi nên ở’ mà thôi. Kẻ không phục tùng mệnh lệnh thì chỉ có con đường chết.”

“Nhưng ta ...”

“Nữ nhân, ngươi đừng có không biết điều. Ta cho phép ngươi trở về nhân gian đã là ân huệ lớn nhất rồi, đừng được đặng chân lân đặng đầu, chỉ mang lại phiền toái cho bản thân mà thôi.” Hắn quay mặt sang nhìn quỷ phán quan: “Lập tức đưa nàng trở về.”

“Không! Ta tuyệt đối không quay về!” – Ta cố chấp chống cự – “Ta chỉ quay về Thiên vương triều, những nơi khác chỗ nào ta cũng sẽ không đi!”

“Ồ?” – Ánh mắt của Sở Giang vương bỗng trở nên nguy hiểm – “Một hồn phách vô dụng như ngươi lại dám ra điều kiện với vị quân vương của Địa phủ như ta đây? Có phải chán sống rồi không?”

“...” Lùi về phía sau vài bước, ta cảnh giác nhìn hần. “Người muốn làm sát kẻ vô tội?”

“Ha ha ...” Hần phá lên một tràng cười, gương mặt đoan chính kia cũng vì thế mà trở nên có chút tà mị, làm ta không khỏi nhớ đến Diêm Sâm.

“Người cười cái gì?”

“... Ta đang nghĩ nếu nhốt người tại Minh ngục cho đến chết,” – Nụ cười bỗng chốc lạnh như băng – “Thì người còn có thể cố chấp như vậy nữa hay không?”

...

“Ti bí! Vô sỉ! Hạ lưu! ... Hần dựa vào cái gì mà có thể nhốt ta lại?”

Quyền đâm cước đá với cái vách tường, ta hận không thể đập thủng ra một lỗ lớn. Cái tên tự xưng là đúng kia, không phải chỉ là một trong Thập điện Diêm vương thôi sao. Có khi chỉ là cái gối rách nát, không xem được cũng không dùng được.

“À ... người ...”

Giọng nói nhút nhát, e lệ truyền vào trong tai, ta kỳ quái quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy một cô nương mặc quần áo rách nát, hai tay siết chặt vào nhau, trông có vẻ rất bất an. Mà gương mặt của nàng ... ta lại rất quen thuộc –

“Người người người là ... tiểu khất cái?”

Nàng khi nhìn đến ta cũng là vẻ mặt ngỡ ngàng kinh ngạc: “Người ... Sao cô nương lại biết ta?”

“Ha ha, thật ra lần đầu tiên khi ta nhìn thấy mặt người, ta cũng rất kinh ngạc!” – Ta cười cười – “Không ngờ thân thể mà ta tá túc lại có cùng dung mạo với ta.”

“Ký thể (*)?” – Nàng khó hiểu hỏi lại.

“Hà, xem ra ta phải nói với người một chút ...”

Chú thích:

(*) ký thể: như mọi người đều biết, có một số loài vật buộc phải sống ký sinh, và loài sinh vật mà chúng ký sinh vào thì được gọi là ký thể. Ở đây cũng có thể hiểu đại khái như vậy, thân thể của tiểu khất nhi là ký thể còn linh hồn của Sở Huyền được xem như động vật sống ký sinh.

68. Q.4 - Chương 20

Editor: Quân

“Thì ra chuyện là như vậy ...”

Tiểu Tạ than một tiếng, đôi mắt trong suốt chuyển hướng sang nhìn ta: “Nói như vậy thì cả mẹ cùng đại ca, nhị tỷ của ta đều do người thay ta chăm sóc sao?”

“A ... Không có đâu.” – Cuống quýt xua tay. Ta chăm sóc? “Thật ra phải là bọn họ chăm sóc ta mới đúng, ta căn bản là –”

“Bất kể thế nào, ta cũng phải cảm ơn người.” – Nàng khẽ gật đầu với ta, vẻ mặt có chút cô đơn – “Dù sao ta cũng không có cách nào ở bên cạnh phụng dưỡng họ ...”

“Người ... đừng nói thế ...” Làm sống mũi ta cũng cay cay.

“Không sao! Nghe người nói nhiều như vậy, ta đã biết là mọi người trong nhà vẫn nhớ đến ta. Đặc biệt là mẹ, tuy rằng ép buộc người thành chân, nhưng chung quy đều là xuất phát từ lòng quan tâm của một người

mẹ dành cho con gái mình nên mới như thế. Còn đại ca nữa, nghe người kể mà ta có cảm giác huynh ấy là người chẳng bao giờ chịu ngồi yên.” Tiểu Tà cong khóe miệng mỉm cười, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy bụi bặm trông cũng điềm đạm xinh tươi hơn.

“Đúng! Đúng! Chẳng giấu gì người, hắc đôi lúc rất dài dòng, nói liên miên không dứt. Mấy lời nói hàng ngày của hắc đều phải có đến tám chín phần mười là làm người ngã trái ngã phải.” Ta kể lại sinh động như thật.

“Vậy sao?” – Nàng cười không ngừng – “Thế còn Nhị tỷ?”

“Nhị tỷ đương nhiên là hình tượng hiền thê lương mẫu điển hình rồi. Lúc trước nghe nói tỷ ấy đã mang thai rồi. Người không biết đâu, cái tên Nhị tỷ phu kia rất là cổ quái, cả ngày mở mồm ra đều là ba chữ ‘không sao cả’, bất kể người nói gì với hắc, hắc đều dùng ba chữ này làm người á khẩu không nói gì được ...”

“Có đến mức đó không?”

“Đương nhiên rồi! Còn hơn thế ấy chứ.”

“Rất ... rất buồn cười ...”

“Ừ, đúng vậy! ... Mà, Tiểu Tà này, từ nhỏ người đã bắt đầu tự lực cánh sinh rồi sao?”

“Ừ.”

“Chắc là khổ lắm phải không?” Còn nhỏ mà đã không được hưởng sự yêu thương của thân nhân.

“Cũng tạm ... May sao ta mệnh tốt, được một lão nhân họ Tà canh giữ rừng nhặt được, ôm về nuôi nấng năm năm. Sau đó ông bệnh nặng qua đời, ta bất đắc dĩ đành phải lưu lạc bên người, ăn xin mà sống qua ngày.”

“Người ... có từng hận người nhà của mình không?” – Ta hỏi thật cẩn thận.

“Vì sao?” – Nàng mở to mắt ra, nhìn ta với vẻ nghi hoặc – “Từ thái độ của bọn họ với người là có thể thấy được vị trí của ta trong lòng bọn họ không nhỏ chút nào. Huống chi, lúc trước xảy ra chuyện như vậy cũng không phải ý muốn của bọn họ, ta vì sao lại phải hận?”

“... Vậy là tốt rồi.” Thế này thì mẹ cũng có thể hoàn toàn an tâm, không cần nghĩ cách đền bù cho ‘hàng giả’ như ta đây nữa.

Tiểu Tà lau nước mắt do cười nhiều quá, “Nhưng bây giờ người tính thế nào? Chẳng phải người đã lập gia đình rồi sao?”

“Hả? Chuyện này sao ...” Buồn bực gãi gãi đầu, ta làm vẻ mặt cầu xin: “Ta cũng không biết nữa. Cái tên Sở Giang vương đó thật đáng ghét, dám đem ta nhốt vào đây. Đã qua lâu như vậy rồi, không nên làm gì mới tốt đây ...”

Ai bảo ta chỉ là một quỷ hồn bình thường cơ chứ? Luận bạo lực không được, luận đạo lý không xong, luận thân phận thì ... Tóm lại là chỉ có nước ngoan ngoãn phục tùng.

“Thật đáng chán! Không biết bây giờ Diêm Sâm thế nào ...”

“Người nói ai?”

“Diêm Sâm, tướng công nhà ta ...” Nói được nửa lời thì ta đột nhiên phát hiện ra người hỏi không biết khi nào đã đổi thành cái tên Sở Giang vương khốn kiếp kia. Giờ phút này hắc đang mang biểu tình cổ quái nhìn ta.

“Người lặp lại lần nữa, ai?”

Ta hừ mũi: “Diêm Sâm, Thái phó đương triều của Thiên vương triều, tướng công nhà ta. Nghe rõ chưa?” Tai diếc thì nói thẳng đi, đừng có khiến người ta mất bình tĩnh.

Sở Giang vương giật mình trong giây lát, rồi đột nhiên hung hăng trừng mắt nhìn ta, miệng nhỏ giọng thì thầm vài câu, sau đó quay đầu nghiêng răng nghiêng lợi gào toáng lên với phía ngoài cửa –

“Phán quan!!”

“Có ... có hạ quan!!” Quý phán quan đáng thương không biết từ chỗ nào nhanh chóng chui ra, đứng trước mặt hắn, tay run run lau mồ hôi lạnh trên trán.

“Nàng” – Ngón tay chỉ thẳng vào ta – “Lập tức đuổi về cái vương triều gì đó đi nhanh lên!”

“Ê, ngươi có thái độ gì thế hả?” Làm gì mà nhìn ta cứ như nhìn thứ gì đó không sạch sẽ.

“Sở Giang vương, ngài ...” Phán quan há hốc mồm, nhất thời không hiểu sao đột nhiên lãnh đạo lại thay đổi quyết định.

“Bớt nhiều lời, mau làm theo lời ta nói đi!” Sở Giang vương mặt lạnh như băng, ngữ khí lãnh liệt: “Ngươi rốt cuộc là làm ăn kiểu gì thế hả? Ngay cả lão bà của tên kia mà cũng dám kéo về để hoàn dương ... Muốn hại ta chịu thảm phải không?”

“Thứ cho hạ quan ngu dốt, không biết người mà Sở Giang vương ngài đang nói tới ... là ai?”

“Còn có thể là ai nữa?” Nhìn tư thế của hắn cứ như là chuẩn bị xông lên đánh cho quý phán quan đang ‘giả ngây giả dại’ một trận. “Ngoài cái tên cai quản Ngũ điện có thù tất báo kia thì còn ai vào đây nữa?”

???

“Ngũ điện?” Ta nghiêng đầu, không hiểu nổi hai tên quý này đang nói cái gì bí hiểm.

“Ta nói này ...”

“Ngươi câm miệng cho ta!” Hắn bắt ngờ sáng giọng, dữ dằn quát làm ta không khỏi rụt cổ lại, nhỏ giọng thì thầm: “Làm gì mà hung dữ thế ...”

Sở Giang vương chẳng buồn liếc mắt nhìn ta lấy một cái, sải bước đi thẳng ra cửa ngục: “Tóm lại, ngươi mau đưa nữ nhân này về ngay lập tức, những chuyện còn lại cũng phải xử lý cho thật tốt.”

“... Dạ.”

Nhìn theo thân ảnh cao lớn cho tới khi biến mất sau cánh cửa, quý phán quan xoay người lại, thần sắc cổ quái nhìn ta chằm chằm.

“À ... ngươi có thể nói cho ta biết, ta có làm gì khiến lão đại của ngươi bực mình như vậy sao?” Chỉ là nói ra cái tên Diêm Sâm thôi mà, hắn tức giận cái gì?

“... Không! Không có gì!” Hắn phục hồi lại tinh thần, cuống quýt lấy chìa khóa ra mở cửa lao: “Mời phu nhân ra ngoài, hạ phan ngay tức khắc sẽ sắp xếp cho ngài trở lại Thiên vương triều.”

“Này ... ngươi không sao chứ?” ‘Phu nhân’? ‘Hạ quan’? Lại còn ... ‘ngài’? Sao đột nhiên lại cung kính vậy ...

Hắn cười thần bí: “Thiên cơ không thể tiết lộ. Chờ khi thời cơ đến, phu nhân sẽ biết được hết thảy. Mời đi bên này –”

“Khoan đã!” Chỉ sang Tiểu Tạ bị giam ở căn phòng cách vách – “Còn nàng thì sao?”

Vừa thấy rõ mặt Tiểu Tạ, phán quan sửng sốt: “Vị cô nương này là chủ nhân của thân thể mà phu nhân ký túc?”

“Mất người đã kém rồi, chẳng lẽ trí nhớ cũng không tốt nữa sao? Chính là nàng ấy!” – Ta ra vẻ khinh bỉ – “Các người tính an trí cho nàng thế nào? Chẳng lẽ để nàng làm cô hồn dã quỷ, nhốt mãi ở đây sao?”

“Vậy ... ý của phu nhân là –”

“Đương nhiên là tìm một nhà nào tốt để nàng đầu thai chuyển thế rồi.”

“Vậy nhà của phu nhân liệu có được không?”

“Hả?”

“Biểu tỳ (chị họ bên nhà ngoại) của phu nhân đã mang thai rồi.”

“Biểu tỹ? Con gái của cậu?”

“Dạ phải.”

Chuyển mắt sang nhìn vào đôi con người trong suốt của nàng, ta chưa mở miệng mà nàng đã cười khanh khách: “Xem ra hai chúng ta rất có duyên với nhau, người thấy có đúng không?”

Ta gật đầu, nhoẻn miệng cười đáp: “Nói không chừng người còn là tổ tông kiếp trước của ta cũng nên.”

“Ha ha ... nhưng bây giờ thì phải đảo ngược lại rồi.”

“Ừ, xác thực ...”

“Sở Huyền, người nhất định phải hạnh phúc.” – Nàng vươn tay, giơ lên ngón út nhỏ xinh.

“Người cũng vậy.” Ta ngoắc tay nàng, nở một nụ cười sáng lạn.

Không biết lúc ta hoàn hồn rồi liệu có dọa chết đám người kia không nhỉ?

69. Q.4 - Chương 21: Phiên Ngoại

Editor: Quân

- Chung khúc -

Tháng ba thành Chí Dương, trăm hoa đua nở, cảnh xuân tươi đẹp, vạn vật đất trời tràn đầy nhựa sống, sinh hoạt của con người cũng náo nhiệt vô cùng.

Tiếng bước chân hỗn độn vang lên càng lúc càng gần thư phòng. Ngay sau đó, rầm một tiếng, cửa đã bị người nào đó đập mở ra không chút nhẹ nhàng –

“Mẹ !”

Chẳng buồn ngẩng đầu lên, lực chú ý của ta vẫn dồn hết lên kim khâu trong tay, thanh âm không nóng không lạnh đáp : “Làm sao ?”

“Cái tên Hạ Hầu Sở kia, con nhất định phải giết hắn !!”

Nhắm hai mắt lại, ta có chút bất đắc dĩ thở dài : “Ngọc nhi, nếu mẹ nhớ không lầm thì đây đã là lần thứ tám con nói muốn giết hắn rồi.”

“... Tóm lại là lần này con nhất định phải giết hắn !”

Buông kim khâu xuống, ta xoay người lại nhìn tiểu nữ nhi đang phùng phùng lửa giận, dịu giọng hỏi : “Hôm nay hắn lại chọc giận gì con ?”

“Hắn quả thực chính là cái đuôi đeo bám !” – Ngồi xuống ghế, Ngọc nhi tức giận đến mặt mũi đỏ bừng – “Sáng nay con cùng đại ca đi dạo chợ, chẳng hiểu chết sống thể nào mà lại đụng phải hắn. Chúng con đi đâu hắn cũng đi theo, dọc theo đường đi cứ đòi trả tiền thay, lại còn cười với con không ngớt, trông chẳng khác gì tên háo sắc. Con nói hắn mấy câu, vành mắt hắn liền đỏ hồng lên cho con xem ... Trông đã chẳng khác gì nữ nhân rồi, hắn còn làm như vậy khiến mọi người trên đường ai cũng nhìn đến sưng sờ. Đúng là càng nhìn càng thấy ghê tởm !”

“Phì –” Ta nhin không được mà bật cười ra tiếng. Con của Hạ Hầu Ý đúng là trò giỏi hơn thầy, không những thừa hưởng dung mạo của lão cha hắn, ngay cả tính tình cũng có đến tám phần giống nhau, hơn nữa ... đeo bám người ta còn hơn cả cao da chó.

“Vậy đại ca của con đâu ? Nó không có phản ứng gì sao ?”

“A ! Nhắc đến đại ca con mới nhớ. Mẹ nhất định phải thay con trừng phạt huynh ấy ! Con là muội muội của huynh ấy, vậy mà huynh ấy không những không giúp mà còn đứng một bên xem trò vui –”

“Tiểu muội, nói xấu sau lưng người khác không phải hành động mà bậc quân tử nên làm đâu.” Một cơn gió nhẹ phất qua, trong chớp mắt đã thấy một nhân ảnh nhẹ nhàng đáp xuống đất, gương mặt mang ý cười nhàn nhạt như gió xuân phất qua cành liễu : “Mẹ, người không nên nghe tiểu muội nói xạo.”

“Muội không nói xạo, tất cả đều là sự thật !” Diêm Ngọc nóng nảy, đi lên phía trước bắt đầu ‘động tay động chân’ với đại ca của nàng : “Lúc cái tên Hạ Hầu Sở chết tiết kia quần quít lấy muội, huynh căn bản là mặc kệ, chỉ lo chạy sang một bên mà thưởng cảnh ...”

“Đó là bởi vì ta biết hẳn sẽ không làm gì muội.” Trốn tránh quyền cước của tiểu muội, Diêm Duệ – con trai cả của ta – chung quy vẫn duy trì gương mặt tươi cười tuấn tú nhã nhặn. “Tin đại ca đi, nếu hẳn dám quấy rối muội, ta nhất định sẽ là người đầu tiên đứng ra thay muội bắt bính.”

Diêm Ngọc hiển nhiên không tin. “Tin huynh thì thà đi tin heo còn hơn !”

“Sao giống nhau được. Tiểu muội à, ta có thể làm đại ca của muội, còn heo thì có thể không ?”

“Huynh ...”

“Ừ, đến lúc đó chẳng phải muội sẽ thành trư tiểu muội sao ...” Diêm Duệ gãi gãi cằm, trên mặt lộ ra nụ cười xảo trá giống y như lúc cha hắn tính kế người khác.

“Khụ khụ ...” Ta cố ý ho hai tiếng, chậm rì rì nói : “Hai con định xem ta là vật bài trí sao ? Cẩn thận không ta bảo cha dạy dỗ hai con một trận bây giờ.” Hai tiểu quý này, âm ỹ lên một cái là xem người ngoài như không khí, người làm mẹ như ta cũng rất là khó chịu. Huống chi, nếu Diêm Ngọc là ‘trư tiểu muội’, vậy thì cả nhà chúng ta đây không phải là ...

“Xin lỗi mẹ, Duệ Nhi nhất thời nhanh miệng nên đã quên mất còn có cha và mẹ. Hành xử bất kính như thế, mong mẹ tha thứ cho con.” Đứa con thông minh của ta vừa thấy tình hình không ổn đã ngay lập tức hạ mắt cúi đầu.

“Vậy còn được.” Rốt cuộc cũng tìm về cảm giác làm mẹ. “Hai người các con sáng sớm đã đi chơi, chẳng lẽ không mang Diêm Quyết theo sao ?”

“Nhị ca ư –” Ngọc Nhi dẫu môi kéo dài âm điệu, khoát tay nói : “Huynh ấy lười như vậy, cả ngày chẳng khác gì người không xương nằm trên ghế dựa đọc sách, đọc mệt rồi thì ngủ, đói thì ăn, ăn ngủ xong lại đọc ...” – Có tiếng nghiêng răng ken két truyền đến – “Nhưng đáng giận là huynh ấy ăn thế nào cũng không béo được, thật khiến người ta tức hộc máu !”

“Đúng là trái ngược hẳn với người nào đó.” Duệ Nhi làm như phát hiện ra chuyện lạ gật gật đầu, ngay lập tức đưa đến đọt công kích thứ hai của muội muội.

“...” Ta chẳng biết làm gì hơn ngoài nhìn đôi huynh muội dờ hơi này thở dài, khe cong khóe miệng rồi lại cúi đầu tiếp tục làm việc.

oOo

“Tướng công. “

“Sao ?”

“Có chuyện gì không thể nói trong phòng sao ?”

“Ta không muốn nói trong phòng.”

“Vì sao ?”

“Vì có cái tiểu quý vương bạn kia.”

“Chàng ...” – Ta có chút dở khóc dở cười – “Chúng nó là con của chàng mà.”

“Ta biết.” – Diêm Sâm cột nhả ôm ta – “Nhưng nàng là nương tử của ta, nương tử so với hài tử quan trọng hơn.”

“Nhưng cũng đâu cần phải lên tận trên cây ? » – Ta cười khở.

“Chỉ có chỗ này mới không dễ bị chúng nó phát hiện ra.” Hôn khê lên môi ta, đôi mắt trong ngần sáng lạn nhìn chăm chú vào ta : “Nhóc con Sở Huyền ...”

“Vâng ?” Tựa vào lòng hắn, ta tìm ình một vị trí thật thoải mái, tham lam hít hà mùi hương thơm ngát khiến người khác an tâm tỏa ra từ người hắn.

“Còn nhớ rõ ngày đầu tiên nàng xuất hiện trước mặt ta không ?”

“...” Ta ngẩng đầu lên, kỳ quái nhìn hắn.

“Khi đó có phải nàng nhận sai ta thành Ngọc nương không ?”

“... Chàng nhớ rõ thế sao ?” – Ngượng ngùng cười cười, ta nghịch nghịch vài sợi tóc buông xõa trước mặt hắn – “Ngẫm lại đúng là buồn cười, ta lúc đó còn kinh ngạc nói sao chàng lại không có ngực.”

Trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng cười nhẹ nhàng : “Mấy lời như vậy chỉ có nàng mới nói ra được thôi.”

“Ta chỉ ăn ngay nói thật thôi mà. Ai bảo diện mạo của chàng giống nữ nhân như vậy.” Ta cười nghịch ngợm, rồi đột nhiên ghé sát vào tai hắn nói nhỏ : “Nhưng mà ta thích.”

Vừa dứt lời, thân mình đã bị ôm chặt hơn, bên tai truyền đến tiếng nói nỉ non nhẹ nhàng của hắn : “Thật sao ?”

“Đương nhiên là thật. Nếu không ta đã chẳng gả rồi sinh con cho chàng.”

Hắn cười, ôn nhu, mềm nhẹ.

Ta miễn cưỡng dựa vào người hắn : “Tướng công, hỏi chàng một chuyện được không ?”

“Chuyện gì ?”

“Cái đêm ta phát sốt ấy là chàng chăm sóc ta đúng không ?”

Diêm Sâm ngẩn ra.

“Lần trước Ngọc nhi bị phong hàn, chàng cho nó uống một viên thuốc màu trắng rất giống với viên thuốc lần đó ta đã uống.” Giờ hai tay kéo đầu hắn xuống, ta ra vẻ tức giận : “Khi đó có phải chàng đã rất đặc ý không ?”

“Đặc ý cái gì ?”

“Đặc ý vì ta chủ động thừa nhận là thương nhớ chàng.”

“Ha ha ...” – Hắn cười thật vui vẻ – “Cũng có một chút.”

“Vậy còn người đã cứu ta ?”

“Cũng là ta.”

“... Thì ra chàng lại nhàm chán như vậy. Đuổi ta đi, rồi sau đó lại đi theo ta.” – Ta bĩu môi, nhưng trong lòng cũng thấy thật ngọt ngào.

“Không có cách nào khác.” Diêm Sâm mặt dán lên mặt ta, ngữ điệu mềm mại dễ nghe làm người ta khó cưỡng lòng : “Ai bảo ta nhớ nàng như vậy, nhớ đến không chịu nổi ...”

“Bớt nói ngọt đi.” – Một tay đẩy mặt hắn ra – “Chàng nói thật cho ta, trong ba tháng ta rời đi chàng đã đi đâu ? Vì sao lúc ta trở về lại thấy chàng mặt xám mày tro như vậy ?”

Hắn cười dịu dàng : “Đi giải quyết những người nên giải quyết.”

“Có ý gì ?”

“Nương tử ngọc ...” – Thở dài một tiếng, Diêm Sâm ôm ta vào lòng, cúi đầu nói – “Nếu không giải quyết những kẻ muốn lấy mạng ta, ta sao có thể yên tâm, lớn mật lấy nàng ?”

Ta có chút kinh ngạc : “Cho nên chàng –”

“Đúng vậy, mỗi ngày ta đều tranh đấu với tử vong là vì để có thể giữ nàng bên cạnh suốt cuộc đời ... Nhóc con Sở Huyền, bất kể là những gì nàng hay ta đã trải qua, tất cả cũng thành dĩ vãng rồi. Giờ chúng ta có con có cái, có thể đường hoàng mà sống, chẳng lo sợ điều gì. Trước kia ta có nằm mơ cũng không nghĩ rằng sẽ có ngày mình được như thế này ...” Trao cho ta một nụ hôn nồng nhiệt, ánh mắt hắn mê ly nhìn ta đắm đuối, thanh âm mỉa mai : “Cần ơn nàng, nương tử ... Ta yêu nàng.”

“... Ta cũng yêu chàng, tướng công.”

Vòng tay ra sau ôm lấy hắn, ta mỉm cười, cảm nhận làn gió nhẹ nổi lên làm cho chiếc lá trên cây khê rung động, phát ra những tiếng ‘xào xạc’ dễ nghe ...

Có lẽ từ tháng ba của mười năm trước, khi đôi mắt hoa đào ẩn chứa ý cười như có như không của hắn lần đầu xuất hiện trong tầm mắt của ta, phải chăng sự hoảng hốt trong lòng ta lúc ấy đã định rằng kiếp này chúng ta nhất định sẽ tình duyên quần quít ?

Nhắm mắt lại, một mùi hương thơm ngát mà thần nhiên vẫn vút nơi chóp mũi, phiêu đảng bên người mãi không tan, như sự dịu dàng của hắn, như cái ôm của hắn, như nụ hôn của hắn, và như ...

... Tình yêu của hắn.

- Phiên ngoại : Hoàn hồn -

Đã bảy ngày rồi.

Ta canh giữ ở trước quan tài, chưa từng rời đi.

Chẳng lẽ ta nhất định không thể được hạnh phúc, nhất định phải cô tịch cả đời, vậy nên trời xanh mới dùng phương thức khiến người ta không thể chấp nhận này mang người con gái ta yêu nhất đi sao ?

Không công bằng ...

Nhẹ vỗ về quan tài, ta cắn chặt hàm răng, cố nén dòng lệ nóng trực trào –

“Gia.” Ngọc nương đứng đằng sau nhẹ giọng gọi ta.

Nhắm mắt lại, ta tìm không được mà giọng nói run run : “Qua một ngày hôm nay nữa ... Ngày mai ... ngày mai sẽ tiễn nàng ấy đi ...”

“... Dạ.” Nàng nghẹn giọng đáp, rồi cũng nhẹ nhàng lui ra ngoài.

Đầu thu, ban đêm có cảm giác man mát, nhưng ta lại thấy thật lạnh lẽo. Đã bảy ngày rồi Nhóc con Sở Huyền à, ta đã chờ nàng bảy ngày. Ngày mai qua đi, chúng ta sẽ vĩnh viễn xa rời ...

Nàng ở Địa phủ có nhớ ta không ?

Mở nắp quan tài ra, tuy biết rằng không hợp luân thường, nhưng ta rất muốn được ôm nàng lần cuối, thủ thủ với nàng một đôi câu. Ta biết, đây là đêm cuối cùng trong cuộc đời này ta được ở với nàng. Trước kia đều là nàng thích líu ríu nói không ngớt, ta ở một bên lắng nghe, thỉnh thoảng trêu chọc nàng vài câu, nhìn nàng tức giận đến đỏ bừng mặt, trông thật là đáng yêu ...

Nhưng bây giờ, nàng nằm trong lòng ta, sắc diện vẫn như lúc đang sống, vậy vì sao lại không mở mắt ra nhìn ta ?

“Ta không tin nàng lại nhẫn tâm bỏ lại ta như vậy. Ta không tin ...”

Chẳng có dấu hiệu báo trước nào, sáng sớm hôm ấy khi ta mở to mắt, theo lệ thường muốn trêu chọc cho nàng tỉnh, thì nàng đã chẳng còn mạch đập nữa. Trong chốc lát, ta như bị sét đánh trúng, cơ hồ nghe được cả tiếng máu trong người mình đang kết băng –

Lạnh triệt nội tâm.

“Ta lay nàng, lớn tiếng gọi tên nàng, hy vọng rằng nàng lúc đó có thể đột nhiên mở mắt ra rồi đắc ý nói là ta bị lừa. Cho dù trò đùa ấy của nàng có khiến ta lo lắng bao nhiêu, ta cũng chấp nhận, thậm chí nàng đừng làm ta sợ như vậy nữa, nếu không ta sẽ không gượng dậy nổi ...”

Siết chặt thân thể lạnh như băng trong lòng, ta không kìm nổi mà rơi lệ. Người ta nói ‘nam nhi có lệ không dễ đổ’, nhưng nếu không có nàng, còn cần cốt khí với khí tiết nam nhi làm gì nữa ?

Không có nàng, ta cái gì cũng không quan tâm ...

“Ta yêu nàng ! Ta yêu nàng ! Nàng có nghe thấy không ? Từ lúc nàng nói với ta rằng sẽ mãi ở bên ta, ta đã không tự chủ mà yêu thương nàng mất rồi. Hơn hai mươi năm cô tịch, không có ai nguyện ý đến lấp đầy. Nếu không có Ngọc nương cùng Bạch thúc, ta đã sớm thành một đồng xương trắng ... Nhưng không giống với họ, nàng đặc biệt, nàng hoạt bát thích chơi đùa, hết thấy những gì thuộc về nàng đều khiến ta không thể rời mắt. Mà nàng lại là người đầu tiên nói rằng sẽ mãi ở bên ta, cho nên ta mới buông thả tình cảm của mình một chút, muốn liều lĩnh ngày đêm nắm giữ nàng trong tay ... Nàng nói cho ta biết đi, có phải ta đã làm sai cái gì nên nàng mới rời đi không ? »

Khóe miệng giương lên một nụ cười khổ : “Có lẽ thật sự là mệnh ta mang sát, khắc phụ khắc mẫu khắc huynh, khắc tất cả những người xung quanh cùng người thân cận nhất với ta ? Ha ha ... Nếu nàng còn sống, nghe ta nói vậy nhất định sẽ mắng là ta mê tín quỷ thần phải không ? Như thế cũng tốt, ít nhất thì lúc này nàng có thể tát cho ta hai cái để ta tỉnh táo lại ...”

Nếu có thể thay đổi, ta tình nguyện người phải chết là ta mà không phải là nàng.

“Nhóc con Sở Huyền ...” Cúi đầu đặt một nụ hôn lên cái trán lạnh lạnh, giọt nước mắt tuyệt vọng lăn dài trên gương mặt trắng nõn của ta. “Rốt cuộc phải làm gì mới có thể khiến nàng sống lại, nói cho ta biết đi. Cho dù là dùng tính mạng của ta, ta cũng chẳng hề do dự ... Ta chỉ cầu nàng đừng tra tấn ta thế này nữa, được không ?”

Đừng bỏ ta lại một mình, đừng để ta phải đối mặt với sự cô tịch vĩnh viễn khôn cùng và những cơn ác mộng ...

Hai mươi năm trước bọn họ từ bỏ ta. Hai mươi năm sau, nàng cũng muốn bỏ lại ta sao ?

Ta đây sống còn có ý nghĩa gì nữa ...

Tâm tư đột nhiên hoảng lên. Ta giật mình, thất thần cúi đầu nhìn bàn tay nhỏ bé đang nắm trong tay ... Là nhìn nhầm sao ? Tại sao lúc này lại có cảm giác ngón tay khẽ động ?

Không ! Tuyệt đối không có khả năng ! Nhóc con Sở Huyền ... nàng rõ ràng đã ...

Trời !

Trùng lớn hai mắt, ta không thể tin nhìn ‘thi thể’ mí mắt giật giật, rồi sau đó từ từ mở mắt ra một cách khó khăn –

Theo bản năng, ta rút tay về định ném nàng xuống, nào biết lại đụng phải cái quan tài ở bên cạnh, gây ra tiếng vang lớn, ngay sau đó có một thanh âm khác âm âm dội vào tai ta như tiếng pháo nổ.

“Diêm Sâm ! Chàng là tên khốn kiếp, nếu chàng dám ném ta xuống, ta nhất định sẽ cho chàng đẹp mặt ! Khụ khụ ... khụ ...”

“...” Kinh ngạc nhìn người vừa mới tỉnh dậy trong lòng, ta giương nửa miệng lên mà chẳng biết nói gì. Đây rốt cuộc là ... chuyện gì xảy ra ?

Nàng nghiêng mặt sang nhìn, sắc mặt bởi vì ho khan mà có vẻ hồng nhuận. “Khụ khụ ... Chết tiệt ! Sao lại có cảm giác toàn thân vô lực thế này, vừa mở miệng một cái đã thấy cổ họng đau rát, không đủ khí rồi ...”

Giọng nói này ... không thể nhầm được, nàng là Sở Huyền ! Nàng là nhóc con Sở Huyền của ta ! Lòng ta thẳng thốt bàng hoàng, lại do dự không dám chạm vào nàng, sợ rằng đây chỉ là một giấc mộng, một hồi mộng đủ để khiến ta gục ngã hoàn toàn –

“Khụ ... A, cuối cùng cũng dễ chịu hơn một chút.” Nàng vỗ vỗ ngực, con ngươi trong trẻo chuyển hướng sang nhìn ta. Rồi đột nhiên như phát hiện ra chuyện gì đó khiến người ta sợ hãi, nàng mở trừng mắt : “Chàng khóc sao ?” Bàn tay nhỏ bé gơ lên, ý muốn lau đi giọt nước mắt còn sót lại. “Thật xin lỗi tướng công, ta không ngờ rằng ... Biết vậy thì ta đã sớm nói tên chàng cho cái tên khốn nạn kia, như vậy sẽ không hại chàng phải đau lòng thế này.

Tay nàng thật mềm mại, còn có chút độ ấm. Tuy rằng không cao, nhưng nhiều đó cũng đủ làm ta mừng như điên.

“Nàng không chết ?!”

“À ... đã chết, nhưng bây giờ thì sống lại.” – Nàng nháy mắt mấy cái, thành thật trả lời.

Ta không muốn truy cứu xem câu trả lời của nàng có hợp lý hay không. Trong lòng ta lúc này chỉ có một ý nghĩ thôi thúc duy nhất là ôm chặt lấy nàng, không bao giờ buông tay nữa. “Nương tử, ta rất nhớ nàng ...” Cho dù là quỷ ta cũng chấp nhận.

“Ta cũng rất luyện tiếu tướng công, cho nên mới trở về ... Aizz ! Sao lúc này chàng lại khóc chứ. Vài ngày không gặp mà đã như nữ nhân thế này ...”

Ta không đáp lời, chỉ từ từ nhắm hai mắt lại, cảm nhận nhiệt độ cơ thể nàng đang từ từ tăng lên Thì ra đây thật sự không phải mộng.

“Được rồi, ta cam đoan về sau tuyệt đối sẽ không bao giờ rời khỏi chàng nữa. Chàng đừng mang vẻ mặt cau mày có nữa được không ? Ta –“

“Không thể !!”

Ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng nói không được tính là quá nhỏ, lại tựa tựa như tiếng hét lớn có phần run run. Người lên tiếng đúng là đại cữu tử (anh vợ) Sở Hoa Phong. Mà ngoài cửa lúc này đang đứng một đám người mồm miệng há hốc, một nhà chị vợ, một nhà Bạch thục, vợ chồng Hạ Hầu Ý, Cửu Ngọc Đường cùng nương tử của hắn, cũng chính là nha đầu kêu A Tứ lúc trước, người người đều là mặt mũi trắng bệch, sợ hãi vô cùng, trừng mắt nhìn người trong lòng ta –

Ngoại trừ nhạc mẫu đã hôn mê.

Lại nhìn nhóc con Sở Huyền đang mang vẻ mặt buồn bực, ta đột nhiên nghĩ đến, hôm nay chẳng phải là mừng một tháng bảy sao ...

“Tiểu tiểu tiểu muội, muội ... muội sao có thể như vậy ?” Đại cữu nhìn thì có vẻ trấn tĩnh nhưng thật ra lại hơi run, cái này cứ nhìn vật áo trường bào của hắn là biết. “Cho ... cho ... cho dù có yêu muội phụ đến thế nào đi chăng nữa, muội, muội cũng không thể lười kéo hắn cùng nhau xuống ... xuống ... xuống ... xuống hoàng tuyền !”

Ta suýt nữa thì cười ra tiếng. Xem ra đại cữu tử nghĩ rằng hồn phách của muội muội hiện về trong ngày mừng một tháng bảy là vì muốn cùng với tướng công đồng sinh cộng tử.

Mà hiển nhiên là muội muội của hắn không có ý định nói rõ hết thấy với hắn.

“Không còn cách nào khác.” Hai tay nhỏ bé vòng quanh cổ ta, cũng chẳng buồn để ý đến mọi người đang ghen ghét nhìn trôn trối mà cho ta một cái hôn ngọt. “Ta thương chàng như vậy, sao có thể bỏ lại một mình chàng ở dương gian ? Vậy nên ta muốn mang chàng đi, để phòng chàng sẽ lại lấy nữ nhân khác.”

Đối với lời nói nồng đậm ghen tuông của nàng, ta chẳng biết nên khóc hay cười. “Nương tử, vi phu kiếp này chỉ lấy một mình nàng thôi.”

“Nghe thấy không ?” Nhóc con Sở Huyền nhướn mi nhìn bọn họ, cười xấu xa làm những người liên can bên ngoài suýt nữa ngất hết. “Tướng công nhà ta cũng rất luyện tiếu ta.”

“...” Hai hàng răng nanh của đại cữu tử đã bắt đầu ‘ác chiến’, mà người ngoài cửa cũng ngất đi không ít.

“Được rồi, nương tử” – Ta cố nín cười – “Đừng dọa mọi người nữa. Bọn họ cũng đều vì nàng nên mới thường tới đây.”

Nàng nghịch ngợm cười cười : “Nhưng chàng vốn không có bị ta dọa mà.”

“Ai bảo không có ?” Ta cười, dán mặt lên cái trán của nàng, lại đặt lên đó một nụ hôn. “Vừa rồi chẳng phải ta suýt nữa thì ném nàng xuống đó sao.”

“... Chàng cứ thử ném ta xuống xem !”

“Dạ dạ, nàng là nương tử quý giá nhất.”

“Vậy còn nghe được ...”

“Ta nói này nương tử.”

“Sao ?”

“Vì sao nàng có thể chết rồi lại sống lại ?”

“Chuyện này ... về sau sẽ nói cho chàng biết.”

“Được.”

“Mà, tướng công à.”

“Ừ ?”

“Chàng muốn hôn ta cũng không thể để về phòng ngủ sao ?”

“Tại sao ?”

“Thì ...” Bàn tay nhỏ bé chỉ vào mọi người đang choáng váng đến thất điên bát đảo. “Bọn họ sắp không chịu được rồi ...”

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sat-tinh-tuong-cong>